

SMM PUBLISHING

阅文集团
CHINA LITERATURE

ผลงาน **super bestseller** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง Qidian

飞剑问道 กระบี่คู่พิฆาตฟ้า

ห้วงข้อีหงส์ชื่อ 我吃西红柿 : เขียน
หลินหยาง : แปล

บท 9

เขียนกระบี่โลกิยะ

(ต่อ)

ตอน 34

เทพเซียน เทพเซียน ขำรับปากแล้ว

เซ่อเซียนก็คือปีศาจมารที่เปิดทางเชื่อมสู่โลก ทั้งจุปาและหงหลิงทงสองเซียนกลับชาติมาเกิดร่วมมือกันยังไม่อาจหยุดยั้งมันได้ ต่อมาเป็นฉินอวี่นลงมือ ทำให้มันหลบหนีลนลาน

และเป็นเซ่อเซียนผู้นี้รับคำสั่งไปวังมังกรซีไห่ ลักพาตัวอีเซียวภรรยาของฉินอวี่นไป พร้อมประกาศต่อโลกหล้าว่าสังหารอีเซียวแล้ว เพื่อลงโทษที่ฉินอวี่นสังหารปีศาจมาร

“ปลอมแปลงรูปลักษณ์ กระทั่งกระแสนปราณชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย แต่เจ้าคิดว่าจะปิดบังเข้าได้หรือ” จักซุสนีกลางหว่างคิ้วของฉินอวี่นจ้องบุรุษผอมแห้งในชุดคลุมสีขาวซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายร้อยลิเซมิ่ง “เพียงปราดเดียวก็มองออกว่าเป็นสังฆารของมหาบรรพต! หัวโลกหล้าระดับโอสถทิพย์ก่อนนภาและมีสังฆารมหาภูผาจะมีสักกี่ตน ยิ่งไปกว่านั้นยังเห็นเส้นเหตุผลต้นกรรมอย่างกระจ่างชัดแจ้ง!”

จักซุสนีของฉินอวี่นมองสำรวจบุรุษชุดขาวอย่างละเอียด เส้น

เหตุผลต้นกรรมของอีกฝ่ายค่อนข้างมาก ทว่าอยู่เพียงในบริเวณสามฉื่อ
นอกจากสามฉื่อไปแล้วก็พรมัวเลื่อนราง ยากเห็นถนัดชัดตา

เด่นชัดว่ามีวิชาหรือสมบัติช่วยปิดบังอำพราง

หากไม่ปิดบังอำพรางเส้นเหตุผลต้นกรรม ผู้แกร่งกล้าร้ายกาจ
สามารถสาวถึงตัวมันได้จากเส้นเหตุผลต้นกรรมของฉินอวี่น หากไล่ไป
ตามเส้นเหตุผลต้นกรรมเกี่ยวกับเรื่องภรรยาถูกลักพาตัวไป ย่อมสาวไป
ถึงตัวศัตรู แต่เมื่อปิดบังอำพราง ก็ไม่อาจสืบสาวราวเรื่องได้อีก

“เส้นเหตุผลต้นกรรมสีแดงโลหิตนั่น” เพียงมองด้วยจักขุของ
ฉินอวี่นพลันรู้ลึกว่าหนึ่งในเส้นเหตุผลต้นกรรมเกี่ยวข้องกับตน

เมื่อพิจารณาอย่างละเอียด ก็เห็นภาพเป็นฉากๆ แฝงในเส้นนั้น
ล้วนเป็นภาพเช่อเซียนและฉินอวี่นเต็มไปด้วยความคั่งแค้นชิงชัง

“ฉินอวี่น บังอาจทำข้าเสียการใหญ่!”

“ฮ่าๆ! ข้าพรากรุกพรากภรรยาเจ้า!”

“นี่เพิ่งเริ่มเท่านั้น คอยดูเถอะ เจ้าจะได้รู้จักคำว่าเจ็บปวดสิ้นหวัง!”

ภาพฉากต่างๆ ผุดขึ้น ใบหน้าเช่อเซียนเหยเก้อปล้ำกษณ์

ในบรรดานั้นมีภาพของฉินอวี่น

“ต้องมีสักวัน ข้าจะจับเจ้าด้วยมือข้า ข้าจะให้เจ้าขอขงมิได้ ขอ
ตายไม่สำเร็จ”

“เช่อเซียน! ข้าต้องหาเจ้าพบแน่ หาเจ้าพบแน่!”

“เชียวเชียว!”

ความพยายามคิดสังหารของทั้งสองต่างอยู่ในเส้นเหตุผลต้นกรรม

“จะสิบเจ็ดปีแล้ว สวรรค์มีตา ในที่สุดข้าก็เจอเจ้าจนได้” ฉินอวี่น

พึมพำอย่างหมายมาด

“เชียวเชียว ขอเพียงจับมันทั้งเป็น คั้นสอบออกมา ข้ามีความหวัง
ช่วยเจ้าออกมาได้ พวกเราจะได้อยู่พร้อมหน้า ยังมีลูกสาวของพวกเรา”

ตอนนี้ฉินอวินใจเต้นไม่เป็นสำเนียง เพราะไม่แน่ชัดว่าภรรยาและ
บุตรสาวเป็นอย่างไร กระทั่งบุตรสาวคลอดออกมาอย่างปลอดภัยหรือไม่
เขาก็ไม่ล่วงรู้

ฉินอวินล้วงหยิบยันต์หยกม่วงออกจากถุงจักรวาล

ยันต์หยกนี้เป็นยันต์ล้ำค่าที่สุดในครอบครองของฉินอวิน เพียง
สำแดงอำนาจ อากาศธาตุในบริเวณสามร้อยลี้รอบตัวชะงักค้าง ศัตรูไม่
อาจเคลื่อนย้ายมิติ และไม่อาจกรีดเปิดนภาเป็นช่องมิติเพื่อหลบหนี

ฉินอวินใช้ซากศพเทพมารนอกอาณาจักรแลงของวิเศษจาก
ปรมาจารย์จ้างมาได้ไม่น้อย อย่างเช่นโอสธทิพย์เก้าโคจร ยันต์เคลื่อน
ย้ายมิติ ยันต์ชะงักอากาศธาตุ ยันต์เหาะเหินหลบหนีเส้นเชียว ของพิสดาร
ล้ำค่าสำหรับหล่อเลี้ยงกระบี่เหินและค่ายคาถาปกปักเป็นต้น ใช้ไปบ้าง
เป็นส่วนน้อย ส่วนมากยังอยู่ภายในครอบครอง

“คราวนี้ไม่ว่าอย่างไร ห้ามให้มันหนีรอดเด็ดขาด” ฉินอวินหมาย
มั่นปั้นมือ “แต่กระบวนท่าคินจันท์กระจ่างเย็นเยือกก็เพียงพอชะงัก
อากาศธาตุแล้ว ไม่ถึงคราวจำเป็น ก็ไม่ต้องใช้ยันต์นี้”

ฉินอวินทะยานแหวกอากาศ มุ่งไปยังเมืองแห่งนั้น จักซุสนี่
จับจ้องเฮ่อเชียนไม่วางตา กลัวเฮ่อเชียนจะหลบหนีจนเสาะหาไม่พบอีก
ต่อไป

เมืองอวีซาน (เขามั่งคั่ง)

เฮ่อเชียนซึ่งปลอมตัวแปลงกระแสน้ำตรงหน้าผู้เฒ่าสกุลกาน
ตระกูลใหญ่ที่สุดในเมืองอวีซาน

สองคนนั่งดื่มชาพลางสนทนาเรื่อยเปื่อย

“พี่กาน จับตัวแช่จิ้งฉู้มันได้หรือยัง” เฮ่อเขียนสอบถาม

“ยังไม่ได้ ปล่อยมันหนีไปได้ แต่ผู้อาวุโสฉีกก็กล่าวไว้แล้ว คนแช่จิ้งฉู้มันถูกพิษร้าย ไม่ตายก็พิการ กลายเป็นคนพิการก็ไร้แรงคุกคามต่อตระกูลกาน ไม่จำเป็นต้องเล่นงานมันอีกแล้ว” นายผู้เฒ่าสกุลกานอดเอ่ยขึ้นมิได้ “เอ๋ยตามจริง ใช้ชีวิตบิดามารดามาชมชู้บีบคั้น ทำให้มันถูกกำจัดล้างตระกูล ข้าคิดว่ายังกงกระทำเกินเหตุแล้ว! เอ้อ ตอนนั้นข้าออกคำสั่งเช่นนี้ได้อย่างไรกัน คาดว่าเพราะเดือดดาลจนขาดสติ”

เฮ่อเขียนพอได้ฟังก็รีบยิ้มเอ่ยว่า “พี่กาน ทุกวิถีทางล้วนบังเกิดได้ในแวดวงบำเพ็ญตบะ มันอาจฟื้นคืนพลังฝีมือ ข้าคิดว่าไม่อาจใจอ่อนต้องถอนรากถอนโคน”

“ถอนรากถอนโคน” แววดาผู้เฒ่าสกุลกานเริ่มเลื่อนลอย

“ต้องจับกุมให้หมด หากหน่วงเหนี่ยวนานไป มันหลบหนีย่อมยากไล่ล่าสังหารแล้ว” เฮ่อเขียนเอ่ยขึ้น

“จับกุมให้หมด...” ผู้เฒ่าสกุลกานพิมพ์เอาตาม

เฮ่อเขียนแสร้งยิ้มเล็กน้อย

แววดาผู้เฒ่าสกุลกานค่อยๆ กลับมาสู่กระจำ

“พี่กาน ปล่อยให้มันหลบหนีไปก็ยุ่งยากแล้ว” เฮ่อเขียนส่าย

“จะให้มันหนีได้อย่างไร” รังสีอำมหิตพลันฉายวาบในดวงตา เอ่ยเสียงเด็ดเดี่ยว “ตัวหายนั้นย่อมต้องถอนรากถอนโคน”

ผู้เฒ่าสกุลกานร้องสั่งทันที “เข้ามานี่!”

ภายใต้คำสั่ง สมุนของตระกูลกานและคนของสำนักจวินชาน (เขาปราชญ์) ที่สกุลกานควบคุมอยู่ก็เคลื่อนพล สืบค้นเต็มกำลังทั้งนอกในเมือง

เฮ่อเขียนกล่าวอำลาผู้เฒ่าสกุลگانไปอย่างไม่รีบร้อน

ภายในเมืองอวีซาน มันเสาะหาตัวบุรุษหนุ่มชุดเทาซึ่งถูกพิษร้ายแรงพบที่บ้านราษฎรเปลี่ยวร้างหลังหนึ่ง

หนุ่มชุดเทาตัวสทปรกมอมแมม น่านอนยั้ง อยู่ในสภาพหิวโซ

“รีบเปิดประตู รีบเปิดประตู”

เสียงเอ็ดตะโรลั่นอยู่ภายนอก กำลังคนของตระกูลگانกำลังตรวจสอบไปที่ละแห่ง

“ตามมาถึงนี่แล้ว?” ชายหนุ่มชุดเทาสีหน้าเผือดซีด แว่วเจ็บปวดเคียดแค้นวาบขึ้นในดวงตา

“สกุลگان ข้าก็พินิจแล้ว กระทั่งทั้งตระกูลก็ถูกกำจัด เหลือเพียงข้ารอด ยังไม่ปล่อยข้าอีกหรือ ข้ากระทำเรื่องมากมายเพื่อสกุลگان ดีชั่วก็เป็นสุขนักรับใช้ที่ภักดีตัวหนึ่ง ข้าเพิ่งประสบเรื่องไม่คาดคิด พวกเจ้าก็โหดเหี้ยมทารุณถึงเพียงนี้”

ชายหนุ่มชุดเทารีบผลุบออกทางประตูด้านหลัง

“รังกักกันเกินไปแล้ว รังกักกันเกินไปแล้ว!” เอ่ยอย่างอาฆาตก่อนวิ่งหลบหนีอย่างระมัดระวัง

คนของสกุลگانกำลังตรวจสอบไล่ล่า แต่ไม่ทราบด้วยเหตุใด หนุ่มชุดเทาหนีรอดออกมาได้อย่างหวุดหวิด

“หึๆ!” เฮ่อเขียนลอบมองในที่ลับ คอยชักนำทุกประการ ด้วยเล่ห์เหลี่ยมวิธีการของมัน บันทึบชั้นปฤชณเป็นเรื่องง่ายดายนัก

“ประหลาดนัก” กลางฟ้าห่างออกไปลิบกว่าสี่ จักรมุสนีของฉินอวินทอดตามองเบื้องล่าง นิ้วหน้าเล็กน้อย “เฮ่อเขียนผู้นี้ ใช่วิชาสะกดจิตผู้เฒ่าสกุลگان ปล่อยให้กำลังคนไล่ล่าประชิดชายหนุ่มชุดเทา แต่ลอบ

ช่วยเหลือให้เขาหลบหนีได้หลายต่อหลายครั้ง คิดปั้นหัวขายนุ่มชดเทา
อย่างนั้นหรือ”

“เท่าที่ได้ยิน ชายหนุ่มชดเทามีนามว่าจิงเพย เดิมทีเป็นบ่าวในสกุล
กาน โชคดีพิชิตประตูลีเซียนกลายเป็นผู้บำเพ็ญตบะเท่านั้น” ฉินอวิ้นเอ่ย
เสียงเบา “เหตุใดเฮ้อเซียนจอมปีศาจมารถึงยอมทุ่มเทความคิดจิตใจให้
เช่นนี้”

เฮ้อเซียนเดิมทีเป็นเทพมารจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด บัดนี้
แผ่ดวงมายุ้งโลกด้าซาง กระทำการเป็นประโยชน์ได้มากกว่านี้

ตามหลักแล้วมันสมควรซุ่มซ่อนระมัดระวังตัว เพราะกลัวถูกจับได้
แต่กลับอยู่ที่นี้วางแผนเล่นงานปู้ชุนสามัญซึ่งบัดนี้กลายเป็นคนพิการ
แล้ว เด่นชัดว่าแปลกประหลาดนัก

ฟ้ามืดสลัว

หลังหนีหัวซุกหัวซุนดังสุนัขไร้บ้านมาครึ่งค่อนวัน จิงเพยชายหนุ่ม
ชดเทาก็ลอบเข้ามายังเขตหมู่บ้านยากจนแห่งหนึ่ง

“จิงเพยคนทรยศอยู่ตรงหน้านี้”

“มันต้องอยู่แถวนี้แน่ ค้นหาให้ดี”

กำลังคนกลุ่มใหญ่เริ่มตรวจสอบค้นหา

จิงเพยในชุดเทาสภาพน่าอนาถมุดเข้ามาในอารามร้าง ในอาราม
มีถึงน้ำพุแตก จิงเพยทั้งหัวทั้งกระหาย พุ่งตัวไปคว่ำถังตักน้ำที่เหลือใน
นั้นหลายคำ แต่พอเห็นเงาสะท้อนในน้ำก็ชะงักกึก

“นี่คือข้าหรือ” จิงเพยมองเงาสะท้อนของตนเอง

สกปรกโสโครก เสื้อผ้าขาดวิน แววดาอ่อนล้า

กลายเป็นคนพิการ กระทั่งคนธรรมดาสามัญยังมีสู้ บัดนี้ทั้งหัวทั้ง

กระหาย ด้านนอกยังมีคนไล่ล่าสังหาร ถึงขั้นไร้ญาติขาดมิตร ถูกกำจัด
ล้างตระกูล บัดนี้สติเส้นสุดท้ายของจิงเฟยขาดผิง!

“ฮาๆ ฮาๆ สกุลกาน เจ้าไม่ให้ข้าอยู่รอด ฮาๆ ดี ดี” จิงเฟยน้ำตานองหน้า “เป็นพวกเจ้าบีบคั้นข้า บีบคั้นข้า”

เดิมทีรักตัวกลัวตาย ขอเพียงมีความหวังรอดชีวิตเพียงเล็กน้อย
เขาก็พออยู่ได้เอาตัวรอดได้

แต่ตอนนี้ अबจนหนทางแล้ว

จิงเฟยลี้วรูปสลักมนุษย์ขนาดเล็กออกจากอก

“เทพเซียน เทพเซียน ข้ารับปากแล้ว แต่ข้ามีข้อแม้เพียงข้อเดียว
ข้าอยากให้ทุกคนในสกุลกานตายสิ้น” จิงเฟยเอ่ยต่อหน้ารูปสลักมนุษย์ในมือ

บนหลังคาบ้านเรือนหลังหนึ่ง เฮ่อเซียนยืนอยู่ตรงนั้น แต่ทุกคน
เหมือนมองไม่เห็น เฮ่อเซียนเห็นอีกฝ่ายลี้วรูปสลักมนุษย์ออกมาก็อด
มุตรอยยิ้มมิได้ “ในที่สุดก็ได้เวลาแล้ว”

เหนือชั้นเมฆกลางนภา ฉินอวิ้นซึ่งทอดตามองเบื้องล่างด้วยจักขุ
อสนี เห็นดังนั้นแล้วให้เครือข่ายมิ่งในใจ พร้อมฉงนสงสัย “เทพเซียน ข้า
รับปากอย่างนั้นหรือ เรียกรูปสลักนั้นว่าเทพเซียน? ปีศาจมารเฮ่อเซียน
วางแผนอันใดอยู่กันแน่”

ตอน 35 โลกต่ำชาว ข้ามาแล้ว!

ฉนวนวันทางหนึ่งชมมองอยู่กลางชั้นเมฆ ทางหนึ่งสังเกตแผนการ
ของอีกฝ่าย

เบื้องล่าง

จึงเพยซึ่งกำลังท้อแท้สิ้นหวัง มือกำรูปสลักมนุษย์ ปากของรูปสลัก
ขยับ เอ่ยออกมาเป็นภาษามนุษย์ “เจ้าไม่เสียใจ”

“ฮาย ข้าอยู่มีผู้ตาย เสียใจอันใดกัน” จึงเพยเอ่ยอย่างบ้าคลั่ง “ข้า
จะให้สกุลกานตายทุกคน สำนักจวินชานก็ต้องตายหมด”

“สกุลกานกำจัดง่าย แต่สำนักจวินชานก่อตั้งมาพันปี มีลูกศิษย์
กระจายไปทั่ว จะให้กำจัดสังหารสิ้นคงยากกระทำได้ ข้ารับปากเจ้าได้
เพียงปีศาสำนักมันให้ราบ” รูปสลักเอ่ยต่อเนื่อง

“ได้” จึงเพยพยักหน้า “อย่างนี้ก็ได้”

“เช่นนั้นก็เริ่มเถอะ” รูปสลักเอ่ยขึ้น กลางอากาศค่อยๆ แหวกเป็น
ช่องเหมือนผ้าม่านถูกดึงเปิดออกเหนือลานแห่งนั้น เผยให้เห็นเงาร่างใน

ชุดเขียนสลับตัวจากอีกโลกหนึ่ง

เนื่องเพราะเป็นราตรีอันมืดมิด อีกทั้งเฮ่อเขียนที่ชมมองทุกอย่าง อยู่ด้านข้างก็สำแดงศาสตราวุธ ปิดบังอำพรางทุกประการไว้ กำลังคน ของสกุลกานและคนของสำนักจวินชานแม้เข้าใกล้บริเวณนี้ ก็ไม่เห็นช่อง มิติที่เปิดออก

“เทพเขียน” จึงเพยมองเงาร่างเทพเขียนนั้นด้วยสายตาค้าง

“เจ้าข้าผูกवासนากันเมื่อครึ่งปีก่อน เจ้ายิ่งทุ่มเท ซ้ำยิ่งช่วยเจ้าได้ มาก ในเมื่อเจ้ายอมทุ่มเทชีวิต ข้าจะช่วยแก้แค้นให้เจ้า” เงาร่างในชุด เขียนโบกสะบัดเอ่ยขึ้น จากนั้นชี้เพียงแผ่วเบา แสงจัสายหนึ่งพุ่งเข้าใส่ หัวของจิงเพย “คาถานี้ ขอเพียงเจ้าสวดบริกรรมก็แลกด้วยชีวิต วางใจ ไร้ซึ่งความเจ็บปวดใดๆ”

“ได้” ทั้งหิวทั้งกระหาย ใบหน้าของจิงเพยที่กำลังสิ้นหวังบิดเบี้ยว เหยเก เริ่มร้องสวดคาถา

คาถาชักนำจิตวิญญาณ

จิตวิญญาณของจิงเพยหลุดจากร่างอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางวังวน มรรคาฟ้าย่อมไหลกรูเข้าสู่สังสารวัฏ

ร่างของจิงเพยอ่อนยวบกองไปกับพื้นทันที ไร้กระแสปราณใดๆ อีกต่อไป

“ฮาๆ...” เฮ่อเขียนปีศาจมารสาวทำออกมาปรากฏตัวอยู่ด้าน ข้าง ยิ้มพลางเงยหน้ามองช่องมิติบนฟ้า “นับว่าสำเร็จการใหญ่ ม่อเฉียน ยินดีด้วย!”

“ต้องขอบคุณที่อยู่ออย่างยิ่ง” อีกฟากหนึ่ง เงาร่างในชุดเทพเขียน ปลิวไสวกลายเป็นเงาร่างเทพมารชั่วช้าสามานย์ให้เห็นพอรำไร

“รีบลงมาเกิดเถอะ ข้าเผ้าพิทักษ์คาถาให้เจ้าที่นี่” เฮ่อเขียนเอ่ยเร่ง

“ได้” ม่อเฉียนรีบรับคำ

จากนั้น แสงคำหมีพลอยออกจากห้วงกะโหลกของเทพมารม่อเฉียน พยายามทะลุช่องมิตินั้นมาอย่างยากลำบาก ระยะเวลาไกลกว่าฉินอวิ้น จากโลกด้านข้างไปโลกด้านคู่มากนัก ยิ่งกว่านั้นแสงคำหมีพลอยนี้ยังอ่อนแอ เป็นพิเศษ กระทั่งจิตวิญญาณก็ไม่มี เทพมารสำแดงศาสตร์กลับชาติมาเกิดมีเพียงรากฐานแห่งชีวิต ทว่ายังมีพลังเทพมารหนึ่งชั้นปกปักส่งมัน เข้ามา!

ในที่สุดแสงคำสายนั้นก็ทะลุเข้ามายังโลกด้านข้าง ทันทีที่ปรากฏบนโลก ท้องฟ้าเริ่มส่งเสียงลั่นครืนครืน

แสงคำลอยสวบเข้าร่างจึงเพยที่กองบนพื้นทันที เมฆพันธุสวรรค์ ที่เริ่มก่อตัวบนฟ้าพลันซ่านสลายไป

พลันสองดาจึงเพยลึ่มขยับขึ้น ยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มตื่นเต้นยินดี “โลกด้านข้าง เข้ามาแล้ว!”

ร่างของจึงเพยดั่งตัวยีนพรวด

“ม่อเฉียน ยินดีด้วย” เธอเขียนยิ้มเล็กน้อย “ข้าลงมือฉับไวกว่า เจ้าทนรออยู่ครึ่งปีก็ยังไร้ผล แต่ข้าเพียงสามวันก็บีบให้ปฤชณผู้นี้สละร่างได้แล้ว”

“ข้าจนปัญญา ได้แต่ล่อลวงเผ่ามนุษย์ผู้นี้จากอีกโลกหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นยังไม่อาจควบคุมคนอื่น ๆ ได้” ม่อเฉียนในร่างจึงเพยเอ่ยขึ้น “ค่อยๆ ล่อลวงมัน ไม่รู้ว่าจะรอถึงเมื่อไหร่ ดังนั้นถึงขอให้ท่านช่วย ท่านควบคุมผู้อื่นได้ง่ายดาย สามวันก็เรียบร้อยแล้ว ข้ารู้มาว่าท่านสร้างวีรกรรมไว้มาก เขียนสวรรค์เทพสวรรค์ต่างจะจับกุมท่าน ฟังว่าเขียนกระบี่ฉินอวิ้นเกลียดท่านเข้ากระดูกดำ วางใจ บัดนี้ข้าลงมาแล้ว ต่อไปเรื่องสัพเพเหระให้ข้ากระทำก็ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ท่านออกหน้า”

“ข้าเปลี่ยนแปลงกระแสปรารถนา อำพรางลิขิตสวรรค์ พวกมันตรวจ
จับข้าไม่ได้แม้แต่บ่อย! ต่อให้มองเห็นก็เชื่อว่าจำได้” เฮ่อเซียนเอ๋อย่าง
มั่นใจ

ระดับชั้นอย่างปรมาจารย์จาง บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป จักรพรรดิ
มนุษย์หรือพระหมีวเฮื่อย่อมไม่เบิกจักษุสนี่เสาะหาไปที่ละแห่ง

มีเพียงฉินอวี่น เพื่อเสาะหาขุมสมบัติ เสาะหาภรรยาและบุตรสาว
ถึงได้กระตือรือร้นไม่ลดละเช่นนี้

เกือบสิบเจ็ดปีแล้ว ในที่สุดเขาก็พบเฮ่อเซียนเข้าจนได้!

ท่ามกลางชั้นเมฆลอยสูง ฉินอวี่นเบิกจักษุสนี่ทอดมองเบื้องล่าง
พลันบุตรอยยิ้มเย็นชา

“เทพมารนอกอาณาจักรลงมาเกิดหรือ” ฉินอวี่นนึกฉงนทันที “มา
เกิดยังอีกโลกหนึ่ง ยากที่สุดก็คือเสาะหาสังฆารที่สอดคล้องต้องกันกับ
จิตวิญญาณตนเองพอดี เฮ่อเซียนมาเกิดได้สำเร็จแล้ว โฉนเทพมารอีก
ตนก็จะมาเกิดใหม่อีก บังเอิญขนาดนี้เชียวหรือ”

กลับมาเกิดใหม่มิใช่การสร้าง

หากเป็นการสร้าง เขตชั้นไม่เปลี่ยนแปลง อย่างเช่นเทพมารจิต
เอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดเมื่อสร้างก็ยังคงเป็นระดับจิตเอกะสามชั้น
ฟ้าระดับสุดยอด

ยิ่งกว่านั้นเงื่อนไขในการสร้างก็ไม่สูง หากถูกบีบจนคับขัน เลือก
กายเนื้อสร้างเพื่อใช้สิ่งก็ได้แล้ว

แต่การมาเกิดใหม่ก็คล้ายการจุติในครรภ์ ต้องสละพลังกำลังทุก
ประการของสังฆารก่อนหน้า กระทั่งจิตวิญญาณก็เหลือเพียงแสงดวง
วิญญาณจุดเดียว ดำรงไว้เพียงความทรงจำเท่านั้น! แสงดวงวิญญาณจุด

เล็กน้อยเข้าสู่ภายในที่สอดคล้องต้องกันทุกประการ นอกจากความทรงจำแล้ว อื่นใดล้วนต้องนับหนึ่งใหม่ บำเพ็ญตบะใหม่ ภายภาคหน้าจึงมีโอกาสฝึกบำเพ็ญถึงขั้นจิตเอกะ

แต่เฮ้อเขียนฝึกถึงเขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ระดับสุดยอดก็หยุดลง ในมรรคาฟ้า มันเป็นเพียงขั้นปุถุชน ไม่มีจิตเอกะ!

“ฟังว่า มีเพียงโลกอื่นถึงมีโอกาสเสาะหาสังขารที่สอดคล้องต้องกันได้พอดีบพอดี” ฉินอวินพึมพำ “แต่ในโลกของตนเอง ไม่อาจหาสังขารที่สอดคล้องต้องกันได้”

บนโลกนี้ไร้ซึ่งไปไม้ที่เหมือนกันทุกประการ

ในโลกใบเดียวกัน จึงไม่มีสังขารที่สอดคล้องต้องกันอย่างสมบูรณ์แบบต่อดวงวิญญูณดวงเดียวกัน

กระนั้น แม้โลกอื่นมีโอกาสเสาะหาสังขารที่ตรงกับดวงวิญญูณ แต่ก็เหมือนนมเข็มในมหาสมุทร

“เทพมารสองตนลงมาเกิดใหม่ในโลกต่ำซาง เป็นความบังเอิญหรือมีสาเหตุอื่น” ฉินอวินนึกสงสัย

ภายในบ้านเรือนราษฎรกว้างเปล่าเปลี่ยว

“สังขารนี้อ่อนแอนัก เป็นเพียงขั้นปุถุชน กระทั่งศาสตราวุธก็ไม่มี” ม่อเฉียนในร่างจิงเฟยเอ๋ยพลางส่ายหน้า “บัดนี้ดวงวิญญูณเข้าทั้งเล็กทั้งอ่อนแอ พอฝืนสำแดงอาณาเขตมรรคา แต่ก็ได้รับผลกระทบจากจิตวิญญูณ อานุภาพลดลงอย่างมาก เป็นช่วงเวลาที่อ่อนแอที่สุดของข้า ช่วงนี้ได้แต่พึ่งพิ้อฐาแล้ว ข้าต้องฝึกบำเพ็ญให้เต็มที่ เพื่อยกระดับพลังฝีมือ”

“วางใจ ข้าพาเจ้าจากไปตอนนี้ เจ้าฝึกบำเพ็ญอย่างสบายใจเถอะ”

เฮ่อเซียนยิ้มบอก “เข้ามาได้ นับว่าข้ามีสหายแล้ว เรื่องที่ตั้จวินกำชับ มีเจ้าคอยช่วย ข้าก็สบายขึ้นมากแล้ว”

“ข้าฝึกบำเพ็ญสิบวันครึ่งเดือนก็ต้องมากำจัดสกุลกานและทำลายสำนักจวินซาน” ม่อเฉียนเอ่ยขึ้น “นี่คือข้อตกลงที่ข้ารับปากเจ้าของร่างเดิม เหตุผลต้นกรรมจากสังหารต้องชดใช้ ไม่เช่นนั้นข้าไม่อาจฝึกจนถึงเขตขั้นก่อนนภา”

เฮ่อเซียนพยักหน้าเล็กน้อย

ต่อให้ไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา แต่มีอาณาเขตมรรคา กำจัดสกุลกานและทำลายสำนักจวินซานก็ง่ายดายอย่างมาก

“พวกเราไปเถอะ” เฮ่อเซียนกวาดตามองโดยรอบปราดหนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น

“ไปหรือ?” เสียงเยียบเย็นสายหนึ่งดังตัดท้องฟ้าส่งดเจียบยามราตรี “เฮ่อเซียน อย่าคิดว่าจะจากไปได้!”

บุรุษหนุ่มในชุดสมณะโอบลงจากกลางฟ้า สองตาเย็นเยียบมองเบื้องล่าง

เฮ่อเซียนและม่อเฉียนเงยหน้ามอง

“ฉินอวิน?” สีหน้าเฮ่อเซียนผกผันใหญ่โต ตีนกลั้วสุดแสน พลิกมือนำป้ายสีดำออกมาทันที

ฉินอวินติดแสงกระบี่ตั้งหมอกพิรุณออกจากปลายนิ้ว

แสงกระบี่พุ่งปราด มวลอากาศโดยรอบแข็งค้าง เกล็ดน้ำแข็งจับตัวกลางฟ้า อุณหภูมิบริเวณนั้นลดลงฮวบฮาบ กระบี่เหินอัดชีวิทยานออก ฉินอวินโบกมือ ม้วนภาพหนึ่งลอยออกหลอมรวมกับห้วงฟ้าดิน

“เคลื่อนย้ายมิติไม่ได้?” เฮ่อเซียนถือป้ายสีดำค้างเติ่ง สีหน้าผกผันหวาดหวั่นพรันพรึงในใจหมั่นส่วน

‘พี่อุฮา มีวิธีหรือไม่’ ม่อเฉียนที่อยู่ด้านข้างถ่ายทอดเสียงถาม

‘ไหนถึงมาพบมันเข้า มันรู้ฐานะของข้าได้อย่างไร’ เอ๋อเชียนไม่
อยากเชื่อ ถึงบัดนี้มันเองไม่รู้ว่าฉินอวินเบิกจักษุสนี่ได้

“ตามข้าไป” เอ๋อเชียนคว้าม่อเฉียน ร่างแปลงเป็นแสงม่วงฉับพลัน
ทันที ฟุ้งสวบออกไป

ที่อยู่ตรงหน้าเป็นภูเขาขนาดมหึมา เอ๋อเชียนพาม่อเฉียนพุ่งชน
ภูผากลางฟ้า นั่น เสียงดังพลั๊กจนต้องหยุดลง ทั้งเอ๋อเชียนและม่อเฉียน
ต่างมองสีทึบแปดทางอย่างมึนงง บัดนี้บรรยากาศโดยรอบแปรเปลี่ยน
ไปแล้ว แนวเขาสูงต่ำทอดยาวทั่วบริเวณ เมฆหมอกเป็นหย่อมๆ ยาก
แยกแยะเหนือได้ออกตก

นี่คือ “ภาพสองโลก” ของวิเศษในครอบครองของฉินอวินนั่นเอง

“เป็นค่ายคาลา พวกเราถูกขังแล้ว” เอ๋อเชียนและม่อเฉียนต่างร้อน
ใจ ค่ายคาลานี้เด่นชัดว่าร้ายกาจ ถึงอย่างไรก็เป็นภาพค่ายคาลาจากของ
วิเศษชั้นเลิศ เทพมารสองตนอย่างพวกมันไม่เชี่ยวชาญด้านค่ายคาลาเอา
เสียเลย

“เอ๋อเชียน วันนี้เจ้าหนีไม่พ้นหรอก” แว่วเยียบเย็นฉายชัดใน
ดวงตาฉินอวิน เขารอวันนี้มานานเหลือเกินแล้ว เพียงเหยียดแขน
ห้วงเอกภพห้วงลอยสวบออกจากข้อมือ คล้องตัวเอ๋อเชียนที่อยู่ห่างออก
ไปทันที

ตอน 36 บุตรสาว

เฮ่อเซียนเห็นดังนั้น รีบถ่ายทอดเสียงบอก ‘แยกย้ายหลบหนี!’

“ได้” ม่อเฉียนในร่างของจิงเพยก็รับคำ

พวกมันรู้ดีว่าหากหนีไปพร้อมกันอาจถูกจับทั้งคู่ แยกย้ายกันไปยัง
พอมีหวังรอดได้บ้าง

สองตนทะยานขึ้นฟ้า หนึ่งไปทางใต้ อีกหนึ่งไปทางเหนือ

เฮ่อเซียนกวาดมือออก บังเกิดเสียงดังสนั่นกึกก้อง มังกรมารยาว
ประมาณสามลี้ตัวหนึ่งก่อร่างขึ้นกลางอากาศ ชูคำรามพร้อมตะปบตะกุก
แนวเทือกเขาและชั้นเมฆกลางอากาศสั่นไหวหลายชั้น แม้อานุภาพ
ของค่ายคาถาสองโลกที่ฉินอวี่นคอยควบคุมจะแข็งแกร่งเพียงพอก็ดี แต่ยังคง
ถูกมังกรมารตะกุกขาดวัน แต่กระนั้นร่างมังกรมารสีดำก็กลายเป็น
โปร่งแสง อ่อนกำลังอย่างยิ่ง

ทลายค่ายคาถา หากไม่อาศัยความรู้ ก็ต้องอาศัยพลังกำลัง แต่
ตอนนี้เฮ่อเซียนไม่สนใจวัดถูกปากชีวิตแล้ว พุ่งกระโจนไปภายนอกไม่คิด

ชีวิต

ค่ายคาถาถูกทั้งชาดวัน เสียงลั่นครันครัน เมฆหมอกหลายชั้นชาน
สลาย เผยให้เห็นท้องฟ้านิศากาล

เธอเขียนแปลงเป็นแสงม่วง เหาะเหินปรูดปราดับไว

มือเขียนยังมีได้ฝึกศาสตราวุธ แต่อาศัยอาณาเขตมรรคา ก็
ดับไวไม่แพ้กัน

“ผนีก!” ฉินอวินควบคุมห้วงเอกภพทวงไล่ล่าสังหารเธอเขียนไม่
ลดละ พลังสำแดงกระบี่เหินฮัตชีวี

กระบี่เหินแฉลบตัดกลางฟ้า อานุภาพพุ่งพรวด ผนีกมวลอากาศ
โดยรอบ อากาศธาตุร้อยลี้ทั่วบริเวณแข่งค้างเฉียบพลัน มังกรมารสีดำ
กลางฟ้าที่รางเลือนไปมากแล้วถูกผนีกตริ่ง ร้องโอดโอยอนาถก่อนชาน
สลายไป

“สัจจะเดียวดาย” กระบวนท่าที่ห้าแห่งกระบี่จุฉวนและเป็นหนึ่ง
กระบี่แข็งแกร่งที่สุดของฉินอวินยังไม่ทันโจมตี เพียงผนีกอากาศธาตุก็ให้
อานุภาพถึงเพียงนี้แล้ว

เธอเขียนพลันรู้สึกว้าวสะท้านก้อง มองอากาศธาตุที่ถูกผนีกตริ่ง
กลางฟ้า สีหน้าอดผกผันมิได้ “ศาสตรกระบี่เหินของฉินอวินโฉน่น่ากลัว
ถึงเพียงนี้ ผนีกตริ่งอากาศธาตุทั่วบริเวณนี้ได้ ห่างชั้นจากถ้าฟ้าไปไม่ไกล
แล้ว”

ห้วงเอกภพทวงลอยสวบมาถึง พลังพันธนาการนำหวาดหวั่นแผ่
คลุมเหนือร่างเธอเขียน

มันรู้สึกถึงความเร็วลดลงชวบชาบ แตกตื่นลนลานหมีนส่วน
“อานุภาพห้วงกลมของวิเศษถึงกับแกร่งกล้ำมากถึงเพียงนี้เชียว”

ความรู้ความสามารถในการควบคุมมิติของฉินอวินยิ่งลึกล้ำ ห่วง

เอกภพยิ่งสำแดงอำนาจได้มากขึ้น

“ผนี่ก!” ฉินอวี่นมองเฮ่อเซียนด้วยสายตาเย็นชา

พลันห้วงเอกภพขนาดสิบกว่าจั้งลอยลงหวังครอบร่างเฮ่อเซียน

มันปรับเปลี่ยนเป็นหินผา คืดขยายร่างใหญ่โต แต่ถูกห้วงเอกภพปกคลุม สยบฤทธิ์เดชมันไว้ได้โดยสิ้นเชิง ไม่อาจขยายร่างและไม่อาจรอดพ้นพลังมหาศาลสายนี้

“ไป” มันล้วยยันตีไผ่ออกมา บีบแตกดังแคร่ก

ร่างแปลงเป็นใบไผ่พราเลือนทันทีทันใด แต่ถูกผนี่กตรึงด้วยห้วงเอกภพทงว อำนาจของใบไผ่ละลายสิ้นในชั่ววินาที มันทะยานไปได้ไม่ไกล แม้สองมือตบขัดอย่างเดือดดาล แต่ห้วงเอกภพหวังแรกครอบร่าง หวังที่สองที่สามครอบตามติดลงมา มันก็ดิ้นรนมิได้อีกต่อไปแล้ว

“มันจับข้าทั้งเป็นได้ เพิ่งผ่านไปสิบกว่าปี พลังฝีมือยกระดับมากมายถึงเพียงนี้แล้วหรือ” มันทั้งสิ้นหวังและไม่อยากเชื่อ

ถึงอย่างไรก็อยู่ในร่างชั้นปฤชุน ทันทีที่ถูกผนี่กตรึงพลังในร่าง ก็ไร้แรงต่อต้านอีกต่อไป

“ไป” ฉินอวี่นแบ่งห้วงเอกภพมาสามวง ไล่ล่าสังหารม่อเฉียนในร่างจิงเฟยที่หนีห่างไปไกล

ม่อเฉียนอาศัยอาณาเขตมรรคาหลบหนี หนีไปพลงคอยสังเกตเฮ่อเซียนไปพลง

“อู้อาผู้นี้ มิได้มอบสมบัติให้ข้าสักชิ้นก็สั่งให้ข้าหนี” มันนึกแค้น “หี บนร่างมันกลับมีสมบัติที่ดีจวินประทานให้มากมาย! ช่างเถอะ ฉินอวี่นผู้นั้นเกลียดมันเข้ากระดูกดำ ย่อมต้องจับกุมมันก่อน ขอเพียงมันถ่วงเวลายังนาน โอกาสที่ข้าจะหนีพ้นก็ยิ่งมาก อันใดกัน กระทั่งหวังสีดาก็ต้านทานไม่อยู่หรือ”

ม่อเฉียนชมมองภาพฉากนี้อย่างสิ้นหวัง มันเพียงเห็นทะยานออกจากเมืองเพียงร่อยกว่าลีเท่านั้น

ระยะทางร่อยกว่าลีสำหรับระดับชั้นอย่างพวกมันถือว่าใกล้มาก

“อู้อา เจ้าช่างไร้ประโยชน์เสียจริง” มันคับแค้นใจ “เพิ่งมาถึงโลกนี้ก็จะถูกจับแล้ว หากรู้แต่แรก ข้ายอมค่อยๆ ล่อลวงจึงเพย ไม่ให้อู้อาลงมือหรวอก มันลงมือถึงได้ชักนำเซียนกระบี่ฉินมา” ม่อเฉียนทั้งเคืองทั้งแค้น แต่ก็อับจนหนทาง

บัดนี้ไม่มีสมบัติของวิเศษสักชิ้น ศาสดารานุกาพก็ไม่มี

แม้เห็นทะยานเกินร่อยกว่าลี เกินขอบเขตผืนภคตริงอากาศธาตุของกระบี่เหิน แต่มันไร้ของวิเศษเคลื่อนย้ายมิติ ไม่มีศาสดารานุกาพ ดวงวิญญาณก็อ่อนแอเหลือเกิน และไม่อาจกรีดเปิดช่องมิติเพื่อหนีจากโลกต่ำชาง

เนื่องเพราะฉินอวี่นเห็นกระจ่างชัดแจ้งตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ว่าเทพมารตนนี้เพ็งถือกำเนิดบนโลก อ่อนแอถึงที่สุด เชื้อเซียนมิได้มอบคุณสมบัติของวิเศษใดๆ ให้มัน ฉินอวี่นจึงไม่แยแสสนใจมันนัก กระบี่เหินและห้วงเอกภพจึงต่อกรเชื้อเซียนเป็นหลัก

ห้วงเอกภพสามวงลอยสวบเร็วรี่เข้ามา

“แย่แล้ว” ม่อเฉียนมองห้วงเอกภพสามวง แว่วสิ้นหวังฉายชัดในดวงตา

ห้วงเอกภพครอบรัดลงมา ม่อเฉียนไร้เรี่ยวแรงต่อต้าน ได้แต่หลับตาลง

อัดอั้นตันใจเหลือเกิน!

เพ็งกำเนิดใหม่ก็ถูกจับกุมเสียแล้ว

ขณะฉินอวินปรากฏตัวเพื่อจัดการเหอเชียนและม่อเฉียน ยังคำนึงว่าต้องต่อสู้กับพวกมันในค่ายคาถาอีกพักใหญ่ จึงอาศัยอาณาเขตมรรคาย้ายราษฎรโดยรอบไปยังท้องถนนที่อยู่ห่างไกลออกไป

บางคนหลับใหลขดตัวในผ้าห่ม บางคนแต่งตัวหลังอาบน้ำ บางคนนั่งเปลือยเท้าร่ำสุราอย่างสำราญ ต่างลอยออกจากบ้านของตนเอง

“เฮ้ะๆๆ!”

“ทำไมข้าลอยได้”

“ลอยขึ้นมาแล้ว”

ผู้คนกลุ่มใหญ่ต่างมองไปทั่วสี่ทิศแปดทาง กระทั่งกำลังคนของสกุลกานและสำนักจวินชานก็ลอยขึ้นมาด้วย

เหาะเหินได้นั้นมิใช่เรื่องง่ายสำหรับเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถอนันตดา ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงการทำให้หลายพันคนลอยขึ้นพร้อมกัน ต่างรู้ดีว่าเกิด “เรื่องใหญ่” แล้ว

เบื้องไกลปรากฏชั้นเมฆหมอก พรางสายตาชาวบ้านแต่ละคนไว้แต่ว่า...

เมฆหมอกพลันจางหายไปอย่างรวดเร็ว ทุกอย่างกลับคืนสู่ความสงบ

เขียนเทพमारหรือ ไม่มีแม้แต่น้อย

“บ้านแถวนั้นพังลงมาหมดแล้ว!”

“บ้านพังไปหลายหลัง!”

บ้านเรือนแถบนั้นถูกทำลายราบ บ้างแตกหักเป็นเศษซาก บ้างล้มครืนกองเป็นพะเนิน เมื่อค่ายสองโลกถูกทำลาย แรงปะทะทำให้บ้านของราษฎรบางส่วนที่อยู่ในค่ายเสียหายไปด้วย

“บ้านข้าหายไปแล้ว!”

“บ้านของข้า!”

“ไม่!...”

ชาวบ้านที่ห่อตัวในผ้าห่มและเปลือยเท้าต่างร้อนใจแล้ว

เหนือเมฆกลุ่มหนึ่ง ฉินอวินถือปลายเชือกเส้นหนึ่ง ปลายอีกด้านพันวนการเห่อเขียนและม่อเฉียน พลั้งมือและจิตวิญญาณของพวกมันถูกฉีกตริ้งโดยสิ้นเชิง คิดฆ่าตัวตายยังไม่อาจกระทำได้ กระนั้นเทพมารสองตนนี้ก็ไม่มีทางฆ่าตัวตายง่ายๆ เช่นนี้ ความคิดเอาชีวิตรอดของพวกมันแรงกล้าอย่างยิ่ง

“ข้าคือฉินอวิน” ฉินอวินถือป้ายตราจตราสวรรค์ ติดต่อภาคีตราจตราสวรรค์

“ผู้อาวุโสฉิน” บुरुชชุดนักพรตในภาคีตราจตราสวรรค์เอ่ยอย่างเคารพนบอบ บัดนี้ฉินอวินเป็นหนึ่งในผู้อาวุโสแห่งภาคีตราจตราสวรรค์

“เมื่อครู่ข้าลงมือที่เมืองอวิซาน บ้านเรือนราษฎรบางส่วนเสียหายไปด้วย” ฉินอวินกำชับ “เจ้ารีบจัดการชดเชยและหาที่อยู่ใหม่ให้พวกเขา”

“ลงมือจนบ้านเรือนราษฎรเสียหาย? มิทราบตายเจ็บเท่าใด” บुरुชชุดนักพรตเอ่ยถาม เขียนกระบี่ฉินผู้นี้หากลงมือจนส่งผลต่อบริเวณโดยรอบ เช่นนั้นตายเจ็บเท่าใดกัน

“วางใจ ไม่มีใครบาดเจ็บล้มตาย” ฉินอวินบอก “รีบจัดการในคืนนี้”

“ขอรับ” บुरुชผู้นั้นถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนรับคำ

ฉินอวินตัดสินใจดำเนินการติดต่อแล้วเก็บป้ายตราจตราสวรรค์ขึ้น จากนั้นหันไปมองเห่อเขียนและม่อเฉียน

“เห่อเขียน” ฉินอวินหมุนตัวไปจ้องเห่อเขียน “เจ้ารู้หรือไม่ ข้ามีหลากหลายวิธีทำให้เจ้าขอยุ่ไม่ได้ ขอตายไม่สำเร็จ”

รู่มางตาเฮ่อเซียนหดเล็กลง ยิ้มเย้นซา “เซ่นนั้นหรือ ข้าสังหาร
ภรรยาเจ้า เจ้าคงปล่อยข้าไปอยู่หรือ”

“สังหาร?”

ฉินอวี่นสะท้านวูบในใจ แต่ยังคงยิ้มเยาะให้เห็น “เอาละ ถึงขั้นนี้
แล้วก็ไม่จำเป็นต้องมดเท็จอีก ข้าให้ยอดคนทำนายแต่แรกแล้ว ภรรยา
ข้ายังมีชีวิตอยู่”

เฮ่อเซียนลอบสะดุ้ง

ทำนายออกมาได้หรือ แม้วิธีการของพวกมันจะร้ายกาจ แต่ยอด
คนไม่ว่าด้านใดล้วนดำรงอยู่ในสามภูมิ ไม่นานฉินอวี่นอาจเสาะหาพบเข้า
จริง

“ขอเพียงเจ้ายอมร่วมมือแต่โดยดี” ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น “ร่วมมือกับข้า
ช่วยภรรยาข้าออกมา อีกทั้งลูกสาวข้า ข้าจะให้โอกาสรอดแก่เจ้า! หาก
เจ้าไม่ร่วมมือ...หึหึ! เจ้าสมควรคาดเดาวิธีการของข้าได้”

“จริงสิ ตอนนี้นี้ลูกสาวข้าเป็นอย่างไรบ้าง” ฉินอวี่นสอบถาม

ตอน 37 ใต้สวนเฮ่อเซียน

เฮ่อเซียนแค้นเฮอะสองเสียง กลับไม่เอ่ยกล่าวอันใด

“ปากแข็งนัก” ฉินอวี่นส่ายหน้าแล้วเบา จากนั้นละสายตาไปทาง
ม่อเฉียนในร่างจิงเพย “เจ้าละ เรื่องภรรยาและลูกสาวข้า เจ้าล่วงรู้หรือไม่”

“นี่เป็นความลับชั้นสุดยอด” ม่อเฉียนตอบ “ข้าเทพมารสามชั้นฟ้า
จะมีสิทธิ์ล่วงรู้หรือ”

ฉินอวี่นพยักหน้า “ล้วนไม่ยอมพูด ดีมาก ข้าไม่รีบร้อน มีเวลาเล่น
เป็นเพื่อนพวกเจ้าอีกมาก”

ว่าพลางลี้ว่งถูงจักรวาลออกจากอก ลี้ว่งขวดยกออกมาไปหนึ่ง
ทั้งเฮ่อเซียนและม่อเฉียนต่างจ้องขวดยกไปนั้น ให้นึกสะท้อนไหวในใจ

ฉินอวี่นปรายตามองปราดหนึ่งก่อนดึงเปิดจุกขวดยก ออก โอสสอง
เม็ดลอยออก เห็นแมลงไต่ยั้วเยี้ยในโอสสองเม็ดยนั้น

สีหน้าของเฮ่อเซียนและม่อเฉียนไม่น่าดูชมอย่างยิ่ง แต่ก็รู้
เรียวแรงชัดขึ้น

“อ้าปาก” ฉินอวี่นเอ่ยเสียงเบา พวกมันอ้าปากแต่โดยดีภายใต้

อาณาเขตมรรคา ไอสถลอยเข้าปากทั้งสองตน

หลังพวกมันกลืนลงท้องแล้ว ต่างมองฉินอวินอย่างตื่นตระหนก และโกรธเคือง

“เป็นไสยเวทภู?” เฮ่อเชียนรีบเอ่ยถาม

“หลายปีมานี้ข้าสังหารปีศาจมารมากมาย เทพมารก็สังหารไปไม่น้อย เล่ห์เหลี่ยมชั่วร้ายหลายหลากก็มีถมเถ” ฉินอวินมองพวกมันด้วยสายตาสุขุม

“ปรกติข้าก็ไม่ใช่หรอก วันนี้มีโอกาสใช้กับพวกเจ้าพอดี วางใจเถอะ นี่เพิ่งเริ่มเท่านั้น!”

ทั้งเฮ่อเชียนและม่อเฉียนต่างคำรามเสียงต่ำอย่างเจ็บปวดเมื่อแมลงภูเริ่มอาละวาด แม้เปี่ยมพลังอดทนอดกลั้นสูงส่งก็ยากทานทน กระตุกเส้นเอ็นกล้ามเนื้อผิวหนังเริ่มปูดโปนบิดเบี้ยว

ฉินอวินชมดูอยู่เฉยๆ

“เชียนกระบี่ ข้าไม่รู้เลยจริงๆ ข้าไม่รู้เลย” ม่อเฉียนตะโกนอย่างร้อนใจ

“ฉินอวิน ข้าว่าเจ้าหยุดมือเถอะ” เฮ่อเชียนกัดฟันเอ่ยออกมาหนึ่งคำ ก่อนสะกดกลั้นความเจ็บปวดแล้วเอ่ยขึ้นอีก “เจ้าทำเช่นนั้น จะต้องเสียใจภายหลัง ภรรยาและลูกสาวของเจ้าตายแล้ว ตายไปหมดแล้ว!”

“อ้อ? เสียใจภายหลังอย่างนั้นหรอะ” ฉินอวินแค้นหัวร่อ “หากเจ้ายอมร่วมมือกับข้า ยังพอมีค่าบ้าง ไม่เช่นนั้นก็ตายสถานเดียว”

เฮ่อเชียนกัดฟันแน่น ไม่เอ่ยกล่าวต่อไปอีก

ฉินอวินเห็นดังนั้นก็นิ่งหน้า “อดกลั้นเก่งนัก แต่ว่าวิธีไต่สวนยังมีอีกมาก”

เพียงพริบตาก็เป็นสามวันให้หลังแล้ว

ใช้วิธีทรมาณไปหลายสิบอย่าง ที่ทำให้ฉินอวินประหลาดใจก็คือ
เชื่อเขียนแม้ถูกทรมาณจนแทบคลั่ง แต่ก็ไม่ยอมคายข้อมูลใดๆ! ส่วนม่อ
เฉียนนั้น เอาแต่พูดว่าไม่รู้เรื่องโดยสิ้นเชิง

ฉินอวินเห็นเมฆ ถือเชือกกุมตัวสองตนนี้มุ่งไปทางสำนักเสินเซียว
กลางลานอุทยานแห่งหนึ่งในสำนักเสินเซียว ปรมาจารย์จางและ
พระหมัวเฮอก็อยู่ที่นี้

ฉินอวินโฉบร่อนกุมตัวสองตนนี้ลงไป

“ผู้อาวุโสจาง พระหมัวเฮอ” ฉินอวินเอ่ยเรียกอย่างเคารพ “นี่คือ
เชื่อเขียนและม่อเฉียน เป็นเทพมารที่ลงมากำเนิดใหม่บนโลกของเรา”

“เวลาสั้นๆ เพียงหลายสิบปี มีสองเทพมารกำเนิดใหม่ในโลกของ
เรา ไม่ชอบมาพากลจริงๆ” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “ได้ทราบข่าวจากเจ้า
ข้าและพระหมัวเฮอต่างทยอยไปตรวจสอบที่เมืองอวิซานไม่พบว่ามีอันใด
พิเศษ ดูไปเหมือนเป็นความบังเอิญ”

พระหมัวเฮอพยักหน้าเล็กน้อย

สองเงาร่างเดินเข้ามาจากบริเวณประตูลานอุทยาน เป็นจักรพรรดิ
มนุษย์และบรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป่

“ฉินอวินมาแล้ว” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป่หัวร่อลงลูกคอ “เมื่อครู่
เดินหากอยู่กับจักรพรรดิมนุษย์ ยังไม่ทันหมดตา พอรู้ว่าเจ้ามาพวกเรา
ก็เร่งรุดมาแล้ว”

“นั่นเพราะท่านกำลังจะแพ้ต่างหาก” จักรพรรดิมนุษย์ขัดขึ้น

“ยังเดินไม่หมดตา ผู้ใดจะรู้ว่าแพ้หรือชนะ” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป่
โต้แย้ง จากนั้นก็รีบเปลี่ยนหัวข้อ “ฉินอวิน เรื่องสองเทพมารทยอยลงมา
เกิดใหม่ ก่อนเจ้ามาพวกเราก็กังหนัดกันแล้ว ดูคล้ายบังเอิญ...แต่เกิดขึ้น

สองกรณีต่อเนื่องกันในระยะเวลาสั้นๆ อาจเป็นเทพมารใช้วิธีการพิเศษ
เสาะหาสังฆารที่สอดคล้องกับจิตวิญญาณเทพมารบนโลกด้านข้างได้”

“วิธีการพิเศษ?” ฉินอวินนึกฉงน “ถ้าเป็นเช่นนั้น จะมีเทพมารตนที่
สามที่สี่ถึงขั้นมากกว่านี้ถือกำเนิดใหม่อีกหรือไม่”

“อืมม” บรรพชนผู้เผ่าสกุลไปพยักหน้า

พระหมัวเฮอ จักรพรรดิมนุษย์และปรมาจารย์จางต่างพยักหน้า
เล็กน้อย

“วางใจ เสาะหาสังฆารที่สอดคล้องต้องกันกับจิตวิญญาณผ่านห้วง
อวกาศมิใช่เรื่องง่าย” บรรพชนผู้เผ่าสกุลไปเอ่ยขึ้น “ยิ่งกว่านั้นพวกข้าก็
เพียงคาดเดา อาจเป็นเพียงความบังเอิญก็ได้”

“ไม่ว่าอย่างไร อย่างน้อยสองตนนี้ก็ถูกฉินอวินจับเป็นแล้ว”
ปรมาจารย์จางเอ่ยยิ้มๆ

“ตั้งวินแห่งโลกเทพมารต้องเพื่องพิโรธเต็มท้องแน่” จักรพรรดิ
มนุษย์ก็หัวร่อขึ้น

พระหมัวเฮอยิ้มมองฉินอวิน “ฉินอวิน ไม่ต้องกังวลใจ นับจากสมัย
บรรพกาลจนถึงบัดนี้ โลกด้านข้างของพวกเราผ่านความยากลำบากมามาก
ที่อันตรายกว่าครั้งนี้สืบทอดร้อยเท่าล้านผ่านพ้นมาแล้ว ตอนนี้นี้ดีกว่าเมื่อ
ก่อนมากนัก”

ฉินอวินพยักหน้า ชี้ไปที่เฮ่อเชียนและม่อเฉียนที่ถูกเชือก
พันธนาการไว้เบื้องหลัง “เฮ่อเชียนปีศาจมาร ผู้อาวุโสทั้งสี่ล้วนรู้จัก ส่วน
ม่อเฉียนตนนี้ เป็นเทพมารที่เพิ่งมากำเนิดใหม่ ข้าอยากทราบข่าวภรรยา
และบุตรสาวข้าจากพวกมัน สามวันมานี้ข้าใช้วิธีไต่สวนทรมานโหดเหี้ยม
ทารุณทุกอย่าง แต่ล้วนไม่มีประโยชน์”

“ล้วนไม่มีประโยชน์?” พระหมัวเฮอ จักรพรรดิมนุษย์และคนอื่นๆ

ต่างประหลาดใจ

ถึงระดับชั้นฉินอวิน หากทรมานลงทัณฑ์ขึ้นมาจริง วิธีการนั้นน่าหวาดหวั่นอย่างยิ่ง

“ม่อเฉียนตอนนี้ เอาแต่กล่าวว่าไม่รู้” ฉินอวินเล่าความ “สามวันมานี้ มันเอาแต่กล่าวเช่นนั้น”

จักรพรรดิมนุษย์พยักหน้าพลางเอ่ยขึ้น “น่าจะมิได้พูดปิดโลกเทพมารเข้มงวดอย่างยิ่ง เรื่องที่เกี่ยวพันกับความลับ ตีจวินไม่แน่ว่าจะบอกกล่าวกับเจ้าวมารได้สังกัด ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเทพมารสามชั้นฟ้าแล้ว”

“แล้วเฮ่อเซียนเล่า” ประมาจารย์จางรีบสอบถาม “เป็นมันจับตัวภรรยาเจ้าไป มันยอมรู้แน่”

“แต่มันอย่างไรก็ไม่ยอมบอก ปากแข็งยิ่งนัก” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

“หืม?” ประมาจารย์จางยิ้มๆ “ปากแข็งหรือ เช่นนั้นให้ข้าทดลองดู”

ฉินอวินรีบเอ่ยขึ้น “ข้ามาที่นี่ ก็เพื่อขอให้ผู้อาวุโสทั้งสี่ท่านช่วยเหลือ อาจสอบถามข่าวภรรยาและบุตรสาวข้าได้จากปากเฮ่อเซียน ข้ารู้สึกวาทะเทพมารน่าจะมิสังหารลูกสาวข้า สำหรับพวกมัน ลูกสาวข้าก็เป็นเบี้ยที่มีประโยชน์มาก”

“อืมม” ประมาจารย์จางพยักหน้า “เช่นนั้นข้าทดลองดูก่อน”

ว่าพลางประมาจารย์จางขึ้นหน้า เพียงโบกมือ ศาสตราอนุภาพรวบตัวเฮ่อเซียน เข้าสู่ห้องด้านข้างโดยตรง

ประมาจารย์จางไต่สวนจากเข้าจรดคำ

ฉินอวิน บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป จักรพรรดิมนุษย์และพระหมีวเฮอต่างนั่งลงสนทนาไปพลางรอคอยไปพลาง

ทันใดนั้นประตูเปิดออกดังเอี๊ยด

ประมาจารย์จางก้าวเดินออกมาพลางส่ายหน้า “ปากแข็งนัก มันคง

เกรงกลัวตัวจืดจางของโลกพวกมัน อย่างไรก็ตามก็ไม่บอก”

“ฮาย ท่านไม่ได้การ” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปลุกขึ้น “ข้าอยู่มาตั้งแต่สมัยบรรพกาลจนถึงตอนนี้ เอ่ยถึงเรื่องไต่สวน เป็นสามลำดับต้นในโลกนี้” ว่าแล้วก็ก้าวเข้าไปในห้อง

เขื่อเขียนที่น่าสงสารถูกสอบสวนด้วยวิธีต่างๆ นานา

สำหรับฉินอวินและอีกสี่ท่านต่างไม่รู้สึกเวทนาใดๆ ต่อเขื่อเขียน

‘น่าสงสารเสียจริง’ ม่อเฉียนที่พลังฝีมือถูกฉันทรงลอบถอนหายใจ ‘และไม่รู้ว่าข้าจะมีจุดจบอย่างไร’

จนกระทั่งฟ้าสว่างในวันต่อมา

บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปเดินออกจากห้อง ลูบเคราด้วยท่าทางสนใจ “ปากแข็งอย่างยิ่ง ข้าถึงกับสอบถามอันใดไม่ได้ หมัวเฮอ ข้าว่าโลกหล้านี้มีเพียงท่านถึงพอมีหวังแล้ว”

“ข้า?” พระหมัวเฮอตะลึงไปเล็กน้อย จากนั้นก็ยิ้มเอ่ยว่า “ข้ามีวิธีหนึ่ง ทดลองดูเถอะ ทุกท่านก็เข้ามาพร้อมกันได้”

“วิธีหนึ่ง?” ฉินอวินนึกงง

“วิธีการของสำนักพุทธย่อมไม่ธรรมดา” จักรพรรดินุษย์เอ่ยยิ้มๆ “เข้าไปดูก็จะรู้เอง”

ทุกคนต่างเข้าไปภายในห้อง

ฉินอวิน จักรพรรดินุษย์ ปรมจารย์จางและบรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปต่างยืนมองอยู่ด้านข้าง พระหมัวเฮอยืนมองเขื่อเขียนที่นั่งขัดสมาธิและถูกพันธนาการอยู่ตรงนั้น

“เขื่อเขียน” พระหมัวเฮอยิ้มมองเขื่อเขียน

“ข้าบอกแล้วว่าข้าไม่บอกหรอก” เขื่อเขียนเหนื่อยล้าอย่างยิ่ง แต่ยังคงเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ

พระหมัวเฮอกลับนั่งขัดสมาธิแล้วสวดพระสูตรเสียงเบา
เสียงนั้นเบาอย่างยิ่ง แต่กลับทะลุไซซอนห้วงสมองของเฮ่อเชียน
แรกเริ่มเฮ่อเชียนทรมานัก
“หุบปาก หุบปากเดี๋ยวนี้” มันทุกข์ทรมานหมื่นส่วน
แต่พระหมัวเฮอยังสวดต่อไป

เฮ่อเชียนเจ็บปวดทุกข์ทรมานถึงขั้นกระวนกระวายบ้าคลั่ง แต่พลังฝีมือ
ถูกพันธนาการ อาละวาดไปก็ไร้ประโยชน์ มันเริ่มนั่งลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรง
แต่ดวงตาوابปรายดูต้น แต่ปรายดูต้นนั้นก็ค่อยๆ จางหายไป แว
ตากลายเป็นสงบนิ่ง ถึงขั้นฝุดรอยยิ้มเล็กน้อย

“ข้าควบคุมมันได้ครึ่งช่วยยามเท่านั้น” พระหมัวเฮอหยุดสวด
บริกรรม สีหน้าออกจะซีดขาว เหยียบฉินอวี่นที่อยู่ด้านข้าง “ภายในครึ่ง
ช่วยยามนี้ เจ้าอยากสอบถามสิ่งใดให้สอบถามเต็มที่ มันยอมบอกกล่าวที่
ล่วงรู้จนสิ้น”

“ร้ายกาจ” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปสองตาสว่างวาบ

“ลูกเล่นสยบมารเล็กน้อยเท่านั้น” พระหมัวเฮอยิ้มในหน้า

ฉินอวี่นกลับใจเต้นรัวเร็วบอกกล่าวที่ล่วงรู้จนสิ้น?

“เฮ่อเชียน” ฉินอวี่นแทบควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ น้ำเสียงสั่นทึ่ม
“ลูกสาวข้ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

เฮ่อเชียนยิ้มพลางตอบด้วยเสียงราบเรียบ “ลูกสาวเจ้ายังอยู่...”

ยังกล่าวไม่ทันจบ สองตามันพลันถลึงถลน แวตั้นตระหนกหวาด
กลัวฉายชัดในดวงตา ขวัญผวาเป็นอย่างยิ่ง!

“ไม่....” มันคำรามร้องโหยหวน สองตาแดงก่ำต้งสายเลือด ฉิน
อวี่นและคนอื่นล้วนมองเห็น จิตวิญญาณของเฮ่อเชียนดิ้นรนจนหลุดพ้น
ร่าง สุดท้ายแตกดับปังซ่านสลายไป

“จิตวิญญาณระเบิดแตก?” สีหน้าทุกคนในที่นั้นต่างผกผัน

ตอน 38 อีกหนึ่งปี

“จิตวิญญาณระเบิดแตกได้อย่างไร” ฉินอวี่นเห็นภาพฉากนี้ ทั้งตระหนกทั้งร้อนใจ รีบเอ่ยว่า “เฮ่อเซียนถูกพวกเราขังไว้ที่นี่ ดัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง ผ่านห้วงอวกาศอันไกลโพ้น ตั้จวินที่อยู่เบื้องหลังมันจะสังหารมันได้อย่างไร”

ฉินอวี่นนับว่าความรู้กว้างขวาง ศาสตร์สาปแช่งของสายไสยเวทอันลึกลับพิสดารบางอย่างไม่อาจสำแดงต่อหน้าต่อตาเทพสวรรค์เซียนสวรรค์ได้เลยแม้แต่หน่อย ถูกสกัดขัดขวางอยู่ด้านนอกแต่แรกแล้ว

“ฉินอวี่น” จักรพรรดิมนุษย์เอ่ยเสียงจริงจัง “สถานการณ์เช่นนี้มีความเป็นไปได้เพียงประการเดียว”

ทุกคนพลันสีหน้าเคร่งเครียด

“ความเป็นไปได้ใดกัน” ฉินอวี่นสอบถาม

“โลกเทพมารของเฮ่อเซียนมีมารสวรรค์สายจิตมารอยู่เบื้องหลัง” จักรพรรดิมนุษย์ตอบเสียงเคร่งขรึม “ก็คล้ายสำนักเต๋ามีทั้งฝึกยันต์คาถาฝึกสังขารบรรลุริยะและมีทั้งฝึกสายเซียนกระบี่ ระบบของเทพมารก็แบ่ง

หลายประเภท บำเพ็ญสังขาร บำเพ็ญสายโลหิต บำเพ็ญบาปกรรม ที่ ลึกกลับพิสดารที่สุดในตำนานก็คือสายจิตมาร”

“สายจิตมาร?” ฉินอวีนสงสัย “ล้วนกล่าวว่าบำเพ็ญจิตสำคัญมาก ไม่เช่นนั้นอาจเกิดจิตมาร แต่ระบบเทพมารยังมีสายจิตมารโดยเฉพาะอีก หรือ”

“ใช่” พระหมัวเฮอก็พยักหน้าเอ่ยว่า “สายจิตมารฝึกยากเป็นพิเศษ และพบเห็นได้น้อยนัก! พวกเราเองก็ไม่เคยพบมาก่อน เคยได้ยินได้ฟัง มาบ้างเท่านั้น”

“เมื่อครูเฮ่อเขียนเพ็ญเอ่ยว่าลูกสาวเจ้า...จู่ๆ จิตวิญญาณก็ระเบิด แตก” บรรพชนผู้เฒ่าสกลไปสันนิษฐาน “มีความเป็นไปได้ประการเดียว นั่นคือเมล็ดพันธุ์จิตมารถูกฝังปลูกในจิตวิญญาณ กระทำการขั้นนี้ต่อจิต วิญญาณเทพมารสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดได้ยอมเป็นระดับมารสวรรค์ มารสวรรค์สายจิตมาร ฐานะสูงส่งเหนือกว่ามารสวรรค์ทั่วไป”

ปรมาจารย์จางเอ๋ยเสียงค่อยๆ “ที่สำคัญสุดก็คือ เนื่องจากมารสวรรค์สายจิตมารพบเห็นได้น้อย พวกมันมากด้วยวิธีการ แต่ต่อสู้ซึ่งหน้า ก่อนข้างอ่อนด้อย ดังนั้นมารสวรรค์สายจิตมารส่วนมากมักติดตามผู้แกร่ง กล้ามรคมาร เพื่อให้อาศัยความคุ้มครอง”

“โลกเทพมารเบื้องหลังเฮ่อเขียน นอกจากมีมารสวรรค์สายจิตมาร แล้วยังมีผู้แกร่งกล้าที่มารสวรรค์ติดตามอีกหรือ” ฉินอวีนอดถามขึ้นมิได้

“เป็นไปได้เกินครึ่ง” จักรพรรดินุษย์พยักหน้า “หงหลิงทงและ จูปาต่างเป็นเซียนกลับชาติมาเกิด ฟังหงหลิงทงเล่าว่าลำพังกลุ่มเดียวกัน ก็มีเซียนกลับชาติมาเกิดยังโลกนี้เก๋าท่าน เนื่องจากผู้ทรงฤทธิ์เดช คำวอนแล้วว่าจะเกิดมหันตภัยครั้งใหญ่ในโลกของเรา มหันตภัยครั้งใหญ่ ย่อมเป็นโอกาสประภคอกุศลกรรมครั้งใหญ่ พวกเขาจึงกลับชาติมาเกิด

ยังโลกต่ำซาง”

ปรมาจารย์จางเอ๋อขึ้น “พวกเราคาดเดามาโดยตลอดว่าจะเป็นมหันตภัยใหญ่ระดับใดกัน บัดนี้ดูท่า อาจเป็นโลกเทพमारที่อยู่เบื้องหลังเฮ่อเซียน ที่พบในตอนนี้นี้ก็มีการสวรรคตสายจิตมารและผู้แกร่งกล้าที่มันติดตาม ลำพังพละนาฏภาพส่วนนี้ก็อันตรายมากแล้ว อาจมีที่อันตรายยิ่งกว่าแต่พวกเรายังค้นไม่พบ ข้อได้เปรียบเพียงประการเดียวของพวกเราคือชัยภูมิ!”

“เช่นนั้นพวกเราสมควรรับมืออย่างไร” ฉินอวินสอบถาม

บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป๋ส่ายหน้าเอ่ยว่า “บัดนี้กระทั่งสถานการณ์ของศัตรูเป็นอย่างไรแน่ พวกเราล้วนไม่กระจ่าง ได้แต่เตรียมพร้อมเต็มที่ อีกอย่างมหันตภัยครั้งใหญ่จะใช่โลกเทพमारนี้หรือไม่ก็ยังไม่แน่”

“บางทีพวกเราอาจ खुตัวเองให้กลัวก็เป็นได้” พระหม่วเฮ่อยี้มบางเอ่ยว่า “ตั้งวินแห่งโลกเทพमारอาจเป็นมารสวรรคตสายจิตมาร วิธีการของมันแปลกประหลาดยากคาดเดา ก่อความปั่นป่วนจิตใจผู้คนร้ายกาจ แต่พลังฝีมือในการต่อสู้ซึ่งหนักกลับไม่เพียงพอให้หวาดกลัว”

“ฮ่าๆ น้องจางชานาญวิชาอสนีเสินเซียว เป็นดาวพิฆาตจิตมารพอดี” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป๋เอ่ยขึ้น

“หวังว่าจะเป็นเพียงมารสวรรคตสายจิตมารเท่านั้น” ปรมาจารย์จางยี้มๆ

เพียงทว่าทุกคนต่างกระจ่างแจ้ง เป็นไปได้มากกว่ามารสวรรคตสายจิตมารเป็นเพียงชั้นสมุนของโลกเทพमारเท่านั้นเท่านั้น

“ยังมีมือเขียนอีกตน” ฉินอวินรีบเอ่ยขึ้น “มันเองก็เป็นเทพमारถือกำเนิดใหม่บนโลก”

“คาดว่ามันเองก็ถูกฝังปลุกเมล็ดพันธุ์จิตมาร” จักรพรรดินุญย์เอ๋อ

ขึ้น “ได้ส่วนอันใดออกมาไม่ได้ ไม่มีค่าแม้แต่เล็กน้อย”

“ถึงอย่างไรก็ไม่มีค่า ลองสอบถามดู ก่อนจิตวิญญูณระเบิดแตก
อาจถามได้ความบางอย่างก็เป็นได้” ฉินอวีนมองไปทางพระหมัวเฮอ
“ผู้อาวุโสหมัวเฮอ ปรกวนแล้ว”

พระหมัวเฮอเห็นดังนั้นก็พยักหน้าเล็กน้อย “ดี เช่นนั้นลองดูสักครั้ง”

ม่อเฉียนถูกกุมตัวเข้ามาในห้องหนึ่ง

“ข้าไม่รู้อันใดเลยจริงๆ” ม่อเฉียนมองฉินอวีนและพระหมัวเฮอด้วย
สายตาวิงวอน

มันเองก็กระจำงแจ้งว่าฝั๋งปลุกเมล็ดพันธุ์จิตมาร มีมากมายหลาย
เรื่องไม่อาจกล่าวออกมาได้ พันทีที่เอ่ยกล่าว เมล็ดพันธุ์จิตมารจะปะทุ
จิตวิญญูณระเบิดแตก

ดังนั้นต่อให้ถูกทรมานมากมายเพียงใด ก่อนจิตวิญญูณระเบิด
แตกก็ต้องอดทนอดกลั้นเอาไว้

พระหมัวเฮอหนึ่งขัดสมาธิ สวดบริกรรมพระสูตรไม่หยุด เสียงทะเล
ไซซอนห้วงสมอ่ม่อเฉียน

ม่อเฉียนค่อยๆ สงบนิ่ง ผุดรอยยิ้มบนใบหน้า

“ถามเถอะ” พระหมัวเฮอบอกฉินอวีน

ฉินอวีนสอบถาม “บอกเข้ามา อีชีเยวภรรยาข้าถูกขังไว้ที่ใด เจ้า
บอกเพียงที่อยู่ก็พอ”

“นางอาจอยู่ที่...” มันอ้าปากบอกถึงตรงนี้ พลันสองตาลีงถลน
พินคินสติกลับมา

“ไม่...” ภูริองเสียงโหยหวน จิตวิญญูณดินร่นสลัดพันจากร่าง ก่อน
แตกตึงปึงเป็นผุยผง จิตวิญญูณระเบิดแตกเช่นเดียวกับเฮ่อเฉียน

เทพमारม่อเฉียนซึ่งลงมากำเนิดใหม่ในร่างของจิงเพยพบจุดจบอย่างน่าอนาถ มันมีโอกาสดำเนิดใหม่และมีการกิจมากมาย เดิมคิดจะบรรลुภารกิจเพื่อสร้างคุณงามความชอบให้มาก...แต่เพิ่งถือกำเนิดก็ถูกจับกุม บัดนี้จิตวิญญาณระเบิดแตก

ฉินอวี่นมองทุกประการเจียบๆ

“เมลิ็ดพันธุ์จิตมารอยู่กลางจิตวิญญาณ คิดเอ๋ยปากพูด เมลิ็ดพันธุ์จิตมารตรวจจับได้จะระเบิดแตก จิตวิญญาณจึงระเบิดแตกไปด้วย” พระหมัวเฮอที่อยู่ด้านข้างเอ่ยอย่างปลดปลง

“มันกล่าวว่า ‘นางอาจอยู่ที่’ เด่นชัดว่ามันเองก็คาดเดา” ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น “แต่ก่อนหน้าตอนที่ข้าสอบถามเฮอเฉียน คำตอบของมันอย่างน้อยทำให้ข้ามั่นใจจุดหนึ่งว่าลูกสาวข้ายังมีชีวิตอยู่ ภรรยาข้าถูกจับไปขณะตั้งครรภ์ จากการคาดการณ์ของข้าและอีเซียว นางอาจตั้งครรภ์สามปี ในเมื่อลูกสาวข้ายังมีชีวิตอยู่ แสดงว่าที่เฮอเฉียนประกาศว่าสังหารภรรยาข้าแล้วล้วนเป็นเท็จ ภรรยาข้ายังมีชีวิตอยู่ อีกทั้งยังให้กำเนิดลูกสาวข้าแล้วด้วย”

“อืมม” พระหมัวเฮอพยักหน้า

“เซียวเซียวและลูกยังมีชีวิตอยู่” ฉินอวี่นพิมพ์เสียงเบา “แต่พวกนางอยู่ที่ใดกันแน่”

จากนั้นฉินอวี่นและพระหมัวเฮอก็ออกจากห้อง

ปรมาจารย์จาง บรรพชนผู้เฒ่าสกลไปและจักรพรรดินุชย์ต่างมองเข้ามา

พระหมัวเฮอยิ้มพลางส่ายหน้าเล็กน้อย

“ฉินอวี่น” ปรมาจารย์เอ่ยเรียก “โลกเทพมารที่อยู่เบื้องหลังมีเจตนาร้าย ถึงขั้นลักตัวภรรยาเจ้าไปตั้งแต่แรก ทว่าเมื่อมาถึงโลกนี้พลังของพวก

มันน่าจะไม่เพียงพอ คิดสังหารก็สังหารเจ้าไม่ได้ มีเพียงกายภาคหน้า
เมื่อพลังของพวกมันในโลกต่ำลงเพียงพอแล้ว ก็จะใช้ภรรยาและลูกสาว
เจ้าให้เป็นประโยชน์อย่างแท้จริง แต่ก่อนหน้านี้ พวกนางล้วนปลอดภัยดี”

“ผู้ใดจะทราบว่าพวกมันจะลงมือเมื่อใด ร้อยปีให้หลัง สิบปีให้หลัง
หรือสามปีให้หลัง” ฉินอวิ้นสายหน้า “เหล่านี้ล้วนไม่ล่วงรู้ ข้าต้องรีบ
รวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นสูงหนึ่งชิ้นให้ได้ก่อนพวกมันจะลงมือ ต้องช่วย
ภรรยาและลูกสาวเข้าออกมาให้ได้”

ฉินอวิ้นจากสำนักเลนเซียวไป

แม้ล่วงรู้ว่าภรรยาและบุตรสาวยังมีชีวิตอยู่ แต่ฉินอวิ้นยิ่งร้อนใจ!
เขาไม่ทราบได้ว่าพวกนางดำรงชีวิตอย่างไรบ้าง

“เซียวเซียว อีกทั้งลูกสาวข้า...ข้ายอมทุ่มเทสรรพกำลัง จะช่วย
พวกเจ้าออกมาให้เร็วที่สุด พวกเราจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตา”

ฉินอวิ้นมองแนวเขาเซียวซจีเบื้องหน้า รีบเหินเมฆไปยังที่ไกล
เสาะหาโอกาสในโลกนี้ต่อไป

เวลาผันผ่าน

เพียงพริบตาล่วงมาถึงต้นฤดูร้อนปีถัดมา

ฉินอวิ้นกลับมาจากโลกต่ำหนึ่งปีแล้ว รังสีกระบี่กรอกเต็มน้ำเต้า
กระบี่ถ้ำฟ้าอีกครั้งแล้ว

แสงรุ้งสายหนึ่งพุ่งไปทางทะเลสีไห่

“ไม่รู้ว่คราวนี้ จะทลายค่ายคาถาสุดท่ายในวังมังกรสวรรค์บรรพ
กาลด้วยรังสีกระบี่จากน้ำเต้ากระบี่ถ้ำฟ้าได้หรือไม่” ฉินอวิ้นเหาะเหิน
เร็วรีมาตลอดทาง

ตอน 39 โลกโอฟาร

โอบพุ่งมาถึงเมืองลิกแห่งทะเลซีไห่ เข้าสู่วังมังกรสวรรค์บรรพกาล
อย่างคุ้นเคยเส้นทางอีกครั้ง มาถึงทางเข้าตรงระเบียบงเชื่อมต่อไปสู่ตำหนัก
ใหญ่ตรงกลาง พลันฉินอวี่นตรวจจับบางอย่างได้ หันขวับไปมองที่ไกล
นักรบพิทักษ์คาถาปรากฏตัวขึ้นกลางอากาศ

“เผ่ามนุษย์ เจ้ามาอีกแล้ว” นักรบพิทักษ์คาถาในชุดเกราะทองยิ้ม
พลงเอ่ยทัก “พลังฝีมือยกระดับขึ้นอีกหรือ”

“ยกระดับขึ้นเล็กน้อยจึงมาลองดู ดูว่าครั้งนี้จะทลายค่ายคาถาได้
หรือไม่” ฉินอวี่นยิ้มบอก

จากนั้นพิจารณาทางเข้าตรงระเบียบงอย่างละเอียด เห็นว่าทางเข้า
ปิดผนึกด้วยค่ายคาถา

“ทลาย” เหยียดแขนออก หมอกพิรุณสายหนึ่งดีดพุ่งออกจากปลาย
นิ้วอานุกาพหน้าสะพรั่งขั้วฉวี่ระเบิดปะทุ จู่โจมผนึกค่ายคาถาตรงทางเข้า
ฉับพลันทันที

เสียงดังปังสนั่นหวั่นไหว กระบี่เหินกระแทกค่ายคาถา แรงปะทะ
กระเพื่อมออกเป็นระลอก

พลันกระบี่เหินแปลงเป็นภาพมายา โจมตีต่อเนื่องครั้งแล้วครั้งเล่า

“สัญญาเดิวยดาย” กระบวนท่าที่ห้าแห่งกระบี่ดุจด้นทรงพลังเดือน
ผ่าถ้ำฟ้า เพียงแต่ค่ายคาถาที่มังกรสวรรค์บรรพกาลจัดวางร้ายกาจอย่าง
แท้จริง แม้กระบี่เหินอัถขีวโถมพุ่งโจมตีหลายครั้ง ผนีกค่ายคาถาเพียง
สั่นสะเทือนเท่านั้น

“ลำพังลำแดงกระบี่เหินอัถขีว พลังฝีมือของข้ากล่าวได้ว่าร้ายกาจ
เท่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นระดับสุดยอด ยังห่างชั้นจากเซียนสวรรค์ลิบลับ
มังกรสวรรค์บรรพกาลตายไปแล้วไม่รู้มานานเท่าใด ค่ายคาถาที่ทুমเทสรรพ
กำลังจัดวาง กระบี่เหินอัถขีวของข้าล้วนไม่อาจทำลายได้” ฉินอวินสายหน้า
เงียบๆ

แม้เขตชั้นยกระดับไม่หยุด เข้าใกล้เขตชั้นเซียนสวรรค์ขึ้นเรื่อยๆ
แต่ต่อให้เข้าใกล้อย่างไร หากมิได้บรรลุขีดขั้นอย่างแท้จริง ก็ยังคงพร่อง
ด้านคุณลักษณะ

ทันทีที่บรรลุขีดขั้นนั้น ความรู้แจ้งมรรคากะบี่ทั้งสี่จะประกอบ
ขึ้นเป็นหน่วยที่สมบูรณ์แบบ สมบูรณ์พร้อมไร้ข้อบกพร่องอย่างแท้จริง
หนึ่งกระบี่ย่อมก่อร่างสร้างถ้ำฟ้า

ถึงตอนนั้นคุณลักษณะแห่งพลังฝีมือย่อมแปรเปลี่ยน

จิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดอย่างบรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปหรือ
บรรพชนผู้เฒ่าสกุลลงหลิต่างชะงักติดอยู่ตรงนี้ จนไม่กล้าผจญเคราะห์
สวรรค์ หากความรู้แจ้งในมรรคาสสมบูรณ์พร้อมถึงเขตชั้นเซียนสวรรค์
พวกเขาถึงมีความกล้าผจญเคราะห์สวรรค์ เพื่อบรรลุเป็นเซียนสวรรค์

แม้ฉินอวี่นร้ายกาจ แต่ยังคงก้าวข้ามขั้นนั้นไม่ได้

“ต้องอาศัยน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าอยู่ดี” ฉินอวี่นล้วงน้ำเต้าสาริดออกจากอก หนึ่งปีก่อนหน้านั้นเขากรอกรังสีกระบี่ใส่น้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าจนเต็มแล้ว

“ไป” ฉินอวี่นเปิดจุกน้ำเต้าออก

ปากน้ำเต้าจ่อตรงกับทางเข้าของระเบียบแห่งนั้น

รังสีกระบี่จำนวนนับไม่ถ้วนก่อตัวเป็นพายุหมุนทรงพลังทำลายล้าง กระหน้าโจมตีผืนนิกค้ายคาถาตรงทางเข้า

ค่ายคาถากระเพื่อมไหวผิดรูป เริ่มปริแตกเสียงดังแตรกๆ ทว่าผืนนิกค้ายคาถาเด่นชัดว่ามีหลายชั้น บัดนี้ยังคงปริแตกดังแตรกๆ ไม่หยุด

“ดี อานุภาพแกร่งกล้ำกว่าคราวก่อนมากนัก” ฉินอวี่นรอคอยอย่างใจจดใจจ่อ

เปรี้ยะ! ในที่สุด ผืนนิกค้ายคาถาอันสลับซับซ้อนถึงยี่สิบหกชั้นก็แตกทลายจนสิ้น

พายุหมุนทำลายล้างยังทรงพลานุภาพแข็งแกร่งล้ำ ฉินอวี่นพุ่งตัวเข้าไปตำหนักใหญ่ตรงกลางทันที

ภายในตำหนักใหญ่ตรงกลาง ซากศพมังกรสวรรค์บรรพกาลอยู่ตรงนั้น ของวิเศษที่มังกรสวรรค์บรรพกาลใช้บ่อยครั้งก็อยู่ที่นั่น ถึงขั้นอาจอาศัยซากศพนี้ครอบครองสมบัติทั้งวังมังกรสวรรค์บรรพกาล

เมื่อพายุหมุนรังสีกระบี่พุ่งโหมเข้าไป พื้นผิวของตำหนักใหญ่พลันปรากฏแสงทองระยิบระยับเป็นชั้นๆ ห่อหุ้มทั้งตำหนักสนิทแน่นหนา ไร้จุดบกพร่องแม้แต่แต่น้อย

ฉินอวี่นชมมองจากที่ไกล รู้สึกว่าอานุภาพของแสงทองระยิบระยับร้ายกาจกว่าผืนนิกค้ายคาถาตรงทางเข้าหนึ่งชั้น

พลัก! รังสีกระบี่ประกอบขึ้นเป็นพายุหมุนเปี่ยมพลังทำลายล้าง
ชนกระหน่ำดำเนินใหญ่ตรงกลาง

เกราะแสงสีทองระยิบระยับหลายชั้นที่ปกคลุมดำเนินตรงกลาง
กระเพื่อมไหว พลันบังเกิดเสียงดังเปรียะ เกราะแสงทองชั้นหนึ่งปริแตก
ออก

ทว่ารังสีกระบี่รื้อยหมื่นสายกลับอ่อนกำลังลงเรื่อยๆ หลังทำลาย
เกราะแสงสีทองไปหนึ่งชั้น อานุภาพรังสีกระบี่ที่หลงเหลือไม่อาจทำลาย
เกราะแสงปกป้องดำเนินใหญ่ได้อีก โจมตีต่อไปอีกสักพัก รังสีกระบี่รื้อย
หมื่นสายก็มลายหายไปสิ้น ขณะที่รังสีกระบี่จางหายไป เกราะแสงสีทอง
ที่ถูกโจมตีจนแตกไปเมื่อครู่ แม้กระทั่งผนึกค่ายคาถาตรงทางเข้าก็ค่อยๆ
กลับสู่สภาพเดิม

ฉินอวินผืนบุกฝ่าเข้าไปโดยมิได้ทำลายรากฐานของค่ายคาถา
ขอเพียงค่ายคาถาสังสมพลังฟ้าดินเพียงพออีกครั้ง ย่อมกลับคืนสู่สภาพ
เดิม

“แม้อานุภาพของน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้ามากถึงที่สุด แต่ก็ใช้ได้เพียง
ครั้งเดียว” ฉินอวินส่ายหน้าเล็กน้อย หมุนตัวได้ก็จากไป

“ฮ่าๆ เผ่ามนุษย์ เจ้าทำลายค่ายคาถาของดำเนินใหญ่ตรงกลางได้
หนึ่งชั้นแล้ว” นักรบพิทักษ์คาถาที่ชมมองอยู่ด้านข้างยิ้มพลางเอ่ยขึ้น
“พลังฝีมือยกระดับเร็วขนาดนี้ คาดว่าสุดท้ายวังมังกรสวรรค์บรรพกาล
ย่อมตกในครอบครองของเจ้า”

“ขอบคุณวาจามงคล” ฉินอวินรับคำเสียงหนึ่ง ก่อนจากไป

นักรบพิทักษ์คาถามองส่งฉินอวินจากไป ก่อนพึมพำว่า “หาก
สุดท้ายเจ้าได้ครองวังมังกรสวรรค์บรรพกาล ถึงตอนนั้นก็กลายเป็น
เจ้านายของข้าอย่างนั้นหรือ”

มันยืนนิ่งงันอยู่ตรงนั้น สุดท้ายก็ส่ายหน้าก่อนขานจางหายไป

ล้มเหลวจากวังมังกรสวรรค์บรรพกาลอีกครั้ง แม้เตรียมใจไว้ก่อนหน้าแล้ว แต่เมื่อหลายผนึกค่ายคาถาทางเข้าได้สำเร็จ โจมตีตำแหน่งตรงกลางได้เป็นครั้งแรก ฉินอวี่นยังคงคาดหวังรอคอยในใจ

เพียงแต่การป้องกันตำแหน่งใหญ่ตรงกลางแกร่งกล้ำกว่าตรงทางเข้าหนึ่งขั้น

“หรือจะต้องถึงขั้นเขียนสวรรค์จริง ๆ ถึงทลายเข้าไปได้” ฉินอวี่นเหาะเหินมาตามทาง มุ่งไปทางสำนักเสินเซี่ยว

“ไม่ได้ครอบครองสมบัติจากวังมังกรสวรรค์บรรพกาล จะต้องรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ขึ้นด้อยให้ครบสิบชิ้น จะต้องทำอะไร มีเพียงไปโลกอื่นเท่านั้นแล้ว” หนึ่งปีก่อน ฉินอวี่นก็ตัดสินใจแล้ว

หากรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ได้ไม่เพียงพอ เช่นนั้นก็ไปยังโลกอื่น!

เสี่ยงภัยไปแต่ละโลก ด้วยสังขารชั้นปฏุชนเปี่ยมพลังล่อหลอกผู้แกร่งกล้าโลกอื่นไม่รู้จักฉินอวี่น ได้แต่คิดว่าเขาเป็นเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ธรรมดาสามัญ

มาถึงสำนักเสินเซี่ยว มุ่งตรงไปยังวิหารที่จัดวางแท่นบูชามิติ

“ฉินอวี่น เจ้าคิดจะไปโลกอื่นหรือ” ประมาจารย์จางปรากฏตัว ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ขอรับ” ฉินอวี่นพยักหน้า ว่าพลงยื่นส่งธงจักรวาลให้ “รัตนศักดิ์สิทธิ์นี้ขอผู้อาวุโสจางช่วยดูแลรักษา รังสีสมบัติเจด้าสะกดุดาจะกลายเป็นข้อพิรุณได้”

ด้วยพลังฝีมือของฉินอวี่น เพียงพอกกรีดเปิดช่องมิติไปยังโลกอื่น

ประมาจารย์จางพยักหน้า “เอาเถอะ ในเมื่อเจ้าตัดสินใจแล้ว ก็รอ

สักครู๋ ข้าให้มังกรสวรรค์ตงไห้เข้ามา”

“มังกรสวรรค์ตงไห้?” ฉินอวี่นนิ่งงัน

“สักครู๋เจ้าก็ล่วงรู้แล้ว” ปริมาจารย์จางบอก

เพียงชั่วครู่เดียว

บุรุษเผ่ามังกรผสมดำสนิทมาถึงสำนักเสียนเซียว เข้าสู่วิหารแห่งนี้
อย่างรวดเร็ว

“ผู้อาวุโสมังกรสวรรค์” ฉินอวี่นคารวะ

“เจ้าจะไปโลกอื่นจริงหรือ คิดบุกฝ่าโลกอื่นเพื่อเสาะหาสมบัติไป
เรื่อยๆ อย่างนั้นหรือ” มังกรสวรรค์ตงไห้ขมวดคิ้วถาม

“ไปโลกอื่นมากพอ ย่อมได้ผลเก็บเกี่ยว” ฉินอวี่นตอบ

ปริมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “พี่เอ้า ฉินอวี่นตัดสินใจแล้ว”

มังกรสวรรค์ตงไห้มองฉินอวี่นแล้วถอนหายใจเอือกหนึ่ง “จะว่าไป
อีเซียวถูกจับตัวไปในเขตเผ่ามังกรของข้า เป็นเผ่ามังกรผิดต่อเจ้า”

“เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดคาดคิดมาก่อน” ฉินอวี่นบอก

“ในเมื่อเจ้าจะไปโลกอื่นจริงๆ” มังกรสวรรค์ตงไห้เอ่ยขึ้น “ขณะที่
ข้าสนทนากับเผ่ามังกรอื่นในสามภุมิ ก็ได้ทราบข่าวหนึ่ง พอได้รู้จัก
สถานที่นั้นแล้ว ข้าคิดว่า เหมาะสมต่อการเสาะหาสมบัติของเจ้า”

“สถานที่ใดกัน” สองตาฉินอวี่นสว่างเป็นประกาย

“โลกใบนั้นมีชื่อว่าแดนกู่อวี่” มังกรสวรรค์ตงไห้เล่าความ “เจ้าคง
เคยได้ยิน สามภุมิไพศาลไร้ขอบเขต กลางห้วงอวกาศไร้สิ้นสุดมีโลกใบ
ใหญ่และโลกใบเล็ก”

ฉินอวี่นพยักหน้า

เขาล่วงรู้ ในผืนหนึ่งร้อยปีเขาเคยทลายนภา เห็นทะยานไปสู่
ดาวขนาดใหญ่โตสุดประมาณดวงหนึ่ง ต่อมาได้รวบรวมข้อมูล ทราบว่า

ผู้บำเพ็ญตบะในโลกใบเล็กหลังทลายนภาจะเห็นทะยานไปยังดาวแห่งนั้น
ดวงดาวขนาดใหญ่โตน่าจะเป็นโลกโอพารอีกแห่ง ฉินอวินไม่รู้เลย
ว่าดาวแห่งนั้นมีชื่อว่า "โลกหมิงเย่า" เป็นโลกที่เมิ่งฮวนบุตรชายของเขา
ในฝันหนึ่งร้อยจะเห็นทะยานไปหลังทลายนภา

ตอน 40 ออกเดินทาง โลกหิมิงเย่า

“โลกใบเล็กมีมากมาย ยากคำนวณนับ” มังกรสวรรค์ดั่งไท่เอ๋อขึ้น
“พลังฟ้าดินของโลกใบเล็กจะเบาบางไปเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไป โลกใบ
เล็กบางแห่งเพิ่งเริ่มเบิกฟ้าผ่าปฐพีก็มีเทพมารก่อนนภาถือกำเนิด บาง
แห่งอย่างเช่นโลกดาซางของพวกเรา มีเทพสวรรค์ เซียนสวรรค์ พระ
โพธิสัตว์ดำรงอยู่ โลกใบเล็กบางแห่งพลังฟ้าดินเจือจางเกินไป บำเพ็ญถึง
ขั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ก็สูงสุดแล้ว ไม่อาจหลอมรวมจิตเอกะ”

ฉินอวี่นพยักหน้าเล็กน้อย

ก็เหมือนโลกที่สองในฝันหนึ่งร้อยปี เขตขั้นก่อนนภาแดนโอสถ
ทิพย์ก็สูงสุดแล้ว

“โลกใบเล็กบางแห่ง อย่างมากบำเพ็ญได้ถึงชั้นหลังฟ้า ไม่อาจข้าม
ไปขั้นก่อนนภา” มังกรสวรรค์ดั่งไท่เอ๋ออธิบายเพิ่มเติม “ถึงขั้นบางแห่งพลัง
ฟ้าดินสะบัน หนทางบำเพ็ญตบะก็ถูกตัดขาดไปด้วย”

“พลังฟ้าดินสะบันจนไม่อาจบำเพ็ญตบะหรือ” ฉินอวี่นนิ่งสงสัย “มี

โลกอย่างนี้อยู่ด้วยหรือ”

“มี” ประมาจารย์จางพยักหน้า “ข้าเองก็เคยพบ ในโลกเช่นนั้น ไม่อาจดูดซับพลังฟ้าดิน ได้แต่เผาผลาญศาสตราวุธภายในสังขาร หากใช้ศาสตราวุธจนหมด ก็จบสิ้นแล้ว ข้าเขียนสววรรค์อยู่ที่นั่นยังไม่กล้ารั้งอยู่นาน”

มังกรสววรรค์ตงไห้ยิ้มเล็กน้อยก่อนเอ่ยสืบท่อ “สามภูมิไพศาลไร้ขอบเขต มีห้วงอวกาศมากมาย แม้มีโลกใบเล็กนับจำนวนไม่ถ้วนกลางห้วงอวกาศเหล่านี้ แต่โลกใบใหญ่กลับมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย”

มังกรสววรรค์ตงไห้กล่าวเสริม “โลกใบใหญ่หนึ่งแห่งปกครองโลกใบเล็กจำนวนมหาศาล บรรดาเซียนสววรรค์เทพสววรรค์ของโลกต่ำซาง หากทิวาเหินทะยาน ย่อมมุ่งหน้าไปสู่โลกใบใหญ่นามว่าโลกหมิงเย่า”

“โลกหมิงเย่า?” ฉินอว้นพยักหน้าเล็กน้อย

ประมาจารย์จางก็อธิบายว่า “ขอเพียงผจญด่านเคราะห์กรรมสำเร็จ ก็เหินทะยาน ทว่าโลกต่ำซางของพวกเราพลังฟ้าดินเข้มข้น จึงไม่จำเป็นต้องไปโลกหมิงเย่าแห่งนั้นแล้ว”

“ระดับเซียนสววรรค์มังกรสววรรค์จะไปโลกใบเล็กแห่งใดก็ได้” มังกรสววรรค์ตงไห้สำหรับ “แต่ทิวาเหินทะยาน สุดท้ายก็ต้องไปสู่ที่โลกหมิงเย่าอยู่ดี เจ้าลองคิดดูว่าโลกใบใหญ่นั้นมีน้อยถึงขั้นใด”

ฉินอว้นลอบตะลึง

ระดับเซียนสววรรค์ไปโลกใบเล็กแห่งใดก็ได้ แต่ไม่ว่าไปที่ใด ล้วนอยู่ในเขตอาณาเขตของโลกหมิงเย่า

“อาศัยพลังตนเองจากโลกใบใหญ่ไปยังโลกใบใหญ่อีกแห่งได้ ต้องเป็นระดับผู้ทรงฤทธิเดชอย่างเซียนทิพย์พระพุทธรูปถึงกระทำได้” ประมาจารย์จางทอดถอนใจ

เวียงไค้

ผู้แสร้งกล้าในชุดคลุมม่วงมีเขามังกรงอกบนศีรษะมองข้ามมา “ศิษย์น้อง” ผู้แสร้งกล้าเฝ้ามังกรชุดคลุมม่วงยิ้มทัก “อ้อๆ ก็หาข้า มีเรื่อง ไດหรือ”

“ศิษย์พี่” มังกรสวรรค์ดั่งให้รีบเอ๋ยขึ้น “รบกวนท่านเรื่องหนึ่ง ช่วยส่งพี่น้องเฝ้ามนุษย์ของข้าไปแดนกู่อวี”

ผู้แสร้งกล้าเฝ้ามังกรชุดคลุมม่วงขมวดคิ้วเล็กน้อย “แดนกู่อวีเป็นสนามฝึกซ้อมชั้นเลิศ ถูกสำนักชั้นยอดมากมายยึดครอง ส่งคนนอกเข้าไปอาจไม่ง่ายดาย”

ฉินอวินและปรมาจารย์จางยืนมองอยู่ด้านข้าง

“ศิษย์พี่ ท่านฟังข้า พี่น้องเฝ้ามนุษย์ของข้าผู้นี้เป็นเพียงเซียนกระบี่ชั้นปฏุชน แต่พลังฝีมือที่แท้จริงเทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด” มังกรสวรรค์ดั่งให้ยิ้มบอก “ข้ารู้ดีว่าท่านกำลังรวบรวม ‘มุกไม้ม่วง’ สถานที่มีมุกไม้ม่วงมากที่สุดก็คือแดนกู่อวี พี่น้องของข้าผู้นี้เป็นร่างชั้นปฏุชน ผู้แสร้งกล้าร้ายกาจปรกติแล้วไม่ลงมือกับเขา พลังฝีมือแท้จริงของเขาร้ายกาจ ความหวังที่จะได้ครอบครองมุกไม้ม่วงมีมาก”

“เซียนกลับชาติมาเกิดเข้าแดนกู่อวีก็มีไม่น้อย มุกไม้ม่วงมิได้รวบรวมง่ายตายขนาดนั้น” ผู้แสร้งกล้าเฝ้ามังกรชุดคลุมม่วงเอ๋ยขึ้น ทว่าน้ำเสียงเด่นชัดว่าดีขึ้นมา “แต่ว่าร่างชั้นปฏุชน ไฉนจึงสำแดงพลังฝีมือเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดได้”

มังกรสวรรค์ดั่งให้ก้มมือ ฉินอวินรีบเดินเข้าไป

ผู้แสร้งกล้าเฝ้ามังกรชุดคลุมม่วงถึงมองเห็นฉินอวิน

“การวะผู้อาวุโส” ฉินอวินคำนับ

“เขาชื่อเซียนกระบี่ หลอมโอสถทิพย์ทองม่วง” มังกรสวรรค์ดั่งให้

แนะนำ “กล่าวถึงศาสตรานุกาพ ต่ำกว่าเขียนเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า
หนึ่งชั้น แต่อานุกาพของกระบี่เหินอัสวีกลับสูงยิ่ง ชดเชยความไม่พร้อม
ด้านศาสตรานุกาพได้ ดังนั้นจึงเทียบเท่าจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด
ศิษย์พี่ เขียนกลับชาติมาเกิดทั่วไปดำรงร่างชั้นปฤชณ พลังฝีมือพองถึงชั้น
จิตเอกะสามชั้นฟ้าได้เท่านั้น ความมั่นใจในการแย่งชิงสมบัติของพี่น้อง
ข้าพเจ้านี้สูงกว่าเขียนกลับชาติมาเกิดมากนัก”

“ก็ได้ เห็นแก่หน้าของศิษย์น้อง ข้าจะหาวิธีส่งเขาเข้าไป” ผู้แกร่ง
กล้าเฝ้ามังกรชุดคลุมม่วงพยักหน้า “หนึ่งเดือนหลังจากนี้ วังจิงอวีจะส่ง
ศิษย์เข้าไปฝึกซ้อม ข้าจะขอให้สหายธรรมวังจิงอวีช่วยเหลือ เพิ่มเข้าไป
อีกหนึ่งรายชื่อ”

“ขอบคุณศิษย์พี่” มังกรสวรรค์ดั่งไห่ยินดียิ่ง

“หนึ่งเดือนหลังจากนี้ ศิษย์ของวังจิงอวีจะเข้าไป เขียนกระบี่ผู้นั้น
ต้องเร่งมาหาข้าที่นี้ ข้าต้องส่งตัวเขาไปก่อนล่วงหน้า” ผู้แกร่งกล้าเฝ้า
มังกรเอ่ยขึ้น

มังกรสวรรค์ดั่งไห่ ฉินอวิ้นและปรมาจารย์จางเห็นดังนั้นก็ถ่ายทอด
เสียงหารือกัน

“วันนี้เขาเข้าไปได้” มังกรสวรรค์ดั่งไห่เอ่ยขึ้น

“ดี เจ้าส่งเขาเข้ามาเถอะ” ผู้แกร่งกล้าเฝ้ามังกรชุดคลุมม่วงพยัก
หน้า

จากนั้นช่องกลางอากาศนั้นก็ประกบปิดลง

“ขอบคุณผู้อาวุโสมังกรสวรรค์” ฉินอวิ้นรู้สึกซาบซึ้ง หากไร้พวก
เขาช่วยเหลือ ตนเองไปถึงโลกหมิงเยาก็ไม่อาจเข้าสู่แดนกุ๋อวีสนามฝึก
ชั้นเลิศเช่นนี้ได้

“เจ้าเป็นเพียงร่างชั้นปฤชณ แทรกเจ้าเข้าไปในรายชื่อเขตชั้นก่อน

นาแดนโอสถทิพย์ที่เข้าไปฝึกซ้อมทำได้ไม่ยาก หากเป็นเขตชั้นจิตเอกะเข้าไป ข้าคงเจรจากับศิษย์พี่ได้ยาก” มังกรสวรรค์คงให้เอ่ยขึ้น

ฉินอวิ้นลอบทอดถอนใจ นี่คือการพร่งพร้อมสมบูรณ์ของเผ่ามังกร ถึงอย่างไรก็เป็นเผ่าพันธุ์ผู้แกร่งกล้าในสามภูมิ

“เจ้าจะไปตอนนี้อยู่หรือไม่” ประมาจารย์จางถามฉินอวิ้น

“ไม่มีเรื่องอื่นใดแล้ว ยังคงออกเดินทางให้เร็วที่สุดเป็นการดี” ฉินอวิ้นบอก ถูงจักรวาลที่มีรัตนศักดิ์สิทธิ์มากมายก็ฝากให้ประมาจารย์จางช่วยเก็บรักษาก่อนหน้านี้แล้ว บัดนี้ออกเดินทางได้ทุกเมื่อ

มังกรสวรรค์คงให้พยักหน้า ยื่นม้วนสารที่หยิบออกจากอกให้ฉินอวิ้น “นี่คือข้อมูลเกี่ยวกับโลกหมิงเย่าแม้ข้าไม่เคยไปมาก่อน แต่ก็เคยได้ยิน เจ้าอ่านดูสักทีดีกว่า”

ฉินอวิ้นรับมาเริ่มเปิดอ่าน ถึงระดับชั้นอย่างเขาเพียงกวาดตามองเวลาเพียงหนึ่งลมหายใจก็จดจำได้ขึ้นใจ เขาประคบม้วนสารยื่นคืนให้มังกรสวรรค์คงให้ “อ่านจบแล้ว”

มังกรสวรรค์คงให้รับคืนจากนั้นพลิกมือ ปรากฏทวนยาวในฝ่ามือ ทวนยาวแทงออกตั้งฉีก! กรีดเปิดมวลอากาศเป็นช่องมิติสายหนึ่ง

มังกรสวรรค์คงให้พลันวัดปลายทวน กวนมวลอากาศธาตุในช่องมิติจนเป็นเกลียว ยิ่งลึกล้ำขึ้น พลันตะโกนก้อง “น้องจาง ช่วยข้าอีกแรง”

“ได้” ประมาจารย์จางเพียงเหยียดแขน พลันปรากฏเงาจำลองขนาดใหญ่กลางอากาศ อสนีอานุภาพนำหวาดหวั่นก่อตัวกลางอากาศ เปรี๊ยะ! อสนีสีม่วงขนาดมหึมาฟาดกระหน่ำใส่ช่องมิตินั้น ทั้งสองร่วมมือกันหลายชั่วลมหายใจ

“ฉินอวิ้น รีบลอดเข้าไป” ประมาจารย์จางเอ่ยเร่ง

“ขอบคุณผู้อาวุโสทั้งสอง” ฉินอวินไม่พูดให้มากความ รังสีกระปี่ห่อหุ้มร่าง แปลงเป็นแสงวาวผลิบตาเข้าไปกลางช่องมิดินั้น

กลางช่องมิดิแผ่พลังอสนีและสายธารธาโทม ฉินอวินลอดทะเลลงอย่างรวดเร็ว

ครั้งนี้ เขารู้สึกถึงระยะทางห่างไกลยิ่งอย่างแท้จริง!

ทะลุผ่านช่องมิดิเป็นเวลาชั่วดึกษาหนึ่งจอกเต็มๆ สุดท้ายช่องมิดิแคบลงเรื่อยๆ เคาระหัดที่ฉินอวินเป็นชั้นปฎุชน ยังคงฝืนทะลวงผ่านไป ได้ พอดำรงช่องมิดินี้ได้ด้วยตัวเองอยู่บ้าง

สวบ! ในที่สุดฉินอวินก็หลุดออกจากช่องมิดิออกมา ถึงกลางตำหนักมโหฬารแห่งวังได้นำอันไพศาล

“มาถึงโลกหมิงเย่าแล้วหรือ” เพิ่งเข้าสู่ตำหนักแห่งนี้ ก็รู้สึกถึงพลังฟ้าดินเข้มข้นหาใดเปรียบ และรู้สึกโอบอ้อมพันลึกไร้ขอบเขต

ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรชุดคลุมม่วงนั่งอยู่บนบัลลังก์ วางตำราในมือลง

“ฉินอวินคารวะราชันมังกรเหลียนหยาง” ฉินอวินรีบคำนับ

“อิมม์ ศิษย์น้องของข้าเอ๋ยชม ว่าเจ้าจะได้ครองมุกไม้ม่วง” ราชันมังกรเหลียนหยางเอ่ยเสียงเรียบ “มุกไม้ม่วงหนึ่งเม็ด ที่ข้านี้แลงของวิเศษชั้นล้ำเหนือได้หนึ่งชิ้น มุกไม้ม่วงหกเม็ดแลกรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยกับข้าได้หนึ่งชิ้น! ขอเพียงเจ้าสามารถรวบรวมมาได้ เจ้ามีเท่าใด ข้ารับซื้อไว้ทั้งสิ้น คราวนี้เพื่อส่งเจ้าเข้าไป ข้าแบกหน้าขอให้สหายเก่าแก่แห่งวังจิงอวีช่วยเหลือ จำค่าตอบแทนไปบ้าง หวังว่าเจ้าจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง!”

“ผู้ด้อยย่อมเสาะหา มุกไม้ม่วงเต็มกำลึง” ฉินอวินรับคำ

“หิ หากไม่ได้สักเม็ด เช่นนั้นก็กลายเป็นที่ขบขันแล้ว” ราชันมังกร

เหลียนหยางแค้นหัวร่อหนึ่งเสียง จากนั้นหยิบม้วนสารและป้ายอาญาสิทธิ
บนโต๊ะโยนเข้ามา “นี่คือแผนที่ของโลกหมิงเย่า เจ้าถือป้ายนั้นไปวังจิง
อวี้ ถึงหน้าประตูสำนัก ย่อมมีคนมารับเจ้าเอง”

ฉินอวี้นเหยียดแขนรับม้วนสารและป้ายอาญาสิทธิมา ก่อนคำนับ
เอ่ยว่า “ขอบคุณผู้อาวุโส ผู้ด้อยขออำนาจ”

“คิดขอบคุณข้า ก็รวบรวมมุกไม้ม่วงให้ได้มากสักหน่อย หากไม่ได้
สักเม็ด เจ้าก็ไม่ต้องมาพบข้าแล้ว กลับโลกตำซางของเจ้าไปโดยตรงเถอะ”
ราชันมังกรเหลียนหยางเอ่ยส่งท้าย

“ผู้ด้อยจะพยายามสุดกำลัง” ฉินอวี้คำนับเสร็จสิ้นก็จากไปทันที
ภายในวังมังกรก็มากมีด้วยนักรบเผ่าสมุทร นักรบกึ่งปญุอยู่ไปทั่ว
ทุกหนแห่ง

หลังจากวังมังกรเหลียนหยางแล้ว ก็ทะยานถึงกลางชั้นเมฆ
หมอกสูงลิบอย่างรวดเร็ว

เห็นกลุ่มเมฆทอดตามองเบื้องล่าง

ด้านล่างเป็นทะเลสาบกว้างใหญ่มองไม่เห็นที่สิ้นสุด มีนามว่า
ทะเลสาบเหลียนหยาง ราชันมังกรเหลียนหยางปกครองบริเวณแถบนี้

“มาถึงโลกหมิงเย่าแล้ว มิรู้ว่ฮวนเอ๋อร์อยู่ที่ใด” ฉินอวี้เอ่ยเสียง
เบา “มีเวลาต้องตรวจสอบเสาะหาข่าวของฮวนเอ๋อร์สักหน่อย ส่วนตอน
นี้ เรื่องหลักสำคัญ! ไปวังจิงอวี้ก่อน”

มองแผนที่โลกหมิงเย่าในมือ

“ข้าอยู่ที่นี้ วังจิงอวี้อยู่ตำแหน่งนี้” จากนั้นฉินอวี้เก็บม้วนแผนที่
ร่างแปลงเป็นแสงวาบมุ่งไปทางทิศใต้

บท 10

เขตขึ้นเขียนสวรรค์

ตอน 1

ศิษย์ผู้เข้าร่วมการทดสอบฝึกซ้อม

ฉินอวี่นสำแดงศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้งเหาะเหินกลางเมฆหมอก ใช้ความเร็วเพียงสามส่วน ในโลกหมิงเย่ายังคงถ่อมตนเป็นการดี ที่นี้ผู้แกร่งกล้ามีมาก ในหมู่ผู้ทิวาเหินทะยานจากโลกเล็กหลายแห่ง มีผู้โดดเด่นเก่งกาจสร้างชื่อเสียงในโลกหมิงเย่า บ้างมีชาติกำเนิดไม่ธรรมดา อย่างเช่นถือกำเนิดมาก็เป็นเซียนสวรรค์มังกรสวรรค์

กลุ่มชั้นยอดบางกลุ่มในโลกหมิงเย่า บ้างมีผู้ทรงอิทธิพลหนุนหลัง บ้างมีเซียนทิพย์แห่งเต๋าหนุนหลัง บ้างมีพุทธะแห่งสำนักพุทธหนุนหลัง กระทั่งสำนักไสยเวท เผ่ามังกร เผ่าปีศาจและมรรคา มาร ก็รุ่งเรืองเฟื่องฟูในโลกหมิงเย่า

“ในโลกนี้ เซียนสวรรค์ถึงนับเป็นยอดฝีมือ” ฉินอวี่นพิมพ์ “เขตชั้นจิตเอกะมีนับไม่ถ้วน ปรมาจารย์อาจไม่มาที่นี่ ประการแรกเพราะคิดปกป้องโลกต่ำซาง อีกประการเพราะไม่อยากถูกผู้แกร่งกล้าในโลกนี้กดดัน ถึงอย่างไรก็เป็นศิษย์ผู้รับสืบทอดจากหลิงเป่าเทียนจุน”

ปรมาจารย์จางมีวิชาที่ได้รับสืบทอด ที่ขาดพร่องไปก็คือเวลา
เท่านั้น

วังจิ่งอวี้อยู่ห่างจากทะเลสาบเหลียนหยางสามสิบหมื่นกว่าลี้ ฉัน
อว้นยังไม่เคยเหาะเหินไกลถึงเพียงนี้มาก่อนในชีวิต เพราะสำแดง
ความเร็วของศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้งเพียงสามส่วน เหาะเหินอยู่กว่าหนึ่ง
วันจึงถึงวังจิ่งอวี๋

ตลอดทางปลอดภัยดี เขียนมารปีศาจไม่ลงมือกับชั้นปู้ถุน เขต
ชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์เป็นระดับสูงสุดของชั้นปู้ถุน ดังนั้นเขตชั้น
ก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ัญจรท่องหล้าจึงปลอดภัยเป็นพิเศษ

ส่วนเขตชั้นจิตเอกะัญจรท่องหล้ากลับต้องระมัดระวัง หากพลั้ง
เผลออาจถูกมารจับตัวไปได้

“ถึงแล้ว” ที่ไกลออกไป ฉันอว้นมองเห็นแสงพิสุทธิส่องสว่างสีทึบ
ในหมู่เขาสีทึบ เทือกเขาแห่งนั้นคือเทือกเขาจิ่งอวี๋ ยาวเหยียดต่อเนื่องสาม
หมื่นกว่าลี้ เป็นที่ตั้งแห่งกลุ่มภูผา ทะเลสาบลำธารและเมืองหลายแห่ง
เผ่ามนุษย์เผ่าปีศาจมากมายดำรงชีวิตอยู่ที่นี่

ทั้งเทือกเขาจิ่งอวี๋เป็นพื้นที่ของวังจิ่งอวี๋

“สมแล้วที่เป็นหนึ่งในยอดสำนักโลกหมิงเย่า” ฉันอว้นเอ่ยพิมพ์
“เล่าขานว่าเขียนทิพย์สามท่านถ่ายทอดหลักธรรมแห่งเต๋าไว้ที่นี่”

โอบร่อนลง มุ่งไปยังทางเข้าวังจิ่งอวี๋

เพิ่งแตะพื้น ฉันอว้นก็มองเห็นนักพรตในชุดคลุมสีครามเดินเข้า
มา หนึ่งก้าวข้ามร้อยจั้ง เพียงไม่กี่ก้าวก็มาถึงเบื้องหน้าสายตา

“ฉันอว้นจากวังมังกรเหลียนหยาง?” นักพรตชุดครามยิ้มถาม
“ท่านมาก่อนข้างเร็ว ตามข้ามาเถอะ ข้าจัดที่พักให้ท่านก่อน ค่อยออก

เดินทางไปแดนกู๋วี่พร้อมกัน”

“รบกวนสหายธรรมแล้ว” ฉินอวิ้นยิ้มแล้วเดินตามไป

สองคนเข้าสู่ประตูสำนัก เห็นทะยานกลางหมู่เขา ในไม่ช้า เมืองอันกว้างขวางใหญ่โตก็ปรากฏเบื้องหน้า ค่ายคาถามากมายหมุนเวียนโคจร เปล่งแสงเรืองรองเป็นแฉกๆ ประชากรในเมืองหนาแน่น เผ่ามนุษย์เผ่าปีศาจล้วนพลอดภัยไว้เรื่องราวที่นี้

“สำนักจิ้งอวี่เรามีลูกศิษย์ลูกหามากมาย แต่ละวันเผาผลาญพลังงานมากถึงที่สุด ต้องให้ชั้นปฤชุนหล่อเลี้ยง” นักพรตชุดครามอธิบายให้ฟังอย่างกระตือรือร้น “ผนวกกับเครือข่ายของลูกศิษย์ ดังนั้นจึงมีอีกหนึ่งเมืองซึ่งเป็นเผ่ามนุษย์ เผ่าปีศาจชั้นปฤชุนทั้งสิ้น เขตชั้นจิตเอกะทำหน้าที่ควบคุมดูแลเท่านั้น แต่อยู่ที่นี้น้อยนัก”

“เมืองหนึ่งมีประชากรหลายร้อยหมื่น สมแล้วที่เป็นวังจิ้งอวี่!” ฉินอวิ้นอุทาน

“ชั้นปฤชุนมากมายจากภายนอกคิดเข้ามา แต่วังจิ้งอวี่เราหากรับลูกศิษย์ ก็เลือกรับคนกันเองก่อน” นักพรตชุดครามบอกกล่าว ก่อนพาฉินอวิ้นร่อนลงภายในจวนวิจิตรแห่งหนึ่ง

“ผู้พิทักษ์อวี่” หน้าจวนมีชายชราผู้หนึ่งคอยท่าอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็นนักพรตชุดครามก็รีบทักอย่างเอาใจ

“ท่านนี่คืออาคันตุกะของวังจิ้งอวี่ เจ้าจัดที่พักให้ด้วย” นักพรตชุดครามกำชับ

“ขอรับ ขอรับ” ชายชรารีบรับคำ

“ฉินอวิ้น” ผู้พิทักษ์อวี่นักพรตชุดครามยิ้มมองฉินอวิ้น “ท่านพักที่นี่ก่อน ผู้บำเพ็ญตบะคนอื่นๆ จะทยอยมา เมื่อครบแล้วจะออกเดินทางพร้อมกัน”

“ขอบคุณสหายธรรม” ฉินอวี่นตอบ

“สหายธรรมฉิน เชิญตามเข้ามา” ชายชราเฝ้าเสียงประจบเอาใจ เขา
รับหน้าที่ต้อนรับ อาคันตุกะที่คอยรับคอยส่งมีไม่กี่คนที่ล่วงเกินได้! ผู้
บำเพ็ญตบะไร้สังกัดที่ภายนอกนั้นเขาไม่เห็นอยู่ในสายตา แต่ฉินอวี่น...
เป็นอาคันตุกะของวังจิงอวี่ได้ นั่นเพราะเบื้องหลังคือราชันมังกรเหลียน
หยาง!

ดังนั้นผู้รับผิดชอบต้อนรับต่างให้ความเกรงอกเกรงใจ

ทัศนียภาพในจวนแห่งหนึ่งงดงามตระการตาถึงที่สุด ไม่ว่าจะเป็น
ต้นไม้ใบหญ้า เสาคานหรืออิฐรูปปั้นล้วนเป็นวัสดุพิสดารล้ำค่าแห่งฟ้าดิน
ภาพอักษรที่แขวนบนผนังล้วนเป็นลายมือของเซียนสวรรค์ มัจฉากลาง
สระล้วนเป็นจอมปีศาจถูกกักขังลงทัณฑ์อยู่ในนั้น ฉินอวี่นเดินทั่วจวนหนึ่ง
รอบ ลองคำนวณว่าหากจวนแห่งนี้ชายทั้งยอมนั้ได้รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อย
หนึ่งชิ้น

“สถานที่รับรองแขกหรือแน่นอนว่าไม่อาจย่าแย่” ฉินอวี่นเอ่ยเสียง
เบา “เพราะเป็นหน้าเป็นตาของสำนัก”

ฉินอวี่นพักอาศัยที่นี่ ทุกวันได้ลิ้มรสอาหารโอชะยากพบเห็น

หลายวันต่อมาก็มีอาคันตุกะทยอยเดินทางมาถึง

วันที่แปดก็ถึงวันออกเดินทาง

“เวลาของโลกหมิงเย่าต่างจากโลกต้าซาง ที่นี่เวลาเดินช้ากว่า หนึ่ง
วันที่นี้เท่ากับสามวันในโลกต้าซาง ในเมื่อเช่นนี้ก็ไม่ว่าอยู่ร้งนานเกินไป
หากอยู่ที่นี้สามปีห้าปี ที่โลกต้าซางเท่ากับผ่านไปแล้วสิบกว่าปี” ฉินอวี่น
ขบคิด ผู้ต้อนรับพาเขามาถึงลานส่วนหน้าของจวน

“สหายธรรมฉิน”

“สหายธรรมชาว”

“สหายธรรมเหลียน”

เมื่อฉินอวินมาถึงก็สนทนากับอาคันตุกะท่านอื่น

เหล่านี้ล้วนเป็นศิษย์ของวังจิงอวีและเป็นอาคันตุกะเหมือนฉินอวิน

สักครู่หลังจากนั้นผู้บำเพ็ญตบะกลุ่มใหญ่โอบร่อนลงจากกลางฟ้า
เข้าสู่ลานส่วนหน้าโดยตรง หัวขบวนเป็นบุรุษผมสีเงินสวมชุดคลุมสีขาว
เขากวาดตามองปราดหนึ่ง ฉินอวินและคนอื่นๆ ต่างรู้สึกถึงแรงกดดัน

“เซียนสวรรค์” ฉินอวินมั่นใจทันที คนผู้นี้เป็นระดับเซียนสวรรค์
เนื่องเพราะพลังฝีมือของฉินอวินก็ใกล้เคียงระดับเซียนสวรรค์แล้ว

ด้านหลังของชายผมสีเงินมีผู้บำเพ็ญตบะสิบแปดคน ในบรรดานั้น
มีเขตชั้นจิตเอกะและเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์

“พวกท่านทั้งห้าและศิษย์จากวังจิงอวีทั้งสิบแปดคนถือเป็นศิษย์ที่
วังจิงอวีส่งเข้าไปฝึกในแดนกู่อวีครั้งนี้” บุรุษผมสีเงินเอ่ยเสียงเรียบ “ขอ
เตือนพวกท่านทั้งห้า เมื่อไปถึงแดนกู่อวีแล้ว พวกท่านเป็นตัวแทนวังจิง
อวี ดังนั้นต้องพยายามอย่าทำให้วังจิงอวีขายหน้า”

ฉินอวินและคนอื่นๆ แน่ใจว่ารีบพยักหน้า

“เช่นนั้นก็ออกเดินทางเถอะ” บุรุษผมสีเงินโบกมือ เมฆหมอกก่อ
ตัวขึ้นรองรับทุกคน

บนก้อนเมฆขนาดใหญ่ บุรุษผมสีเงินนั่งขัดสมาธิอยู่ด้านหน้าสุด
ด้านหลังก็คือลูกศิษย์ทั้งยี่สิบสามราย

“คราวนี้มีคนนอกอีกห้าราย”

“หึ! ทุกครั้งต้องมีคนนอกมาด้วย หากเพิ่มอีกสักสองสามรายชื่อ
ศิษย์น้องข้าก็มาแดนกู่อวีได้แล้ว”

“การแข่งขันครั้งใหญ่ของสำนักครั้งนี้จำกัดจำนวนเพียงสิบแปดราย

ชื่อเท่านั้น! หากเพิ่มเป็นยี่สิบรายชื่อ ด้วยพลังฝีมือและอันดับในการแข่งขันของข้าก็ติดหนึ่งในยี่สิบแล้ว ไม่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนมากมายเพื่อให้ได้โอกาสนี้มา"

ศิษย์ของวังจิงอวีเริ่มพร่ำบ่นตัดพ้อ หลายคนมองมาทางฉินอวิน และบุคคลภายนอกอื่นๆ ด้วยสายตาไม่พอใจยิ่ง

ต่างเอ่ยปากโดยไม่สกิดกันเสียง เด่นชัดว่าสนใจให้พวกฉินอวิน ได้ยิน

"พวกคนนอกเหล่านี้ ส่วนมากพลังฝีมือมีศิษย์วังจิงอวี ไปที่นั่น รังแต่จะทำให้วังจิงอวีขายหน้า!"

"วังจิงอวีของพวกเราเป็นยอดสำนักใหญ่ ผู้ที่ไปได้ล้วนเป็นผู้ชนะการแข่งขัน แต่ละคนไม่ธรรมดา ไหนเลยคนนอกมีผู้หนุนหลังจะเปรียบเทียบได้เล่า"

ฉินอวินและบุคคลภายนอกอื่นๆ ได้ฟังแล้วก็สร้างทำเป็นไม่ได้ยิน 'ไม่ต้องแยแสพวกเขา เมื่อไปถึงแดนกู๋อวีก็แยกย้ายกันเคลื่อนไหว แล้ว'

'เฮอะ พวกยอดสำนักเหล่านี้ผูกขาดแดนกู๋อวีไว้แล้ว! ที่พวกเรา มาได้ ผู้ใดบ้างไม่ได้จ่ายค่าตอบแทนจำนวนมาก' ทั้งห้าต่างถ้อยทอดเสียง สนทนากัน

'พี่ฉิน ในหมู่พวกเราทั้งห้าที่มาจากภายนอก ชั้นปฎิชนมีเพียงท่าน และข้าเท่านั้น' ปีศาจวัวด้านข้างถ้อยทอดเสียงบอก 'เช่นนั้น พวกเราทั้งสองหลังเข้าไปแล้วเคลื่อนไหวพร้อมกันเพื่อดูแลซึ่งกันและกันดีหรือไม่ แน่หนอนว่าหากจะแยกตัวก็แยกได้ทุกเมื่อ'

'ยอมได้' ฉินอวินยิ้มตอบ

'เช่นนั้นทางท่านมีข้อมูลของแดนกู๋อวีหรือไม่ ข้าแลกเปลี่ยนกับ

ทำไม่ได้' ปีศาจวัวถ่ายทอดเสียงสอบถามพลางส่งข้อมูลให้
ฉินอวินลองอ่านดู "ตกลงกันได้ ตกลงกันได้"

เขียนสวรรค์ผมสี่เงินนำลูกศิษย์ทั้งยี่สิบสาม แม่เหาะเหินเร็วรี่ แต่
ก็เสียเวลาไปครึ่งก่อนวัน

ทะลุผ่านเมฆหลายชั้นเสียงดังผลุบๆ ต่อเนื่อง
เมฆชั้นแรกธรรมดาที่สุด นับตั้งแต่เมฆชั้นที่สองก็เริ่มอันตรายขึ้น
เรื่อยๆ

ฝ่าทะลวงถึงเมฆชั้นที่หก ปรากฏอสรพิษนับพันนับหมื่นเลื้อย
คลานย้วยเยียบบนผิวเมฆ หลังเหินจากมาไกลแล้ว ท้องนภาอากาศพลัน
กระจ่างปลอดโปร่งทั้งผืน ที่ไกลลึบมีดาวขนาดใหญ่ดวงหนึ่ง

ดาวดวงนั้นลอยคว้างกลางฟ้า

"แดนกู่อวี!"

"จะถึงแดนกู่อวีแล้ว" ดวงตาของศิษย์ที่เข้ารับการทดสอบฝึกซ้อม
ต่างเปล่งประกายแวววาว ชะเง้อมองดาวดวงนั้น

เขียนสวรรค์ผมสี่เงินชุดขาวเหินเมฆนำบรรดาลูกศิษย์ ร่างแปลง
เป็นแสงวาบ พุ่งทะยานไปทางนั้นอย่างรวดเร็ว

ตอน 2

ภายในแดนกุ๋อวี

เห็นดาวดวงนั้นแต่ไกล แต่ยังคงเหาะเหินเกินครึ่งชั่วยามกว่าจะถึงที่หมาย

แดนกุ๋อวีเป็นดาวดวงหนึ่ง เมื่อเข้าใกล้ถึงได้พบว่ายาค่ายคาถาขนาดใหญ่ครอบคลุมดาวทั้งดวงไว้

เขียนสวรรค์ผสมสีเงินพาพวกฉินอวินร้อนลง สุดท้ายมาอยู่กลางกลุ่มตำหนักวังเวียงแห่งหนึ่ง

“นี่คือป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร” เขียนสวรรค์ผสมสีเงินเพียงโบกมือแสวงวบยี่สิบสามสายลอยสวไปทางกลุ่มลูกศิษย์ ต่างยื่นมือออกรับ ฉินอวินก็ยื่นมือไปรับมา ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารทำจากสำริด ดูธรรมดาสามัญ

“ทั้งแดนกุ๋อวีจัดวางมหาค่ายคาถา ขอเพียงเร่งอำนาจป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารครั้งแรก ค่ายคาถาแดนกุ๋อวีจะเคลื่อนย้ายพวกท่านเข้าไปเร่งอำนาจครั้งที่สอง จะถูกเคลื่อนย้ายออกมา” เขียนสวรรค์ผสมสีเงิน

เอ๋ยเสียงราบเรียบ “ไม่ว่ามิติแข็งค้างหรือตกเข้าสู่ถ้ำฟ้า ขอเพียงอยู่ภายในแดนกู่วี่ เร่งอานุภาพป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารจะรอดชีวิต ถูกส่งมาที่นี่ได้ทันที!”

“แต่ว่า ทันทึที่ออกมา การฝึกซ้อมถือว่าสิ้นสุดลงแล้ว” เขียนสวรรณค์มสีเงินเอ๋ยเสริม “ตั้งนั้นให้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารต้องขังใจให้ดี”

ทุกคนในที่นั้นต่างเข้าใจ

โอกาสเข้ามานั้นยากยิ่ง จะออกไปง่าย ๆ ได้อย่างไร

“พวกท่านอย่างมากอยู่ในแดนกู่วี่ได้สามปี” เขียนสวรรณค์มสีเงินกำชับ “ครบกำหนดสามปีพวกท่านไม่ออกมา ค่ายคาถาแดนกู่วี่จะขับพวกท่านออกมาเอง”

เขียนสวรรณค์มสีเงินเอ๋ยเสียงราบเรียบ “อีกอย่าง...ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร แม้เพียงชั่วฉุกคิดก็เร่งอานุภาพได้ แต่หากพวกท่านถูกลอบโจมตี ไม่ทันเร่งอานุภาพก็อาจถูกสังหารได้ ตายแล้วก็นับว่าตายเปล่า แม้แดนกู่วี่มีสมบัติไม่น้อย แต่การฝึกซ้อมก็มีสิทธิ์เสียชีวิตได้ ต้องระมัดระวังให้ดี”

“ผู้อาวุโสโปรดวางใจ ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารเพียงชั่วฉุกคิดก็เร่งอานุภาพได้ ขึ้นชื่อว่าเป็นวัตถุปกป้องชีวิตชั้นเลิศ หากต้องเสียชีวิตไปทั้งอย่างนี้ ก็คงโทษผู้ใดไม่ได้”

“โลกหลัานี้ที่ใดบ้างไรซึ่งอันตราย ภายนอกนั้นไม่มีโอกาสมากเหมือนแดนกู่วี่”

ต่างคนต่างเอ๋ยขึ้น

ฉินอวินก็พยักหน้า

วัตถุสำหรับเคลื่อนย้ายมิติทั่วไปจำเป็นต้องใช้เวลา แต่ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารอาศัยมหาค่ายคาถาที่ครอบคลุมแดนกู่วี่ เร่งอานุภาพได้ใน

ชั่วพริบตาเพื่อลดอัตราการตายของลูกศิษย์ ไม่เช่นนั้น ลูกศิษย์ของหลาย
ฝักหลายฝ่ายประลองกันอยู่ภายในนั้น ความสูญเสียใหญ่หลวงเกินไปแล้ว

“ผู้ที่ออกมาก่อน ให้มาพักที่อุทยานจิ้งอวี่ซึ่งเป็นของวังจิ้งอวี่”
เขียนสวรรค์ผสมสีเงินขึ้นไปอุทยานขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ภายในนั้นมีกลุ่ม
สิ่งปลูกสร้างจำนวนมาก “เอาละ พวกเราออกเดินทางเถอะ”

เขียนสวรรค์ผสมสีเงินหมุนตัวเดินไปทางอุทยาน

“พี่เย้ย คราวนี้วังจิ้งอวี่มีท่านเป็นผู้มาส่งลูกศิษย์ หาได้ยากยิ่ง มาย
ดื่มสุราเป็นเพื่อนข้า” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากที่ไกลในอุทยาน

“ปีศาจสุรา ท่านก็อยู่หรือ” เขียนสวรรค์ผสมสีเงินยิ้มพลางเดินข้าม
ไป หนึ่งก้าวก็ถึงประตูอุทยาน อีกหนึ่งก้าวก็หายวับไปจากครรลองสายตา
ของพวกฉินอวี่

“นั่นคือท่าเนียบเมฆา?”

“เคยได้ยินมานานาน เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก”

ฉินอวี่และลูกศิษย์ที่เข้าร่วมการฝึกซ้อมเงยหน้ามองจากบนจรด
ล่างเห็นเมฆหมอกก่อตัวเป็นรายชื่อกลางอากาศ

หนึ่ง วัดปีอัน (แดนนิพพาน) อรหันต์เจี๋ยลี่

สอง หุบเขาซู่หลิง (จิตตั้งเดิม) นักพรตตงซิว

สาม อารามจิวเจิน (แก้วเที่ยงแท้) เขียนเงินหู

...

หนึ่งร้อย เจดีย์เซวี่หมัว (मारโลहित) เทพमारฟูเหยียน

“นี่คือรายชื่อผู้เข้าร่วมการทดสอบฝึกซ้อมหนึ่งร้อยอันดับแรกใน
หลายสิบหมื่นปีมานี้ ผู้ที่มีรายชื่อแต่ละท่านต่างเก่งกาจหาตัวจับยาก พัง
ว่าผู้อาวุโสเงินหูตอนนั้นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดก็ข้าม

ชั้นสะพานมารสวรรค์ได้ บัดนี้เป็นเจ้าอารามจีวเจิน เป็นหนึ่งในยอดฝีมือของโลกหมิงเย่า”

“นักพรตตงซิวที่อยู่ในลำดับที่สองก็ร้ายกาจมาก ว่ากันว่าวังสวรรค์ส่งคนมาเชื้อเชิญ เป็นขุนนางแห่งสวรรค์แล้ว”

“ส่วนอรหันต์เจี๋ยลี่ที่อยู่ในอันดับหนึ่ง คล้ายว่าหายเข้ากลีบเมฆ ไม่มีข่าวคราวอันใด”

“สำนักพุทธก็ถ่อมตนเช่นนี้”

“ข้าเองกลับได้ยินมาว่าอรหันต์เจี๋ยลี่ติดตามพระพุทธรูปไปฝึกบำเพ็ญแล้ว”

ชมมอ่งทำเนียบเมฆมา ต่างคนต่างแสดงความเห็น

สิ่งที่ฉินอวินรู้นั้นน้อยนัก จึงรับฟังเป็นส่วนมาก อดอุทานชื่นชมในใจมิได้

บุคคลร้ายกาจแต่ละยุคสมัยของโลกหมิงเย่าเข้าร่วมการทดสอบฝึกซ้อม ได้ครอบครองสมบัติจนติดหนึ่งร้อยอันดับต้นย่อมเก่งกาจทำเนียบเมฆมานับเป็นการประลองประเภทหนึ่งของยอดสำนักใหญ่ในโลกหมิงเย่า

“วังจิงอวี๋ของข้าติดอันดับเพียงท่านเดียว ไม่ทราบว่าจะมีศิษย์วังจิงอวี๋ติดอันดับเป็นคนที่สองอีกเมื่อใด”

“คราวนี้ศิษย์พีหึงหงอวี๋มาด้วย ด้วยพลังฝีมือของศิษย์พีหึงหงอวี๋เชื่อว่าติดทำเนียบเมฆมาได้”

“ถูกต้องศิษย์พีหึงหงอวี๋เคยข้ามชั้นเอาชนะมารสวรรค์”

ศิษย์วังจิงอวี๋ต่างคุ้ย

ฉินอวินมองสตรีในชุดคลุมแดงอย่างตกตะลึง สตรีที่ดูแล้วอยู่ในเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าถึงกับเคยเอาชนะมารสวรรค์มาก่อน?

ศิษย์ยอดสำนักในโลกหมิงเย่าช่างเก่งกาจโดยแท้

“คิดติดอันดับในทำเนียบเมฆามิใช่เรื่องง่าย พลังฝีมือโชคราะห์
ขาดสิ่งใดไปไม่ได้” สตรีชุดแดงเอ่ยเสียงเรียบ “เอาละ รีบเข้าไปเถอะ”

“ขอรับ”

ศิษย์กลุ่มนั้นรับคำทันที เด่นชัดว่าเลื่อมใสศิษย์พี่หญิงหงอว์เป็น
พิเศษ

ศิษย์ยี่สิบสามคนที่เข้าร่วมการฝึกซ้อมต่างถือป้ายเคลื่อนย้าย
มวลสาร เร่งอ่านภาพบังเกิดเสียงดังกังวาน

ปัจจุบันฉินอวินฉับไวต่อมิตีอย่างยิ่ง พบว่าขณะเร่งอ่านภาพ ป้าย
เคลื่อนย้ายมวลสารในมือดังชนวน ชักนำพลังของมหาค่ายาคาถาที่
ครอบคลุมดาวขนาดมโหฬารนี้ไหลกรูเข้ามา จากนั้นมิติหมุนเคลื่อนเร็ว
รู้ดังสบงๆ ความเร็วในการเคลื่อนย้ายฉับไวเด็ดขาด ฉีกทะลุมวล อากาศ
รุนแรง

“การเคลื่อนย้ายมิติทั่วไปอาศัยความผันผวนของมิติ แต่นี่เป็นการ
เจาะทะลุโดยตรง เด็ดขาดและรุนแรง ก็ถูกต้อง เพราะเป็นถึงค่ายาคาถา
ที่ครอบคลุมดาวทั้งดวง” ฉินอวินพลันรู้สึกวาทศนียภาพตรงหน้าแปรผัน
ปรากฏตัวอีกครั้งก็อยู่เหนือหุบเขารกร้างเปล่าเปลี่ยวแห่งหนึ่ง

กลางหุบเขาเต็มไปด้วยดอกไม้ป่า กลิ่นหอมกรุ่นกำจาย

เหนือขึ้นไปกลางฟ้า ทั้งยี่สิบสามคนต่างทะลุมวลอากาศมาอยู่
ตรงนี้

“ศิษย์พี่น้องทุกท่าน การฝึกเริ่มขึ้นแล้ว” ศิษย์พี่หญิงหงอว์กวาดตา
มองปราดหนึ่ง เอ่ยเสียงราบเรียบ “ล้วนระวังตัวด้วย”

ว่าพลางนางสาวเท้า สวบ! เปลวเพลิงสีแดงสายหนึ่งแลบพุ่ง หาย
ลับไปตรงขอบฟ้าไกล

“รวดเร็วเหลือเกิน เร็วกว่าศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้งของข้าเสียอีก”
ฉินอวินเห็นแล้วอดอุทานมิได้

“แยกย้ายกันไป”

“พวกเราไป”

“ทั้งห้าที่มาจากภายนอก พบสำนักอื่นที่นี่ อย่าทำขายหน้านัก ถึง
อย่างไรก็ถือป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารของวังจิงอวี เป็นตัวแทนวังจิงอวี”

ศิษย์วังจิงอวีต่างเตรียมตัวแต่เนิ่นๆ แล้ว บ้างสัจจรเพียงลำพัง
บ้างสองคนสามคนเคลื่อนไหวพร้อมกัน เห็นทะยานจากไปเร็วรี่

ฉินอวินและผู้มาจากภายนอกต่างก็แยกย้ายกันเคลื่อนไหว

ฉินอวินและปีศาจวูว์เป็นเขตชั้นก่อนนภาแดนไอสภทิพย์ จึง
เคลื่อนไหวพร้อมกันชั่วคราว

ฉินอวินและปีศาจวูว์แลกเปลี่ยนข่าวสารของแดนกู๋อวีแก่กัน

“ข้อมูลของท่านไม่เลวเลย ละเอียดดีมาก” ปีศาจวูว์หัวร่อลงลูกคอ

“ของท่านเองก็ใช้ได้” ฉินอวินยิ้มตอบ “พี่วูว์ ตอนนี้นำแผนไปที่
ใด”

หนึ่งคนหนึ่งปีศาจลอยเหนือป่าเขาแห่งหนึ่ง

“พวกเราเป็นชั้นปฤชชน เขตชั้นจิตเอกะกลับไม่ลงมือกับพวกเรา”
ปีศาจวูว์ยิ้มเอื่อยขึ้น “คู่ต่อกรของพวกเราก็คือชั้นปฤชชนด้วยกันเองและ
อันตรายแต่เดิมของแดนกู๋อวี ขอเพียงไม่ไปยังที่อันตรายจนเกินไป จะไป
ที่ใดก็ได้ พี่ฉิน ท่านคิดว่าไปทางใดดี”

“ไปทางใดก่อนเถอะ” ฉินอวินชี้ไปทางทิศใต้

“ได้ พี่ท่าน” ปีศาจวูว์พยักหน้า

สองเงาร่างเหินเมฆทะยานไป

“พวกเราต้องตกลงกันให้ดีกว่าก่อน สมบัตินั้นถึงเวลาใครดีใครได้”
ปีศาจว้าวเอ่ยขึ้น

“ได้ ใครดีใครได้” ฉินอวี่นยิ้มเล็กน้อย เขาเริ่มคุ้นชินการกระทำ
อย่างถ่อมตนในโลกกู่อวี่ รอจนเข้าใจพอประมาณ ค่อยเคลื่อนไหวเพียง
ลำพัง

“หึ” ปีศาจว้าวกระหึ่มยิ้มย่อง สองตาวาบประกายแสงเขียว มอง
ไปสี่ทิศแปดทาง เห็นชัดว่าเป็นอิทธิฤทธิ์พิเศษ

ฉินอวี่นเพียงยิ้มๆ พลันเบิกดวงตาที่สามกลางหว่างคิ้ว จักขุอสัน
ก็กวาดมองสี่ทิศรอบด้าน

“ดวงตาสวรรค์?” ปีศาจว้าวเห็นดั่งนั้นให้รู้สึกตกตะลึง “เลื่อมใส
เลื่อมใส! ข้าอยากฝึกวิชาอิทธิฤทธิ์ดวงตาสวรรค์มาโดยตลอด แต่ลำบาก
เสาะหาอย่างไรก็ไม่พบ”

“ข้าสบโอกาสได้มาด้วยความบังเอิญ” ฉินอวี่นไม่เอ่ยให้มากความ
ปีศาจว้าวลอบมองฉินอวี่น เอ่ยในใจ ‘ถึงกับสำแดงดวงตาสวรรค์ได้
หรือ! ดูท่าเสาะหาสมบัติถนัดชำนาญกว่าข้า เคลื่อนไหวพร้อมกับมัน
สักกระยะได้’

สองเงาร่างเห็นทะยานตรวจสอบเสาะหากลางแดนกู่อวี่อันกว้าง
ใหญ่ไพศาล

หลายวันต่อมา

“หึม?” เพียงปราดเดียว พลันจักขุอสันของฉินอวี่นเห็นรังสีสมบัติ
ลอยล่องขึ้นจากที่รกร้างห่างออกไปสามร้อยกว่าลี้

ตอน 3

เลือกอย่างชาญฉลาด

‘พี่วู ไปทางนี้’ ฉินอวี่นถ่ายทอดเสียงบอก พร้อมบ่าหน้าไปยังทิศทางที่เห็นรังสีสมบัติลอยขึ้น

“พบสมบัติหรือ” ปี่ศาจวู้ตานัยน์ตาลูกวาวรีบเหินตามไปทันที

“ห่างไปสามร้อยกว่าลี้ มีรังสีสมบัติ” ฉินอวี่นเอ่ยตอบ

ปี่ศาจวู้พอได้ฟังก็ทอดถอนใจ “ดวงตาสวรรค์ของพี่ฉินร่ายกายยังห่างไปสามร้อยกว่าลี้ก็ยังไม่มองเห็นรังสีสมบัติ สองตาข้าเห็นเพียงแสงสมบัติ กลับไม่เห็นรังสีสมบัติ”

แสงสมบัติเจิดจ้าแยงตาอย่ามอมมองเห็นได้ง่าย

แต่หากแสงสมบัติถูกปิดบังอำพราง โดยทั่วไปจะหลงเหลือรังสีสมบัติเพียงเล็กน้อยอยู่ภายในบริเวณนั้น เด่นชัดว่ามองเห็นรังสีสมบัติยากยิ่งกว่า

ฉินอวี่นและปี่ศาจวู้เหินเมฆแยกย้ายบ่าหน้าไปทางนั้น

ระยะห่างเพียงสามร้อยกว่าลี้ไม่นานก็มาถึงแล้ว

“ถึงแล้ว อยู่ตรงหน้านี้เอง” ฉินอวี่นหยุดชะงัก ปีศาจวูก็หยุดมองอย่างละเอียดย เบื้องหน้าเป็นพื้นที่รกชัฏ มองอันใดไม่ออกโดยสิ้นเชิง

“แดนกู๋วี่เดิมที่เป็นโลกแห่งการฝึกบำเพ็ญที่เจริญรุ่งเรือง สำนักพรรคต่างๆ ก็มีไม่น้อย” ปีศาจวูมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง จากนั้นก็ยิ้มเล่าต่อว่า “แต่ผ่านการรบพุ่งหลายครั้งหลายหน โดยเฉพาะสงครามใหญ่ครั้งสุดท้ายในตำนาน เล่ากันว่าผู้ทรงพละนาภพานำหवादวันเข้าร่วมด้วย ทันทีที่สงครามปะทุ ทั้งแดนกู๋วี่หลายกลายเป็นซากปรักหักพัง เขียนสวรรค์มารสวรรค์มหาเวทล้วนตายเป็นเบือ ที่นี้กลายเป็นแดนต้องห้าม ต่อมาเริ่มให้ลูกศิษย์เข้ามาฝึกซ้อมทดสอบเพื่อหาประสบการณ์ พวกเราต้องระวังสักหน่อย สถานที่อันตรายบางแห่งในแดนกู๋วี่ กระทั่งเขียนสวรรค์ยังไม่กล้าบุกฝ่า”

“ล้วนผ่านการสำรวจหลายสิบหมื่นปีแล้ว สถานที่อันตรายที่สุดส่วนมากล้วนถูกสำรวจแล้ว” ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น

หนึ่งสงครามที่ทำให้โลกกลายเป็นเศษซาก

หลายสิบหมื่นปี หลายรุ่นหลายสมัยเข้ามาฝึกซ้อม...

ฉินอวี่นสงสัยมาโดยตลอดว่าแดนกู๋วี่น่าจะมีความลับอันตรายชั้นสุดยอดซุกซ่อนอยู่ สำนักพรรคต่างๆ ให้บรรดาลูกศิษย์ของเทพสวรรค์เขียนสวรรค์เข้ามาสำรวจโดยใช้คำสวดยหว่า “ฝึกซ้อม” เป็นข้ออ้าง

คาดว่าหลังจากบรรดาลูกศิษย์สำรวจตรวจสอบสถานที่อันตรายไปพอประมาณแล้ว ยอดสำนักเหล่านั่นค่อยให้ “เขียนสวรรค์เทพสวรรค์” เข้ามา “เก็บเกี่ยว”

เพราะสำหรับยอดสำนักแล้ว ระดับเขียนสวรรค์ถึงสำคัญที่สุด ไม่อาจปล่อยให้เสียงอันตรายได้ง่ายๆ ส่วนเขตชั้นจิตเอกะนั้นหรือ ลำพังสามภพภัยเก่าเคราะห์กรรมก็ทำให้เขตชั้นจิตเอกะมากมายหาชีวิตไม่ ยิ่ง

กว่านั้นพวกเขาได้มอบป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารให้ลูกศิษย์ที่เข้ามา “ฝึกซ้อม” แล้ว อัตราการสูญเสียลูกศิษย์ที่เกิดขึ้นจึงอยู่ในระดับที่ยอมรับได้

‘ข้ามองเห็นแล้ว โดยรอบไม่มีสิ่งใดดักข่มอยู่’ ปิศาจวัวถ่ายทอดเสียงบอก ‘พวกเรารีบเข้าไปเสาะหาสมบัติเถอะ’

“อืมม” ฉินอวินโบกมือ

กระบี่เหินประจุใบไม้ทะยานออก แฉลบตัดที่รกร้างเบื้องหน้า

กระบี่เหินคมกริบไร้เปรียบปาน ผืนพสุธาถูกกรีดเฉือนดังแฉ่วกเป็นร่องขนาดใหญ่ยาวประมาณครึ่งลี้ แสงค่ายคายาฉกฉวยกักขังเปล่งรัศมีไหลเวียน หลังถูกโจมตีเพลิงอสนีปะทุพร้อมสายฟ้าฟาดดังเปรี้ยงและเปลวเพลิงพ่นฟู

ฉินอวินเห็นดังนั้นก็ลอบอุทาน ‘ดูท่าเป็นเพียงสมบัติที่ยอดสำนักจงใจทิ้งไว้เท่านั้น’

แดนกู่อวีผ่านการสำรวจหลายสิบหมื่นปี ตามหลักแล้วสมบัติควรน้อยลงเรื่อยๆ ยอดสำนักคิดตำรง “สถานที่ฝึกซ้อม” จึงจัดวางสมบัติบางส่วนซุกซ่อนไว้ ทว่าสมบัติเหล่านี้ล้วนสามัญธรรมดา ประกติแล้วระดับต่ำกว่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ เป็นเพียงธลีของยอดสำนักเท่านั้น

แต่เหล่านี้ก็เพียงพอดึงดูดเขตชั้นจิตเอกะที่ค่อนข้างอ่อนด้อยแล้ว

“พีฉิน เรื่องหลายค่ายคายาให้เป็นหน้าที่ข้า” ปิศาจวัวเห็นอานุภาพของค่ายคายา พลันมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม สองมือแยกถือขวานยักษ์ฟุ่งกระโจนเข้าไป

ร่างมันขยายใหญ่เฉียบพลัน พรวดเดียวสูงถึงสิบกว่าจั้ง ประหนึ่งภูเขานาดย่อม ผิวกายชานแสงม่วง ปลอ่ยให้เพลิงอสนีจุโจมร่างอย่างไม่สะทกสะท้าน ล้วนไม่อาจทำอันใดมันได้

“สังหารร้ายกาจ!” ฉินอวินอุทานอย่างชื่นชม “คล้ายสังหารบรรลู่

อริยะของสำนักขุนหยวนยิ่งนัก”

ปีศาจจิ้งหวดขวานยักษ์ใส่ค่ายคาถา เสียงดังพลั๊กๆ! แต่ละขวานผ่าพื้นกราดเกรี้ยวรุนแรงทวีคูณ

ในที่สุดหลังกระหน่ำไปสิบกว่าครั้ง ค่ายคาถาก็ปริแตก

ขณะค่ายคาถาแตกทลาย สมบัติที่ซ่อนอยู่เบื้องล่างพลันแปลงเป็นแสงวาบพุ่งทะยานไปคนละทิศคนละทาง

“เป็นของข้า” ปีศาจจิ้งหวดขวานเป็นแนวหน้าก็เพื่อสะดวกแย่งชิงสมบัติ บัดนี้มันพลิกมือเก็บสองขวานยักษ์ มือคู่หนึ่งเหยียดออก ลำแขนยาวฝ่ามือใหญ่โตคว่ำหมับเร็วรี่ดุจสายฟ้าแลบ จับแสงวาบสองสายในบรรดานั้นได้

ทว่าแสงวาบเป็นสิบสายพุ่งทะยานฟ้า ทั้งฉับไวทั้งแปลกพิสดาร ถึงอย่างไรก็เป็นสิ่งที่ยอดสำนักจงใจเหลือทิ้งไว้ ย่อมแฝงการทดสอบบางอย่าง

“เฮ้?” ปีศาจจิ้งหวดเงยหน้า ตกตะลึงกับสิ่งที่มองเห็น

นภาอากาศโดยรอบปรากฏเส้นแสงคล้ายใยแมงมุมหลายสาย ตวัดพันแสงวาบที่เหลือทั้งแปดสายอย่างรวดเร็ว แสงใยแมงมุมไล่กวาดแสงวาบสายสุดท้ายได้ทันก่อนรัดพันไว้นั่น

แสงวาบทั้งแปดถูกแสงใยแมงมุมพันหนาการไว้มัน!

จากนั้นทั้งแปดสายตวัดกลับมาอยู่เบื้องหน้าฉินอว้น เขาเพียงเหยียดแขนรับไว้

“อันใดกัน” ปีศาจจิ้งหวดออกจะร้อนใจแล้ว

ฉินอว้นเก็บกระบี่ใบไม้เขียวกระบี่เหินชั้นล้ำเหนือ ชมมองศิลาสีดำปลอดที่ลอยคว้างกลางอากาศ รู้สึกหนาวสะท้าน

“ศิลาโลหะทมิฬชั้นเลิศ” ฉินอว้นเพียงยื่นมือออก ศิลาโลหะทมิฬ

ทั้งแปดขึ้นลอยเหนือฝ่ามือด้วยศาสตราภาพ ตรวจจับก่อนพยักหน้าเล็กน้อย ผุดรอยยิ้มเอ่ยว่า “หนักสองจิน* ได้”

ศิลาโลหะทมิฬชั้นเลิศเป็นวัสดุล้ำค่า ศิลาโลหะทมิฬหนึ่งจินเทียบเท่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชั้น

จากนั้นก็ล้วงถุงจักรวาลออกมา เก็บศิลาโลหะทมิฬชั้นเลิศสองจินนี้เข้าไป

‘หนักสองจินก็เท่ากับของวิเศษชั้นล้ำเหนือสองชั้น คาดไม่ถึงเพิ่งเข้ามาไม่กี่วัน ก็ได้ครองของวิเศษชั้นล้ำเหนือสองชั้นอย่างง่ายดายสบายมือ หากโชคดีเช่นนี้ไปตลอด ภายในหนึ่งปี คงรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยได้สามสี่ชิ้น’ ฉินอวินลอบยิ้ม ‘แต่เด๋นชัดว่าคงไม่เป็นเช่นนี้ไปตลอด’

จะพบขุมทรัพย์ทั้งสองสามวันให้ครองอย่างง่ายดายอย่างนั้นหรือจะเป็นไปได้อย่างไร

ยอดสำนักเหล่านั่นคงไม่ใจกว้างถึงเพียงนั้น

‘คาดไม่ถึงว่าข้าบุกฝ่าเป็นแนวหน้าหลายค่ายคาถา กลับได้ศิลาโลหะทมิฬชั้นเลิศเพียงสองชั้น แต่มันกลับได้ถึงแปดชั้น?’ ปิศาจวูฉวนึกริษยาในใจ ‘ดูจากขนาด แปดชั้นนั้นหนักสองจินกระมัง’

สำหรับเขตนั่นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แม้มาจากกลุ่มทรงอำนาจอิทธิพล แต่ของวิเศษชั้นล้ำเหนือยังคงทำให้ปิศาจวูฉวาร์อน

“พวกเรารีบไปเถอะ ความเคลื่อนไหวเมื่อครู่อาจชักนำพวกเขามา”
ฉินอวินเอ่ยขึ้น

---

* หน่วยวัดน้ำหนักของจิน หนึ่งจินแต่ละยุคสมัยก็มีน้ำหนักแตกต่างกัน เช่น ซิฮัน 258.24 กรัม, ตงฮัน 222.73 กรัม, เว่ยจิน 222.73 กรัม, ทนันฉี 334.10 กรัม, เปย์ฉี 445.46 กรัม หรือแม้แต่ในราชวงศ์เดียวกัน หนึ่งจินก็มีน้ำหนักแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ เช่น รัฐฉินสมัยจั้นกั๋ว บางทีให้หนึ่งจินหนัก 256.25 กรัม บางทีให้หนึ่งจินหนัก 266.075 กรัม , ปัจจุบันหนึ่งจินในแต่ละประเทศก็มีน้ำหนักแตกต่างกัน ในจีนแผ่นดินใหญ่ หนึ่งจินหนักประมาณ 500 กรัม, ในฮ่องกง หนึ่งจินหนักประมาณ 605 กรัม, ในไต้หวัน หนึ่งจินหนักประมาณ 600 กรัม

“ดี รีบไป” ปิตาจวัวร์รับคำ

ทั้งคู่ต่างเหินเมฆจากไป

ขณะเหินเมฆ ปิตาจวัวร์ก็ยิ้มเอ่ยว่า “พีฉินช่างร้ายกาจโดยแท้ เมื่อครูกระบี่เหินเล่มเดียวพันธนาการแสงสมบัติทั้งแปดได้มัน เป็นกระบวนท่าใดกัน”

“อ้อ มีชื่อว่าหทัยมีพันปม อานุภาพธรรมดา เพียงแต่ความเร็วฉับไวยิ่ง” ฉินอวินยิ้มตอบ

เคล็ดกระบี่สายโยอาทิตยอัสดงเป็นเคล็ดวิชากระบี่เหินที่ฉินอวินใช้ฝึกเมื่อครั้งเพิงบรรลुเขตชั้นก่อนนภา บัดนี้เก็บงำฝีมือในแดนกู๋อวี จึงใช้กระบวนท่านี้ ด้วยเขตชั้นในปัจจุบัน ความเร็วของหทัยมีพันปมยกระดับถึงเขตชั้นก่อนนภาในระดับสุดยอด ความเร็วยิ่งอัศจรรย์

ปิตาจวัวร์ยิ้มเอ่ยว่า “พีฉิน เมื่อครูเข้าบุกฝ่าเป็นแนวหน้า ด้านทานเพลิงอสถิหลายค่ายคาถา แต่กลับได้ศิลาโลหะทมิฬเพียงสองชิ้น ออกจะไม่ยุติธรรมไปสักหน่อยหรือไม่”

“ไม่ยุติธรรม?” ฉินอวินอึ้งงัน จ้องปิตาจวัวร์ จากนั้นก็กระจ่างฉับพลัน ลอบทอดถอนใจ ‘ก็ถูกต้อง ปิตาจวัวร์ตนนี้เป็นเพียงปิตาจเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ ของวิเศษชั้นล้ำเหนือสองชั้นเพียงพอทำให้มันอดรันทดไม่ไหว ลำพังเตาโอสฤทธิย์ที่เข้าได้จากถ้ำจิ้งหยาง ของวิเศษชั้นล้ำเหนือเพียงชั้นเดียวยังสร้างเรื่องราวใหญ่โตถึงเพียงนั้น’

ของวิเศษชั้นล้ำเหนือธรรมดามากในสายตาของฉินอวิน

แต่สำหรับเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์หรือแม้กระทั่งสำหรับเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า ของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชั้นเปี่ยมแรงดึงดูดอย่างยิ่ง

“พีวูว์ ก่อนหน้านี้ก็ตกลงกันแล้ว ได้ครองสมบัตินั้นใครดีใครได้”

ฉินอวี่นเอ๋ยเต๋อเน

“นั่นสิ ใครดีใครได้” ปี่ศาจว้าวแค้นยี้ม

พลันในบริเวณสิบสี่ แรกกดดันนำพริ้นพริ้งแผ่ลามสี่ทิศและครอบ
คลุมฉินอวี่น ปี่ศาจว้าวจ้องฉินอวี่นเขม็ง “ข้าเก่งกว่าท่าน ดังนั้นสมบัติ
สมควรเป็นของข้า”

“อาณาเขตมรรคา?” ฉินอวี่นตกตะลึง

“ถูกต้อง อาณาเขตมรรคา!” ปี่ศาจว้าวสำแดงอานุภาพสะท้อนฟ้า
จ้องมองฉินอวี่น “หลังบรรลุมรรคา ข้ากลับไม่เร่ร่อนหลอมรวมจิตเอกะ
ก็เพื่อมาแดนกู๋อวี่ในครั้งนี่ เพราะชั้นปู้ฤษนย์อมอยู่รอดปลอดภัยใน
แดนกู๋อวี่ เขตชั้นจิตเอกะไม่อาจลงมือกับชั้นปู้ฤษนได้ภัยตาย...เอาละ
ไม่ยากออกไปตอนนี้ ก็มอบศิลาโลหะทมิฬชั้นเลิศออกมาแต่โดยดี”
ปี่ศาจว้าวจ้องมองกดดัน “ข้าเชื่อว่าท่านจะเลือกอย่างชาญฉลาด!”

ตอน 4

เมืองฮวน

ปีศาจวัวสีแดงอาณาเขตมรรคา อานุภาพแผ่ลามบีบประชิด
ฉินอวี่น มันไม่กล้าลงมือโดยตรง ด้วยเกรงว่า “ฉินอวี่น” ผู้อ่อนด้อยจะ
ตระหนกพาใช้ป้ายเคลื่อนไหวย้ายมวลสารหลบหนีออกไป เช่นนั้นเสียใจก็
หายไปแล้ว

เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ได้ครองสมบัติในแดนคู่อวี่นนั้นไม่
ง่าย ในโลกหมิงเย่า เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ที่มีวิชาอิทธิฤทธิ์
ดวงตาสวรรค์ซึ่งเป็นระดับชั้นเดียวกันกับจักรขุอสันมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย
เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ทั่วไปเห็นเพียงแสงสมบัติ แต่สมบัติที่
เปล่งแสงได้ก็ถูกสำรวจพบไปจนเกลี้ยงแล้ว

“ท่านต่างจากปีศาจวัวอย่างช้า อิทธิฤทธิ์ดวงตาสวรรค์ของท่าน
เสาะหาสมบัติได้ง่ายกว่ามาก” ปีศาจวัวหัวร่อหึๆ “เพื่อศิลาโลหะทมิฬสอง
จินถึงกับยอมออกจากการฝึกซ้อมก็ไม่คุ้มค่า”

“ถูกต้อง ไม่คุ้มค่า” ฉินอวี่นพยักหน้า

“ท่านยอมมอบออกมา ข้าจะปล่อยท่านไป พวกเราต่างคนต่างเดิน”
ปีศาจวัวสะกดกลืนอารมณ์ร้อน เอ่ยเร่งว่า “ข้าปีศาจวัวนับว่าเมตตาแล้ว”

“เมตตา?” ฉินอวี่นแค้นยิ้ม “ดี เช่นนั้นข้าก็จะเมตตาบ้าง”

“ท่านก็จะเมตตา?” ปีศาจวัวตะลึงไปเล็กน้อย เกิดลางสังหรณ์ไม่ดี
ฉินอวี่นจ้องมองมัน พลันพลาญภาพน่าหวาดหวั่นแผ่ออกโดยมี
ฉินอวี่นเป็นจุดศูนย์กลาง ครอบคลุมเป็นบริเวณกว้าง ต้นไม้ใบหญ้านับ
ไม่ถ้วนเอนราบติดดิน พลังรุนแรงบดขยี้อาณาเขตมรรคาของปีศาจวัวใน
ชั่วพริบตา!

“อาณาเขตมรรคา?” ปีศาจวัวตกตะลึง สีหน้าเผือดซีด สัมผัสได้ถึง
พลังฟ้าดินก่อตัว อุดเอ่ยขึ้นมิได้ “สามสิบลี้?”

อาณาเขตมรรคาของมันเพียงสิบลี้เท่านั้น!

นี่คือความแตกต่างแห่งคุณลักษณะ

“ถูกต้อง อาณาเขตมรรคา สามสิบลี้!” ฉินอวี่นแค้นยิ้มจ้องมอง
“กว้างกว่าท่าน”

สีหน้าปีศาจวัวพลันผกผัน รับยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน “เลื่อมใส
เลื่อมใส คาดไม่ถึงที่ฉินข้างอดทนอดกลั้น อาณาเขตมรรคาถึงสามสิบลี้
ยังไม่หลอมรวมจิตเอกะ พี่ฉิน... พี่ฉิน เมื่อครู้อ้วนเป็นข้าผิดไปแล้ว เป็น
ข้าปีศาจวัวโง่เขลา ท่านถือเสียว่าปล่อยข้าไปเหมือนผายลมเถอะ”

“ชีวิตท่านก็เป็นจอมปีศาจจากเขาจินตัง ไม่รักษาหน้าถึงเพียงนี้
เชียว” ฉินอวี่นจ้องมัน

“ข้างหน้าตามันเถอะ” ปีศาจวัวรับยิ้มสอพลอ “พี่ฉิน โปรดอภัยข้า
ด้วย”

“ข้ากล่าวแล้วว่าข้าจะเมตตา” ฉินอวี่นจ้องมอง “ท่านมอบศิลาโลหะ
หมีฟอสฟอรัสให้ข้า อ้อ... ข้าเห็นว่าขวานยักษ์เมื่อครู้ของท่านก็ไม่เลว ดี

ข้าก็เป็นของวิเศษชิ้นหนึ่ง ศิลาโลหะทวีปสองชิ้นและขวานยักษ์สองด้าม
มอบออกมาให้หมด ข้าก็จะปล่อยท่านไป”

ปีศาจวัวอดเอ่ยไม่ได้ “ข้าเรียกเอาศิลาโลหะทวีปจากท่านท่านนั้น
แต่ท่านกระทั้งของวิเศษของข้าก็จะริบไปด้วย?”

“รวมกันแล้วยังไม่เพียงพอของวิเศษชิ้นล้ำเหนือสักชิ้น” ฉินอวี่น
ส่ายหน้า “ข้าเมตตาามากแล้ว ยังให้ท่านเลือก หากไม่มอบออกมาก็ใช้
ปายเคลื่อนย้ายมวลสารออกไปเสีย! ริบเลือกเข้า ขึ้นยังไม่เลือก ข้าจะ
ลงมือแล้ว”

ปีศาจวัวกัดฟันกรอด

“สาม...สอง...” ฉินอวี่นเริ่มนับถอยหลัง กระบี่เหินทะยานออกจาก
ปลายนิ้ว

“ข้ามอบให้! ข้ามอบให้ก็สิ้นเรื่อง” ปีศาจวัวตะโกนเสียงขุ่น

ยอมทนอดสู สะกดกลั่นความเจ็บใจ โยนศิลาโลหะทวีปสองชิ้น
และขวานยักษ์ที่ใช้เป็นประจำให้ฉินอวี่น

ฉินอวี่นเพียงพลิกมือหยิบภาพสองโลกออกมา เก็บศิลาโลหะทวีป
และขวานยักษ์เข้าไป

“ของวิเศษของข้า” ปีศาจวัวเห็นแล้วให้เจ็บปวดใจนัก แต่ก็อับจน
หนทางพร้อมกันนั้นมันออกจะเคร่งเครียดกังวล กลัวว่าฉินอวี่นได้สมบัติ
ไปแล้ว ยังคงบีบคั้นไม่เลิกรา!

เช่นนั้นช่างไรยางอายเหลือเกินแล้ว

“วางใจ ข้าไม่ลงมืออีก” ฉินอวี่นกล่าวจบก็เหินเมฆจากไป

‘พี่ฉิน’ ปีศาจวัวเห็นดังนั้น ก็อดถ่วงทอสงสัยมิได้ “หากข้าไม่
ลงมือ ท่านข้าบุกฝ่าไปด้วยกัน ถึงสุดท้ายท่านจะแตกหัก แย่งชิงสมบัติ
กับข้าหรือไม่”

‘ข้าไม่กระทำเช่นนั้น’ ฉินอวี่นถ่ายทอดเสียงตอบ

ปีศาจวูยี่นไม่ไหวติงอยู่กับที่ มองฉินอวี่นจากไปไกล อดขบเขี้ยว
เคี้ยวฟันคำรามเสียงต่ำมิได้ “เดิมทีก็ไร้ซึ่งมิตรภาพ สุดท้ายสมบัติมาก
เข้าไหนเลยไม่แตกหัก”

มันออกจะสนใจ “คราวนี้อาณัติ เสียหายมากมายขนาดนี้ ทั้งยัง
ต้องรีบเสาะหาสมบัติ หวังว่าจะได้มากสักหน่อย กลับไปจะได้รายงานต่อ
อาจารย์ได้”

สมบัติที่มันเสาะหาได้ แปรส่วนล้วนมอบแก่อาจารย์

มันต้องคิดทุกวิถีทางเพื่อให้มีโอกาสเข้าสู่แดนกู่อวี่ท่ามกลางการ
แก่งแย่งของกลุ่มจอมปีศาจ

ปีศาจวูยี่นรีบทยานจากไปทันที

ฉินอวี่นเห็นเมฆมาตามลำพัง

“เดิมทีวางแผนสำรวจแดนกู่อวี่พร้อมปีศาจวูตั้นนี่ไปพลงๆ ก่อน
หลังสำรวจสักเดือนสองเดือนแล้ว ค่อยแยกย้ายไปเสาะหาสมบัติ ผู้ใดจะ
คาดแผนการพลิกผันรวดเร็วขนาดนี้!” ฉินอวี่นเบิกจักษุอสุนี เหาะเห็น
พลงสำรวจแดนกู่อวี่ในไม่กี่เดือนนี้เขาไม่รีบร้อนสำรวจสถานที่อันตราย
บางแห่งที่มีประวัติยาวนานหลายสิบหมื่นปี

ทำความเข้าใจให้กระจ่างก่อนค่อยตั้งเป้าหมายสำรวจตรวจสอบใน
เชิงลึก

รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสามชั้น เขาต้องครอบครองให้ได้!

ขณะที่ฉินอวี่นเริ่มสำรวจตามลำพัง อีกฟากหนึ่งของแดนกู่อวี่
เหนือทะเลทรายผืนหนึ่ง เกร่างสามสายเห็นทะยานพาดผ่าน

“แดนกู่ที่ถูกสำรวจหลายครั้งหลายหนในสิบหมื่นปีมานี้ คิดครอบครองสมบัติยากขึ้นทุกที เราสามศิษย์พี่น้องร่วมมือมาหนึ่งปีแล้ว รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยยังไม่เห็นเลยสักชิ้น ที่ได้มาล้วนเป็นวัสดุสำหรับหลอมปราณ ไม่ก็เศษซากของวิเศษที่หลงเหลือจากการประลอง” บรูซผอมแห้งเบะปาก

สตรีชุดครามด้านข้างกลับยิ้มเอ่ยว่า “ผลเก็บเกี่ยวในหนึ่งปีรวมกัน พวกเราแบ่งสามส่วนเท่าๆ กัน ก็ได้ของวิเศษชั้นล้ำเหนือคนละเกือบสองชิ้นแล้ว ในสามปี หากทุกอย่างราบรื่น พวกเราคงแลกรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยได้คนละชิ้น”

“เพื่อให้ได้โอกาสนี้ ข้าจ่ายให้สำนักไปมีมูลค่าเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยครึ่งชิ้นแล้ว” บรูซผอมแห้งอดบ่นมิได้ เขามองบรูซหนุ่มท่าทางสุขุมเยือกเย็นในชุดขาวด้านข้างปราดหนึ่ง ยิ้มเอ่ยว่า “ยังคงเป็นศิษย์น้องเมิ่งร่ายกาจ เพิ่งทิวาเหินทะยานไม่กี่ปี ก็ติดอันดับในรายชื่อจากการประลองครั้งใหญ่แล้ว”

บรูซท่าทางสุขุมในชุดขาวก็คือเมิ่งฮวน เขาได้ฟังแล้วก็ไม่เอ่ยกล่าวอันใด

ในฐานะผู้ทิวาเหินทะยาน อีกทั้งยังมาจากโลกที่พลังฟ้าดินเบาบางถึงที่สุด จึงเป็นที่จับตามองจากสำนักต่างๆ มากมายที่ “แท่นทิวาเหินทะยาน”

ต่อมาสำนักอวี้ต้ง (หยกเรืองรอง) ยอดสำนักในโลกหมิงเฝ้ารับเขาเป็นศิษย์ หลังได้รับการบ่มเพาะปลูกฝังเต็มที่ จากโลกที่พลังฟ้าดินเบาบางมาถึงโลกหมิงเฝ้าซึ่งพลังฟ้าดินเข้มข้น อีกทั้งมีวิชาของวิเศษมากมาย พร้อมมูลด้วยตะบะจากการบำเพ็ญสามร้อยปี พลังฝีมือของเมิ่งฮวนยกระดับอย่างรวดเร็ว

เพื่อให้ได้สมบัติมากเพียงพอ เขาจึงใจควบคุมพลังฝีมือในการ
ประลองครั้งใหญ่ของสำนักสำหรับเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าและได้สิทธิ์
เข้าสู่แดนกู่อวี

“พลังฟ้าดินที่บ้านเกิดของศิษย์น้องเมิ่งเบาบางมาก ต้องเป็นระดับ
อาณาเขตมรรคาถึงบรรลुเขตชั้นก่อนนภา บรรลुโอสถทิพย์ก่อนนภาต้อง
บรรลุมรรคา” สตรีชุดครามด้านข้างเด่นชัดว่ารู้สึกดีต่อเมิ่งฮวน ยิ้มเอ่ยว่า
“บำเพ็ญตบะยากเย็นแสนเข็ญเช่นนี้ ย่อมรุดหน้ารวดเร็ว”

ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นถึงกับทิวาเหินทะยานได้ ย่อมเก่งกาจ
สะท้านฟ้า

นอกจากฉินอวี่น เมิ่งฮวนกลายเป็นบุคคลหาได้ยากยิ่งใน
ประวัติศาสตร์ของโลกแห่งนั้นแล้ว

ฉินอวี่นผ่านประสบการณ์มามาก แต่เมิ่งฮวนเป็นผู้บำเพ็ญตบะใน
โลกนั้น ศักยภาพที่สูงสุดก็ต่อ “ฟ้าดินแห่งกระบี่” ที่
ฉินอวี่นทิ้งไว้ให้ เมิ่งฮวนฝึกจนถึงขั้นทลายนภา ย่อมเก่งกาจอย่างยิ่ง

“ข้าไม่นับอันใด ท่านพ่อข้าร้ายกาจกว่าข้าสิบเท่าร้อยเท่า” เมิ่งฮวน
เอ่ยขึ้น

“ศิษย์น้องเมิ่ง” บุรุษผอมแห้งด้านข้างส่ายหน้าก่อนเอ่ยยิ้มๆ “เจ้า
มักเอ่ยว่าท่านพ่อเจ้าร้ายกาจ ถ้าหากร้ายกาจถึงขั้นนั้นจริง น่าจะเสาะหา
พบแต่เนิ่นๆ แล้วจึงจะถูก”

“โลกหมิงเย่ากว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต เขตชั้นจิตเอกะมีนับไม่
ถ้วน บางส่วนเร้นกายบำเพ็ญตบะ” เมิ่งฮวนเอ่ยขึ้น “ไม่อาจตรวจสอบ
เขตชั้นจิตเอกะในได้เหล่าได้กระจ่างแม้แต่หน่อย ครั้งนี้หลังออกไปแล้ว ข้า
ได้สมบัติมากเพียงพอ ย่อมขอให้ผู้เฒ่าไว้เนตรช่วยเหลือท่านนายเบาแสบ
ของท่านพ่อข้า”

“ก่อนหน้านี้เจ้าก็ทดลองแล้วครั้งหนึ่ง ฉายของวิเศษชั้นหนึ่งไปหนึ่ง
ชั้น แต่ก็ทำนายไม่ออก” บรูซผอมแห้งเอ่ยซ้ำ

“ผู้อาวุโสกล่าวไว้แล้วว่าท่านพ่อข้ายังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่ลิขิตสวรรค์
ถูกปิดกั้นหลายชั้นซ้ำซ้อน เขาจึงทำนายออกมาไม่ได้” เมิงฮวนบอกเล่า
“ทว่าผู้อาวุโสกล่าวไว้แล้ว ขอเพียงท่านพ่อข้าอยู่ในโลกหมิงเย่า ด้วยความ
สามารถของผู้อาวุโส ย่อมทำนายออกมาได้แน่”

สตรีชุดครามยิ้มเอ่ยว่า “เช่นนั้นขออวยพรล่วงหน้าให้ศิษย์น้องและ
บิดาได้พบกันอีกในเร็ววัน ท่านพ่อเจ้าร้ายกาจกว่าเจ้าสิบเท่าร้อยเท่า ไม่
แน่ว่าจะสบโอกาสครั้งใหญ่”

“โลกของศิษย์น้องเมิงนั้นเวลาผ่านไปเร็วยิ่ง หนึ่งวันในโลกหมิงเย่า
โลกของเจ้าทางนั้นผ่านไปสามปีแล้ว” บรูซผอมแห้งเอ่ยขึ้น “ท่านพ่อของ
เจ้าทิวาเหินทะยานสู่โลกหมิงเย่า คาดว่าเพิ่งจะไม่กี่ปี พลังฝีมือสูงส่งกว่า
ศิษย์น้องไม่มากเท่าใด”

เมิงฮวนกลับไม่เอ่ยกล่าวอันใด

เขาทิวาเหินทะยานมาถึงโลกหมิงเย่า ผู้ที่อยากพบที่สุดก็คือบิดา
บิดาที่เขาเลื่อมใสศรัทธาที่สุด ภายในใจเขา บิดาโดดเด่นล้ำเลิศ
เขาเพียงแค่เดินตามรอยเท้าท่านเท่านั้น

“ท่านพ่อ หลังออกจากแดนกู่อวี๋คราวนี้ ข้าก็มีสมบัติมากเพียงพอ
จะขอให้ผู้เฒ่าไร่เนตรช่วยเหลือ ข้ายอมเสาะหาท่านพบแน่นอน” เมิงฮวน
เอ่ยพิมพ์

ตอน 5

หวังดีช่วยเหลือ

แดนกู่เอี๋ยร่ำไห้ผู้คน พืชพรรณกลับเจริญงอกงามรกร้าง เมือง
ที่สร้างขึ้นโดยเขื่อนเมื่อหลายสิบหมื่นปีก่อนล่มสลายกลายเป็นซากปรัก
หักพัง ปกคลุมด้วยต้นไม้ใหญ่ารากชฎ

ดูคล้ายสงบเงียบ ทว่าทั้งแดนกู่เอี๋ยถึงอย่างไรก็เป็นสนามสัประยุทธ์
สมัยโบราณ แผลงไว้ด้วยภยันตรายทั่วพื้นที่

จากระยะไกล ฉินอวินเห็น “เขาถงต้ง (หม้อสำริด)” ซึ่งเดิมทีเป็น
หม้อสำริดใบยักษ์สูงหลายสิบลิ้วหักแตกว่าหน้าคลุมปฐพี เขาถงต้งสูงล้ำ
ตระหง่านกว่าเทือกเขาโดยรอบ เกินครึ่งปกคลุมด้วยชั้นเมฆ

“หม้อสำริดโบราณนี้ขนาดแตกหักแล้วยังทรงพละานุภาพน่า
หวาดหวั่น” ฉินอวินสัมผัสได้ถึงรังสีสะท้อนขวัญถูกระเบิดปะทะใบหน้า “เมื่อยัง
อยู่ในสภาพสมบูรณ์อย่างน้อยเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง จากข้อมูลที่บ้านทีก
ไว้ เขาถงต้งนี้ด้านในก่อร่างเป็นถ้ำฟ้า หลายสิบหมื่นปีมานี้ ศิษย์ที่เข้ามา
ฝึกซ้อมเสียชีวิตในนั้นไม่รู้เท่าใดต่อเท่าใด ยังคงไม่อาจสำรวจตรวจสอบ
ได้กระจ่าง”

“อันตรายนเกินไป ไม่เหมาะที่จะเข้าไปสำรวจ” แม้ฉินอวินได้ทราบ
ข้อมูลคร่าวๆ มาบ้างแล้ว แต่ต้องประจักษ์ด้วยสายตา จึงจะตัดสินใจได้
ฉินอวินหมุนตัวเหินจากไป

แดนกุ๋อวี่กว้างใหญ่ไพศาล มากมีด้วยสถานที่อันตราย ลูกศิษย์ที่
เข้ามาต่างรอดพ้นอันตรายด้วยป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร จึงใจกล้าบ้าบิ่น
บุกทะลวง ผ่านการสำรวจจากลูกศิษย์รุ่นแล้วรุ่นเล่า สถานที่อันตรายไม่
น้อยถูกสำรวจจนปรุปรุนแต่ไม่ทราบว่าเมื่อใดจะสำรวจความลับภายใน
ของเขาถนัดแห่งนี้ออกมาได้

เพียงชั่วพริบตา ฉินอวินมาถึงแดนกุ๋อวี่เป็นเวลาสามเดือนกว่าแล้ว
เขานั่งขัดสมาธิอยู่ริมทะเลสาบ พักผ่อนให้หายอ่อนล้า ต้องเบิก
จักษุสนิยอยู่เป็นประจำไม่หยุดหย่อนยอมเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าอย่างยิ่ง
หมอกทะมึนสายหนึ่งลอบสอดส่องมาถึงตรงนี้ ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น
เป็นรูปใบหน้า

“ชั้นบุดูชนเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์? อยู่ที่นี่ตามลำพังอย่าง
นั้นหรือ เป็นมันผู้นี้ก็แล้วกัน ปล้นชิงย่อมเร็วกว่าเสาะหาสมบัติมากนัก!”
ใบหน้าหมอกนิลกาฬส่ายยิ้ม

หมอกนิลกาฬบีบประชิดฉินอวินทันที

“เอ๊ะ?” พลันฉินอวินตรึงจับได้ ลืมตาขวับมองเข้าไป

เห็นเพียงหมอกดำสายหนึ่งลอยสวบมาอยู่ข้างกาย แปลงเป็นชาย
ชราชุดคลุมสีดำถือผ้าดำผืนหนึ่ง มองมาทางฉินอวินด้วยสายตาเจ้าเล่ห์
เย็นชา แค้นหัวร่อเฮอะๆ ผ้าผืนดำในมือสะบัดพริบ พลันเงาจำลองของ
มารทยอยทะยานออกมายืนเรียงราย ส่งเสียงซู่คำราม ฉินอวินเพียง
ปราดเดียวก็รู้ว่ามันทั้งสิ้นแปดสิบตน

แต่ละตนสวมเกราะและหมวกเกราะสีดำ กระทั่งผิวหนังก็ยังเป็นสีดำ สองตากลับเป็นสีแดงโลหิต หมอกนิลภาพแผ่ขานเวียนวนรอบตัว จ้องมองฉินอวี่นเขม็ง

“นักรบมาร?” ฉินอวี่นลุกขึ้นยืน “สำนักเต๋ามีสาคถั่วเป็นนักรบ แต่นี่คือนักรบมาร ข้าเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก”

“นั่นเพราะเจ้าความรู้ตื่นขึ้น” ชายชราถือผ้าดำย้อมเย็นชาเอ่ยว่า “นักรบมารที่ข้าเลี้ยงไว้แต่ละตนเทียบเท่าเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์แปดสิบตนร่วมมือ เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้าทั่วไปล้วนมิใช่คู่ต่อกรของข้า เจ้าหนุ่ม...หากรู้สถานการณ์ ก็มอบของวิเศษชั้นล้ำเหนือมาชิ้นหนึ่งแต่โดยดี ข้าจะปล่อยเจ้าไป ไม่เช่นนั้นข้าได้แต่ลงมือแล้ว”

‘แต่ละตนเทียบเท่าเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์?’ ฉินอวี่นมองเงาร่างจำลองเหล่านั้น อดอุทานในใจมิได้

โลกโอฬารหมิงเย้า ผู้บำเพ็ญตบะคลาล่ำดั่งเมฆา สำนักพรรคต่างๆ มากมี วิธีการทุกระดับสำแดงไม่จบสิ้น เล่ห์เหลี่ยมของมรรคามากกว่าในโลกต่ำทางของฉินอวี่น

“ร้ายกาจอย่างยิ่ง มิน่าถึงกล้าโจมตีข้า” ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น

ชั้นปุกุขนเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ค่อนข้างปลอดภัยในแดนกุ๋อวี่

สามเดือนมานี้ ฉินอวี่นพบเห็นการต่อสู้เช่นฆ่าคู่เคียดเคืองพล่านของเขตชั้นจิตเอกะไม่น้อยด้วยข้อจำกัดของมรรคาฟ้า ไม่ถึงคราวจำเป็นเขตชั้นจิตเอกะไม่ลงมือกับเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์

ชั้นปุกุขนที่มายังแดนกุ๋อวี่ได้โดยทั่วไปเป็นเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสฤทธิย์ที่ค่อนข้างเก่งกาจ หากไร้ซึ่งความมั่นใจตนเองเป็นพิเศษ ย่อมไม่กล้าปล้นชิงผู้อื่น

แปดสิบมารของชายชราชุดดำประกอบขึ้นเป็นค่ายขนาดใหญ่ นำ
ชนพองสยองเกล้านัก ผนวกกับฉินอวี่นอยู่เพียงลำพัง ชายชราชุดดำถึง
ได้ย่ำมใจลงมือ

“อย่าพูดพล่ำม เร็ว! ส่งของวิเศษออกมา อย่าบีบให้ข้าลงมือ” ชาย
ชราชุดดำตะคอกแรง มันได้แต่ขู่บังคับ ด้วยเกรงว่าฉินอวี่นจะใช้ป้าย
เคลื่อนย้ายมวลสารเช่นนั้นชะลอมไม้คงตักได้แต่ความว่างเปล่า*

และในตอนนี ห้างออกไปหลายร้อยลิ

สองบุรุษหนึ่งสตรีเหินทะยานพร้อมกัน สองตาของอวี่เยียนสตรี
สวมชุดขาวแผ่แสงทอง จ้องมองสี่ทิศไกลออกไป

“หืม?” นางมองมายังทิศทางของฉินอวี่น “ศิษย์พี่ลู พวกเราไปทาง
นั้น”

“อย่างไรหรือ” สองบุรุษหนุ่มด้านข้างต่างเอ่ยถาม

“ผู้บำเพ็ญตบะของวังจิงอวี่ที่เข้ามาคราวนี้มีใช้คนนอกมาด้วยห่า
คนหรือหกหรือ ผู้ที่มีชื่อว่าฉินอวี่น กำลังถูกผู้บำเพ็ญมรรคามาข่มขู่ พวก
เรารีบไป ชินชักช้าจะสายไปแล้ว!” อวี่เยียนเอ่ยเร่ง นางแปลงเป็นแสง
วาวเร่งรุดไปทันที

สองบุรุษหนุ่มก็พุ่งทะยานติดตามไป

“ศิษย์พี่หญิง คนนอกนั้นท่านไม่ต้องสนใจหรอก” บุรุษหนุ่มหล่อ
เหลาเอ่ยขึ้น

“ถึงอย่างไรก็เข้ามาด้วยกัน เป็นตัวแทนวังจิงอวี่อีกด้วย” อวี่เยียน
เอ่ยเสียงฮึดฮัด

ลู่ผ่านบุรุษหนุ่มชุดครามด้านข้างจึงยิ้มเอ่ยว่า “เยียนเอ๋อร์กกล่าวได้

---

* เปรียบเปรยว่าเปลืองแรง ไม่ได้ผล เหนื่อยเปล่า

ถูกต้อง ถึงอย่างไรก็เป็นตัวแทน เป็นหน้าเป็นตาของวังจิงอวี๋ ยิ่งไปกว่านั้น เขาถูกผู้นำเพี้ยมรรคมารบีบคั้น พวกเราและสายมรรคมารไม่อาจอยู่ร่วมโลก เรื่องนี้ไม่เห็นก็ข้างเถิด ในเมื่อเห็นแล้วก็ต้องข้องเกี่ยวกับ

“พวกท่านสามีกรรยาเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ตามใจพวกท่านแล้ว”
บุรุษหนุ่มเบ้าปาก

“สามีกรรยาอันใดกัน” ใบหน้าอวี๋เยียนแดงชานขึ้นทันที เหลือบมองบุรุษชุดครามด้านข้าง

ลู่ฝานยิ้มมอง นางยິงร้อนวาบ หน้าแดงไปถึงใบหูแล้ว

สามคนเหาะเหินฉับไว มาถึงบริเวณที่ฉินอวี่นอยู่อย่างรวดเร็ว

“เอ๊ะ?” ฉินอวี่นพลันตรวจับได้ จึงหันขวับไปมอง

แสงวาบตัดอากาศเข้ามา ปรากฏขึ้นที่ข้างกาย กลายเป็นสามเงาร่าง หนึ่งสตรีสองบุรุษ ดูแล้วยังอ่อนเยาว์นัก

ฉินอวี่นเพียงปราดเดียวก็จดจำได้ เป็นลูกศิษย์ของวังจิงอวี๋ที่เข้าร่วมการฝึกซ้อมครั้งนี้ ทว่าล้วนเป็นเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า

“วางใจ พวกเราอยู่ มันทำอันใดท่านไม่ได้” ลู่ฝานบุรุษชุดครามยิ้มบอกฉินอวี่น

“หากมิใช่ศิษย์พีหึงจะมา ข้าก็คร้านจะมาช่วยท่าน” บุรุษหนุ่มหล่อเหลาบ่นพึมพำ

อวี๋เยียนกลับตวาดเสียงเย็นชา “ผู้นำเพี้ยมรรคมาร รีบไสหัวไป! ไม่เช่นนั้นอย่าโทษพวกข้าไร้โมตรี้”

“ไสหัวไป!” บุรุษหนุ่มหล่อเหลาก็ตวาดลั่น

“เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้าสามคน?” สองตาชายชราชุดดำสว่างวาบ ชำนรังสีทมิฬไร้ไร เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “การต่อสู้ระหว่างชั้นปฤชุน พวกเจ้าเขตชั้นจิตเอกะคิดเกี่ยวข้องด้วยหรือ”

“พวกเราไม่สังหารเจ้า แต่สั่งสอนมิได้หรือ” บุรุษหนุ่มแค้นยั้มตวาด
ลั่น พลังโบกมือ เจาคำทะมินพุ่งทะยานจากชายแขนเสื้อ แปลงเป็น
อสรพิษดำมะเมื่อมยาวหลายลี้ ทรงอานูภาพนำหวาดหวั่น แม้ทั้งสามเป็น
เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า แต่ในเมื่อเป็นตัวแทนวังจิงอวีมาที่นี่ได้ ก็เป็น
ยอดในหมู่เขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า

ใบหน้าชายชราชุดดำกระตุกเกร็ง “ดีมาก”

มันถอยกรูดพลังสะบัดผ้าดำในมือ เจาจำลองของแปดสิบมารลอย
สวบเข้าไปกลางผ้า มันปรายตามองฉินอวินแวบหนึ่ง “เจ้าหนุ่ม ถือว่าเจ้า
โชคดี” ว่าพลังแปลงเป็นหมอกนิลภาพคิดหลบหนี

“เอาละ มันไปแล้ว” บุรุษหนุ่มหล่อเหลาเอ่ยขึ้น พวกเขาอย่างมาก
สั่งสอนเพียงเล็กน้อย ไม่อาจสังหารชั้นปฤชณเข้าจริง ยิ่งกว่านั้นยังเป็น
ชั้นปฤชณเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ที่ร้ายกาจอีกด้วย

“ท่านต้องระวังสักหน่อย คราวนี้พวกเราพบเข้าพอดี คราวหน้า
อาจไม่โชคดีเช่นนี้แล้ว” อวีเยียนบอกฉินอวิน

ฉินอวินออกจะสนใจ

ผู้อื่นเป็นฝ่ายเข้ามาช่วยเหลือ จึงไม่อาจเอ่ยกล่าวอันใดมาก

เพียงชั่วครู่คิด อานูภาพทรงพลังสะท้อนขวัญแผ่ซ่านออกเป็น
บริเวณสามสิบลี้โดยมีฉินอวินเป็นจุดศูนย์กลาง ปีบกระชั้นชายชราชุดดำ
ที่แปลงเป็นหมอกนิลภาพ

ชายชราชุดดำตกตะลึง “อาณาเขตมรรคาสามสิบลี้?”

“พวกเรายังคุยกันไม่จบ อย่าเพิ่งไป!” เสียงของฉินอวินดังขึ้นที่ข้าง
หูชายชราชุดดำ

“สามสิบลี้?” ศิษย์วังจิงอวีทั้งสามที่เข้ามาช่วยฉินอวินต่างตะลึงอึ้ง
งัน หลอมรวมจิตเอกะในโลกหมิงเย่าค่อนข้างง่ายดาย อาณาเขตมรรคา
สามสิบลี้เพียงพอบรรลุเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าแล้ว!

ตอน 6

สายของไก่ชิ่ง?

‘พวกเรายังคุยกันไม่จบ อย่าเพิ่งไป!’

ชายชราชุดดำได้ยิ่หน้าจากรู้ กลับแผ่นหน้าไวขึ้น

หมอกนิลกาฬพุ่งแฉลบเร็วรี่

“ข้าไม่รำมือหรือ” ฉินอวี่นเพียงเหยียดแขน กระบี่เหินดังใบไม้
เขี้ยวทะยานตัดกลางอากาศ ทั้งร่อยยาวเป็นทางกลางฟ้า ไ่่กวดหมอก
นิลกาฬไปอย่างรวดเร็ว

‘เขตชั้นจิตเอกะสามคนนั้นไม่กล้าสังหารข้า แต่ชั้นปุถุชนผู้นี้ไม่ถูก
จำกัดด้วยมรรคาฟ้า’ ชายชราชุดดำหลบหนีไปพลางลอบก่นดำไปพลาง
‘มารตามันเถอะ! อาณาเขตมรรคาสามสิบสี่แล้ว เพียงพอบรรลุเขตชั้น
จิตเอกะสองชั้นฟ้า ถึงกับยังคาที่เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์? อดทน
อดกลั้นขนาดนี้ข้าพานพบเข้า โชคของข้านี้ก็ช่าง...แย่แล้ว!’

มันตรวจจับด้านหลัง เห็นกระบี่เหินใบไม้เขี้ยวไ่่กวดเข้ามา สีหน้า
พลันผกผัน ‘กระบี่เหินของวิเศษรวดเร็วยิ่ง เร็วกว่าศาสตร์หลบหนีของข้า

อีกหรือ'

“กระป๋องเหินฉับไวเหลือเกิน!”

“ความเร็วนี้...”

เขตขันจิตเอกะทั้งสามจากวังจิงอวี่เห็นภาพฉากนั้นแล้วให้ตกตะลึง
“ผู้บำเพ็ญตบะทั่วไปสำแดงความอัศจรรย์ลึกลับแห่งของวิเศษที่
ตนเองควบคุม กระป๋องเหินเล่มนี้อยู่ในมือของฉินอวี่กลับปราดเปรียว
มหัศจรรย์ยิ่งนัก ความเร็วก็ฉับไวยิ่ง” ลู่ฝานเห็นสถานการณ์แล้วอดอุทาน
มิได้ “หรือเป็นสายเซียนกระป๋อง”

ผู้ที่ใช้กระป๋องเหินไม่จำเป็นต้องเป็นเซียนกระป๋อง

แต่เซียนกระป๋องใช้กระป๋องเหินได้อย่างปราดเปรียวคล่องแคล่วที่สุด

กระป๋องเหินหนึ่งเล่มในความควบคุมของเซียนกระป๋องถึงมีคุณสมบัติ
เรียกกันว่า “หนึ่งกระป๋องหลายหมื่นวิชา”

“อาณาเขตมรรคาร้ายกาจแล้วอย่างไรเล่า กระป๋องเหินเพียงเล่มเดียว
ก็คิดจัดการข้าหรือ” ชายชราชุดดำเปล่งเสียงพิโรธเดือดดาล หมอก
นิลกาฬก่อตัวเป็นเงาร่าง มันเพียงสะบัดผืนผ้าดำเล็กน้อย มารแต่ละตน
ลอยสวบออกจากผืนผ้าทันที แปรตีสบมารประกอบขึ้นเป็นค่ายคาถา พุ่ง
โถมใส่กระป๋องเหินใบไม้เขียวที่เหินทะยานเข้ามา

แปรตีสบมารโจมตีพร้อมเพรียง อ้าปากคำรามขู่มาแต่ไกล

ลมกระโชกพลันกรูออกจากปากของแปรตีสบมาร ประกอบขึ้นเป็น
“ดาบวายุ” เล่มแล้วเล่มเล่า ภายใต้อาณาภาพแห่งค่ายคาถากลายเป็นดาบ
วายุนับพันนับหมื่นเล่ม คล้ายระลอกคลื่นซัดสาดกระป๋องเหินใบไม้เขียวเล่ม
นั้น

กระป๋องเหินใบไม้เขียวกระเพื่อมไหวไปเล็กน้อย ยังคงแหวกวายุ
ประจุมัจฉา ทะลวงผ่านดาบวายุชั้นแล้วชั้นเล่าอย่างง่ายดาย หลังลอด

ผ่านออกมาได้แล้ว พลันแสงกระบี่เหินสว่างวาบ แทงทะลุเงาร่างแปดสิบ
มารเสียงดังฉีกๆ ต่อเนื่อง

เงาจำลองของแปดสิบมารต่างซ่านสลายไปสิ้น จากนั้นก็รวมตัว
ขึ้นมาใหม่ แต่เด่นชัดว่าเลือนรางลง

กระบี่เหินใบไม้เขียวแฉลบเป็นเส้นโค้ง อ้อมมาถึงเบื้องหน้าของ
ชายชราชุดดำ ก่อนหยุดค้างกลางอากาศ ปลายกระบี่จ่อชายชราชุดดำ
มันตระหนกเสียขวัญรีบหยุดชะงัก

แปดสิบมารประกอบเป็นค่ายคาถายังไม่อาจต้านทาน ตัวมันเอง
ยังต้านทานไม่อยู่

“กลับมาให้หมด!” ชายชราชุดดำมองเงาจำลองมารแปดสิบตน
อย่างเสียดยาย สะบัดผ้าพริ้ว เงาจำลองเหล่านั้นลอยสวบกกลับมา เข้าสู่
กลางฝ่าผืนนั้น

“กระบี่เหินเพียงเล่มเดียวก็ทำลายนักรบมารของข้าได้ ควบคุม
กระบี่เหินได้อย่างร้ายกาจเช่นนี้ หรือเจ้าเป็นเซียนกระบี่ในตำนาน” ชาย
ชราชุดดำถือนิ้วผ้า หมุนตัวหันไปมองฉินอวี่น รังสีนิลภาพซ่านอวล
ปกคลุมร่าง คอยตรวจจับกระบี่เหินใบไม้เขียวอยู่ตลอดเวลา เตรียมพร้อม
ใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารเพื่อจากไปทุกเมื่อ

“เซียนกระบี่ในตำนาน?” ฉินอวี่นอึ้งงันไปเล็กน้อย มิได้โต้แย้ง
อันใด

เท่าที่เขาทราบ เนื่องจากสำนักบำเพ็ญตบะในโลกหมิงเย่ามีมาก
ดุจขนวัว สายเซียนกระบี่ที่บำเพ็ญได้สูงสุดเพียงเขตชั้นก่อนนภาแดน
โอสถทิพย์กลับไม่มีพื้นที่ให้ยืนในโลกนี้มากนัก สำนักที่แม้กระทั่งเขตชั้น
จิตเอกะก็ยังไม่รู้สึกคนยอมไร้ที่ยืนในโลกหมิงเย่า!

“มอบของวิเศษชั้นล้ำเหนือออกมาสองชิ้น ข้าจะปล่อยเจ้าไป” ฉิน

อินวินเอ่ยขึ้น “ไม่เช่นนั้น ขอเพียงข้าลงมือ เจ้าสมควรล่วงรู้ว่่านักบมาร
เหล่านั้นสกัดกันข้าไม่ได้”

“ของวิเศษชั้นล้ำเหนือสองชั้น?” ชายชราชุดดำถลึงตาโตเอ่ยอย่าง
หัวเสีย “เมื่อครู่ข้าเรียกร่องจากเจ้าเพียงชั้นเดียว เจ้าเรียกร่องจากข้าสอง
ชั้นเขียวหรือ”

“ดูจากที่เจ้าคิดปล้นชิงจากข้า น่าจะมีได้กระทำเรื่องเช่นนี้มาเพียง
ครั้งสองครั้ง” ฉินอินวินเอ่ยอย่างรู้เท่าทัน “ให้เจ้ามอบให้สองชั้น น่าจะไม่
มากกระมัง”

“เฮอะ!” ชายชราชุดดำแค้นเสียง “มากเกินไปแล้ว ของวิเศษชั้น
ล้ำเหนือหนึ่งชั้น เจ้าปล่อยข้าไป ไม่เช่นนั้นข้ายอมใช้ป้ายเคลื่อนย้าย
มวลสาร ถึงอย่างไรข้าก็อยู่ในแดนกู่อวีมานานพอแล้ว!”

“สองชั้น” ฉินอินวินเอ่ยเสียงเรียบ

“หนึ่งชั้น! หากข้าจากไป เจ้าไม่ได้อันใดเลยแม้แต่เส้นขน” ชาย
ชราชุดดำเอ่ยเสียงแหบแห้ง

“เช่นนั้นเจ้าก็ออกจากแดนกู่อวีไปเถอะ!” ฉินอินวินแค้นยี้ม

ชายชราชุดดำตะลึงไปเล็กน้อย แน่นอนว่ามันไม่ยากจากแดน
กู่อวีไป เพิ่งเข้ามาเพียงปีเดียว ยังเหลือเวลาอีกตั้งสองปี ค่อยๆ เสาะหา
ในเวลาสองปี โชคไม่ดีที่ยังพอรวบรวมของวิเศษชั้นล้ำเหนือสักชิ้นได้ไม่
ยาก หากโชคดี ไม่แน่ว่าจะได้ผลเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่

“หนึ่งชั้นครึ่ง! นี่เป็นขีดจำกัดของข้าแล้ว” ชายชราชุดดำเอ่ยเสียง
ทุ้มต่ำ “แม้ข้าอยู่ร้งนานสักหน่อย ก็ไขจะเสาะหาของวิเศษชั้นล้ำเหนือได้
สองชั้น”

ฉินอินวินมองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อนพยักหน้า “เอาละ เจ้าข้าต่างถอย
คนละก้าว ของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชั้นครึ่ง”

สองฝ่ายตกลงเสร็จสรรพ ชายชราชุดดำยอมมอบสมบัติชั้นเล็กชั้น
น้อยมาหนึ่งกอง เพียงพอเทียบเท่ามูลค่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือหนึ่งชั้น
ครึ่ง

ฉินอวี่นจึงปล่อยมันจากไป

“ถูกต้อง ในเมื่ออีกฝ่ายยอมมอบสมบัติแต่โดยดี เช่นนั้นก็ต้อง
รักษาคำพูด” บุรุษหนุ่มหล่อเหลาเห็นดังนั้นก็พยักหน้า “พูดกลับไปกลับ
มา เช่นนั้นก็ทำวังจิงอวี่ชายหน้า ข้าคงต้องลงมือยับยั้งท่าน”

“ในเมื่อข้าเป็นตัวแทนวังจิงอวี่เข้ามา ย่อมไม่ทำให้วังจิงอวี่แปด
เปื้อน” ฉินอวี่นยิ้มบอก

“กระบี่เหินหนึ่งเล่มอยู่ในมือท่านถึงกับร้ายกาจเพียงนี้” ลู่ฝานบุรุษ
ชุดครามด้านข้างกลับเอ่ยอย่างสงสัยใคร่รู้ “ข้าน้อยลู่ฝาน คารวะพีฉิน
พีฉินบำเพ็ญสายเขียนกระบี่หรือ”

ฉินอวี่นลั้งเลไปครู่หนึ่ง ยังคงยิ้มพยักหน้า “ใช่ ข้าฝึกสายเขียน
กระบี่”

กล่าวออกมาก็หาไม่

“สายเขียนกระบี่?” อวี่เยียนเอ่ยอย่างประหลาดใจ “เป็นไปได้
อย่างไร โลกหึงเย่าไม่น่ามีสำนักเขียนกระบี่ที่ร้ายกาจกระมัง”

“สำนักใหญ่ที่ข้ารู้จัก ไม่มีสายเขียนกระบี่!” บุรุษหนุ่มหล่อเหลาก็
พยักหน้าเห็นด้วย

“วิชาสายเขียนกระบี่ฝึกบำเพ็ญสูงสุดได้เพียงเขตชั้นก่อนนภาแดน
โอสถทิพย์เท่านั้นกลับมีไม่น้อย ในวังจิงอวี่ของเราก็มิดำราประเภทนี้เก็บ
สะสมไว้” ลู่ฝานเอ่ยขึ้น

“สูงสุดถึงเพียงเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์? เช่นนั้นก็เป็นวิชา
ชั้นปฤชุน ไม่นับเป็นวิชาบำเพ็ญเขียน!” อวี่เยียนเอ่ยอย่างไม่สนใจนัก

ฉินอวี่นอั้งจัน

ฟังแล้วก็มิเหตุผล

ระดับสูงสุดคือเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ย่อมเป็นชั้นปฤชณ
อย่างแน่นอน ตัวเขาเองก็เป็นชั้นปฤชณเท่านั้น

บุรุษหนุ่มหล่อเหลาอดเอ่ยขึ้นมิได้ “ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามี
ผู้ใดฝึกบำเพ็ญวิชาเช่นนี้ในวังจิงอวี่ ศิษย์ที่ วังของเรามีตำราเช่นนี้เก็บ
สะสมไว้จริงหรือ”

ลู่ฝานเอ่ยว่า “มี ข้าเคยเห็นระหว่างพลิกอ่านตำรามากมาย ล้วน
อยู่ในลิ้นชัก มีคนอ่านเพียงไม่กี่คน วังจิงอวี่เรามีวิชาให้ฝึกบำเพ็ญตั้ง
มากมาย วิชาเขียนกระบี่ที่ไม่อาจหลอมรวมจิตเอกะย่อมไม่มีผู้ใดเลือก
บำเพ็ญเขียนก็เพื่อแสวงหาความเป็นอมตะ...พี่ฉินเป็นหนึ่งในลูกศิษย์
ของวังจิงอวี่ได้ย่อมมีภูมิหลังไม่สามัญ ในเมื่อฝึกสายเขียนกระบี่ ย่อมไม่
ฝึกวิชาที่มีระดับสูงสุดเพียงเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์”

ลู่ฝานยิ้มมองฉินอวี่น “ข้ากล่าวมาไม่ผิดกรรมัง พี่ฉิน ท่านคงเป็น
ผู้ฝึกกระบี่สายไท่ชั่งกรรมัง”

“ฝึกกระบี่สายไท่ชั่ง?” ฉินอวี่นตะลึงจัน

ลู่ฝานเดิมทีมั่นใจเต็มเปี่ยม แต่เมื่อเห็นสีหน้าของฉินอวี่นก็อดเอ่ย
ขึ้นมิได้ “หรือพี่ฉินเองไม่ทราบ”

“ทราบเรื่องใด” ฉินอวี่นเอ่ยถาม

“สามภูมิแม้มีห้วงอวกาศไร้สิ้นสุด แต่สายฝึกกระบี่ที่แท้นั้นรังสรรค์
ขึ้นโดยไท่ชั่งเหล่าจวิน” ลู่ฝานอธิบาย “เขียนกระบี่ของแท้ล้วนเป็นสาย
ตรงของไท่ชั่งเหล่าจวิน ส่วนวิชาเขียนกระบี่ที่มีระดับสูงสุดเพียงเขตชั้น
ก่อนนภาแดนโอสถทิพย์นั้นเป็นบรรดาผู้ทรงฤทธิเดชรังสรรค์ออกมา”

“บรรดาผู้ทรงฤทธิเดชมิใช่ผู้ฝึกสายเขียนกระบี่ จึงคิดค้นได้ถึงเพียง

เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์” ลู่ผ่านกล่าวสืบเนื่อง “วิชาประเภทนี้พบเห็นได้บ่อยและไร้อนาคต พี่ฉันมากคุณสมบัติเช่นนี้ คงไม่ฝึกวิชาพรรคนั้นกระมัง”

ฉินอวินเข้าใจกระจ่างแจ้งทันที

ไท่ซังเหล่าจวินหนึ่งในสามพิสุทธ์* ก่อตั้งสายฝึกกระบี่อย่างนั้นหรือ มีน้ำเล้าถึงมีน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าของวิเศษที่สายเขียนกระบี่เท่านั้นใช้ได้

“ไม่ปิดบังพี่ลู่” ฉินอวินกล่าวอย่างเปิดเผย “ที่ข้าฝึกฝนก็คือวิชาที่พวกท่านเรียกว่าสูงสุดเพียงเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ดังนั้นข้าเป็นเพียงเขียนกระบี่ชั้นบุ๋นขุนเท่านั้น!”

---

* สามปรมจารย์สูงสุดทั้งเต๋า-เต้าเต๋อเทียนจุนหรือไท่ซังเหล่าจวิน หยวนลือเทียนจุน หลิงเป่าเทียนจุน

ตอน 7

ข้าเป็นสายหลังเป่า

บุรุษหนุ่มและอวีเยียนที่อยู่ด้านข้างต่างประหลาดใจหมิ่นส่วน
'ที่เขาฝึกเป็นเพียงวิชาชั้นปฏุชนเท่านั้นหรือ' อวีเยียนลอบเอ่ย
ในใจอย่างไม่อยากเชื่อ

“พีฉิน เมื่อครูมีเวลาว่างเกิน ขออย่าได้ถือสา” ลู่ฝานออกจะ
กระอักกระอ่วน รีบกล่าวขอภัย เมื่อครูเขาเหยียดหยามวิชาเซียนกระบี่
ชั้นปฏุชนไปคำรบหนึ่ง

ฉินอวินยิ้มเอ่ยว่า “จะกล่าวโทษพี่ลู่มิได้ เมื่อครั้งข้ายังอ่อนด้อย ได้
วิชาสำหรับฝึกบำเพ็ญมาลัทธิวิชาก็ดีใจเป็นพิเศษแล้ว ไหนเลยล่วงรู้เรื่อง
หลอมรวมจิตเอกะผจญด่านเคราะห์กรรมบรรลुเซียนสวรรค์ และเพราะ
ได้รับสืบทอดวิชานี้ ข้าถึงได้แก้แค้นครั้งใหญ่ได้แต่เริ่มแรก ว่ากันตามจริง
ข้าโชคดีที่มีวาสนานี้และทำให้ข้าได้เดินบนหนทางบำเพ็ญตบะ”

“ใช่ๆ” ลู่ฝานรีบพยักหน้า “แม้สายเซียนกระบี่ไม่อาจเปลี่ยนไปฝึก
สายอื่น แต่ด้วยพรสวรรค์ของพีฉิน หากมียอดฝีมือผู้อาวุโสช่วยเหลือ

เชื่อว่ากลับชาติมาเกิดเริ่มต้นใหม่ได้”

ฉินอวินไม่เอ่ยกล่าวอันใด แต่ถามกลับว่า “พี่ลู่ ท่านพอจะเล่าเรื่องฝึกกระบี่สายตรงของไท่ชั่งให้ข้าฟังได้หรือไม่”

“นั่นสิ ศิษย์พี่ เล่าให้พวกเราฟังหน่อย” อวีเยียนรีบร้องขอเช่นกัน

“พวกเราไม่เคยได้ยินมาก่อน” บุรุษหนุ่มหล่อเหลาก็รีบบอก

“ฮ่าๆ...” ลู่ฝานหัวร่อแล้วเอ่ยว่า “เรื่องนี้ข้าก็รู้เข้าโดยบังเอิญจากการสนทนากับเซียนสวรรค์ท่านหนึ่งที่ข้ารู้จัก คาดว่าพวกเจ้าคงรู้เรื่องสามพิสุทธิ์แห่งเต๋าแล้ว”

ทุกคนที่อยู่ที่นั่นต่างพยักหน้า ฉินอวินก็เคยได้ยินมาก่อนแล้ว

“ไท่ชั่งเหล่าจวิน หยวนสื่อเทียนจุน หลิงเป่าเทียนจุน พรมาจารย์มรรคาเต๋าทั้งสามท่านเป็นผู้ธำรงอยู่ในชั้นสูงสุดในห้วงอวกาศไร้สิ้นสุด” ลู่ฝานเกริ่นนำ “หลิงเป่าเทียนจุนเลื่องชื่อด้านการสอนสั่งโดยไม่แบ่งประเภท* มีจำนวนลูกศิษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดคำสอนมากที่สุด ส่วนหยวนสื่อเทียนจุนเข้มงวดเรื่องการรับศิษย์ แต่ตั้งอกตั้งใจสั่งสอนชั้นนำศิษย์เป็นพิเศษ ดังนั้นลูกศิษย์ที่ได้รับการสั่งสอนโดยตรงแต่ละท่านล้วนเป็นผู้ทรงฤทธิเดชชั้นเซียนทิพย์ วังจิ้งอวีของเราก็สังกัดสายหยวนสื่อ”

ฉินอวินพยักหน้า

หยวนสื่อเทียนจุนสั่งสอนศิษย์อย่างตั้งใจ

หลิงเป่าเทียนจุนสั่งสอนศิษย์อย่างตามใจ ไม่แบ่งแยกประเภทจำนวนศิษย์ก่อนนั้นดี

“ไท่ชั่งเหล่าจวินพรมาจารย์มรรคาเต๋าพิสุทธิสงบนิรกรรม” ลู่ฝานเอ่ยสืบต่อ “รับศิษย์น้อยที่สุด เป็นลูกศิษย์รับการถ่ายทอดโดยตรงจาก

* จากหลุนอวี่ (ชุมนุมคติพจน์ของขงจื้อ บทเว่ยหลิงกง) ขงจื้อกล่าวว่า “สอนโดยไม่แบ่งประเภท” หมายความว่าจิตคนต่างดิ่งามแต่คุณลักษณะอาจมีทั้งดีร้ายด้วยพื้นฐานแห่งนิสัย ดังนั้นจึงสั่งสอนโดยอิงตามความสามารถ บ้างก็ดเพื่อให้ง้าวหน้า บ้างก็ถ่อมลงมาให้เปลี่ยนแปลง บ้างก็กระทำจนประจบความสำเริง

ท่านนั้นยากที่สุด สายเขียนกระบี่เลื่องชื่อที่สุดในสังกัดของไท่ชั่งเหล้า
จวิน เขียนทิพย์ที่ฝึกสายนี้มีสองท่าน กลางห้วงอวกาศเว้งว่างไร้สิ้นสุด
ทั้งสองท่านนี้ปราบปรามสี่ทิศ สายไท่ชั่งทรงอาณุภาพน่าเกรงขามได้เช่น
นี้ ไม่อาจไร้ซึ่งคุณูปการของเขียนทิพย์ทั้งสองท่าน ‘หนึ่งกระบี่หลายหมื่น
วิชา’ ก็มาจากสองท่านนี้ เล่าขานว่าระดับชั้นบรรพชนมารถูกพวกท่าน
สังหารไปหลายคน”

ฉินอวินฟังแล้วตะลึงพรึงเพริด

ช่างเก่งกาจสามารถอย่างยิ่ง!

“ฟังว่า เจื่อนไซในการรับศิษย์ของสายเขียนกระบี่ไท่ชั่งนั้นเข้มงวด
เป็นพิเศษ” ลู่ฝานเอ่ยขึ้น “เขียนทิพย์สองท่านนี้ต้องสามภูมิ รับเพียงต้น
กล้าชั้นเลิศเข้าสังกัด เมื่อครู๋ข้าคิดว่าพีฉินเป็นศิษย์ฝึกกระบี่สายตรงของ
ไท่ชั่ง สายนี้เป็นตำนานของทั้งสามภูมิ พบเห็นผู้ฝึกกระบี่สายตรงของ
ไท่ชั่งได้ช่างยากเย็นนัก”

ฉินอวินพยักหน้า

“พีฉิน ท่านฝึกวิชาเขียนกระบี่ชั้นปฎุชนน่าจะมีได้กราบไหว้เข้า
สำนักของสายหยวนสื่อหรือสายหลิงเป่ากระบี่” ลู่ฝานสอบถาม “เช่นนั้น
ท่านมีโอกาสเป็นผู้ฝึกกระบี่สายตรงของไท่ชั่ง”

“ข้าเข้าใจแล้ว ขอขอบคุณพี่ลู่ฝาน” ฉินอวินกล่าว

“หวังว่าจะช่วยพีฉินได้” ลู่ฝานรับคำยิ้มๆ

“ขอเพียงเขตชั้นท่านสูงขึ้นเรื่อยๆ เชื่อว่าย่อมถึงจุดสายฝึกกระบี่
ของไท่ชั่งแน่นอน” อวีเยียนก็ออกความเห็น

“พีฉิน ยิ่งท่านมีชื่อเสียงยิ่งมีความหวังมากขึ้น” บุรุษหนุ่มหล่อเหลา
เอ่ยขึ้น แรกเริ่มเดิมทีเขายังดูแลชั้นปฎุชนอ่อนด้อยอยู่บ้าง แต่หลัง
ฉินอวินสาแดงพลังฝีมือให้ประจักษ์แก่สายตา เมื่อรู้ว่าฉินอวินเป็นเพียง

เขียนกระบี่ขึ้นปลุกชน เขาถึงขั้น “เห็นอกเห็นใจ” ทำที่สุภาพอ่อนโยนขึ้น
มาก

เผชิญหน้ากับบุคคลที่ไร้ความหวังหลอมรวมจิตเอกะย่อมรู้สึกเห็น
อกเห็นใจ

พวกเขาถึงขั้นล่วงรู้ว่โอกาสที่จะได้เข้าสังกัดของสายไท่ซั้งเป็นผู้
ฝึกกระบี่สายตรงนั้นน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย ดังนั้นฉินอวินผู้นี้ สิบมีแปดเก้า
เมื่อครบอายุห้าร้อยปีก็จะสลายกลายเป็นเถ้าธุลี

“พวกเรายังต้องสำรวจแดนกู่อีต่อไปอีก ขออำลาไปก่อน” ลู่ฟาน
และสหายข้างกายกล่าวอำลา ทั้งสามทะยานจากไปอย่างรวดเร็ว

ฉินอวินยืนอยู่ริมทะเลสาบ

“ผู้ฝึกกระบี่สายตรงของไท่ซั้ง?”

‘สามสายแห่งเต๋า คือสายไท่ซั้ง สายหยวนสื่อและสายหลิงเป่า’ ฉิน
อวินตรึกรตรอง ‘เดิมสามพิสุทธ์แห่งเต๋าเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่อาจแย่ง
ลูกศิษย์ของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้ สมัยบรรพกาลของโลกด้าซาง หลิงเป่า
เทียบจนเผยแผ่มรรคาเต๋าที่เขาหลิงเป่า ผู้บำเพ็ญตบะสำนักเต๋าของทั้ง
โลกด้าซางยอมสังกัดสายหลิงเป่าโดยไม่ต้องสงสัย สายไท่ซั้งไม่อาจแย่ง
ชิงลูกศิษย์ของสายหลิงเป่า ต่อให้ชั่วร้ายกาจอย่างไร สายไท่ซั้งก็ไม่มีทาง
รับเข้าเป็นศิษย์’

‘ผู้อาวุโสจากเคยกล่าวกับข้าว่าสายเขียนกระบี่หากคิดหลอมรวม
จิตเอกะมีสองวิธี หนึ่งคือคิดค้นขึ้นเอง สองคือให้ปรมาจารย์มรรคาเต๋า
เผยแผ่มรรคาอีกครั้ง...แต่ปรมาจารย์มรรคาเต๋าศักดิ์ฐานะสูงส่ง จะให้
เผยแผ่มรรคาอีกครั้งคงเป็นไปได้ เหลือเพียงวิธีเดียวนั้นคือคิดค้นขึ้น
เอง’

“นั่นสิ หากหลิงเป่าเทียบจนยินยอม เพียงเอ่ยปาก ไ่ซั้งเหล่า

จวินยอมไว้หน้าหลังเป่าเทียนจน ให้ข้ากลายเป็นผู้ฝึกกระบี่สายไท่ชั่ง”
ฉินอวินสายหน้าเล็กน้อย “แต่ในความเป็นจริง นี่เป็นเพียงหลักการที่อาจ
เป็นไปได้ หลังเป่าเทียนจนผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรจะขอให้ไท่ชั่งเหลาจวินช่วย
เหลือข้าซึ่งเป็นเพียงชั้นปฏุชนได้อย่างไร...ระดับปรมาจารย์มรรคาเต๋า
ไหนเลยเอ่ยปากขอร้องให้ช่วยได้ง่ายๆ”

ฉินอวินเข้าใจในจุดนี้ “ดังนั้นจะให้ท่านเผยแพร่มรรคาอีกครั้งยอม
เป็นไปได้ไหมได้ สายไท่ชั่งก็ไม่อาจแย่งศิษย์ ก็เหลือเพียงคิดค้นหนทางขึ้น
เองแล้ว!”

สองตาฉินอวินสว่างวาว “วิชาสำหรับฝึกบำเพ็ญมิใช่มนุษย์แต่ละ
ยุคแต่ละสมัยสร้างสรรค์ขึ้นเองหรอกหรือ วิชาที่ร้ายกาจมากมายล้วน
คิดค้นขึ้นโดยชนรุ่นหลัง อย่างปรมาจารย์จางอาศัยพื้นฐานของคนรุ่นก่อน
ทำให้วิชาอสนีเส้นเขียวสมบูรณ์พร้อม อีกทั้งยังคิดค้นวิชาอสนีเส้นเขียว
ระดับเขียนสวรรค์”

ฉินอวินเพิ่มพูน “แม้คลบล้ายสายยันต์คาถาค่อนข้างมาก แต่วิชา
ระดับเขียนสวรรค์ยังคิดค้นออกมาได้ อีกทั้งยังร้ายกาจกว่าวิชาอสนีที่หลัง
เป่าเทียนจนถ่ายทอดในยุคแรก กลายเป็นวิชาอสนีอันดับหนึ่งในโลกต้า
ซาง”

“ข้าฉินอวินเชื่อว่าตนเองก็สามารถคิดค้นวิชาเขตชั้นจิตเอกะสาย
เขียนกระบี่ได้!” ฉินอวินเอ่ยอย่างมุ่งมั่น “หลอมรวมจิตเอกะก่อนเพื่อให้
อายุขัยเพิ่มพูน ภายภาคหน้าเมื่อเขตชั้นยิ่งสูงขึ้น ค่อยคิดค้นวิชาระดับ
เขียนสวรรค์”

“ไท่ชั่งเหลาจวินรังสรรค์วิชาเขียนกระบี่ได้ ข้าฉินอวินก็คิดค้นได้
เช่นกัน! ไม่นแนอาจคิดค้นได้ดียิ่งกว่า ถึงอย่างไรวิชาร้ายกาจมากมายใน
สามภุมิล้วนเป็นชนรุ่นหลังคิดค้นสร้างสรรค์ขึ้น” ฉินอวินเอ่ยอย่างฮึกเหิม

วิชาของชนรุ่นหลังแข่งหน้าวิชาของรุ่นก่อนก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา

ปรมาจารย์มรรคาเต๋ารังสรรค์วิชาบางอย่างขึ้นอย่างคร่าวๆ เพราะความสนใจในวิชานั้น ไม่ว่าจะเป็นวิชาอสนี วิชาโอสถ ยันต์คาถาหรือศาสตร์กระบี่ มิใช่เพราะท่านเหล่านั้นฝึกวิชาเหล่านี้อย่างแท้จริง แต่ศิษย์รุ่นหลังมุ่งมันตั้งใจฝึกบำเพ็ญในวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ จะคิดค้นวิชาที่สมบูรณ์แบบกว่าดีเลิศกว่าออกมาได้ก็ไม่แปลก

ถึงขั้นปรมาจารย์สามพิสุทธิ์ต่างชมมองเหตุการณ์นี้อย่างชื่นชมอย่างเช่นปรมาจารย์จางแห่งสำนักเลนเฉียวกระทำถึงขั้นนี้ได้ หลังเป่าเทียนจนยิงปลาบปลื้มยินดี รับเป็นศิษย์สายตรง

เพราะสงสัยเรื่องน้ำเต้ากระบี่ถ้าฟ้าของวิเศษที่มีเพียงเทียนกระบี่ใช้การได้ ทำให้ฉินอวิ้นอนุมานว่าน่าจะมีเทียนกระบี่ที่ร้ายกาจยิ่งกว่าดำรงอยู่ บัดนี้ทุกอย่างกระจ่างชัดแจ้งแล้ว มีเทียนกระบี่ร้ายกาจยิ่งกว่าอยู่จริง แต่เป็นสายไท่ซั้งเหล่าจวิน เข้มงวดในการรับศิษย์ ฉินอวิ้นคงไม่ต้องคาดหวังอีกต่อไปแล้ว เพราะตนเองอยู่ในสายหลังเป่าเทียนจน

ได้ทำความเข้าใจเรื่องผู้ฝึกกระบี่สายตรงของไท่ซั้งฉินอวิ้นละทิ้งความคิดจะเข้าสังกัดสายไท่ซั้งแต่มุ่งมันตั้งใจคิดค้นวิชาของตนเอง

“อายุขัยของข้ายังอีกยาวนาน ช่วยภรรยาออกมาก่อน จากนั้นหลังคุณลักษณะแปรเปลี่ยนเพราะบรรลุเขตชั้นเขียนสวรรค์แล้ว ค่อยหาวิธีคิดค้นวิชาหลอมรวมจิตเอกะของสายเทียนกระบี่” ฉินอวิ้นวางแผนคร่าวๆ

บำเพ็ญตบะสำคัญมาก แต่ช่วยอีเฉียวสำคัญกว่า

ฉินอวิ้นเห็นเมฆเริ่มเสาะหาสมบัติในแดนคู่อวี

ฉินอวิ้นเบิกจักษุอสนีกวาดมองสี่ทิศแปดทางอย่างที่เคยกระทำมา

เมื่อมองไปทางตะวันออกก็ตกตะลึง “หิม?”

ห่างออกไปแปดร้อยลี้ทางตะวันออก

รังสีสมบัติพุ่งสูงเสียดเมฆ แสงสมบัติถูกปิดบังแต่รังสีสมบัติยังเข้มข้นถึงขั้นนี้ ฉินอวิ้นตะลึงงัน “เป็นขุมทรัพย์ใหญ่สุดเท่าที่เคยเห็นนับตั้งแต่เข้ามาในแดนกู่อวี่”

เมื่อมองอีกครั้ง

“เอ๊ะ? ผู้คนมากมายนัก” ฉินอวิ้นชะเง้อมอง ที่นั่นมีผู้บำเพ็ญตะบะหลายสิบคนรวมตัวกันอยู่ ส่วนมากเป็นเขตชั้นจิตเอกะ

“เข้าไปดูสักหน่อย” มองสำรวจจนรู้พอดคร่าวๆ ก็เหินเข้าไป ชั้นปุถุชนย่อมไม่มีสิ่งใดต้องเกรงกลัว

ตอน 8

คู่ฝานและฉินอวิน

แปดร้อยสี่เพียงพริบตา ก็เห็นมาถึง

เทือกเขาทอดตัวยาวเหยียด เมฆหมอกลอยวนเป็นเกลียว เขตชั้น
จิตเอกะกลุ่มหนึ่งกระจัดกระจายออกไป

เพียงปราดเดียวฉินอวินก็แยกแยะได้ กลุ่มนั้นแบ่งตามกระแสน้ำ
ปรมาณเป็นสามพวก หนึ่งในนั้นชานรังสีมาร เด่นชัดว่าเป็นเทพมาร อีก
มุมหนึ่งเป็นผู้บำเพ็ญมรรคาเต๋า อีกฟากเป็นผู้แกร่งกล้าฝ่ามังกร สาม
ฝ่ายแยกตริ่งพื้นที่สามแห่ง ทำทางระแວดระวังเต๋รียมพร้อม

“รังสีสมบัตินี้พุ่งเสียดเมฆ ไม่นานมีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงอยู่ที่นี้” ฉิน
อวินออกจะตื่นเต้น “หากโชคดี คราวนี้ก็รวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ได้ครบ
เพียงพอจะช่วยเชี่ยวชาญเชี่ยวชาญได้”

ขอให้เทพมังกรผู้ช่วยเหลือ เสียค่าตอบแทนสูงมาก รัตน
ศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้นสำหรับฉินอวินแล้วเป็นภาระหนักหนาสาหัส
ทีเดียว

แต่นี้เป็นเพียงวิธีเดียวที่จะช่วยภรรยาตนเองได้

ผู้ทรงฤทธิเดชระดับชั้นเซียนทิพย์หรือพระพุทธรูกระงว่าครั้นจะ
แยแสสนใจเขา เพราะผู้ทรงฤทธิเดชระดับชั้นนี้ ว่างสวรรค์ไม่อาจควบคุม
ล้วนเป็นอาคันตุกะชั้นสูงของเจ็กเซียนฮ่องเต้และหวางหมู่เหนียงเหนียง
ได้ เทพมังกรผุขวิผู้ธำรงในเขตชั้นบรรพชนมังกรรับปากช่วยเหลือ ฉิน
อวีนก็รู้สึกโชคดีแล้ว

“เขตชั้นจิตเอกะแบ่งเป็นสามฝ่าย ฝ่ายสำนักเต๋า ฝ่ายเทพมารและ
ฝ่ายเผ่ามังกร” ฉินอวีนมองไป “ฝ่ายเทพมารมีเก้าตน สามชั้นฟ้าสองตน
สองชั้นฟ้าสามตน หนึ่งชั้นฟ้าสี่ตน ทางนั้นมีชั้นปุกุขนเจ็ดคน...”

ฉินอวีนปรายตามองที่ไกลปราดหนึ่ง เห็นเขตชั้นก่อนนภาแดน
โอสฤทธิย์เจ็ดคนชมมอเหตุการณ์จากที่ไกล

“ข้าเข้าไปดูสักหน่อย” ฉินอวีนฝีมือสูงส่งใจกล้า โฉบพุ่งไปยัง
ตำแหน่งรังสีสมบัติ คิดเห็นเข้าสู่กลางเทือกเขาซึ่งปกคลุมด้วยเมฆหมอก
ลอยวน

แต่ทันใดนั้นเอง...

“หืม?” เทพมารในชุดเทาที่อยู่ใกล้สุด เขาโง้งอกออกสองข้าง
ผิวหนังได้ชุดคลุมสีเทาเต็มไปด้วยเกล็ดสีคราม มันปรายตามองฉินอวีน
ซึ่งคิดเข้าสู่กลางเทือกเขาอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง

“ชั้นปุกุขนต่ำด้อย กล้าสอดส่องชมทรัพย์หรือ!”

เพียงสาวเท้า พริบตาเดียวข้ามร้อยกว่าจั้ง ตวาดเดือดดาล “ไล่ให้
ไป!” เสียงก็ก้องกัมปนาทราวฟ้าร้อง

เทพมารชุดเทาเพียงโบกมือ เงาฝ่ามือก่อตัวกลางอากาศ ตบไป
ทางฉินอวีนที่กำลังเห็นทะยานข้ามมา

“เอ๊ะ?” ฉินอวีนเห็นดังนั้นรีบถ่มมือเพียงเบาๆ ศาสตราภาพแผ่

ช่างปักทั้งร่าง

เงาฝ่ามือขนาดยักษ์ตบขยับเข้ามา ฉินอวินรีบเหินถอยหลัง หลบไปยังบริเวณขอบนอกของทิวเขา

“เฮอะ! มดปลวกชั้นปู้ๆ หากไม่ใช่เพราะกลัวเคราะห์ภัยจาก เหตุผลต้นกรรม จะบีบให้ตายคามือทีเดียว!” เทพมารชุดเทาเหลือบมอง ฉินอวินอย่างเย็นชา จากนั้นหมุนตัวเหินกลับไปยังตำแหน่งเดิม เฝ้ารวัง พื้นที่รับผิดชอบต่อไป

ฉินอวินลอยลี้วลงบนยอดไม้ใหญ่ ขมวดคิ้วชะเง้อมอง

“ดูท่าทาง พวกนั้นคิดปิดตายที่นี่ ห้ามคนนอกเข้าไปโดยสิ้นเชิง หากเข้าคิดเข้าไป ต้องผ่านการต่อสู้ครั้งใหญ่เสียก่อน” ฉินอวินพิจารณา กำลังของทั้งสามฝ่ายอย่างละเอียด ต่างแยกย้ายกระจายตัวไปสามทิศทาง เด่นชัดว่าคอยเฝ้ารวังพื้นที่กว้างใหญ่แห่งนี้

“สหายธรรมท่านนี้ช่างใจกล้านัก เพิ่งมาถึง ก็กระโจนเข้าไปทันที” ในบรรดาชั้นปู้ๆ เขตชั้นก่อนหน้าแดนโอสถทิพย์เจ็ดคนที่อยู่ในบริเวณ เดียวกัน มีชายชราร่างเล็กผอมแห้งผู้หนึ่งเหินเมฆเข้ามา ยิ้มเอ่ยว่า “แถมยังเลือกบริเวณที่เทพมารเฝ้ารวังอีก”

“ข้าเพียงแต่ทดลองดู อีกอย่าง เทพมารแล้วอย่างไรเล่า ต่อให้ คุร้ายเพียงใด ขอเพียงไม่คลุ้มคลั่ง ก็ไม่ลงมือสังหารชั้นปู้ๆ อย่างพวกเรา” ฉินอวินยิ้มบอก

“ถูกต้อง แม้ชั้นปู้ๆ อย่างพวกเราจะอ่อนด้อย แต่กลับได้รับการปกป้องจากมรรคาฟ้า” ชายชราร่างเล็กผอมแห้งเห็นด้วย “ข้าน้อย หลู่โหยว คารวะสหายธรรม”

“ข้าน้อยฉินอวิน คารวะสหายธรรมหลู่” ฉินอวินแนะนำตัวพลาง สอบถามอย่างใคร่รู้ “สหายธรรมหลู่ ด้านโน้นเรื่องราวเป็นอย่างไรแน่

เหตุใดสามฝ่ายผู้เกรงกลัวถึงตรงกำลังกันที่นี้”

หลุยส์ฮอยล์มพลางพยักหน้า “แน่นอนว่าพบสมบัติขุมใหญ่เข้าแล้ว! ขุมทรัพย์ใหญ่โตขนาดนี้ เกรงว่าหลงเหลือจากสงครามการต่อสู้ในแดน กู่อวีเมื่อหลายสิบหมื่นปีก่อน เนื่องจากอันตรายจนเกินไป ทั้งสามฝ่าย จึงระมัดระวัง ก่อนหน้านั้นพวกมันจับตัวเชตขันธ์จิตเอกะผู้อ่อนด้อย บังคับ ให้เข้าไปกรุยทาง พวกมันคอยติดตามอยู่ด้านหลัง”

“จับตัวเชตขันธ์จิตเอกะเข้าไปกรุยทาง?” ฉินอวินตกตะลึง

“ถูกต้อง พวกที่โชคดีเรื่องอานาภาพายเคลื่อนย้ายมวลสารได้ทันที หลบหนีไปได้ แม้การฝึกซ้อมจะจบสิ้นลง แต่อย่างน้อยก็รักษาชีวิต และสมบัติที่พกติดตัวไว้ได้” หลุยส์ฮอยล์มทอดถอนใจ “ส่วนพวกถึงคราวเคราะห์ กระทั่งปายเคลื่อนย้ายมวลสารยังไม่ทันได้ใช้ก็ถูกจับเสียก่อน สมบัติเอเยปายเคลื่อนย้ายมวลสารเอเยล้วนถูกริบไป ถูกบังคับให้เข้าไป กรุยทางอีก”

ฉินอวินลอบถอนใจ

ก่อนมาที่นี้ก็เคยได้ยินได้ฟังว่าบางคนถูกลอบโจมตี ไม่ทันตอบสนองก็ถูกสังหารเสียแล้ว มีปายเคลื่อนย้ายมวลสารก็ไร้ประโยชน์ บางคนถูกจับเป็น ให้เข้าไปเสี่ยงภัยสำรวจสถานที่อันตรายที่สุด

“แต่ว่า พวกนั้นจับแต่เชตขันธ์จิตเอกะ ไม่กล้าบีบให้ชั้นปุณฺณอย่าง พวกเราไปรณหาที่ตาย” หลุยส์ฮอยล์มบอก “พวกเราต่างเป็นเชตขันธ์ก่อน นภาแดนโอสถทิพย์ สังหารพวกเราไปสักคนก่อเหตุผลต้นกรรมมากกว่า สังหารสามัญชนผู้มีได้บำเพ็ญตบะถึงสิบคน พวกมันเกรงกลัวสามภพภัย แก้วเคราะห์กรรมอย่างยิ่ง บีบให้พวกเราไปตาย ย่อมไม่เป็นผลดีต่อ ตนเอง”

ฉินอวินพยักหน้า

ข้อดีของชั้นปุถุชนอยู่ที่ตรงนี้ แต่ข้อด้อยของชั้นปุถุชนก็มีมาก เช่น อายุขัยสั้น พลังฝีมืออ่อนด้อย

แม้กระทั่งฉินอวี่เอง ศาสตราภูกาก็เป็นข้อบกพร่องใหญ่สุด ในฐานะบุคคลที่หลอมกลั่นโอสถทิพย์ทองม่วงและเขตชั้นสูงยิ่ง หากฝึกถึงเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้า ความพิสุทธ์แห่งศาสตราภูกิจิตเอกะสมควรเทียบเท่าเขียนสวรรค์ ยิ่งประกอบกับความร้ายกาจของกระบี่เหินฮัตซิว สมควรประลองฝีมือกับเขียนสวรรค์เทพสวรรค์ได้

พึงทราบว่าเขียนกระบี่เดิมทีแกร่งกล้าถึงขีดสุดด้านการโจมตี ผนวกกับอาณาภาพของกระบี่เหินฮัตซิว โดยทั่วไปล้วนต่อสู้ข้ามชั้นได้

แต่ฉินอวี่แม้เขตชั้นสูงยิ่ง ศาสตราภูกา กลับเป็นตัวถ่วง พลังฝีมือจึงแกร่งกล้าเพียงเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดเท่านั้น เทียบกับเขียนสวรรค์ ศาสตราภูกา พังห่างชั้นกันมาก

เขียนสวรรค์แบ่งเป็นเก้าชั้น ความแตกต่างของศาสตราภูกา พายาก ชดเชยขึ้นทุกที

ทันใดนั้นกลางหมู่เขาซึ่งปกคลุมด้วยเมฆหมอกลอยวนเกิดเสียง ระเบิดดังปัง

กลางแสงวาวพลันปรากฏเงาร่างกระเด็นพุ่งขึ้นฟ้า

ฉินอวี่รีบหันหน้ามองไป ด้วยพลังสายตาดึงมองเห็นเงาร่างกลางแสงวาวได้กระจ่างชัดตา เป็น “ลู่ฟาน” หนึ่งในสามเขตชั้นจิตเอกะแห่งวัง จิงอวี่ที่เพิ่งแยกกันไปไม่นาน

ลู่ฟานแข็งแกร่งที่สุดในสามคนนั้น และบัดนี้กระแสน้ำประทุเด่นชัด ว่าแกร่งกล้าขึ้นหนึ่งขั้น บรรลุเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าแล้ว

“พี่ลู่ฟาน?” ฉินอวี่ประหลาดใจ

“เป็นบุคคลผู้มั่งงายในรัก” หลู่โหยวชายชราร่างเล็กผอมแห้งส่าย

โคลงสี่รชนะพลางถอนหายใจ “สตรีของเขาเป็นหนึ่งในเขตชั้นจิตเอกะอ่อนด้อยที่ถูกจับและบังคับให้เข้าไปเสี่ยงตาย บุรุษหนุ่มผู้นี้มากฝีมือ ไม่เพียงหนีรอดการไล่ล่าสังหาร ยังบุกฝ่าเข้าไปในแดนอันตราย คิดช่วยสตรีของเขาออกมา”

“สตรีของเขา?” ฉินอวีนพิมพ์ “เป็นศิษย์น้องที่เดินทางมาพร้อมกันกับเขาหรือ”

บัดนี้ลู่ฟานเลือดเข้าตาแล้ว

พวกเขาทั้งสามถูกลอบโจมตี อวีเยียนศิษย์น้องหญิงถูกจับ ศิษย์น้องอีกคนเร่งอาณุภาพป้ายเคลือบยาพิษมอลสารหลบหนีออกไปได้ ลู่ฟานหลังมีมือแกร่งกล้าที่สุด ไม่ใช่ป้ายเคลือบยาพิษมอลสารก็หลบเลี่ยงการโจมตี สำแดงเพียงสมบัติพิทักษ์ชีวิตก็รอดจากการไล่ล่าสังหารของเทพมารสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดได้ เขตชั้นของลู่ฟานเพียงพอบรรลุเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าแต่แรกแล้ว เพียงเพราะต้องการให้พื้นฐานมั่นคงยิ่งขึ้น เพื่อฝึกศาสตราวุธถึงระดับ “ชลนิลชั้นหนึ่ง” อันเป็นขั้นสมบูรณ์แบบที่สุด จึงรั้งอยู่ที่ชั้นหนึ่งชั้นฟ้ามาโดยตลอด

หลังหลบหนีออกมา ก็บรรลุเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทันที จากนั้นลอบแฝงตัวกลับมาตามหาอวีเยียน เห็นนางและคนอื่นๆ ถูกบังคับให้เข้าไปในแดนอันตราย จึงเสี่ยงตายกระโจนเข้าไป

“ช่างสิ้นปรุุดปราดดีแท้! เจ้ากล้านักก็เข้ามาอีกครา หนีไปได้เพียงครึ่งสองครึ่ง ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าหนีไปได้แปดครั้งสิบครั้ง ขอเพียงหนีไม่พ้นแค่ครั้งเดียว ข้าก็จะสังหารเจ้า!” เทพมารตนหนึ่งเหินออกจากกลุ่มเมฆหมอกพลางแผดเสียงลั่น

ลู่ฟานกลับหลบเร้นไปไกลลับ ก่อนฉลบทัดเป็นวงโค้งผลุบเข้า

ถ้าแห่งหนึ่งลุดไปยังแดนอันตราย สองตาฉายแววระห่ำ “เยียนเออร์ ข้า
ต้องช่วยเจ้าออกมาให้ได้”

“อย่าแยะแสมันแล้ว พวกเราตรวจสอบต่อไปเถอะ” เทพมารอีกตน
ตะโกนบอก

สองเทพมารผลุกกลับเข้าไปในเมฆหมอกอย่างรวดเร็ว

ลู่ฝานลุดผ่านในถ้ำเร็วรี่

‘ฟี่ลู่’ เสียงดังขึ้นจากของวิเศษส่งสัญญาณ

“หึม?” ลู่ฝานพลิกมือจ้องของวิเศษส่งสัญญาณ ทางหนึ่งสัญญาณ
ทางหนึ่งแบ่งสมาธิถ่ายทอดเสียง ‘ฟี่ฉิน มีเรื่องใดหรือ’

‘ข้ามาถึงเทือกเขาแถบนี้แล้ว เมื่อครู่เห็นท่านถูกไล่ล่าสังหาร’ ฉิน
อวีนถ่ายทอดเสียงบอก

‘ท่านมองเห็นแล้วหรือ พวกเราสามคนถูกลอบโจมตี ศิษย์น้องหนึ่ง
คนใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารหลบหนีไปได้ ส่วนศิษย์น้องหญิงเยียน
เออร์ถูกจับตัวไป’ ลู่ฝานแค้นเคืองนัก

‘วังจิงอวี่ไม่มีผู้ใดมาช่วยหรือ’ ฉินอวีนสอบถาม ‘ศิษย์ฟี่หญิง
หงอวี่ล่ะ’

‘ข้าขอความช่วยเหลือไปแล้ว แต่นางอยู่ในแดนอันตรายอีกแห่ง
ออกมาไม่ได้ในตอนนี’ ลู่ฝานถ่ายทอดเสียงบอก ‘ศิษย์ฟี่หงอวี่เคยเอาชนะ
มารสวรรค์ได้ เป็นอันดับหนึ่งอันดับสองของเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าใน
แดนกู่อวี่ หากศิษย์ฟี่หงอวี่อยู่ ไหนเลยแยะเทพมารเหล่านี้ ศิษย์ฟี่เพียง
ลำพังก็สยบพวกมันได้แล้ว’

ฉินอวีนเข้าใจแจ่มแจ้ง ‘เทพมารสามชั้นฟ้าสองตนภายนอก พลัง
ฝีมือเป็นอย่างไร’

‘ค่อนข้างร้ายกาจ แต่ไม่ถึงระดับมารสวรรค์’ ลู่ฝานตอบ

ฉินอวินโล่งใจ

เช่นนี้ก็ประเสริฐแล้ว

เขากลัวว่าจะมีเทพมารสามชั้นฟ้าที่มีพลังฝีมือทัดเทียมมารสวรรค์ แต่ในความเป็นจริง จะทัดเทียมมารสวรรค์ได้นั้นยากเย็นเป็นพิเศษ เนื่องเพราะประการแรก เขตชั้นห่างชั้นกันอย่างมาก มารสวรรค์ ล้วนผ่านเคราะห์สวรรค์ เคราะห์สวรรค์ในโลกหมิงเย่าค่อนข้างรุนแรง ร้ายกาจ ต้องมีอาณาเขตมรรคาถึงร้อยลี้ถึงผจญด่านเคราะห์กรรมสำเร็จ ประการที่สอง ศาสตรานาภาพและของวิเศษก็แตกต่างกันอย่างมาก ความแตกต่างมากมายนี้จะก้าวผ่านได้ง่ายดาย

อย่างเช่นเขียนเงินหรือซึ่งติดอันดับสามในรายชื่อผู้ได้ครอบครอง สมบัติแห่งแดนกุ๋อวี่ เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าก็สะบันมารสวรรค์ แต่นั่น เป็นระดับบุคคลโดดเด่นหาตัวจับยากในประวัติศาสตร์หลายสิบหมื่นปีของ โลกโอพารแห่งนี้ บัดนี้เป็นเจ้าอารามจิวเงิน

เหล่าลูกศิษย์เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดทั่วไปที่เข้ามา ฝึกซ้อมในแดนกุ๋อวี่ ล้วนมีผู้เขียนสวรรค์มารสวรรค์ เทียบกับเขียนสวรรค์ มารสวรรค์ได้ล้วนเป็นศิษย์ที่หลายปีจะปรากฏสักครั้งของยอดสำนัก

‘พี่ลู่ สักครูข้าจะลักลอบเข้าไป มีโอกาส ข้าจะช่วยท่านอีกแรง’ ฉิน อวินถ่ายทอดเสียงบอก

ลู่ฟานที่สัจจอย่างระวังตกตะลึง ‘พี่ฉิน ท่านมีใจเช่นนี้ก็พอแล้ว ข้าลู่ฟานซาบซึ้งนัก แต่เข้ามาทั้งชีวิตเสียเปล่าฉันไม่คุ้มค่า’

ลู่ฟานถ่ายทอดเสียงตอบ แม้เขาเองก็เสี่ยงตายช่วยศิษย์น้องหญิง แต่ชั้นปุกุชก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ อีกทั้งอาณาเขตมรรคาสามสิบลี้ เข้ามาก็เท่ากับรันทาที่ตาย

‘ยิ่งกว่านั้นด้านนอกมีเทพมารเก๋าดน ท่านบุกฝ่าเข้ามาไม่ได้หรอก

อย่าเข้ามาหาที่ตาย ไม่เช่นนั้นจะทำให้ข้าละอายแก่ใจ'

'ได้ ข้าเข้าใจแล้ว' ฉินอวินไม่เอ่ยกล่าวอันใดอีก

ฉินอวินอยู่บริเวณขอบนอก ตัดสัญญาณการติดต่อแล้วเก็บของ
วิเศษขึ้น

ตอน 9

กระบี่เหินทะยานออก!

ฉินอวินยิ้มบอกหลูไห่หวาบุรุษร่างเล็กผอมแห้งด้านข้างว่า “สหายธรรมหลู ข้าขออำลาก่อนแล้ว”

“ท่านจะไปแล้ว? ไม่รอสักหน่อยหรือ สามฝ่ายยังไม่ต่อสู้กันเลย ไม่แน่อาจเกิดการพลิกผันครั้งใหญ่ พวกเราจะได้เก็บตกบ้าง”

หลูไห่หวาริบเอ่ยขึ้น แมื่อก่อนหน้านั้นเห็นฉินอวินหยิบป้ายส่งสัญญาณออกมา แต่เนื่องเพราะส่งสัญญาณด้วยศาสตราวุธ เขาจึงไม่ทราบว่ฉินอวินกำลังสนทนาเรื่องใด

“ไม่จำเป็นแล้ว” ฉินอวินยิ้มบอก

เก็บตกอย่างนั้นหรือ เศษซากสมบัติจากการต่อสู้ สำหรับเขตชั้นก่อนหน้าแดนโอสถทิพย์ทั่วไปอาจรู้สึกพอใจแล้ว แต่ฉินอวินหมายปองสมบัติสำคัญของแท้ในชมทรัพย์ต่างหาก

ฉินอวินร่างแปลงเป็นแสงวาบ มุ่งไปทางเทือกเขา

“สหายธรรมฉิน ไฉนท่านไปทางนั้น มิใช่จะจากที่นี่ไปหรือ”

หลุยส์หวดะสิงพริงเพร็ดมองฉินอวินโหมฟ่งสู่เทือกเขา

เทพมารชุดเทาที่อยู่ใกล้ฉินอวินมากที่สุดพลันขมวดคิ้วมองเข้ามา
“โชนมาอีกแล้วเล่า คิดว่าเป็นชั้นปุณฺชน ข้าไม่กล้าสังหารมันหรือ” เพลง
พิโรธทำให้สองตามันแดงกำ

ในฐานะเทพมาร เดิมทีก็อำมหิตโหดเหี้ยม แต่บัดนี้กลับไม่อาจไม่
อดกลั้นไว้ มันเองก็ไม่สบอารมณ์ยิ่ง

“เจ้าหนุ่มชั้นปุณฺชน ใส่หัวไปให้ไกลเข้าสักหน่อย! อย่ายั่วโมโหข้า
ไม่เช่นนั้นจะให้เจ้าร้องขอตายไม่สำเร็จ!” เทพมารชุดเทาตะคอกเดือดดาล
มันก็แค่ข่มขู่ ลงทัณฑ์ทรมานล้วนเป็นเหตุผลต้นกรรมเช่นกัน เพียงแต่
น้อยกว่าสังหารชั้นปุณฺชนเท่านั้น

แผดคำรามกราดเกรี้ยวพลางตัวัดแขนขัดฝ่ามือออกอีกรอบ เงา
ฝ่ามือยักษ์ก่อตัวกลางอากาศตบขยับใส่ฉินอวิน

ขณะเห็นเข้ามา สายตาฉินอวินกวาดมองเทพมารสามชั้นฟ้าสอง
ตนที่อยู่ห่างออกไป

“จากวาจาของลู่ฝาน เทพมารสามชั้นฟ้าสองตนนี้พลังฝีมือไม่ถึง
ระดับมารสวรรค์ จริงสิ ไม่ทันไรก็ได้พบเทพมารสามชั้นฟ้าที่เทียบเท่า
มารสวรรค์อย่างนั้นหรือ โชนเลยจะบังเอิญถึงเพียงนั้น”

สายตาของฉินอวินพลันตกบนร่างเทพมารชุดเทาที่อยู่ใกล้สุด
ท่าทางมันขุ่นเคืองนัก ชัดเงาฝ่ามือยักษ์ที่ก่อตัวจากอาณาเขตมรรคา
เข้ามา

อานุภาพนี้ย่อมเพียงพอข่มขวัญเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสภทิพย์
ทั่วไป แต่ต่อหน้าฉินอวินนะหรือ...

“ไป!” เพียงเหยียดแขน หมอกพิรุณสายหนึ่งทะยานออกจากปลาย

นิ้ว กระบี่เหินเล่มนี้ดูเหมือนหมอกพริ้วทั่วไป คล้ายว่าอานุภาพแสน
ธรรมดาสามัญ

แต่ผู้ใดจะคาด กลับมากพล้งทำลาล้าง! เงื่อนทำลายเงาฝ่ามือ
ยักษ์ที่ก่อตัวจากอาณาเขตมรรคานั้นได้อย่างง่ายดาย

หลังทำลายเงาฝ่ามือ พลันแลลบพุ่งจู่โจมถึงหน้าเทพมารชุดเทา
“ชั้นปฤชณผู้หนึ่งถึงกับมีพลังฝีมือเทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้น
ฟ้าเขียวหรือ” เทพมารชุดเทาประหลาดใจเล็กน้อย แต่ไม่อึ้งงังขบอบ ใน
ฐานะเทพมารสองชั้นฟ้า อีกทั้งเป็นผู้ได้รับเลือกจากทางสำนัก พลังฝีมือ
ของมันย่อมเป็นระดับสุดยอดของเทพมารสองชั้นฟ้า! มันตะปบกรงเล็บ
คมกริบเต็มไปด้วยเกล็ดสีครามใส่กระบี่เหินของฉินอวิน

แต่ในชั่ววินาทีที่กระบี่เหินปะทะกรงเล็บนั่นเอง สองตาของ
ฉินอวินที่อยู่ในที่ไกลพลันวาบแสงเยียบเย็น

อานุภาพสะท้านขวัญปะทุขึ้น เสียงดังปังก็ก้องกัมปนาท
คล้อยหลังเสียงระเบิดแตกสะเทือนโสต กระบี่เหินดังหมอกพริ้ว
สะท้านฟ้าทลายกรงเล็บและกระชากทรวงอกของเทพมารชุดเทา
อานุภาพน่าหวาดหวั่น ฉีกร่างมันแหลกและ เหลือทิ้งไว้เพียงรอย
เหวอะหะวอะอัปลักษณ์กลางอากาศ

“เกิดอันใดขึ้น” เทพมารชุดเทารู้สึกไม่ยากเชื่อ ยังไม่ทันบังเกิด
ความคิดอื่น หัวใจอันเป็นส่วนสำคัญของร่างพลันแตกกระจายเป็นผุยผง
สติสัมปชัญญะมันซ่านสลายทันที

“สัจจรเดี๋ยวตาย” กระบวนท่าที่ห้าของกระบี่ดุจฝัน!

กระบี่นี้ประหนึ่งขวานยักษ์เบิกฟ้าผ่าปฐพี แผ่ความโหดเดี๋ยวกราด
เกรี้ยว ทำลาล้างทุกสรรพสิ่ง

“เอ๊ะ?” เทพมารสามชั้นฟ้าสองตนที่อยู่ห่างออกไป หนึ่งในสวมชุด

คลุมแดงยื่นปิดตาทำสมาธิอยู่กลางชั้นเมฆ อีกหนึ่งนั่งขัดสมาธิลูบตาบ
ในมือ บัดนี้พวกมันต่างรับรู้ถึงแรงสะท้อน รีบหันขวับไปมอง

เพียงปราดเดียวก็เห็นซากศพเทพมารระเบิดแตกกระจุกและแสง
กระป๋องนำหวาดหวั่นกรีดผ่านนภาอากาศทิ้งรอยเป็นทางยาว

‘ระวัง!’

‘ไม่อาจต้าน!’

ทั้งสองตนต่างตกตะลึง รีบถ่ายเสียงตวาดคำราม ร่างแปลงเป็น
แสงวาบคิดสกดขัดขวางกระบี่เหินนำสะพริงกลัวเล่นนั้น

ได้สังกัดพวกมันมีเทพมารบางส่วนแยกย้ายเฝ้าระวังในที่ต่างๆ

“เกิดอันใดขึ้น”

“เรื่องอันใดกัน”

บางตนไม่ทันสังเกตเห็นการประมือของฉินอวี่นกับเทพมารชุดเทา
เมื่ออานุภาพเขย่าขวัญปะทุขึ้นและซากศพของเทพมารชุดเทาแตกเป็น
เสียงๆ พวกมันถึงได้ตระหนกสะท้าน ไม่รู้แม้กระทั่งกระบี่เหินเล่นนั้นเป็น
ผู้ใดสำแดง

“ไม่อาจต้าน! รีบมารวมตัวที่ข้าทางนี้”

‘เร็ว!’ เสียงถ่ายทอดจากเทพมารสามชั้นฟ้าทั้งสองตนดังขึ้นที่
ข้างหู

พวกมันไม่โง่เขลา ย่อมไม่คิดต้านทาน ต่างรีบไปรวมตัวที่เทพมาร
สามชั้นฟ้าสองตนนั้น

กระบี่เหินที่ทรงอานุภาพระห่ำดุเดือดพลันแลลบพุ่งสวบ หายวับ
ไปกลางอากาศ

“หึม?” เทพมารสามชั้นฟ้าถือดาบที่โผนพุ่งเข้าใกล้พลันรู้สึกบาง
อย่าง สีหน้าผกผัน หันขวับไปมองทางนั้น

จู่ๆ กระบี่เหินปรากฏอีกครั้งกลางฟ้า หนึ่งกระบี่กระชกแทง
ทรวงอกของเทพมารสองชั้นฟ้าอีกตน เทพมารสองชั้นฟ้าตนนั้นแทบไม่
อยากเชื่อ แต่ทรวงอกมันถูกแทงเป็นรูโหว่ หัวใจแหลกและไปแต่แรกแล้ว
หลังแทงทะลุทรวงอก กระบี่เหินแฉลบหายไปกลางอากาศอีกครั้ง
“ไม่!”

“ไป!”

เทพมารที่เหลืออยู่ต่างตระหนกเสียขวัญ ต่างเร่งอำนุภาพป้าย
เคลื่อนย้ายมวลสาร

ทันใดนั้นบังเกิดเสียงดังกังวาน ระลอกคลื่นอากาศธาตุยกตัวพวก
มันแหวกช่องมิติจากไปทันที

เทพมารแต่เดิมเก้าตน ตายไปสอง คนนี้ไปสาม

มีเทพมารหนึ่งชั้นฟ้าอีกสองตนหลบข้างเทพมารสามชั้นฟ้า ต่าง
นึกหวาดหวั่นขึ้น ภายหลังพลางถอนใจอย่างโล่งอก

“เก็บ” ฉินอวินถือภาพสองโลก เก็บสมบัติของเทพมารชุดเทา จาก
นั้นกระบี่เหินหมอกพิรุณหอบสมบัติของเทพมารอีกตนกลับมา

“บังอาจนัก!” พร้อมเสียงแผดคำรามเดือดดาล เทพมารสามชั้นฟ้า
ที่ถือดาบกระโจนประชิดขึ้นหน้า สองมือกำดาบมารคมกริบฝ่าแหวกอย่าง
เกรี้ยวกราดลงทันที

แคว่ก! มวลอากาศถูกเฉือนผ่าเป็นริ้วร่อนดำทะมึนหลายสาย

ฉินอวินควบคุมกระบี่เหินหมอกพิรุณต้านรับ

กระบี่เหินหมอกพิรุณดุจผืนดั่งภาพมายา ชั่วพริบตาแปลงเป็นม่าน
แสงกระบี่สกดขวางกลางนภา ดาบมารฟันฉับ เปี่ยมอำนุภาพสะท้านฟ้า
ทว่าม่านแสงกระบี่เพียงพลัวไหวก่อนกลับสู่สภาพเดิม ขวางกันได้โดยสิ้น
เชิง

“เทพमारใช้ดาบผู้นี้ร้ายกาจกว่าทวดนุ่และเทพमारอุ้ยาที่ข้าต่อกรด้วยอยู่บ้าง ดาบเดียวของมันเป็นอย่างน้อยมีอานุภาพเท่ากระบวนท่าที่สี่ของกระบี่ดุจฝน” ฉินอวินวินิจฉัย

“หืม?” ประกายคุ้ยค้นสาดจากดวงตาของเทพमारถือดาบ กวัดแกว่งดาบอีกครั้ง “ดาบมารปฐณาฟ้า สंहาร!”

ก่อนหน้านี้มันคิดจับฉินอวินทั้งเป็นเพื่อเลี้ยงเหตุผลต้นกรรม แต่คราวนี้หนึ่งดาบทุ่มสุดตัวแล้ว

ผลของการทุ่มสุดตัวก็คือมันไม่อาจรับรองว่าฉินอวินจะรอดชีวิตหากไม่สังหารก็ต้องบีบอีกฝ่ายให้ใช้ป่ายเคลื่อนย้ายมวลสารจากไป

อานุภาพดาบมารสะท้านฟ้า คัดข่มขวัญจิตใจของฉินอวิน แต่เขาเพียงนึกก็หน้าด้านทานไว้ได้อยู่หมัด

แสงดาบมารปฐณาฟ้าแผ่ขยายหลายสี ฝ่าฟันบนเกราะแสงกระบี่จักรราฟ้าที่ส่วแดงด้วยกระบี่เหินหมอกพิรุณ กลับยังคงทลายมิได้

“อาวุธประเสริฐ! กระบวนทำนี่ร้ายกาจกว่ากระบวนท่าสัจญ์เดียวดายที่แกร่งกล้าที่สุดของข้าอยู่บ้าง” ฉินอวินเห็นดังนั้นก็ลอบอุทาน “สมแล้วที่เป็นเทพमारสามชั้นฟ้าที่ยอดสำนักส่งมา แต่ก็ทำอันใดเกราะแสงกระบี่จักรราฟ้าของข้าไม่ได้”

หลังโจมตีสุดกำลังแล้วยังไร้ผล เทพमारถือดาบก็หยุดมือ เทพमारในชุดแดงพาศิษย์น้องอีกสองคนเข้ามา พวกมันต่างจ้องมองฉินอวินอย่างระมัดระวัง หน้าตาถมึงทึง

“ยอดฝีมือมาแต่ใดกัน”

“ร้ายกาจถึงเพียงนี้”

กลางทิวเขาแห่งนี้ ยังมีกำลังของอีกสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกร อีกฝ่ายคือผู้บำเพ็ญตบะสำนักเต๋า ต่างตื่นตระหนกต่อพลัง

ฝีมือที่ฉินอวินสำแดงเมื่อครู

“พลังฝีมือระดับนี้จัดเป็นสุดยอดในเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าของยอดสำนักแล้ว”

“สังขารชั้นปฤชณสำแดงพลังฝีมือได้ถึงขั้นนี้เชียวหรือ”

กำลังของทั้งสองฝ่ายต่างประหลาดใจ และบังเกิดความคิดต่าง ๆ นานา

“ดูท่ามิใช่สามฝ่ายแล้ว แต่เป็นสี่ฝ่ายต่างหาก”

“มียอดคนชั้นปฤชณผู้ลึกลับปรากฏขึ้นมาอีกคน ไม่น่าอาจเป็นเซียนสวรรค์กลับชาติมาเกิด”

กำลังของทั้งสามฝ่ายก่อนหน้านี้แม้มีทั้งเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า และสองชั้นฟ้า แต่ส่วนมากล้วนเป็นลูกมือ รับผิดชอบเรื่องทั่วไป ผู้ที่มีสิทธิ์แย่งชิงและครอบครองสมบัติล้วนเป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าที่อยู่ในที่นั้น อย่างฝ่ายเทพมารก็คือเทพมารสามชั้นฟ้าสองตนนั้น

ฉินอวินแม้มาเพียงลำพัง แต่ด้วยสังขารชั้นปฤชณจึงปรากฏหมอกเลื่อนรางแผ่ซ่านคลุมร่าง ทุกฝ่ายในที่นั้นไม่กล้าดูเบายอดคนชั้นปฤชณผู้นี้

ชั้นปฤชณแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ มีภูมิหลังอย่างไรกัน

เป็นเซียนสวรรค์กลับชาติมาเกิดหรือ

บริเวณขอบนอกของเทือกเขา เขตชั้นก่อนนภาแดนไอศภทิพย์ทั้งเจ็ดที่ขุมมองสถานการณ์อยู่ต่างตะลึงพรึงเพริด

“นั่นเป็นชั้นปฤชณเช่นกันหรือ”

ชั้นปฤชณผู้นั้น กำลังจัดเทพมารสองชั้นฟ้าสองตนได้โดยตรงอย่างนี้หรือ

“เป็นสหายธรรมฉิน?” หลู่โหยวสะท้อนวนในใจ “บุคคลยิ่งใหญ่เช่นนี้เมื่อครู่ยังเรียกขานข้าว่าสหายธรรมหลู่เช่นนั้นหรือ”

หลู่โหยวในตอนนี้อู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนัก

ฉินอวินถือภาพสองโลก เก็บทรัพย์เชลยเข้าไปในนั้น

ใช้จิตใจดูเหมือนคิดแคลนของอีกฝ่ายให้เป็นประโยชน์ เมื่อกระบี่เหินมาถึงข้างตัวศัตรูค่อย “สุดแผนที่มิดปรากฏ” ปะทุพลังฝีมือที่แท้จริง หนึ่งกระบวนท่าสะบัดสังหาร! จากนั้นด้วย “มิดสว่างเพี้ยนเสีย” กระบวนท่าที่สี่แห่งกระบี่ดุจฝนฝ่าทะลวงห้วงอากาศ ปรากฏอีกครั้งตรงหน้าศัตรูสังหารเทพมารไปอีกตน!

ทว่าสังหารอย่างมากได้สองตน เทพมารตนอื่นหลังประจักษ์ถึงความร้ายกาจของ “มิดสว่างเพี้ยนเสีย” แล้วต่างแตกตื่นลนลานรีบใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารหลบหนีไป มีบางตนหลบอยู่ข้างเทพมารสามชั้นฟ้าสองตน

“ยังดีที่สังหารสองตนนี้ ข้าเลือกเทพมารสองชั้นฟ้า ผลเก็บเกี่ยวน่าจะไม่น้อย รอมีเวลาค่อยตรวจสอบดู” ฉินอวินพิมพ์

ตอน 10

ลักเข้าไป

ขณะที่ฉินอวี่นเก็บทรัพย์สินเกลยอยู่นั้น กลางอากาศในฝั่งตรงกันข้าม เทพमारสามชั้นฟ้าสองตนยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กัน มีเทพमारหนึ่งชั้นฟ้าอยู่ด้านข้าง พวกมันกำลังจัดจ้องฉินอวี่น แวดตาไร้เจตนาดี

“เจ้าเป็นใคร” เทพमारชุดแดงตะคอกถามเสียงเย็นชา “มาจากสำนักพรรคใดถึงบังอาจสังหารศิษย์สำนักमारพันดาบของข้า”

“ก็แค่สังหารเทพमारไปสองตนเท่านั้น” ฉินอวี่นยิ้มเยาะ “จะกำจัดเทพमारสักตนต้องเป็นศิษย์สำนักใหญ่ถึงกล้ากระทำหรือ”

“เฮอะ!” เทพमारถือดาบกลับแค้นเสียง “สังหารศิษย์สำนักमारพันดาบ กระทั่งชื่อเสียงเรียงนามและสำนักยังไม่กล้าเอ่ยออกมาหรือ”

“ชื่อของข้าั้นคร้านจะบอกเจ้า ส่วนสำนักนะหรือ ไม่มีสำนักไม่มีพรรค” ฉินอวี่นกวาดตามองเทพमारสี่ตนตรงหน้า “เอาละ ไม่มีเวลาพูดพล่ามกับพวกเจ้าแล้ว ข้าเข้าไปสำรวจก่อน กล้านักก็เข้ามาเถอะ!”

พูดจบ ฉินอวี่นรวบรัดตัดความแปลงเป็นแสงวามุ่งลงไปยังถ้ำ

แห่งหนึ่งในเทือกเขาเบื่องล่าง

เทือกเขาปกคลุมด้วยเมฆหมอกลอยวน ถ้าหลุมมากมี คล้ายรัง
ใต้ดินขนาดมหึมาหาได้เปรียบ ฉนวนวันเห็นทะยานเข้าไปในถ้ำที่ลึผ่าน
ลอดเข้าไปก่อนหน้านี้

“มันเข้าไปแล้ว” เทพมารทั้งสี่ต่างอึ้งงัน

“ทะยานเข้าไปทั้งอย่างนี้หรือ”

“ไม่ให้ผู้ฝึกซ้อมอื่นๆ เข้าไปกรุยทางก่อนหรือ”

เทพมารชุดแดงและเทพมารถือดาบต่างสบตากันอย่างลึกลับ

เหล่าเทพมารล้วนเห็นแก่ตัว ยอมสละชีวิตพันหมื่นคนเพื่อตนเอง
โดยไม่อึ้งงันขงขอบ

‘ศิษย์พี่ แดนอันตรายนี้น่าสำรวจไปเพียงบริเวณเล็กน้อย แม้เห็น
รังสีสมบัติสะท้อนฟ้า แต่ก็อันตรายมาก’ เทพมารถือดาบถ่วงทอเสียง
บอก ‘พวกเราควรรอจนมั่นใจมากกว่านี้ค่อยเข้าไปหรือไม่’

‘สมบัติแม้สำคัญ แต่ชีวิตนั้นสำคัญกว่า’ เทพมารชุดแดงสงบ
อารมณ์อย่างรวดเร็ว พยักหน้าถ่วงทอเสียงว่า ‘บนหนทางบำเพ็ญตบะ
ต้องระมัดระวัง รอจนมั่นใจเกินครึ่งค่อยเข้าไป เฮอะ! แดนอันตรายนี้น่า
จะหลายได้ง่ายดาย ไม่เห็นหรือว่าอีกสองฝ่ายนั้นก็ไม่เร่งร้อนเข้าไป’

ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรและสำนักเต๋าต่างลงเอยอยู่ครุใหญ่

“ท่านอาจารย์ ด้านในนั้นก็สำรวจไปสักพักแล้ว หลายนๆ แห่งสำรวจ
ปรุปรุ ปลอดภัยกว่าตอนเริ่มแรกไม่น้อย ตอนนี้อัดคนชั้นปฐมนุชนั้น
เข้าไปแล้ว พวกเราจะตามเข้าไปหรือไม่” ดรูกินีเผ่ามังกรนางหนึ่งถามขึ้น

“ต้องมีความอดทน” ผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรผู้เป็นหัวหน้าตอบเสียง
สงบราบเรียบ

“ชินชักร้า ไม่น่าจะถูกเขาแย่งชิงสมบัติไป” ดรุณีเฝ้ามังกรออก
จะร่อนใจ

“สมบัติในแดนอันตรายเช่นนี้ไม่ถูกแย่งชิงไปง่ายๆ ดอก อีกอย่าง
ต่อให้เขาแย่งชิงไปได้แล้วอย่างไรเล่า” ผู้แกร่งกล้าเฝ้ามังกรเอ่ยเสียงเรียบ
“หลายหมื่นปีมานี้ แดนอันตรายในแดนกู่อวี๋มากมายถมเถ เมื่อโอกาสมา
ถึง ย่อมถึงคราวพวกเราเคลื่อนไหว”

ศิษย์ผู้เข้าฝึกซ้อมจากสำนักใหญ่เหล่านี้ก็กระจำจั่ง งานสำรวจ
ตรวจสอบนั้นอันตรายมาก ดังนั้นแต่ละรุ่นต่างล่วงรู้ว่าจะต้องระวังอย่างยิ่ง
ชีวิตมีเพียงหนึ่ง ยอมรอคอยเพื่อจับตัวผู้อ่อนด้อยให้เข้าไปกรุย
ทาง ดีกว่าเอาตัวเข้าเสี่ยง

กลางถ้ำในเทือกเขา

ฉินอวินเห็นทะยานอยู่ด้านใน แผ่นอาณาเขตมรรคาสำรวจหน้า
หลังซ้ายขวาในชั่วพริบตา กระบี่เห็นหมอกพิรุณก็อยู่ข้างกาย พร้อมจุโจม
ทุกเมื่อ

“บรรดาศิษย์เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าของสำนักใหญ่ได้ครองรัตน
ศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสักชิ้นในแดนกู่อวี๋ก็พอใจแล้ว แต่ข้าแตกต่างออกไป ข้า
ต้องรวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงให้ครบสักชิ้น” ฉินอวินพิมพ์ “ยิ่งกว่านั้น
หนึ่งปีในโลกหมิงเย่าเท่ากับสามปีในโลกต้าซาง รวบรวมสมบัติได้ยิ่งเร็ว
ยิ่งดี เข้ามาในแดนอันตรายนับว่าเป็นวิธีที่เร็วที่สุด”

ฉินอวินขมวดคิ้วพลาบเบิกจักษุสนิ “ในแดนอันตรายนี้ มีผู้เข้ามา
สำรวจก่อนหน้านี้เป็นจำนวนมากแล้ว ค่อนข้างปลอดภัยกว่าแดนอันตราย
อื่นๆ”

เพียงชั่วฉุนคิด รั้งสักระยะจำนวนอนเนกอนันต์ฟุ้งทะยานเวียนวนทั่ว

บริเวณ ซอกซอนสี่ทิศแปดทาง

จากนั้นจักษุสนิซึ่งนับเป็นหนึ่งในที่พึงของฉินอวินสำรวจแสง
สมบัติ รังสีสมบัติ โชคเคราะห์และเหตุผลต้นกรรม

สุดท้ายรังสีกระบี่ประกอบเป็น “ฟ้าดินแห่งกระบี่” บดขยี้บริเวณที่
พาดผ่าน ภายในถ้ำดังถูกขุดลอกหนึ่งคำรบ กว้างขวางขึ้นมาก

สำรวจตัวถ้ำอย่างระมัดระวังด้วยวิธีการถึงสามขั้น

ในแดนอันตรายเช่นนี้ ระวังสักหน่อยก็ไม่เกินเลย!

“รังได้ดินใหญ่โตแห่งนี้หลงเหลือจากการศึกสมัยบรรพกาลอย่าง
แท้จริง” ฉินอวินทางหนึ่งเห็นทะยาน ทางหนึ่งเบิกจักษุสนิกวาดมอง
ลวดลายยันต์คาถาที่หลงเหลืออยู่บางส่วน “ค่ายคาถาบางส่วนพึงทำงาน
คาดว่าพวกที่เข้ามาสำรวจก่อนหน้านี้ไปโดนเข้า”

คืบหน้าไปตลอดทาง แม้ไม่ประสบอันตรายใดๆ ความเร็วในการ
แหะเห็นยังคงไม่ฉับไวนัก

ชั่วพริบตาเห็นมาหลายร้อยลี เด่นชัดว่าเข้าสู่ส่วนลึก

“เอ๊ะ?” พลันสีหน้าฉินอวินผกผัน

บริเวณพื้นเบื้องหน้ามีลวดลายค่ายคาถาลอยขึ้น แม้ผ่านมาหลาย
สิบหมื่นปี ค่ายคาถายังคงสว่างอานุภาพ ก่อตัวเป็นอสรพิษเปล่งรังสีดำ
ทะมึนหลายร้อยตัวกระโจนใส่ฉินอวิน

เนื่องเพราะระยะห่างค่อนข้างไกล ฉินอวินนึกโล่งใจเมื่อลอง
ประเมินความร้ายกาจแล้ว เพียงโบกมือ กระบี่เห็นไปไม้เขี้ยวทะยานพุ่ง
จากชายแขนเสื้อตัดมวลอากาศ ก่อร่างเป็นเกราะแสงกระบี่จักราฟ้า สกัด
ขัดขวางอสรพิษรังสีดำหลายร้อยตัวนั้นโดยตรง ไม่ว่าพวกมันจะกระแทก
ชนเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าอย่างไร ก็ไม่อาจคืบหน้าเข้ามาได้

‘ขนาดอานุภาพของค่ายคาถาลดทอนเพราะผ่านมาหลายสิบหมื่น

ปีแล้ว ยังแกร่งกล้าเทียบเท่าเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า' ฉินอวินตริกตรอง
'หากยังสมบูรณ์ดีจะแข็งแกร่งขนาดไหน'

ฉินอวินยังระแวงระวัง 'ต้องระวังสักหน่อยแล้ว แม้มีคนกรุยทาง
ไว้แล้ว แต่อุโมงค์ในนี้มีมากมาย พวกเขาสำรวจไปเพียงส่วนน้อยเท่านั้น'

ลู่ฟานในชุดสีครามขาววันนั่งขัดสมาธิอยู่บนศิลาสีแดงก้อนโต
อุณหภูมิลดลงสูงยิ่ง แต่เขายังทนได้

บัดนี้ช่องท้องมีบาดแผล สีหน้าเผือดขาว

"ศิษย์น้องเยียนเอ๋อร์อยู่ที่ใดกันแน่ รังได้ดินแห่งนี้ไม่ต่างจากเขา
วงกต ยิ่งลึกเข้าไปยิ่งจับทิศทางไม่ได้" ลู่ฟานร่อนใจนัก "ข้าอาจไล่ตาม
มาผิดทางแล้วก็ไม่ได้ ศิษย์น้องเยียนเอ๋อร์อยู่ที่ใดกันแน่"

เขาร่อนใจแต่ก็ไม่อาจทำอันใดได้

"ไม่อาจลึกเข้าไปกว่านี้แล้ว อันตรายเกินไป ลองอุโมงค์สายอื่นดู
พวกเขาเพียงเข้ามาสำรวจ น่าจะทิ้งร่องรอยหลายค่ายคาถาไว้บ้าง"

ลู่ฟานเลิกเสื่อขึ้น ก็มองบาดแผลที่ช่องท้อง หลังกินไอสฤติเศษ
แล้ว บาดแผลที่ช่องท้องเริ่มสมานตัว "รอไม่ได้แล้ว"

เขาเริ่มวกกลับไป

กลับมาถึงทางแยก ก็เห็นทะยานเข้าไปในอุโมงค์อีกสายหนึ่ง

"หืม?" จักขุอสณีของฉินอวินมองไกลพันลี้ เนื่องจากเข้ามาใน
ถ้ำที่ลู่ฟานลอดผ่านเข้ามา จึงมองเห็นกระแสน้ำของลู่ฟานอยู่ห่างออก
ไปร้อยกว่าลี้

"เป็นผู้ลู่ฟาน" ฉินอวินรีบติดตามไป

“ด้านหน้าเป็นเทพमारที่ถูกผู้แกร่งกล้าเผ่ามังกรจับตัวเข้ามา
สำรวจเส้นทาง ไม่มีศิษย์น้องเยียนเออร์” ลู่ฝานออกจะอัปยศหนทาง
กลางแดนอันตรายวกวนซับซ้อนดังเขาวงกต ไม่ว่าจะเสาะหา
อย่างไรก็ไม่พบ

จะอย่างไรดี

“ศิษย์น้องเยียนเออร์ เจ้าอยู่ที่ใดกันแน่ อยู่ที่ใด”

ลู่ฝานถอนหายใจเอือก “วัตถุปกปักชีวิตของข้าก็ใช้ไปพอประมาณ
แล้ว ต่อให้เสาะหานางพบ ก็ไม่มั่นใจว่าจะช่วยออกมาได้ นางอาจเสีย
ชีวิตขณะสำรวจเส้นทาง ข้าช่างไร้สามารถ เสียเวลาไปเนิ่นนานเช่นนี้ยัง
เสาะหานางไม่พบ” ลู่ฝานโทษตนเองและเป็นกังวลหาใดเปรียบ ได้แต่
เสาะหาอย่างโง่เขลาไร้ทิศทางอย่างนี้ต่อไป

“ฟีลู่” เสียงหนึ่งแว่วดังมาแต่ไกล

พลันเงาร่างชักนำรังสีกระบี่จำนวนมหาศาลทะยานเข้ามา

ลู่ฝานตะลึงงัน หมุนตัวไปมอง รังสีกระบี่ท่วมท้นด้านหลังค่อยๆ
ซ่านซาลง เผยให้เห็นเงาร่างที่คุ้นเคยสาวยตา เป็นหนึ่งในห้าคนนอกที่เข้า
ร่วมการฝึกซ้อมของวังจิงอวี่ เขียนกระบี่ชั้นปฤชุนที่มีนามว่าฉินอวินผู้
นั้น!

“ฟีฉิน ท่านเข้ามาจริงๆ หรือ” ลู่ฝานที่กำลังมีงงและโทษตนเอง
ออกจะไม่เชื่อสาวยตา จากนั้นก็ตื่นตัน เอ่ยอย่างซาบซึ้งว่า “ท่านข้าพบกัน
โดยบังเอิญ ท่านกลับเข้ามาช่วยเหลือโดยไม่คำนึงถึงชีวิต บุญคุณในครั้ง
นี้ ข้าลู่ฝานไม่รู้จะตอบแทนอย่างไร เพียงแต่ที่นี้อันตรายเกินไป ฟีฉินยัง
คงเร่งวกกลับไปทางเดิมเถอะ!”

ลู่ฝานเอ่ยเสียงมุ่งมั่น “ข้าลู่ฝานขอร่วมเป็นตายกับศิษย์น้องเยียน
เออร์ แต่ไม่จำเป็นต้องให้ฟีฉินเอาชีวิตไปเสี่ยงกับข้า”

ตอน 11

ช่วยเหลือนก

ฉินอวี่นเห็นดังนี้ยิ่งเลื่อมใสสู่ฝาน โฉบลงพร้อมยิ้มเอ่ยว่า “พี่สู่ข้าเข้ามาเพื่อเสาะหาสมบัติ ถือเป็นโอกาสช่วยคนไปด้วยเท่านั้น ยิ่งกว่านั้นอุโมงค์ในถ้ำนี้สลักรับซ่อนหลายสาย จะพบศิษย์น้องของท่านหรือไม่ก็ไม่อาจทราบได้”

“เข้ามาเสาะหาสมบัติ?” สู่ฝานอึ้งงันรีบเอ่ยว่า “มิใช่ข้าดูแคลนพี่ฉิน เพียงแต่ที่นี้อันตรายมาก เขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้ายังพลาดทำเสียชีวิตได้ทุกเมื่อ ไม่เหมาะต่อการเสาะหาสมบัติของท่าน”

“วกกลับไปทางเดิมหาซึ่งง่ายตาย ภายนอกนั้นมีผู้แกร่งกล้าสามฝ่ายขวางทางอยู่” ฉินอวี่นยิ้มบอก “ยิ่งกว่านั้น ข้าก็เข้ามาแล้ว เห็นท่าไม่ดี อย่างมากก็ใช้ปายเคลื่อนย้ายมวลสารจากไป เรื่องนี้ พี่สู่ไม่จำเป็นต้องโน้มน้าวข้าอีก”

สู่ฝานเห็นดังนั้น ได้แต่พยักหน้า ตัดสินใจเด็ดเดี่ยวในใจว่า ‘พี่ฉินกล่าวไปเช่นนั้น แต่แท้จริงแล้วมีใจช่วยข้าและศิษย์น้อง ต่อให้ต้องทรมานสุด

กำลัง ก็ต้องคุ้มครองพีฉินให้ปลอดภัย'

"พีฉิน พวกเราไปพร้อมกันดีหรือไม่" ลู่ฝานเอ่ยปาก

"ตกลง" ฉินอวี่นพยักหน้า

ทั้งสองจึงเดินทางพร้อมกัน ต่างสำแดงฝีมือร่วมบุกฝ่าอันตราย
แน่นอนว่าลู่ฝานซึ่งเพิ่งบรรลุเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้า ในตอนนี้ไม่ทัน
สังเกตอาณาเขตมรรคาที่แตกต่างกันลิบลับระหว่างของตนกับของ
ฉินอวี่น

"หืม?"

ทั้งสองอยู่ด้วยกันเพียงชั่วดื่มชาหนึ่งจอก จักขุอสณีของฉินอวี่น
มองเห็นส่วนลึกของเส้นทางแยกในอุโมงค์ ทางนั้นมีกระแสน้ำที่คุ่น
เคย ฉินอวี่นบุตรอยยิ้ม

"พีลู่ ยินดีด้วย" ฉินอวี่นเอ่ยยิ้มๆ

"ยินดี?" ลู่ฝานงุนงง จากนั้นเหมือนคิดสิ่งใดได้ อุดมของฉินอวี่น
อย่างตื่นเต้นมิได้ "พีฉิน ท่าน...ท่านพบ..."

"ถูกต้อง ข้าสำแดงศาสตร์ดวงดาวสวรรค์ เห็นในส่วนลึกของอุโมงค์
สายหนึ่ง มีเทพมารกำลังบีบบังคับผู้คนบางส่วนให้สำรวจเส้นทาง ใน
บรรดานั้นมีศิษย์น้องผู้นั้น" ฉินอวี่นบอกเล่า

"พบแล้ว! ในที่สุดก็พบแล้ว" ลู่ฝานพึมพำเสียงต่ำ สองตาร้อนร้น
"ขอบคุณพีฉิน" ลู่ฝานมองฉินอวี่นอย่างซาบซึ้ง

"ที่สำคัญในตอนนี้ก็คือช่วยคนออกมา" ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น

"ห้าเทพมารที่รับผิดชอบควบคุมตัว ในบรรดานั้นมีสองชั้นฟ้าระดับ
สุดยอดสองตน ข้าเองมิใช่คู่ต่อกรของพวกมัน" ลู่ฝานพยักหน้าเอ่ย
น้ำเสียงจริงจัง "ที่ข้าต้องการมิใช่เอาชนะพวกมัน แต่ช่วยคนต่างหาก!

อาศัยสมบัติวิเศษ ข้ามีความมั่นใจว่าส่วนว่าจะช่วยศิษย์น้องออกมาได้
ทว่าพี่ฉัน ท่านไม่จำเป็นต้องติดตามไป หากเทพมารกลุ่มนั้นล้อมโจมตี
เข้ามา ข้ามุ่งมันแต่จะช่วยคน จนหนทางดูแลปกป้องท่าน”

ในสายตาเขา ฉินอวีนเป็นชั้นปฤชชน แม้อาณาเขตมรรคาสามสิบ
ลี้ แต่ก็มิใช่คู่ต่อกรของเขา ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเมื่อเทียบกับเทพมารสองชั้น
ฟ้าระดับสุดยอดสองตนนั้น

ฉินอวีนบุกฝ่าเข้ามาในถ้ำได้นั้นเขาไม่แปลกใจ เพราะถึงอย่างไร
ก็เป็นชั้นปฤชชน เหล่าเทพมารยามสกดขัดขวางย่อมไม่กล้าใช้พลังมาก
ด้วยพลังฝีมือแห่งอาณาเขตมรรคาสามสิบลี้จุโจมโดยผู้อื่นไม่ทันตั้งตัว
ย่อมมีโอกาสเข้ามาภายในถ้ำได้ ถึงอย่างไรถ้ำในเทือกเขาแห่งนี้มี
มากมาย ทุกหนแห่งล้วนเป็นทางเข้า

“ข้าไม่ติดตามไป?” ฉินอวีนพยักหน้าเล็กน้อย “ก็ได้ ทว่าหากพี่ลู่
เชื่อข้า พกกระบี่เหินเล่มนี้ติดตัวไปด้วย ถึงตอนนั้นอาจมีส่วนช่วยได้บ้าง”

ว่าพลางฉินอวีนพลิกมือ กระบี่เหินประดุจหมอกพริ้วทะยานสวบ
ออกจากปลายนิ้ว ยื่นส่งกระบี่เหินเล่มนี้ให้ลู่ฟาน

“กระบี่เหิน?” ลู่ฟานออกจะลังเลอยู่บ้าง

พกกระบี่เหินของเซียนกระบี่ติดตัวอย่างนั้นหรือ หากฉินอวีนเกิด
จิตสังหาร เช่นนั้นก็ยุ่งยากแล้ว

‘ข้าไม่น่าจะมองคนผิด อย่างมากก็แค่ใช้ยันต์แทนชีวิตที่ท่าน
พี่หวางมอบให้ในตอนนี้อยู่’ ลู่ฟานขบคิด จากนั้นรับกระบี่เหินหมอกพริ้ว
ที่ฉินอวีนส่งให้ ยิ้มเอ่ยว่า “ได้ ข้าพกติดตัว”

เขาเองเป็นศิษย์มากพรสวรรค์ของวังจิงอวี่ ประสบการณ์มากมี
พอตัว ไม่เช่นนั้นเขตชั้นจิตเอกะอย่างเขา ไหนเลยจะรอดพ้นการไล่ล่า
สังหาร แฝงตัวเข้าสู่เทือกเขาได้เช่นนี้ อีกทั้งยันต์แทนชีวิตสำหรับเขตชั้น

จิตเอกะก็ยากพบเห็นและล้ำค่าอย่างยิ่ง หวังว่าจะไม่จำเป็นต้องใช้

ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย

ทั้งคู่มาถึงทางแยกแห่งนั้นอย่างรวดเร็ว

“เลียบไปตามอุโมงค์สายนี้ ประมาณห้าสิบลี้ ก็เป็นพวกเทพमार เหล่านั้นแล้ว” ฉินอวินบอกกล่าว อาณาเขตมรรคาของเขาแผ่คลุมถึงตรงนั้นแล้ว กำจัดสังหารผู้อ่อนด้อยด้วยอาณาเขตมรรคาย่อมกระทำได้ แต่สำหรับเทพमारสองชั้นฟ้าระดับสุดยอด ลำพังอาณาเขตมรรคาย่อมไม่เพียงพอ กระทั่งอานุภาพกระบี่เหินโบไม่เขี้ยวก็ยังไม่เพียงพอ มีเพียงกระบี่เหินอัสวีที่จุโจมสังหารชั่วพริบตาได้

“ได้ ท่านรออยู่ที่นี้เถอะ” ลู่ฝานพยักหน้า จากนั้นข่มกลั้นความตื่นเต้นอีกเหิม ทะยานพรวดประชิดเข้ามา

ฉินอวินชมมองอยู่เจียบๆ มิได้ติดตามไป

‘ข่าวเกี่ยวกับข้า เกรงว่าเทพमारด้านนอกคงส่งสัญญาณแจ้งเทพमारที่อยู่ด้านในแล้ว’ ฉินอวินตรึกตรอง ‘ทันทีที่ข้าปรากฏตัว หรือตรวจจับกระบี่เหินของข้าได้ เทพमारเหล่านั้นคงรีบเผ่นหนี’

ฉินอวินจุโจมสังหารเทพमारสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดได้ในหนึ่งกระบวนท่า เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาขณะอยู่ภายนอกแล้ว

ดังนั้นทันทีที่เทพमारในถ้ำตรวจจับสังเกตเห็นเขียนกระบี่ชั้นปฤกษปรากฏตัว ย่อมตระหนักตกใจขวัญหนีดีฝ่อ

‘ทว่าในเมื่อพวกมันรับผิดชอบสำรวจลึกเข้าไป ย่อมมีศาสตร์คาถาอิทธิฤทธิ์และสมบัติพิสดารสำหรับสำรวจไม่น้อย’ ฉินอวินขบคิด ‘จักษุอสนี้ข้ามองเห็นสามสิบสี่รอบตัวพวกมันปกคลุมด้วยแสงพร่าเลือนชั้นหนึ่ง หากข้าเข้าใกล้สามสิบสี่นั้น พวกมันย่อมตรวจจับได้ทันที เพียงเท่านี้พวกมันก็มีเวลาเพียงพอจะสังหารเชลยเหล่านั้นแล้วค่อยใช้ป้ายเคลื่อน

ย้ายมวลสารหลบหนีไป'

สังหารเชลยให้สิ้นก่อนหลบหนีไปนะหรือ ฉินอวินไม่อยากจะเห็นเหตุการณ์นี้ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ลู่ฝานและอีกสองคนยื่นมือเข้าช่วยตนในตอนนั้น แม้สำหรับฉินอวินถือว่าเป็นเรื่องไม่จำเป็น แต่น้ำใจที่คิดช่วยเหลือยังคงดำรงอยู่ ฉินอวินยอมไม่หนีตาย

ฉินอวินหยุดลงตรงต้นทางแยก ส่วนลู่ฝานทะยานลึกลงเข้าไปเบื้องหน้า

เพียงไม่นานลู่ฝานก็เหินมาถึงบริเวณที่ครอบคลุมด้วยแสงพร่าเลือน

"เอ๊ะ?" บริเวณสามสิบสี่เบื้องหน้า เทพมารห้าตนรับผิดชอบคุมเชลยกลุ่มนั้น บีบให้พวกเขาเข้าไปสำรวจเปิดทาง

"หึๆ ไม่ยอมตายใจเสียจริง ถึงกับไล่ตามมาไกลขนาดนี้"

"เด็กน้อยเพิ่งบรรลุสองชั้นฟ้า วัตถุปกปักชีวิตกลับมีไม่น้อย ปล่อยให้มันหนีไปได้ตั้งหลายครั้งแล้ว" เทพมารสองชั้นฟ้าระดับสูงสุดสองตนกลับแค้นหัวร่อ

"เป็นหน้าที่พวกเราเถอะ สังหารเจ้าหมอนี้ได้ อาจเก็บเกี่ยวได้ครั้งใหญ่"

เหล่าเทพมารต่างไม่หวั่นเกรงลู่ฝาน กลับรอคอยโอกาสสังหารเพื่อแย่งชิงสมบัติ

ลู่ฝานทะยานประชิดใกล้ บัดนี้เหาะเหินฉับไวถึงขีดสุด ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายหดสั้นเหลือเพียงไม่กี่ลิ ด้วยพลังสายตาของลู่ฝานย่อมมองเห็นกลุ่มเทพมารเบื้องหน้า และในกลุ่มเชลยที่ถูกจับตัวมาก็นับบุคคลที่เขาหวังพระวง

“ศิษย์น้องเยียนเออร์” ลู่ผ่านให้นึกกังวล

อวีเยียนกำลังเห็นทะยานเชิงช้า ทั่วร่างเต็มไปด้วยคราบโลหิต ก่อนหน้านี้แสงวาบสายหนึ่งเดือนนางขาดสะบั้นเป็นสองท่อน เเคราะห์ที่ขาดตั้งแต่ช่วงช่องท้องลงไป มิได้บาดเจ็บถึงกะโหลกศีรษะ เทพมารตนหนึ่งรีบช่วยชีวิตนางได้ทันกาล เผลยเหล่านี้จะปล่อยให้ตายง่ายๆ ไม่ได้ ถึงแม้เช่นนี้ ก็สูญเสียชีวิตจำนวนเชลยไปแล้วเกือบครึ่งหนึ่ง

‘ข้ายังพักได้อีกครึ่งชั่วยาม หลังสองคนก่อนหน้าข้าเข้าไปสำรวจแล้ว ก็ถึงตาข้า’ แสงแห่งความหวังฉายชัดในดวงตาอวีเยียน ‘ศิษย์พี่ หากรอดชีวิตออกมา ข้าจะกล่าวความในใจออกมาทั้งหมด... ยินห์ยัดอีกครึ่งชั่วยาม ความหวังที่จะรอดชีวิตก็ยังสูง’

อวีเยียนคิดอยู่รอดต่อไป

ทันใดนั้น เสียงระเบิดดังปังมาจากเบื้องหลัง

เห็นเพียงบุรุษชุดครามเสื้อผ้าขาววิน แสงครามเวียนวนรอบตัว แสงครามบางส่วนซัดพุ่งใส่กลุ่มเทพมาร

“ศิษย์พี่!” อวีเยียนตะลึงงัน พลันน้ำตาไหลพรากอย่างกลั้นไม่อยู่ “ท่านโง่เขลามาก ช่างโง่หนัก!”

“ใครขวางข้าตาย!” ลู่ผ่านบุรุษชุดครามแมดคำรามคลุ้มคลั่ง เพียงโบกมือ ยันต์แผ่นหนึ่งลุกติดไฟพรึบ

อสณีสีครามฟาดดังเปรี้ยงใส่เทพมารที่คอยสกัดอยู่ด้านหน้าสุด เทพมารตนนั้นมีมือหนึ่งถือโล่ อีกมือถือขวานยักษ์ยกกันไว้เบื้องหน้า พลันโล่ขยายใหญ่พรวดพราด ขว้างกันทั้งอุโมงค์ไว้มิด

เปรี้ยง! เปรี้ยง!

อสณีสีครามทรงพลัง กระหน่ำเปรี้ยงจนเทพมารกระเด็นวีตออกไป หลายสิบจั้ง

“ฮ่าๆ เจ้าหนุ่ม สมบัติไม่น้อยจริงๆ” มันกลับหัวร่อลั่นก่อนยื่นมัน
อย่างรวดเร็ว

“สู้ตาย!” ลู่ฝานกัดฟันกรอด เขามิได้หวังสะบัดสังหารเทพमारสอง
ชั้นฟ้าระดับสุดยอด คิดสังหารระดับชั้นนี้ยากเย็นเกินไป

ทว่าลำพังช่วยคน เขาคิดว่ายังพอเติมพ้นได้ แม้มีความหวังเพียง
ห้าส่วนก็ตาม

พลันกลางฝ่ามือลู่ฝาน ยันต์อีกแผ่นลุกติดไฟพริบ ลู่ฝานแปลงเป็น
สายฟ้าดำนิลแลบแปลบปลาบในชั่วพริบตา ความเร็วเทียบเท่าเขตชั้นจิต
เอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด

“รวดเร็วยิ่ง!”

“เคราะห์ดีอุโมงค์นี้ไม่นับว่าใหญ่มาก กักขังมันไว้ได้” สองเทพमार
ต่างเพ่งสมาธิด้านรับ

“ถึงตายก็ต้องช่วยศิษย์น้องออกมาให้ได้!” ลู่ฝานจ้องมองสองเทพ
मारด้วยสายตาดุดัน สองมือแยกถอยยันต์สามใบ

ขอเพียงทะลวงผ่านเทพमारสองตนนี้ไปได้ มันใจว่าจะช่วยอวีเยียน
ออกมาได้

หากทะลวงไม่ผ่านแล้ว

เช่นนั้นก็ยอมตาย!

“ศิษย์พี่!” อวีเยียนเห็นสภาพการณ์นี้ ก็จำให้เป็นมนุษย์น้ำตาไป
เสียแล้ว

“ฮ่าๆ มาเพื่อช่วยศิษย์น้องหญิงของมันเป็นนี่เอง ช่างงมงายในรักโดย
แท้” เทพमारตนอื่นต่างชมมองความครึกครื้น “สมบัติกลับมีไม่น้อย
สังหารมันเสีย ศิษย์พี่สองท่านได้กินเนื้อ พวกเราได้อานิสงส์ดีมีน้ำแกง
กันบ้าง”

‘สวรรค์ ข้ายินยอมสละทุกประการ ขอเพียงศิษย์ที่มีชีวิตรอด’
อวีเย่นอธิษฐานในใจ
ในตอนนี้อง...

กระบี่เหินแปลงรักมีเจ็ดเจ้าฟุ้งทะยานออกจากชายแขนเสื้อของ
ลู่ฝาน ปะปนกลางแสงวาบสีครามกลับดูสามัญธรรมดา

ชั่วพริบตาฉลบทัดตระยะห่างร่อยกว่าจิ้ง มาหยุดตรงหน้าโล่ใหญ่
มหึมาราวภูเขาขนาดย่อม

พรีบ! พลันกระบี่เหินผลุบหายเข้าไปในห้วงอากาศเบื้องหน้า
ปรากฏอีกครั้งก็มาถึงเบื้องหน้าทรวงอกของเทพมารด้านหลังโล่ยักษ์เสีย
แล้ว

กระบี่เหินพลันฟุ้งกระชวกร่างเทพมารเป็นแผลใหญ่ เดือนคว้าน
หัวใจมันแหลกสลายเป็นเถ้าธุลีแต่แรกแล้ว

เทพมารสองชั้นฟ้าที่อยู่ด้านหลังเห็นท่าไม่ดี รู้สึกเพียงมวลอากาศ
ลั่นสะเทือน ร่างของสหายเบื้องหน้าถูกชนไชเป็นรูโหว่ กระบี่เหินราว
หมอกพริ้วสายหนึ่งฟุ้งทะลวงออกก่อนแหวกทะยานเข้ามา

“ศิษย์น้องตายแล้ว?” เทพมารสองชั้นฟ้าตระหนกเสียขวัญจนเข้า
อ่อน

“หนี!” แทบจะด้วยสัญชาตญาณ มันคิดเพียงประการเดียว เร่ง
อานุภาพป้ายเคลือบย้ายมวลสารในมือทันที

คลื่นมวลอากาศนำหวาดหวั่นแผ่คลุมเทพมารสองชั้นฟ้าตอนนี้ พา
มันทะลุห้วงอากาศจากไปทันที

กระบี่เหินหมอกพริ้วแปลงแสงวาบ ฉับไวเร็วรี โถมใส่เทพมารหนึ่ง
ชั้นฟ้าทั้งสามตน

“กระบี่เหิน?”

ทั้งสามคนนั้นเมื่อเห็นกระบี่เหิน พลันประหวัชงถึงข้อมูลที่ได้ทราบ

จากภายนอก

“เป็นเชียนกระบี่ชั้นปฤชมน่าสะท้านขวัญผู้นั้น!”

“มันก็มาแล้ว”

“สันนิษฐานว่าจะเป็นเชียนสวรค์กลับชาติมาเกิด”

ทั้งสามคนต่างไม่ลังเลรีรอ ใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารทันที แต่ละคนต่างหายวับไปกลางระลอกมวลอากาศ

ลู่ผ่านที่เร่งรุดเข้ามาด้วยอารมณ์ระท่ำอีกเหิม สองมือแยกถือยันต์สามแผ่น ยังไม่ทันสู่ตายก็มองเห็นเทพมารสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดถูกปลิดชีพในชั่วพริบตา ส่วนอีกสามคนใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารหลบหนีไปโดยไม่ลังเล

กระบี่เหินดังหมอกพริ้วเล่นนั้นแฉลบเป็นวงโค้ง ก่อนหยุดคว้างกลางอากาศ

ลู่ผ่านจ้องมองกระบี่เหินที่ลอยคว้างกลางอากาศอย่างงุนงง

ตอน 12

รวบรวมได้เกินครึ่ง

“พี่ฉัน ท่านเป็นใครกันแน่” ลู่ฝานจตจ้องกระบี่เหินที่ลอยคว้าง
กลางอากาศ ใจลอยไปครู่ใหญ่

เขาไม่โง่เขลา ถึงตอนนี้ย่อมกระจ่างแจ้งว่าพี่ฉันที่เขารู้จักเป็น
บุคคลทรงพลังแกร่งกล้าถึงที่สุด

“ศิษย์พี่!” เสียงเรียกอย่างปลาบปลื้มตื้นตันดังขึ้น อวีเยียนสตรีใน
ชุดขาวน้ำตานองหน้าเห็นทะยานเข้ามา

ลู่ฝานเงยหน้ามองไป

“ศิษย์น้อง!” ลู่ฝานไม่แยแสเรื่องของฉินอว้นแล้ว รีบเหินเข้าไปรับ
ทั้งสองปะกันกลางอากาศ กอดกันกลมโดยไม่รู้ตัว

“ศิษย์พี่”

“ศิษย์น้อง”

สองคนยากสะกดกลืนอารมณ์ หลังผ่านเคราะห์ภัยครั้งนี้แล้วยังได้
อยู่ร่วมกัน ช่างเหมือนฝันเสียนี้กระไร

ฉินอวินสำแดงศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้งลอบมาถึงที่ไม่ห่างออกไป
นัก หลังโฉบลงก็เห็นคู่รักตระกองกอดอยู่ไกลๆ

เขาลอบมองอยู่เงียบๆ อดประหลาดถึงช่วงเวลาระหว่างเขาและ
เซียวเซียวมิได้

“ผู้มีใจรักได้ครองคู่อยู่ร่วมกันในที่สุด” ฉินอวินเอ่ยเสียงเบา “นั่นสิ
สมควรได้ครองคู่อยู่ร่วมกัน”

เพียงกวักมือ กระบี่เห็นหมอกพึ่นรวบกวาดสมบัติของเทพมารที่
ถูกตัดชีพพะยานกลับมาอยู่ข้างกายฉินอวิน

ฉินอวินเก็บกระบี่เห็นขึ้น จากนั้นก็สำรวจสมบัติที่ได้มา

“ไม่เลว โล่และขวานยักษ์นี้เป็นของวิเศษชั้นล้ำเหนือ” หลังเก็บ
สมบัติทั้งสองชิ้นแล้ว ก็รื้อค้นถุงจักรวาลออกดู “สมบัติของเทพมารตนนี้
มากกว่าเทพมารสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดสองตนก่อนหน้า”

ฉินอวินเอ่ยเพิ่มว่า “ว่ากันว่าในแดนกุ๋อวีพบสมบัติได้ค่อนข้าง
ง่ายตาย แต่ในความเป็นจริงสังหารเพื่อแย่งชิง รวบรวมสมบัติได้เร็วกว่า
สมบัติที่อีกฝ่ายเสาะหาสะสมในแดนกุ๋อวีมาอย่างยากลำบากและสมบัติ
ในการบำเพ็ญตบะอย่างยาวนาน หลังถูกสะบั้นสังหารแล้วล้วนตกมาอยู่
ในมือทั้งสิ้น”

“สองตนด้านนอก หนึ่งตนในถ้ำ เวลาสั้นๆ ไม่ถึงครึ่งวัน ข้าสังหาร
เทพมารสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดไปแล้วสามตน สมบัติรวมกันแล้วเกือบ
เทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยหนึ่งชิ้นครึ่ง รวมกับผลเก็บเกี่ยวก่อนหน้า
นี้ของข้า ก็เท่ากับรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสองชิ้นแล้ว”

ฉินอวินพลันรู้สึกกระฉับกระเฉง

มาแดนกุ๋อวีคราวนี้ อย่างน้อยต้องได้รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสามชิ้น
เดิมที่ยังมีแรงกดดันอยู่บ้าง

แต่หลังจากกำจัดเทพมารสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดติดต่อกันสามตน ได้ผลเก็บเกี่ยวมากมายในคราวเดียว เป้าหมายรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสาม ชั้นล้วนรวบรวมได้เกินครึ่งแล้ว

“สังหารเทพมารอีกสองสามตน คาดว่าของวิเศษคงเพียงพอแล้ว” ฉินอวินไตร่ตรอง “ทว่าข้าลงมือคราวนี้ ผู้เห็นเหตุการณ์มีมาก เก่งกว่า ข้าแดนกู่อวีมีเซียนกระบี่ชั้นปฎุชนใกล้เคียงเซียนสวรรค์คงแพร่สะพัด รวดเร็ว ข้าคิดสังหารเทพมารร้ายกาจคงยากขึ้นทุกที ขอเพียงอีกฝ่าย เตรียมพร้อมป้องกัน เพียงชั่วฉุนักคิดย่อมใช้ปายเค็ล่อนย้ายมวลสารหลบหนีไปได้”

ฉินอวินตรวจสอบทรัพย์สินเรียบร้อยแล้วเสร็จก็เงยหน้ามองไป

ลู่ฝานและอวีเยียนกำลังตระกองกอดกันอยู่

ผ่านเคราะห์ภัยครั้งนี้ ทั้งสองต่างเอ่ยความในใจแก่กัน

“ศิษย์น้อง นับแต่วันนี้ไป เจ้าก็คือภรรยาข้าลู่ฝาน หลังออกไป แล้วข้าจะรายงานอาจารย์” ลู่ฝานเอ่ยขึ้น

“อืมม” อวีเยียนหน้าแดงช้ำนางอยู่ในอ้อมกอดของลู่ฝาน สายตาเหลือบมาเห็นฉินอวินที่ยืนอยู่ในที่ไกลพอดี

“ฉินอวิน?” นางงุนงง “ศิษย์พี่ ฉินอวินไหนจึงอยู่ที่นี้”

ลู่ฝานตะลึงวาบ รีบหันขวับไปมอง

“พวกท่านเชิญๆ ไม่รีบร้อน” ฉินอวินยิ้มมอง

“พี่ฉิน” ลู่ฝานรีบดึงตัวอวีเยียนเหินเข้ามา เอ่ยอย่างซาบซึ้งตื้นตัน “ศิษย์น้อง คราวนี้เจ้าผ่านพ้นเคราะห์กรรมมาได้ล้วนเป็นเพราะพี่ฉิน รีบ คำนับพี่ฉิน”

ว่าพลาง ลู่ฝานดึงตัวอวีเยียนให้ค้อมตัวลงคารวะ

อวีเยียนออกจะงุนงงสงสัย แต่นางเชื่อลู่ฝาน จึงค้อมตัวคารวะ

“เอาละ เป็นเรื่องสะดวกพอดีเท่านั้น” ฉินอวี่นยิ้มบอก

“สำหรับพี่ฉินเป็นเรื่องสะดวกพอดี แต่สำหรับพวกเราสองสามีภรรยาไม่เป็นรองบุญคุณช่วยชีวิต” ลู่ฝานซาบซึ้งใจ มองไปทางอวี่เยียน “ศิษย์น้อง พี่ฉินไม่คำนึงถึงอันตราย ไม่แยแสการขัดขวางของผู้เกรงกลัวภายนอก บุกฝ่าเข้ามาในแดนอันตราย ก็เพื่อช่วยข้าช่วยชีวิตเจ้า กระป๋องเหินเมื่อครูเป็นกระป๋องเหินของพี่ฉิน! เมื่อครูหนึ่งกระบวนท่าก็สังหารเทพमारสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดได้ ทำให้เทพमारคนอื่นแตกตื่นเสียขวัญรีบเผ่นหนี”

อวี่เยียนลอบตกตะลึง

หนึ่งกระบวนท่าสังหารเทพमारสองชั้นฟ้าระดับสุดยอด?

‘ศิษย์พี่ ฉินอวี่นผู้นี้มีภูมิหลังอย่างไรกัน’ อวี่เยียนอดถ่ายทอดเสียงถามไม่ได้

‘อาจเป็นเซียนสวรรค์กลับชาติมาเกิดกระมัง สรุปลแล้ว แกร่งกล้ากว่าพวกเรา’ ลู่ฝานถ่ายทอดเสียงตอบ ‘ไม่ว่าอย่างไร เขาเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตพวกเรา’

อวี่เยียนพยักหน้าเล็กน้อย

“ขอบคุณพี่ฉินในบุญคุณช่วยชีวิต” อวี่เยียนคำนับอีกครั้ง

“ผู้อาวุโสท่านนี้” ตอนนี้เอง เซลยกลุ่มหนึ่งเหินทะยานเข้ามา

พวกเขาถูกจับพร้อมอวี่เยียน ต่างเห็นอย่างกระจ่างชัดตาว่ากระป๋องเหินทรงพลานุภาพน่าหวาดหวั่นเล่มนั้นสุดท้ายถูกฉินอวี่นเก็บขึ้น เต้นชดว่าผู้ที่ช่วยเหลือพวกเขาก็คือยอดฝีมือชั้นปฎุชนผู้ลึกลับท่านนี้

“ผู้อาวุโสทำให้พวกเทพमारเห็นท่าไม่ดีเผ่นหนีไป พวกข้าถึงโชคดียอดชีวิตมาได้” เซลยแต่ละคนต่างค้อมคำนับ พวกเขามีทั้งเผ่ามนุษย์ เผ่าปีศาจ ถึงขั้นมีเผ่ามังกร ต่างอยู่ในเขตชั้นจิตเอกะหนึ่งชั้นฟ้า

“เหล่าเทพมารตระหนกเสียขวัญ ไม่ทันสังหารพวกเรา” เผ่าปีศาจ
ผู้หนึ่งค่อยๆ ขยับเขมพิษสีดำเล่มหนึ่งกลางหว่างคิ้วออกมา

“เขมพิษนี้ทิ่มแทงจิตเอกะของพวกข้า เพียงแรงอาณุภาพ จิตเอกะ
ของพวกข้าจะสลายเป็นควันหมอก”

“หากพวกมันหลบหนีเรื่องข้า อาจถูกระเบิดเหินของผู้อาวุโสสังหาร
แล้ว”

เชลยกลุ่มนี้ต่างดีใจ

“เขมพิษ?” ลูฟานมองอวีเยี่ยนอย่างกังวล

“ไม่เป็นอันใด พวกมันเผ่นหนีไปแล้ว ไม่มีเจ้าของแรงอาณุภาพ ไม่นานก็ถูกขับออกมา” อวีเยี่ยนอธิบาย

ฉินอวิ้นมองเชลยเหล่านี้แล้วเอ่ยว่า “พวกท่านไม่มีป้ายเคลื่อนย้าย
มวลสาร ส่วนจะวกกลับไปนั้นก็เป็หนทางแห่งความตาย เพราะภายนอก
นั้นยังมีเทพมารร้ายกาจคอยเฝ้าอยู่ พวกท่านเลือกหลบซ่อนในที่ลึกเดือน
สองเดือนก่อน คาดว่าเทพมารด้านนอกคงล่าถอยไปแล้ว ถึงตอนนั้นค่อย
จากที่นี่ไปก็ไม่สาย”

“ขอรับ ผู้อาวุโส” เชลยเหล่านี้ต่างพยักหน้า

“เช่นนี้เถอะ” ฉินอวิ้นตรึกรตรองดูแล้ว ก็ล้วงป้ายหยกสีดำหกชิ้น
จากอกออกมาโยนเข้าไป “นี่คือป้ายส่งสัญญาณ ข้าทิ้งพิมพ์ลัษณ์สัญญาณ
ไว้ ทันทีกี่ข้ามันใจว่าด้านนอกไรอันตราย จะส่งสัญญาณแจ้งพวกท่าน ถึง
ตอนนั้นพวกท่านค่อยออกไป”

“ขอบคุณผู้อาวุโส” เชลยเหล่านี้ต่างรับไว้อย่างดีใจ

แม้หลบซ่อนตัวเดือนสองเดือน เทพมารด้านนอกน่าจะล่าถอยไป
แล้ว แต่ก็อาจเป็นไปได้ว่าพวกมันยังคงมิได้ล่าถอย

หากออกไปก็เท่ากับรันทาที่ตายแล้ว

บัดนี้ฉันอวีนมอบป้ายส่งสัญญาณให้ ยิ่งทำให้พวกเขาปลอดภัยขึ้น
“พวกข้าไม่รบกวนผู้อาวุโสแล้ว” หลังค้อมคำนับแล้วก็แยกย้ายกัน
ไปอย่างรวดเร็ว

ลู่ฝานและอวีเยียนกลับไม่เรงร้อนจากไป

อวีเยียนค่อยๆ ขับเข็มพิษในจิตเอกะ ลู่ฝานจึงสอบถามฉันอวีนว่า
“พีฉิน ตอนนี้อยู่ที่ใด”

“ไม่รีบร้อน รอแม่นางอวีขับเข็มพิษออกมาก่อน ค่อยๆ ระบาย
ละเอียดยะ” ฉันอวีนตอบ

ลู่ฝานกระฉ่างแจ่มฉับพลัน

ลักพักหลังจากนั้น อวีเยียนก็ขับเข็มพิษเล่มนั้นออกมา

“เข็มสะกดวิญญาณของสำนักมารพันดาบ” ลู่ฝานเพียงมองเห็น
แววเย็นเยียบก็ช้ำจากสองตา

“แม่นางอวี เทพมารพวกนั้นบีบให้พวกท่านเข้าไปสำรวจเส้นทาง
ตรวจสอบพบสิ่งใดหรือไม่” ฉันอวีนสอบถาม “พบขุมทรัพย์หรือไม่”

อวีเยียนพยักหน้า “พบสองแห่ง อันตรายเป็นพิเศษ แห่งหนึ่งคือ
แท่นบูชาเวท อีกแห่งคือถ้ำฟ้า ทั้งสองแห่งพวกเราล้วนจนหนทางเข้าไป”

“หืม?” ฉันอวีนวูบไหวในใจ “ขอท่านช่วยเล่ารายละเอียดทั้งสองที่
ให้ข้าฟังด้วย”

“แท่นบูชาเวทแปลกประหลาดเป็นพิเศษ” อวีเยียนเล่าความ
“พวกเรามองเห็นศพซากหนึ่งนั่งขัดสมาธิบนแท่นบูชา น่าจะเป็นศพของ
มหาเวท ตอนนั้นพวกเทพมารส่งสองเชลยเข้าไปติดๆ กัน แต่เข้าใกล้
แท่นบูชาขึ้นเพียงสิบสี่ก็สิ้นชีพทันที พวกเทพมารตกใจ ไม่กล้าทดลอง
อีก”

ฉินอวินพยักหน้า

สายไสยเวทณัฒน์ชำนาญศาสตร์สาปแช่งศาสตร์ภู่ วิธีสังหาร
มากมายล้วนแปลกประหลาดพิสดารโดยแท้

แม้มหาเวทท่านนั้นเสียชีวิตไปแล้ว แต่วิธีการต่างๆ ที่หลงเหลือไว้
ไม่อาจดูแคลน

“พวกเทพมารไม่กล้าทดลองอีก จากนั้นก็สำรวจต่อไป จนพบถ้ำ
ฟ้าแห่งหนึ่ง” อวีเยียนเล่าสืบต่อ

ตอน 13

ภายในถ้ำฟ้า

ฉินอวินรับฟังอย่างตั้งใจ

ผลเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่ที่ได้จากการระบั่นสังหารเทพมารสามตนก่อนหน้านี้ ทำให้เขายังระแวงระวังขึ้น ส่วนลี้กโจกลางแดนอันตรายแห่งนี้เขาไม่ใคร่อยากบุกฝ่าเข้าไป แต่บริเวณรอบนอกนั้นพอทดลองดูได้

“ถ้ำฟ้านี้กลับปลอดภัยดี” อวีเยียนเล่ายิ้มๆ “ตอนแรกพวกเราก็เครื่องเครียดอย่างมาก สำนวญไปที่ละแห่ง แต่กระทั่งประตูถ้ำฟ้าก็เปิดไม่ออก จึงไม่บาดเจ็บล้มตายใดๆ เทพมารสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดสองตนนั้นก็ทดลองแล้ว ไม่อาจเปิดประตูถ้ำฟ้าได้เช่นกัน”

“หืม?” ฉินอวินประหลาดใจ

“พวกเราสำรวจอยู่นาน พบว่าสองแห่งนี้ค่อนข้างพิเศษ” อวีเยียนสรุป “แน่นอนว่าบริเวณใจกลางกว่านี้พวกเรายังไม่ได้สำรวจ หากมิใช่พี่ฉินยี่นมือเข้าช่วย ข้าและเชลยคนอื่นๆ อาจตายในการสำรวจไปที่ละคน”

ฉินอวิ้นยิ้มๆ ขบคิดครุ่นหนึ่ง ล้วงหยิบป้ายเคลือบย้ายมวลสารจากออกมาหนึ่งชิ้น “นี่คือป้ายเคลือบย้ายมวลสารที่เข้าได้จากการสังหารเทพมาร ให้ท่านหนึ่งชิ้น ท่านและพี่ลู่อ้อมจากแดนกู่อวีไปได้ทุกเมื่อ”

“ขอบคุณพี่ฉิน หากไรซึ่งป้ายนี้ ศิษย์น้องคิดออกไปคงยุ่งยาก” ลู่ผ่านที่อยู่ด้านข้างกล่าวอย่างซาบซึ้ง แม้เขามีป้ายเคลือบย้ายมวลสารหลบหนีออกไปได้ทุกเมื่อ ทว่าเขาไม่อาจทอดทิ้งศิษย์น้อง แต่ป้ายเคลือบย้ายมวลสารและสมบัติอื่นของนางถูกแย่งชิงไปแล้วแรกแล้ว

อวีเยี่ยนรับมาอย่างตื่นตะลึงใจ “ขอบคุณพี่ฉิน”

ป้ายเคลือบย้ายมวลสารของสำนักใดก็ตามล้วนครอบคลุมชนวนค่ายคาถาในแดนกู่อวี วิธีใช้งานล้วนคล้ายคลึงกัน

“ข้าสังหารเทพมารสามตน จึงมีป้ายเคลือบย้ายมวลสารเพิ่มขึ้นมาสามชิ้น มีมากก็ไร้ประโยชน์ต่อข้า” ฉินอวิ้นยิ้มบอก

หลังมอบให้อวีเยี่ยนแล้ว ยังเหลือป้ายเคลือบย้ายมวลสารอีกสองชิ้น

ก่อนหน้านี้มีเชลยทั้งสี่คนหาย ไม่รู้จักมักจี่กับฉินอวิ้น หกรายต่อป้ายเคลือบย้ายมวลสารสองชิ้นก็ไม่อาจแบ่งอย่างยุติธรรมได้ ฉินอวิ้นจึงไม่เอ่ยถึง

“จริงสิ แม่นางอวี ขอท่านช่วยมอบแผนที่พร้อมระบุตำแหน่งแท่นบูชาเวทและถ้ำฟ้าให้ข้า” ฉินอวิ้นร้องขอ

อวีเยี่ยนและลู่ผ่านต่างสบตากัน

“ข้าและศิษย์พี่เดิมทีคิดอยู่ในวังใต้ดินอีกหลายวัน” อวีเยี่ยนกล่าวพลางโบกมือ แผนที่แผ่นหนึ่งก่อตัวกลางอากาศ นางเอ่ยอย่างสนใจ “อุโมงค์ในวังใต้ดินนี้มีมากมายและคล้ายคลึงกันอย่างยิ่ง แท่นบูชาเวทยังเสาะหาได้ง่าย แต่ถ้ำฟ้าแห่งนั้น...กลับเป็นจุดเชื่อมต่อมิติที่พิเศษ

ไม่อาจเสาะหาพบง่ายตาย ชำนำทางพีณินจะดีกว่า”

“ได้” ฉินอวินพยักหน้า “รบกวนสองท่านแล้ว”

“เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” อวีเยียนและลูฟานอยากกระทำบางอย่าง
ตอบแทนฉินอวินอย่างยิ่ง บุญคุณใหญ่หลวงครั้งนี้มีรู้ว่าเมื่อใดจะได้
ตอบแทน

“พีณินโปรดตามเข้ามา” อวีเยียนนำทางอยู่เบื้องหน้า

เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวามาสักพัก ก็มองเห็นแท่นบูชาเวทขนาดใหญ่
แห่งนั้น

แท่นบูชาเวทตั้งอยู่ข้างอุโมงค์แห่งหนึ่ง หินผาที่คลุมบังระเบิด
กระจายไปนานแล้ว ภายในโถงอันใหญ่โตมหิหารเป็นแท่นบูชาขนาดยี่สิบ
จั้ง ตัวแท่นประกอบด้วยเสาสิบสองต้น สลักเสลาด้วยลวดลายไสยเวท
ถึยิบ ข้างเสาต้นหนึ่งมีเงาร่างหลังค่อมอยู่ในท่านั่งพิงเสาไม่ขยับเขยื้อน
ฉินอวินเบิกจักษุสนึ จ้องมองอย่างละเอียด

“ตายแล้ว” ฉินอวินมองเห็นอย่างถนัดชัดตา ผู้ซราหลังค่อมหมวด
เครารกรุงรัง ผอมกะหร่องไปทั้งตัว ผิวหนังส่วนที่เปลือยให้เห็นเต็มไปด้วย
ลวดลายไสยเวทถึยิบ ลำพังกมองด้วยตาเปล่า ฉินอวินยังรู้สึกใจกระตุก
เนื้อเต้น พลังงานไร้รูปแผ่มาทางฉินอวิน

“ศาสตราภรณ์แข่งนำหวาดกลัวยิ่งนัก เพียงมองซากศพยังถูกคำสาป
เล่นงาน” อวีเยียนที่อยู่ด้านข้างพึมพำ “หากเข้าใกล้ในระยะสิบจั้ง จะถูก
วิธีการนำสยดสยองเล่นงาน พวกเราไม่อาจตรวจจับได้ ก่อนหน้าเชลย
สองคนที่เข้าใกล้ล้วนตายสิ้น”

‘นี่คือมหาเวทที่ถนัดชำนาญศาสตราภรณ์แข่ง สังขารเหมือนจะปกติ
ธรรมดา’ ฉินอวินขบคิดในใจ

สายไสยเวทแบ่งการฝึกบำเพ็ญออกเป็นหลายสาย

สายไสยเวทคือเผ่ามนุษย์ผู้ศึกษาธรรมชาติแห่งฟ้าดินและศาสตร์อสูรเทวา วิเคราะห์พัฒนาขึ้นเป็นศาสตร์อีกแขนงหนึ่ง ดังนั้นสายไสยเวทถนัดชำนาญในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นศาสตร์การแพทย์ การพยากรณ์ทำนาย การฝึกบำเพ็ญสังขารหรือกระทั่งค่ายคาถา ศาสตร์ภูตศาสตร์สาปแช่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

สายไสยเวทในโลกด้าซางเสื่อมทรุดตกต่ำ อาศัยสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติแห่งมหาคีรีสิบหมื่น ศาสตร์สาปแช่งศาสตร์ภูตถึงถ่ายทอดสืบต่อมาได้ แต่ยังคงเสื่อมทรุด บัดนี้เขาอูเหล่านีนางพญาเวทเพียงท่านเดียวเท่านั้น

“มหาเวทที่ถนัดชำนาญศาสตร์สาปแช่ง ยังคงอยู่ให้ห่างสักหน่อย”
ฉินอวินตัดสินใจ

หลังมองสำรวจแท่นบูชาเวทแล้ว ทั้งสามก็เร่งรีบไปเบื้องหน้า ผ่านทางแยกแห่งหนึ่ง ในที่สุดก็มาถึงอุโมงค์ทางเข้าอีกแห่ง

อวีเยียนพลันหยุดชะงักข้างผนังถ้ำแสนธรรมดาสามัญ

“เป็นที่นี่” อวีเยียนโบกมือ ศาสดราณภาพแปรเป็นแสงดาบผ่าใส่ผนังถ้ำ หินผาบนผนังสั่นสะเทือน ทันใดนั้นประตูขนาดใหญ่บานหนึ่งลอยขึ้นพอเห็นได้เลือนราง เพิ่งปรากฏกลับจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“ถ้ำฟ้าซ่อนอยู่กลางห้วงมิติ นี่คือประตูทางเข้า” อวีเยียนอธิบาย “แต่ก่อนหน้านี้ พวกเทพมารได้ทดลองดูแล้ว ไม่อาจเปิดประตูได้เลย”

อวีเยียนและลู่ฝานต่างสบตากัน

“ทั้งสองแห่งที่ฉินลั่วนล่องรู้แล้ว” ลู่ฝานเอ่ยยิ้มๆ “เช่นนั้นพวกเราขออำลาก่อน”

“ได้ หากข้าพบว่าด้านนอกไม่ถูกฉนีกตริง จะส่งสัญญาณแจ้งพวกท่าน” ฉนอวีนเอ่ยตอบ

“ขอบคุณพี่ฉนแล้ว” ลู่ฝานและอวีเยียนจากไปพร้อมกันทันที

พวกเขาต่างกระจำงแจ้งแก่ใจ หากติดตามฉนอวีนต่อไป รังแต่จะเป็นภาระแก่ฉนอวีน บุ๊กฝ่าอันตรายไปพร้อมกันนั้น ฉนอวีนยอมรักษาดัวรอดได้ แต่มิได้หมายความว่าเขาทั้งสองจะรักษาดัวรอดได้ไปด้วย ยิ่งกว่านั้นฉนอวีนยังต้องพะวัักพะวงคอยดูแลพวกเขาทั้งสองอีก หากพบศัตรู ยังต้องแบ่งสมาธิมาคอยดูแลคงไม่ได้การ ดังนั้นแยกย้ายเสียแต่เนิ่นๆ เป็นการดี

ฉนอวีนมองส่งพวกเขาจากไป อดฝุดรอยยิ้มมิได้ “ใกล้แล้ว ใกล้รวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสามชั้นได้ครบแล้ว ถึงตอนนั้น ข้าจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับเชียวเชียวและลูกสาวของข้า”

จากนั้นหันไปมองผนังแห่งหนึ่ง แสงกระบี่ทะยานออกจากปลายนิ้ว

กระบี่เหินหมอกพิรุณลอยคว้างกลางอากาศ

มวลอากาศโดยรอบกระเพื่อมไหว บังเกิดเสียงกังวานก้องส่งผลต่อห้วงมิติ ประตุนขนาดใหญ่พลันปรากฏให้เห็นเต็มทีในที่สุด

ประตูสูงประมาณสิบจั้ง ดูเก่าแก่คร่ำคร่า

“ทลาย!” ฉนอวีนเพ่งสมาธิ

กระบี่เหินหมอกพิรุณกรีดเฉือนห้วงอากาศเป็นช่องยาวดำทะมึน ก่อนพุ่งชนประตูถ้าฟ้าเก่าคร่ำคร่าบานนั้นด้วยพลังระอุ บังเกิดเสียงดังปัง

ประตูบานนี้ขัดขวางบรรดาเทพมารได้ แต่เมื่อถูกกระบี่เหินหมอกพิรุณกระแทกชนอย่างจังกลับแตกพัง ถึงอย่างไรฉนอวีนก็แกร่งกล้ากว่าเทพมารเหล่านั้นมากนัก

ประตูกำฟ้าแตกเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่ จักขุอสนีกลางหว่างคิ้ว
ฉินอวี่นเบิกขึ้นทันที มองลอดผ่านรูโหว่เข้าไปสำรวจปราดหนึ่ง พอเข้าใจ
สภาพโดยคร่าวๆ

“เข้า!” ทั้งร่างปกคลุมด้วยเกราะแสงกระบี่ ฉินอวี่นและกระบี่เหิน
หมอกพิรุณหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ทะยานพุ่งเข้าไปในกำฟ้า

ประตูที่ถูกกระแทกชนเป็นรูโหว่กลับสมานตัวกันอย่างเชื่องช้า
สุดท้ายประกบต่อกันสนิทแล้วหายวับไป

ฉินอวี่นโฉบ่อนลงบนถนนปูแผ่นศิลาชิงสื่อ

ถนนศิลาคดเคี้ยวอยู่กลางป่าท้อ จักขุอสนีของฉินอวี่นมองไป เห็น
เรือนเล็กกลมลานแต่ไกลๆ แสงสมบัติลอยขึ้นจากภายในนั้น

“มีสมบัติ พิจารณาจากแสงสมบัติ อย่างน้อยเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์สอง
ชิ้น” ฉินอวี่นทั้งประหลาดใจระคนยินดี “สมกับเป็นสถานฝึกซ้อมที่ยอด
สำนักใหญ่มากมายในแดนกู่วีผูกขาด เพียงเสาะหาสมบัติที่หลงเหลือ
จากการสู้รบในสมัยบรรพกาล พบเพียงเล็กน้อยเท่านั้นยังเพียงพอทำให้
ผู้คนตื่นตะลึง”

ไม่ว่าจะเป็นกำฟ้าในตอนนีหรือแท่นบูชาเวท เด่นชัดว่ามีไขใจกลาง
ที่สุดของแดนอันตรายแห่งนี้

ต้นกำเนิดของรังใต้ดินที่สลักรับซ่อนแห่งนี้ต่างหากที่เป็นแดน
อันตรายที่สุด

เพียงแต่ฉินอวี่นคร้านจะบุกฝ่าเข้าไปแล้ว

“ได้ครองสมบัติจากกำฟ้านี้ ข้าก็รวบรวมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยครบ
สิบชิ้น ขอให้เทพมังกรผุขวิช่วยเหลือได้แล้ว” ฉินอวี่นใจเต้นรัวเร็ว ใน
ที่สุดช่วงเวลานั้นถึงวดเข้ามาแล้ว

“ไม่อาจประมาท...อย่าให้เรือล่มเมื่อจอด”

ฉินอวี่นมองสำรวจอย่างระวังตั้งใจ เนื่องเพราะค่ายคาถา รายละเอียดภายในนั้นจึงมองไม่กระจ่างชัดแจ้ง ได้แต่วินิจฉัยจาก “ปราณรังสี” ที่มองเห็นด้วยจักขุขอสนี้

“ถ้าฟ้าแห่งนี้ไม่ใหญ่นัก มีบริเวณเพียงสิบสี่ แทบจะเป็นสวนท้อทั้งหมด ศูนย์กลางป่าท้อก็คือลานเล็กแห่งนั้น สมบัติอยู่ที่นั่น มีรังสีมรณะของผู้แกร่งกล้า พิจารณาแล้วน่าจะเป็นศพของเซียนสวรรค์”

ตอน 14

บุรุษชุดขาวได้ต้นท้อ

“ข้าไม่พบอันตรายในเรือนเล็กล้อมลานแห่งนั้น ดูท่าทาง เพียงแค่ว่า
หลายค่ายคาถาป่าท้อกระมัง” ฉินอวี่นเหยียดแขน กระบี่เหินไปไม่เชียว
ทะยานออก พุ่งสวบเข้าไปกลางป่าท้อทันที

ป่าท้อสิบสี่ กลีบบุปผาร่วงเต็มพื้น

กระบี่เหินไปไม่เชียวทะยานออก ค่ายคาถาทั้งป่าท้อทำงานทันที

กลีบดอกท้อจำนวนเหลือคณานับลอยขึ้น ประกอบขึ้นเป็นนักรบ
หลายตน แต่ละตนถือทวนยาวดาบกระบี่ที่ก่อตัวขึ้นจากกลีบดอกท้อ สกัลด
ขัดขวางกระบี่เหินไปไม่เชียว

ฉินอวี่นถนัดชำนาญกระบี่เหินเป็นที่สุด กระบวนท่ามิดสว่างเพ็ญ
เสี้ยวอัศจรรย์พิสดารสุดหยั่ง บางครั้งผลุบหายไประหว่างอากาศ บางครั้ง
ปรากฏขึ้นด้านหลังนักรบกลีบบุปผา จู่โจมสังหารพวกมันไปที่ละตนจาก
หลายทิศทาง บางตนมีพลังฝีมือแกร่งกล้าถึงเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้า
หากล้อมโจมตีย่อมทรงอานุภาพ แต่บัดนี้ถูกกระบี่เหินไปไม่เชียวสะบัด

เดือนไปที่ละตน

นักรบกลับบุปผาอีกหลายตนพุ่งโถมใส่ฉินอวิน กรูล้อมเข้ามาจากสี่ทิศแปดทาง

“นักรบมากมายถึงขนาดนี้เชียว เเคราะห์ดีไม่น้อยว่าแกร่งกล้านัก” ฉินอวินกวาดตามองพวกมัน กระบี่เหินหมอกพิรุณที่ลอยคว้างอยู่ข้างกาย ส่องแสงเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าทันที

เกราะแสงกระบี่ขนาดใหญ่แผ่ขยายพรวดไปถึงบริเวณตัวนักรบกลับบุปผา เดือนพวกมันเป็นเศษเล็กเศษน้อย

แม้กลายเป็นเศษซากแล้ว แต่ค่ายคาถายังคงทำงาน เปลวเพลิงสายแล้วสายเล่าลุกพริบเหนือกลีบดอกท้อ

“ค่ายคาถาปาท้อสลบยับซ้อน ไม่อาจปล่อยให้มันปะทุไปเรื่อยเช่นนี้ ต้องรีบทำลายให้เร็วที่สุด” ฉินอวินใช้กระบี่เหินอัสวีปกวักร่างไปด้วย ส่องแสงกระบี่เหินใบไม้เขียวไปด้วย

กระบี่เหินใบไม้เขียวเจาะทะลวงห้วงอากาศ ก่อนปรากฏขึ้นอีกครั้ง หน้าตันท้อ แสงรุนแรงเข้าใส่เสียงดังฉีก ต้นท้อพลันระเบิดแตกดังปัง ทั้งปาท้อสะเทือนไหว ค่ายคาถาปาท้อที่สมบูรณ์แต่เดิมเด่นชัดว่าทลายลง พลังค่ายคาถาเริ่มไหลกรูสู่ภายนอก

“แม้ข้าไม่มีใครเข้าใจค่ายคาถานี้ แต่จักษุอสุนิกกลับมองเห็นจุดเชื่อมต่อมากมายของค่ายคาถา ขอเพียงทำลายจุดเชื่อมต่อเหล่านี้เสีย ทั้งค่ายคาถาก็ไม่อาจทำงานได้อีกแล้ว!”

“จุดเชื่อมต่อเป็นส่วนที่ได้รับการปกป้องให้ปลอดภัยที่สุดในค่ายคาถาส่วนมาก แต่ค่ายปาท้อนี้ก็กลับทำลายจุดเชื่อมต่อได้ง่ายดาย”

หลังทำลายจุดเชื่อมต่อแรกแล้ว กระบี่เหินใบไม้เขียวผลุบหายเข้าไปในห้วงอากาศ ปรากฏอีกครั้งหน้าตันท้อห่างออกไปครึ่งลี้ ถล่มถ้าน

กึ่งตันห่อจนระเบิดแตกกระจายอีกครั้ง

จักรุซอสี่ประสานงานกับศาสตร์กระบี่เหินเจาะทะลวงห้วงอากาศ
หลายค่ายคาถาได้ฉับไวอย่างยิ่ง

ปัง! ปัง! พร้อมเสียงระเบิดของกึ่งก้าน ทั้งตันห่อเริ่มพังทลาย

“เฮอะ!” พลันเสียงแคนอย่างเย็นชาดังก้องทั่วถ้ำฟ้า

ฉินอวิ้นตะลึงงัน ตั้งท่าเตรียมพร้อมทันที

“อยากได้สมบัติที่เจ้านายทิ้งไว้ ต้องผ่านด่านเข้าไปก่อน!” เสียงทุ้ม
ต่ำสะท้อนไปทั่วบริเวณ พลันกลางผืนดินกว้างใหญ่ รากไม้้งอกยาวเพื่อย
เลื้อยลาม แก่กล้าทรงพลังละม้ายสายโซ่กันขวางโลกา จูโจมฉินอวิ้นจาก
ทุกทิศทุกทาง กระบี่เหินโบ้ไม้เขียวกลางอากาศพยายามสกัดขัดขวางต่อ
เนื่อง

รากสองเส้นเกี่ยวกระหวัดฟาดหวดเสียงดังพลั๊ก กระแทกชนกระบี่
เหินโบ้ไม้เขียวลอยกระเด็นวืด รากสองสายติดกลับรูนแรง ปรากฏรอย
ถูกฉีกฉีกด้วยคมกระบี่ แต่บาดแผลสมานอย่างรวดเร็ว

แต่สองรากนั้นเป็นเพียงส่วนน้อย รากยาวอีกจำนวนสุดประมาณ
เลื้อยกรูจูโจมใส่ฉินอวิ้น

เสียงกระแทกพลั๊กๆ ถี่รัวคล้ายวายุโหมฝนกระหน่ำหวดฟาดเกราะ
แสงกระบี่จักราฟ้า รากทรงพลังฉีกทั้งอากาศธาตุเป็นร่องรั้วดำทะมึนคลุม
ทั่วพื้นที่ อาณาภพจากแรงหวดฟาดดุจฉินอวิ้นสะท้านไหว ทว่าเกราะ
แสงกระบี่จักราฟ้าจากกระบี่เหินหมอกพิรุณก็ร้ายกาจ ไม่ว่ารากเหล่านั้น
จะจูโจมอย่างไรล้วนไม่อาจทำลายได้

“อาณาภพทรงพลังเหลือเกิน มีเพียงกระบี่เหินอัสซีวีถึงต้านทานได้
กระบี่เหินโบ้ไม้เขียวสำแดงอาณาภพได้เพียงสองสามส่วนของกระบี่เหิน
อัสซีวีเท่านั้น ไม่อาจต้านทานรากไม้ได้” ฉินอวิ้นตรัสตรอง “แต่กระบี่เหิน

อัตชีววิต้องใช้ปกปักร่าง จะทำลายรากไม้เหล่านี้ได้อย่างไร”

ฉินอวินนึกคิดได้ “ประหลาดนัก เมื่อครู่กระบี่เหินโบไม่เชียวทลาย
ค่ายคาถาไปแล้ว แต่รากไม้เหล่านี้ใฉินยังแข็งแกร่งเช่นนี้ได้อีก”

คราวนี้ไม่มีค่ายคาถาป่าท้อบดบัง จักขุอสณีของฉินอวินจึงมองเห็น
กระจ่างชัดตา ไล่สายตาไปตามรากยาวเพื่อยแต่ละเส้นจะเห็นต้นท้อที่ไม่
โดดเด่นสะดุดตาดันหนึ่ง รากเหล่านี้ล้วนงอกจากท้อต้นนั้น

“รุกขภุต? ไม่คล้าย” ฉินอวินพึมพำ

“ไม่ว่าอย่างไร ก็เป็นเพียงต้นไม้ต้นหนึ่ง ไม่มีค่ายคาถาขัดขวาง
ข้าก็เข้าไปในลานนั้นได้ทันที” ฉินอวินดำรงเกราะแสงกระบี่จักราฟ้าพลาง
เหินทะยานเข้าไปในเรือนเล็กล้อมลานแห่งนั้น

รากไม้ที่เลื้อยลามทุกแห่งยังโถมตีหนักหน่วง แต่เสียงดังตบดับ
ดูเดือดกลับทำอันใดเกราะแสงกระบี่จักราฟ้ามิได้

ฉินอวินเข้าใกล้ลานแห่งนั้น ในที่สุดต้นท้อก็ขยับตัว

มันลอยพรวดขึ้นกลางอากาศ แปลงเป็นนักรบสวมหน้ากากสวม
ชุดเกราะสีเงิน เพียงแต่จากรูปร่างก็มองออกว่าเป็นนักรบสตรี

เกราะบนร่างนักรบสตรีปรากฏลดหลั่นย่นดัดถี่ยิบ

“นักรบพิทักษ์คาถา?” ฉินอวินอุทานอย่างตกตะลึง “นักรบพิทักษ์
คาถาที่มีพลังฝีมือเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอด?”

จอมพลังผ้าเหลืองและนักรบพิทักษ์คาถาที่เคยพบในโลกต้าซางมี
พลังฝีมือระดับก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ ซึ่งเป็นระดับขั้นต่ำสุดแล้ว

จอมพลังผ้าเหลืองและนักรบพิทักษ์คาถาบางตนยกมหาภูษาได้
ทรงพลังทัดเทียมเซียนสวรรค์มารสวรรค์

แต่นักรบสตรีที่ฉินอวินพบในครั้งนี้เป็นนักรบพิทักษ์คาถาทรงพลัง
เขตชั้นจิตเอกะ นับว่าสู้กับฉินอวินทีเดียว

“ข้าทำอันใดเจ้าไม่ได้” นักรบสตรีสวมหน้ากากเอ่ยเสียงเย็นเยียบ “สมบัติในนี้เจ้านำไปได้ แต่ศพของเจ้านายข้า เจ้าห้ามลบหลู่ หากเจ้าขัดขึ้น จะต้องเสียใจ”

“นักรบพิทักษ์คาถา” ฉินอวินเรียกยิ้มๆ “ข้ามาที่นี่ก็เพื่อสมบัติ ถึงขั้นจะกล่าวไป ข้าได้รับเมตตาของยอดคนผู้อาวุโสถึงได้ครองสมบัติที่ท่านทิ้งไว้ให้ จะลบหลู่ศพของท่านได้อย่างไรเล่า”

สมบัติในลานเล็กแห่งนี้ เต็มชัดว่าผู้อาวุโสท่านหนึ่งตั้งใจเหลือทิ้งไว้

ได้สมบัติแล้วยังหาประโยชน์จากศพของท่านอีกหรือ แม้โดยทั่วไป ศพของผู้แกร่งกล้ามีประโยชน์มหาศาล แต่ฉินอวินไม่กระทำเช่นนั้น

ยิ่งกว่านั้น ผู้แกร่งกล้ายินดีทิ้งสมบัติไว้ให้ก็จริง แต่มักแฝงลูกเล่นคอยดลบล้าง หากลบหลู่ซากศพ คาดว่าความยุ่งยากใหญ่หลวงคงมาเยือนแล้ว

“จำที่เจ้าพูดให้มัน” นักรบสตรีเอ่ยเสียงเย็นชา ว่าพลางเบือนหน้ามองลานแห่งนั้น สายตาออกจะสับสนว้าวุ่น ก่อนลัดเลไปพักหนึ่งถึงเดินขึ้นหน้าไป ผลักเปิดประตูไม้ของลานแห่งนั้น

ฉินอวินลอดผ่านประตูไม้ กวาดตามองไป

ภายในลานมีต้นท้อขนาดใหญ่ บุษบสมชูดขนานิ่งขัดสมาธิได้ต้นท้อ ม้วนตำราวางไว้บนโต๊ะยาวเบื้องหน้า ข้างโต๊ะยาวมีจอกสุราเมรัยประหนึ่งกำลังนั่งอ่านตำราอย่างสำราญอร่า

เพียงแต่ฉินอวินรู้ดีว่าบุษบสมชูดขาวหามีชีวิตไม่ไปนานแล้ว

ตอน 15

ภาพผีเสื้อ

นักรบสตรีชุดเกราะเงินเดินเข้าไปกลางลาน ฉินอวี่นก็ติดตามเข้าไป

“เปิด” เบิกจักษุอสณิกกลางหว่างคิ้ว กวาดมองทั้งลานแห่งนั้นจนทั่ว ลานแห่งนั้นธรรมดาสามัญ มีสิ่งปลูกสร้างอยู่สามหลัง ล้วนปรกติธรรมดาไร้ซึ่งแสงสมบัติ

มีเพียงบริเวณที่บุรุษชุดขาวอยู่ ม้วนตำราบนโต๊ะยาวตรงหน้าอร่ามด้วยแสงสมบัติ ช่วงทรวงอกบุรุษผู้นั้นเปล่งแสงแดงเจิดจ้าที่สุด

ในสายตาของฉินอวี่น แสงสมบัตินี้สว่างเรืองรองคลุมพื้นที่กึ่งหนึ่งของลานแห่งนั้น

“ไร้ค่ายคาถาตบั้ง แสงสมบัติยิ่งสุกใสชัดเจน” ฉินอวี่นรู้สึกละลานตาในชั่วขณะ “เมื่อครู่มองจากที่ไกล รู้สึกว่าอย่างน้อยเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสองชั้น ตอนนี้ดูแล้ว น่าจะเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสามชั้น”

ฉินอวี่นประเมินออกมาทันที

ในตอนนี้นักบรรณสตรีชุดเกราะเงินเดินไปถึงข้างต้นท้อ จ้องมองศพ
บุรุษชุดขาวอยู่เงียบๆ จากนั้นเงยหน้ามองฉินอวี่น ชี้อึงตรงกันข้ามกับ
โต๊ะยาว “เชิญนั่ง”

ฉินอวี่นเข้าใจทันที เดินไปยังฝั่งตรงกันข้ามกับโต๊ะยาว นั่งเผชิญ
หน้ากับบุรุษชุดขาว

บุรุษผู้นั้นค่อนข้างหล่อเหลา มุมปากยังคงยกยิ้มเล็กน้อย

พลันเห็นบุรุษชุดขาวที่นั่งขัดสมาธิลืมหูลึกตาขยับ เงยหน้ามองมา จ้อง
มองฉินอวี่น

ฉินอวี่นตะลึงงัน

แต่สังเกตเห็นว่าศพของบุรุษชุดขาวยังไม่ไหวติง เป็นเพียงเงา
จำลองของบุรุษชุดขาวซ้อนทับเท่านั้น!

“ภาพที่ทิ้งไว้ก่อนตาย?” ฉินอวี่นเข้าใจกระจ่างแจ้ง

“ข้ามีนามว่าฝางหรง” เงาจำลองของบุรุษชุดขาวจ้องมองฉินอวี่น
“มาแดนกู่อวี่เพื่อแย่งชิงสมบัติของของจิวยาช่างเขียน* (เขียนชั้นสูง)
เพียงแต่ผลลัพธ์นั้นหรือ ก็เป็นที่ประจักษ์แล้ว พยายามทุกประการล้วน
ว่างเปล่า เสียชีวิตตนเองเข้าไปด้วย”

---

* คำว่าเต๋าซึ่งมีอยู่มากมายแบ่งแยกระดับชั้นเขียนแตกต่างกันไป มีทั้งแบ่งโดยคร่าวๆ และแบ่งอย่างละเอียด; แบ่งคร่าวๆ
เช่นคำว่าป้ามูจื่อ บทถื่นเขียน (พิเคราะห์เขียน) แต่งโดยเกอหง (ค.ศ. 283-343) แบ่งเขียนเป็นสามชั้น คือ 1.ช่างสือ หมายถึง
ถึงขั้นแลเห็น ทลายนาฬิกาวิชาเห็นทะยานได้ 2.จงโย่ว หมายถึงทั่วไป เป็นขุนนางในแดนโลกยะได้ 3.เขียนสือ หมายถึงขั้นด้อย
ยังเวียนว่ายตายเกิด เป็นเขียนในโลกมนุษย์ / หรืออย่างเช่นจงหลิวแห่งสำนักโอสถทิพย์สมัยห้าราชวงศ์สิบแคว้นปลาย
ราชวงศ์ถังแบ่งเขียนเป็นห้าชั้น คือ 1.กุยเขียน (เขียนกุศ) ปิศาจหรือภูตหลังชีวิตตกถอย หลังหยินรุ่งเรือง คล้ายปิศาจ
จึงออกเฝ้าทาง อาศัยอยู่ในภุมิของผี 2.เหวินเขียน (เขียนมนุษย์) คือมนุษย์ที่มีพลังหยินหยางสมดุล เป็นอมตะได้ ไม่แก่
ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย แต่ยังมีความหิวกระหายและต้องการเครื่องนุ่งห่มอย่างมนุษย์ทั่วไป อาศัยอยู่ในมนุษย์ภูมิ 3.ตี้เขียน
(เขียนปรุติ) เขียนที่พลังหยินเปลี่ยนไปเป็นพลังหยางอย่างสมบูรณ์ ร่างกายจะอยู่ได้โดยไม่ต้องกินอาหาร น้ำดื่ม หรือเสื้อผ้า
ไม่รู้ร้อนรู้หนาว อาศัยอยู่ในโลก 4.เสินเขียน (เขียนเทพา) ร่างกายจะเปลี่ยนเป็นไอ และสามารถแปลงร่างเป็นสิ่งใดก็ได้ ยัง
อาศัยอยู่ในโลกเพื่อสอนคำแก่มนุษย์ อาศัยในโลกวิญญาณ เมื่อสั่งสมบุญจนเพียงพอก็จะได้รับอาณัติสวรรค์ให้เลื่อนชั้นไป
อยู่บนสวรรค์ 5.เทียนเขียน (เขียนสวรรค์) คือวิญญาณอมตะที่ถูกบันทึกขึ้นสวรรค์ ในระยะแรกจะได้ปกครองน้ำ ต่อมาจะได้รับ
มอบหมายให้ปกครองโลกและสวรรค์ตามลำดับ สามารถท่องเที่ยวไปมาระหว่างโลกกับสวรรค์ได้ / ที่แบ่งอย่างละเอียดอย่าง
เช่นดังเจิ้งเจี้ยนตู้ (บันทึกเขียนเมืองดังเจิ้ง) ของตู้กวางถึงในยุคห้าราชวงศ์สิบแคว้นปลายสมัยราชวงศ์ถังแบ่งเขียนเป็น 9
ชั้น คือ 1.ช่างเขียน 2.คือเขียน 3.ไท่ซิงเจินเหวิน 4.เพยเตียนเจินเหวิน 5.หลิงเขียน 6. เจินเหวิน 7.หลิงเหวิน 8.เพยเขียน
9.เขียนเหวิน / และมีคำอื่นๆ อีกมาก ขอยกตัวอย่างมาเพียงเท่านั้น

ฉินอวี่นสะท้อนวนในใจ ขุมทรัพย์ของจิวยาช่างเขียน?

นักรบสตรีชุดเกราะเงินเห็นแล้ว สองตาเอ่อคลอด้วยน้ำตา

“ข้าไม่เคยเพื่อฝันว่าจะได้ครอง ‘ไม้รังวัดฟ้า’ รัตนศักดิ์สิทธิ์ก่อน
นภาเลื่องชื่อสามภูมิของจิวยาช่างเขียน เพราะเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ที่ถือ
กำเนิดหล่อเลี้ยงกลางห้วงดารารัจกรุนดุน* กระทั่งเขียนทิพย์พระพุทธร
ต่างปรารถนาอยากได้ จิวยาช่างเขียนเป็นเขียนสวรรค์เก้าชั้นฟ้าอาศัย
รัตนศักดิ์สิทธิ์ก่อนนภานี้เอาชนะผู้ทรงฤทธิเดชอย่างเขียนทิพย์พระพุทธร
ได้”

ฝางทรงบุรุษชุดขาวเอ่ยสืบต่อ “เขานิสัยใจคอดีอดดึงเข็มเกริมไม่
เกรงกลัวสิ่งใด สุดท้ายล่วงเกิน ‘เวทหลัว’ หนึ่งในสิบเวท ต้องคำสาปแข่ง
ชมชานกลับมาถิ่นเก่าที่แดนกู๋วี่ได้ไม่ถึงครึ่งเดือนก็เสียชีวิต”

ฉินอวี่นลอบตกตะลึง

การาบผู้ร่ำรังชั้นเขียนทิพย์พระพุทธร แต่กลับถูกสายไสยเวทที่
ค่อนข้างเสื่อมทรุดในสามภูมิสาปแช่งอย่างนั้นหรือ สายไสยเวทร้ายกาจ
ขนาดนี้เขี้ยวหรือ?

ทว่าก็ถูกต้อง แม้ค่อนข้างเสื่อมทรุด แต่ก็ยังเป็นกลุ่มอำนาจอิทธิพล
ที่แผ่ขยายทั่วสามภูมิ

“ขุมทรัพย์ของจิวยาช่างเขียนเป็นที่มุ่งหวังอย่างยิ่งของทุกฝ่าย แต่
แดนกู๋วี่เป็นเพียงโลกใบเล็ก ถูกจำกัดด้วยมรรคาฟ้า ผู้ทรงฤทธิเดชไม่
อาจเข้ามา สูงสุดมีเพียงเขียนสวรรค์เก้าชั้นฟ้าเข้ามาได้ ยิ่งกว่านั้นนิสัย
ใจคอของจิวยาช่างเขียน ถึงแม้จะตายไปแล้ว คิดครอบครองสมบัติของ
เขาก็ไม่่ายตายขนาดนั้น”

“ผลคือไม่ผิดจากที่คาด เขียนและมารเป็นกายเป็นกองล้มตายที่นี่

* ‘รุนดุน’ ปรากฏการณ์รวมกัมมจากสภาวะแรกกำเนิดของโลก

บ้างถูกปลิดชีพด้วยกับดักของจิวาช่างเขียน บ้างก็เช่นฆ่าสังหารกันเอง
แน่นอนมีบางส่วนโชคดีได้ครองสมบัติ” ฝ่ายทรงเล่าความ “ส่วนข้าชุดนี้
มุ่งหวังใน ‘น้ำเต้าอิกาเพลิง’ หนึ่งในสามรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลิศของจิวา
ช่างเขียน น้ำเต้าอิกาเพลิงเปิดออก อิกาเพลิงร้อยหมื่นจุโจมสังหาร พวก
มันฉลาดปราดเปรียว มุตะไซซอนเข้าใต้ดินกลายเป็นรังอิกาเพลิงขนาด
ยักษ์แห่งนี้”

“รังอิกาเพลิงแห่งนี้อันตรายถึงขีดสุด ผู้แกร่งกล้าไม่น้อยหมายปอง
รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลิศชั้นนี้ ขอเพียงได้ครอบครอง ต่ำกว่าชั้นเซียนสวรรค์
เจ็ดชั้นฟ้าเรียกได้ว่าไร้คู่ต่อกร”

ในดวงตาของฝ่ายทรงเต็มไปด้วยความคุมแค้น

“ข้าเองก็อยากได้ยิ่งนัก ขอเพียงได้ครอง ข้าก็แก้แค้นครั้งใหญ่ได้
แล้ว”

จากนั้นก็เอ่ยพึมพำกับตนเองว่า “รู้ทั้งรู้ว่าต้องมีผู้แกร่งกล้าตายไป
ไม่น้อย และผู้ได้ครองน้ำเต้าอิกาเพลิงมีเพียงผู้เดียวเท่านั้น พวกเรายัง
คงบุกฝ่าเข้ามา น่าเสียดาย ข้ามิใช่ผู้ได้ครอบครอง”

ฉินอวินสะท้านวูบ รังใต้ดินแห่งนี้เส้นทางลับซับซ้อนคล้ายเขาวงกตขนาดมหึมา ที่แท้เป็นรังของอิกาเพลิงหรือ

รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลิศ? หากได้ครอบครอง ต่ำกว่าชั้นเซียนสวรรค์
เจ็ดชั้นฟ้าเรียกได้ว่าไร้คู่ต่อกร?

หากได้ครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงอย่าง “ดาวจักราฟ้า” ของ
บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป๋ ต่ำกว่าชั้นเซียนสวรรค์สี่ชั้นฟ้าเรียกได้ว่าไร้คู่ต่อกร
รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลิศแกร่งกล้ากว่ามากถึงเพียงนี้เชียวหรือ

“พยายามจนกระทั่งก่อนตาย สมบัติที่สั่งสมไว้ก่อนหน้าเหลือไม่กี่
ชิ้น มีเพียงอาวุธวิเศษที่ใช้เป็นประจำเท่านั้น” ฝ่ายทรงมองฉินอวิน “ทว่า

ก็เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลางหนึ่งชั้น นับว่ามีประโยชน์อยู่บ้าง”

ฉินอวินใจเต้นรัวเร็ว

รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลาง?

พอแล้ว! เพียงพอแล้ว! สมบัติสำหรับช่วยเซียวเซียวเพียงพอแล้ว!
คาดไม่ถึงว่าอาวุธวิเศษของเซียนสวรรค์ฝางหรงท่านนี้จะเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์
ชั้นกลาง

นักรบสตรีในเกราะเงินเหลือบมองฉินอวิน ก่อนถอนสายตาไปจ้อง
เงาร่างฝางหรงในชุดขาวต่อไป นางมองแววดาและสีหน้าท่าทางยามเฝ้า
วาจาของเจ้านายตนด้วยสายตาทะนุถนอม นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้เห็น
ภาพเหล่านี้

“สำหรับข้าแล้ว ผึกบำเพ็ญมาจนถึงปัจจุบันได้เพราะสิ่งนี้” ฝาง
หรงชี้ไปที่หนึ่งในม้วนตำราที่วางกองบนโต๊ะยาวตรงหน้า

“ตอนนั้นข้าเป็นเพียงคุณชายในตระกูลร่ำรวย ถึงขั้นพิชิตประตู่
เซียนเท่านั้น ยังไม่บรรลุนิติภาวะก่อนนภา ตอนนั้นเหล่าสุราของครอบครัว
ข้า มีลูกค้ายืมสุราแต่ไม่จ่ายเงิน เขาตีผมจนมามากมายเลอะเลือน ข้าเวทนา
จึงไม่คิดเงินและยังให้เขาพักในโรงเตี๊ยมข้างร้านอีกหนึ่งคืน วันต่อมาเขา
มอบภาพนี้ให้ข้าเองกับมือ กล่าวว่าแทนเงินที่ต้องจ่าย...ด้วยภาพนี้ทำให้
ข้าผึกบำเพ็ญได้จนถึงทุกวันนี้ และทำให้รอดพ้นมหันตภัยล้างตระกูลใน
บ้านเกิดของข้า”

ฝางหรงพิมพ์ “หากตอนนั้นต้องเสียชีวิตไปพร้อมเครือญาติและ
คนในบ้านเกิด บางทีอาจสุขสบายกว่า” ก่อนเอ่ยต่อเนื่อง “ข้าทิ้งเหล่านี้
ให้เจ้า เพียงแต่มีคำขอรับรอง หากกายภาคหน้าเจ้ามีความมั่นใจเต็มเปี่ยม
แล้ว ขอให้ช่วยข้าสังหาร ‘เซอเจียราชันมารอินทรี’ เดิมทีมันเป็นราชัน
ปีศาจอินทรียิ่งใหญ่ระบือนามทางเขตแดนของโลกหมิงเยา ก่อนกรรมทำ

เชิญไปทั่ว บ้านเกิดของข้าก็ถูกมันทำลาย มันบรรลुเขตชั้นปีศาจสวรรค์
หกชั้นฟ้า ถิ่นเก่าอยู่ที่แดนอิงหมัว (มารอินทรี) โลกเล็กใบหนึ่งทาง
เขตแดนของโลกหิมิงเยา”

“ข้าขอร้องเพียงอย่างเดียวนีเท่านั้น” ฝ่ายทรงมองฉินอวิน “รับ
สมบัติของข้าก็ผูกเหตุผลต้นกรรมแล้ว”

กล่าวจบเงาจำลองของฝ่ายทรงก็เลื่อนหายไป

เหลือเพียงศพของบุรุษชุดขาวยังคงไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น

“เหตุผลต้นกรรมนี้ข้ารับไว้แล้ว” ฉินอวินพยักหน้า

นักรบสตรีในเกราะเงินได้ยิวนวจานี้ แวตาก็อ่อนโยนขึ้นมาก

นางกวัكمือ ฤๅจักรวาลในทรงอกของศพฝ่ายทรงลอยออกมาวาง
บนโต๊ะ

“สมบัติล้วนอยู่ที่นี้แล้ว” นักรบสตรีอธิบาย “ฤๅจักรวาลและกอง
ตำราบนโต๊ะนี้ โดยเฉพาะม้วนภาพนั้น เจ้านายข้าฝึกถึงขั้นเขียนสวรรค์
ได้ ม้วนภาพนั้นมีส่วนช่วยอย่างมาก นายท่านคาดเดาว่าลูกค้าผู้เมามาย
นั้น น่าจะเป็นผู้ทรงฤทธิเดชที่แปลงกายมายังโลกปฤๅชน มีเพียงผู้ทรง
ฤทธิเดชเท่านั้นที่วาดภาพมหัศจรรย์นี้ได้”

“ภาพของผู้ทรงฤทธิเดช?” สองตาฉินอวินลุกวาว

ผู้ทรงฤทธิเดชไม่อาจเข้าสู่โลกใบเล็กด้วยร่างแท้ ทว่าร่างแปลง
ย่อมกระทำได้

อย่างเช่นหลิงเป่าเทียนจุณเทศนามรรคาธรรมที่เขาลิงเป่าก็เป็น
ร่างแปลงมายังโลกต่ำซาง

ฉินอวินหยิบฤๅจักรวาลขึ้นมาก่อน เปิดออกพร้อมแผ่ศาสตรา
บุภาพเข้าไปกวาดมอง ตรววจับ “ขลุ่ย” เล่มหนึ่งภายในนั้นได้ ด้วยเขต
ชั้นในตอนนั้นของฉินอวิน ย่อมวินิจฉัยได้ทันทีว่าเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้น

กลาง!

“คราวนี้ผลเก็บเกี่ยวมากเพียงพอแล้ว” ฉินอวีนเก็บถุงจักรวาล แล้วมองกองตำราบนโต๊ะ ยื่นมือหยิบม้วนภาพขึ้น คลี่เปิดออกดู

ส่วนล่างของภาพเป็นน้ำหมึกสลับกระจายผืนหนึ่ง คล้ายมหาปฐพีหนักอึ้งทะมึนดำ เหนือพสุธาน้ำหมึกดำมืดกลับเป็นผีเสื้อตัวหนึ่งวาดขึ้นด้วยเส้นสายง่ายๆ เพียงไม่กี่ขีด

ผีเสื้อโผบินประเปรียว

กระพือปีกบินอย่างสุขสำราญ เปี่ยมความปิติเบิกบาน ภาพนั้นพลัน “มีชีวิต”

ฉินอวีนมองเห็นปีกผีเสื้อกระพือเป็นภาพเคลื่อนไหว พิสตารยากคาดเดา ประหนึ่งแฝงด้วยสัจธรรมสูงสุดแห่งฟ้าดิน

ฉินอวีนเป็นผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัด ไม่เคยกราบไหว้อาจารย์ผู้เก่งกาจ ฝึกบำเพ็ญเลียนแบบธรรมชาติจนถึงปัจจุบัน ภาพนี้มหัศจรรย์ที่สุดเท่าที่เคยพบเห็นมา เพียงเริ่มมองก็อดรู้สึก “อรุณรุ่งรู้แจ้งสัจธรรม พลบค่ำวายอาตมไม่เสียดาย” มิได้ เพียงได้เห็นภาพนี้ก็บังเกิดความรู้สึกทำนองนี้ ข้อณนสงสัยต่างๆ นานาที่เกิดจากการรู้แจ้งมรรคาระบิได้ รับการคลี่คลาย สัจธรรมสูงสุดแห่งฟ้าดินหลอมรวมสู่กลางผีเสื้ออย่างเรียบง่าย

ตอน 16

เขตชั้นเซียนสวรรค์ (1)

ฉินอวี่นมองอย่างตื่นเต้นจนใบหน้าร้อนแดง เพลิดเพลินในม้วนภาพ

นักรบสตรีชุดเกราะเงินเห็นแล้วอดเอ่ยพึมพำมิได้ “ลุ่มหลงถึงเพียงนี้ ดูท่าไม่เคยพบเห็นตำราร้ายกาจมาก่อน หากมิใช่สำนักพรรคเล็กก็คงเป็นพวกไร้สังกัด จะสังหารราชันมารอินทรีได้หรือ ต้องมั่นใจเต็มเปี่ยมและบรรลุเขตชั้นเซียนสวรรค์เจ็ดชั้นฟ้า บรรลุถึงเขตชั้นนั้นได้ วังสวรรค์ย่อมส่งทูตมาดึงตัวไปเป็นขุนนางในวังสวรรค์แล้ว”

เซียนสวรรค์มีเก้าชั้นฟ้า

ทุกสามชั้นฟ้าเป็นหนึ่งช่วง คิดบรรลุเจ็ดชั้นฟ้านั้นยากยิ่งนัก

ส่วนเซียนทิพย์ผู้บรรลุเก้าชั้นฟ้าเป็นระดับอาคันตุกะสูงสุดแห่งเจ็กเซียนฮ่องเต้และหวางหมู่เหนียงเหนียง เป็นผู้ทรงฤทธิเดชในสามภูมิแล้ว

ฉินอวี่นเคลิบเคลิ้มไหลหลงมัวนอนภาพในมือ รอยกระพือของปีก
ผีเสื้อนั้นงดงามพิสดารนัก วิจิตรงดงามกว่าศาสตร์กระบี่ใดๆ ที่ฉินอวี่น
สำแดง ข้อข้องใจในมรรดากระบี่ที่ฉินอวี่นศึกษาเพียงลำพังล้วนได้รับการ
คลี่คลาย ตระหนักรู้หลักเหตุผลน่าอัศจรรย์ยิ่ง ทำให้รู้สึกปลื้มปิติเต็ม
หัวใจ

ทางหนึ่งชมมองผีเสื้อ กระบวนท่าศาสตร์กระบี่พร่างพรูในห้วงสมอง
กระบวนท่าเหล่านี้ย่อมแฝงด้วยความลึกลับอัศจรรย์ดังผีเสื้อโบยบิน

ผีเสื้อโผผิน ศาสตร์กระบี่เพลงฤทธิ์

เพียงชั่วอึดใจฉินอวี่นอนุมานกระบวนท่ากระบี่เกินพัน แร้งบันดาล
ใจปะทุพุ่งพรวดนี้ค่อยๆ มลายหายไป ในใจรู้สึกเพียงว่าวิถีแห่งผีเสื้อคือ
สังขารแห่งฟ้าดิน กระบวนท่ากระบี่ที่ตนอนุมานกว่าพันกระบวนท่าเทียบ
แล้วยังห่างชั้นนัก เพียงทว่าบัดนี้ยังสังสมไม่เพียงพอ คิดตระหนักรู้ให้
มากขึ้น ต้องใช้เวลามากกว่านี้

“น้ำหมึกสะบัดเป็นมหาปฐพีดำมืดนี้” พลันเส้นสายตาของ
ฉินอวี่นหยุดชะงักเหนือผีเสื้อ ผืนปฐพีเป็นน้ำหมึกสะบัดเป็นจุดแต้ม
กระจัดกระจายดูเรียบง่ายยิ่งนัก

แต่ด้วยเขตชั้นในตอนนี้ของฉินอวี่น เพียงชมมองก็พบว่าไม่สามัญ
ลึกล้ำ ไพศาล อัศจรรย์ เจ็บปวด กำราบ...

อารมณ์ต่างๆ ประเดประดังเข้ามา

ฟ้าดินนี้แฝงสังขารสุดยอดเยี่ยมแห่งฟ้าดินเช่นกัน เพียงแต่ช่างอัศจรรย์
ราวราน ฉินอวี่นอดกลั้นจนรู้สึกทรมาน ท่ามกลางความพรั่นเลือนพลัน
เห็นภรรยาตายจาก เห็นบุตรชายหญิง เห็นบิดามารดาพี่ชายพี่สะใภ้หลาน
ชายหญิง และเห็นปรมาจารย์จางแห่งสำนักเลนเซียว...ทุกคนที่รู้จักล้วน
ล้มหายตายจาก

เผ่ามนุษย์ทั้งโลกต่างลั่นตายสิ้น

ความเจ็บปวดทรมานครอบงำฉินอวิน แม้ชมมองได้รู้แจ้งบางประการ อนุমানศาสตร์กระบี่ได้หลายกระบวนท่า แต่เพิ่งร่อยกว่ากระบวนท่าเท่านั้น...

“อีก!” พลันกระอักโลหิตออกมาโดยไม่อาจควบคุมได้ “ไม่อาจมองต่อไปได้แล้ว เจ็บปวดทรมานยิ่งนัก” ฉินอวินรีบหลับตา

“กระอักโลหิตแล้วกลับรู้สึกดีขึ้นมาก” จึงลืมตาขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้ไม่กล้ามองมหาปฐพีเพื่อรู้แจ้ง จับต้องเพียงผีเสื้อ กวาดตามองมหาปฐพีเป็นบางครั้ง แต่เพียงหางตากวาดมอง ฉินอวินก็ตะลึงงัน

“นี่คือ...”

ผืนพสุธากว้างใหญ่ลึกล้ำดำทะมึน ผีเสื้อสุษัณฑ์ปราดเปรี้ยว

สองอย่างต่างท่วงทำนอง

แต่เมื่ออยู่ด้วยกันกลับสอดประสานหาใดเปรียบ หนึ่งหยินหนึ่งหยาง ตัดกันอย่างรุนแรง กลับกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว เป็นภาพงดงาม สมบูรณ์แบบแฝงสัจธรรมฟ้าดินสูงสุด

มองทั้งสองอย่างพร้อมกัน สัมผัสถึงความต่างแห่งหยินหยางและการสอดประสานเข้าคู่ พลันฉินอวินตระหนักรู้ครั้งใหม่ขึ้นในใจ

เมื่อก่อนฉินอวินก้มหน้าก้มตาฝึกบำเพ็ญอย่างผู้ไร้สังกัดและไร้ซึ่งอาจารย์ หลังผงาดโดดเด่น ดำรงที่บรรดาเซียนสวรรค์เทพสวรรค์ทั้งไว้ให้ในโลกต่างมีส่วนช่วยเขาได้น้อยมาก เนื่องจากเขาเองก็แทบถึงระดับขั้นนี้แล้ว

ปรมาจารย์จางแห่งสำนักเลนเซียวนั้นไม่จำเป็นต้องเอ่ยให้มาก ท่านเป็นศิษย์ผู้รับสืบทอดสายตรงของหลิงเป่าเทียนจุน ได้รับการ

ถ่ายทอดวิชาขั้นสุดยอดของสามภูมิ

บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปก็อยู่ในเหตุการณ์ขณะหลังเป่าเทียนจน
เผยแผ่มรรคา นับเป็นศิษย์นามลักษณะของปรมาจารย์มรรคา

พระหมัวเฮอเป็นพระโพธิสัตว์สำนักพุทธเพียงท่านเดียวที่ถ่ายทอด
คำสอนในโลกต่ำชาว

มังกรสวรรค์ตงไห่ถือกำเนิดจากเผ่ามังกร

มีเพียงปีศาจสวรรค์และจักรพรรดินุชย์ที่ฝึกบำเพ็ญก่อนเข้า
ธรรมดา แม้วิชาที่ได้รับสืบทอดจะสามัญ แต่หนึ่งเป็นผู้รับสืบทอดของ
เผ่าปีศาจ อีกหนึ่งเป็นผู้รับสืบทอดสายอสูรเวท

มีเพียงฉินอวิ้น ในตอนแรกนั้นได้วิชาเขียนกระบี่ระดับขั้นปฎิชน
นอกจากนี้แล้วก็ไม่มีอันใดอีก!

เมื่อเขตชั้นยิ่งสูง วิชาฝ่ามือจากผนังศิลาที่เคยได้ครองนั้นก็มีส่วน
ช่วยได้น้อยลงทุกที

แต่ภาพผีเสื้อนี้กลับสูงส่งกว่าวิชาฝ่ามือบนผนังศิลามากนัก
อารมณ์แห่งวิชาฝ่ามือผนังศิลาดูเดือดรุ่มแรง แผ่เจตน์กระแสน้ำ
ตามใจ แต่ภาพผีเสื้อนี้เพียงหยาดหมึกสาดกระเซ็นเรียบง่ายผสานลาย
เส้นไม้ก็ขีดเป็นผีเสื้อ กลับเป็นความเรียบง่ายถึงที่สุดแห่งมหามรรคา
ลึกล้ำสูงส่งมีรูกว่าเท่าใด เป็นอีกระดับชั้นหนึ่งโดยสิ้นเชิง

กระทั่งเขียนสวรรค์ยังต้องชมมองอย่างเลื่อมใส

ฝางหรงเขียนสวรรค์ท่านนี้ก็กล่าวแล้ว ม้วนภาพนี้น่าจะวาดโดยผู้
ทรงฤทธิเดช

ม้วนภาพเช่นนี้ทำให้ฉินอวิ้นเขียนกระบี่ขั้นปฎิชนไว้สังกัดตั้งได้
สมบัติประเมินค่ามิได้ เพลิดเพลินอยู่ในวิชา ผลเก็บเกี่ยวมหาศาลนัก

แท้จริงแล้วหากเป็นศิษย์ชั้นยอดเยี่ยมของสำนักใหญ่ในโลก

หมิงเย่มาพบเข้าคงไม่มีใครสนใจม้วนภาพนี้ เนื่องจากพวกเขามีโอกาสพบเห็นตำราที่ผู้ทรงฤทธิเดชจรณาด้วยมือตนเอง

ฉินอว้นจมอยู่ในภาพผีเสื้อ นักรบสตรีก็ไม่รบกวน

แต่ด้านนอกนั้น

“เซียนกระบี่ชั้นปุกุชนั่นสั่งหารศิษย์น้องเข้าไปอีกตน เท่ากับสั่งหารศิษย์น้องข้าสามตนต่อเนื่องกันแล้ว” เทพมารชุดแดงเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “เดิมทีคิดว่าอู๋มอ่งจะได้ดินหลายสายซับซ้อน ไม่น่าพบกันได้ง่ายดาย อีกทั้งได้เตือนพวกนั้นล่วงหน้าแล้ว ทันทีที่พบเซียนกระบี่ชั้นปุกุชนั้นให้แผ่นหนิทันที แต่ผู้ใดจะคาดยังมีศิษย์น้องเสียชีวิตไปอีกตน”

“เป็นเพราะมันเจ้าเล่ห์นัก!” เทพมารถือดาบที่อยู่ด้านข้างแค้นเสียงเฮอะ “ถึงกับให้ศิษย์ของวังจิงอวี่พกกระบี่เหินไว้ ไม่มีผู้ใดระแวดระวังศิษย์วังจิงอวี่ผู้นั้น แต่พอเข้าใกล้ กระบี่เหินพลันสำแดงอาณุภาพ...รับมือไม่ทันการณ์แล้ว ศิษย์น้องถึงถูกสะบัดไปหนึ่งตน”

“อืมม” เทพมารชุดแดงพยักหน้า “น่าเสียดายพวกเราไม่มีสมุนคอยสำรวจอยู่ด้านในแล้ว”

บัดนี้ฝ่ายสำนักมารพันดาบของพวกมันมีเพียงสี่เทพมารอยู่ที่นี่ พวกมันสองตนเป็นเทพมารสามชั้นฟ้า ไม่ใคร่แยแสความเป็นความตายของศิษย์น้องอ่อนแอเท่าใดนัก แต่ก็ไมอาจบีบให้ศิษย์น้องอีกสองตนเข้าไปสำรวจเส้นทาง

ก่อนหน้านี้ให้ศิษย์น้องทั้งห้าคุมตัวเชลยเข้าไป เรื่องอันตรายที่สุดก็ให้พวกเชลยรับหน้าที่

ขณะสองเทพมารสามชั้นฟ้ากำลังหัวเสียร้อนใจอยู่นั้น พลันเกิดเสียงกึกก้องกัมปนาทขึ้นจากบริเวณใต้ดินของเทือกเขา

ทั้งสามฝ่ายเห็นอเทือกเขาต่างตะลึงงันแล้ว

‘ต้นตอของเสียงอยู่ลึกลงไปหนึ่งพันแปดร้อยสี่ได้เทือกเขา’ เทพมารถือดาบเมื่อตรวจจับแล้วก็ถ่ายทอดเสียงบอก ‘ลึกถึงขนาดนี้ อาณาภพยังแกร่งกล้าถึงขั้นนี้ ดูท่าคัมภีร์สถานที่สำคัญแล้ว’

เทพมารชุดแดงก็หัวนโหนในใจ ‘จากบันทึกของสำนัก ที่นี้มีน้ำเต้าอีกาเพลิงรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลิศซุกซ่อนอยู่ ตอนนั้นการต่อสู้ดุเดือดรุนแรง แต่สุดท้ายต่างฝ่ายต่างหยุดมือฉันทันทีตรงปิดตายทั้งแดนกู๋วี่ จากนั้นให้ศิษย์ธรรมดาค่อยๆ สำนวญตรวจสอบโดยอ้างการฝึกซ้อม เช่นนี้ความเสียหายก็น้อยลง ใจกลางรังอีกาเพลิงนั้นพวกเราไม่กล้าเข้าไป เขียนสวรรค์มารสวรรค์ที่เสียชีวิตที่นี่มีมากมายก่ายกอง พวกเราได้ครองสมบัติบางส่วนก็เพียงพอแล้ว’

พวกมันฝึกบำเพ็ญจนถึงเขตชั้นชั้นนี้ ไม่ห่างไกลจากการบรรลุเป็นมารสวรรค์แล้ว ศิษย์ธรรมดาทั่วไปไม่ล่วงรู้ความลับนี้ แต่ระดับยอดเยี่ยมสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดต่างล่วงรู้

เมื่อเกิดเสียงดังสนั่นมาจากใต้เทือกเขา ฝ่ายเผ่ามังกรร่างแปลงเป็นแสงวาบลอดเข้าไปในถ้ำอย่างรวดเร็ว

“ไป!” ฝ่ายสำนักเต๋าหลังลังเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ผลุบเข้าไปในอุโมงค์เช่นกัน

“พวกเราไปหรือไม่ไป” เทพมารถือดาบสอบถาม

“พวกมันล้วนมีสายอยู่ด้านใน ในเมื่อพวกมันกล้าเข้าไป พวกเราก็เข้าไป!” เทพมารชุดแดงคำรามลั่น

ดังนั้นฝ่ายเทพมารเร่งรุดลอดเข้าถ้ำไปตามฝ่ายผู้บำเพ็ญเต๋า

เพียงชั่วพริบตา ท้องฟ้าเหนือเทือกเขาว่างเปล่าไร้เขตชั้นจิตเอกะเหลือเพียงชั้นปฐุชนที่หวังเก็บตกอยู่ไม่กี่คน

“เข้าไปหมดแล้ว?”

“ผู้แกร่งกล้าสามฝ่ายและเขียนกระบี่ชั้นปู้ชุนล้วนอยู่ภายในนั้น
ได้ดินนั้นยิ่งคึกคักแล้ว” ชั้นปู้ชุนเหล่านั้นย่อมหวังให้ปะทะคุเดียด น้ำชุน
เหมาะจับปลา* จับปลาได้ก็ใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารหลบหนี

---

* เปรียบเปรยว่าเกิดสถานการณ์วุ่นวายถึงเหมาะจะฉวยโอกาส

ตอน 17

เขตชั้นเซียนสวรรค์ (2)

แต่สามฝ่ายเข้ารังอีกาเพลิงได้ไม่นานพลันผืนปฐพีสะเทือนเลื่อน
ลั่น

ที่ทำให้ชั้นปฐุชนเจ็ดคนรวมถึงหลูไหยวตะลึงพริ้งเพริดก็คือเสียง
ลั่นครันครันนี้ดังขึ้นเรื่อยๆ เด่นชัดว่าใกล้พื้นผิวดินเข้ามาทุกที จากนั้นทั้ง
เทือกเขาเริ่มสั่นคลอนยกตัวขึ้น

“พวกเขาทำอันใดกันแน่”

“น้ำขุนจับปลา แต่น้ำก็ไม่อาจขุนจนเกินไป พวกเราจะจมน้ำตาย
กันหมดแล้ว!” ชั้นปฐุชนทั้งเจ็ดตระหนกตะลึงรีบหนีไปที่ไกล ทะยาน
พลางมองเทือกเขาที่กำลังสั่นคลอนและยกตัวขึ้น

ในที่สุด เกิดเสียงดังตูมสะท้านฟ้าเทือกเขายาวประมาณสิบลิ้งระเบิด
แตกออก บริเวณสิบลิ้งนั้นกลายเป็นผุยผง ระลอกคลื่นจากแรงระเบิดแผ่
ขยายสี่ทิศแปดทาง เกระหัดหลูไหยวและคนอื่นๆ ต่างเห็นทะยานออก
นอกบริเวณเทือกเขาไปไกลแล้ว ระลอกคลื่นจากแรงระเบิดขยายพรวด

สองร้อยกว่าลีลามมาถึงเบื้องหน้าพวกเขา แต่อาณูภาพก็อ่อนด้อยลง ทำอันใดแม้กระทั่งเขตขึ้นก่อนนภาทั่วไปไม่ได้

ลวดลายยันต์ปรากฏในดวงตาหลูโหยว ชะเง้อมองไกล เพียงปราศเดียวก็มองเห็นแสงสมบัติเด่นชัดในแอ่งหลุมลึกจากการระเบิด

“แสงสมบัติปรากฏเด่นชัด มีสมบัติสำคัญ!” หลูโหยวอดพึมพำมิได้

“ความเคลื่อนไหวใหญ่โตไปแล้ว เขตชั้นจิตเอกะล้วนฉับไว คาดว่าเครื่องแดนกู่र्वก็ตรวจจับได้” บรรดาชั้นปฤชณที่อยู่ด้านข้างต่างทำหน้าชื่นชม “พวกนั้นส่งสัญญาณบอกต่อกัน คาดว่าไม่นาน เขตชั้นจิตเอกะชั้นยอดในแดนกู่र्वล้วนล่วงรู้”

“อีกไม่นานก็จะมีเขตชั้นจิตเอกะกลุ่มใหญ่ดาหน้าเข้ามา”

“ผู้แกร่งกล้ามากมายถึงเพียงนั้น ไม่มีวันถึงตาพวกเราหรอก”

ทั้งเจ็ดต่างสนใจ

เกิดความเคลื่อนไหวใหญ่โตในชั้นใต้ดิน แต่ฉินอวี่นที่อยู่ในถ้ำฟ้ากลับไม่รู้สึกแม้แต่น้อย

เนื่องเพราะถ้ำฟ้าแห่งหนึ่งล้วนสกดกันความเคลื่อนไหวจากภายนอกโดยสิ้นเชิง

ฟู! ลมโซยพัดภายในถ้ำฟ้า กลีบดอกห่อรวงกุ

ฉินอวี่นยังคงมองม้วนภาพ ทศนาผีเสื้อและมหาปฐพีมืดดำกลางภาพ ความตระหนักรู้หลากหลายกลายเป็นกระบวนท่ากระบี่ภายในใจ

“อรุณรุ่งรู้แจ้งสัจธรรม พลบค่ำวายอาตมมิไม่เสียดาย ข้าฉินอวี่นวันนี้ันว่าได้ล่วงรู้ถึงความแตกต่างจากเซียนทิพย์และพระพุทธรูว่ามากมายถึงเพียงใดแล้ว”

ฉินอวี่นม้วนเก็บภาพเข้าถุจักรวาลอย่างระมัดระวัง เขาเองก็เชื่อ

ว่าภาพนี้วาดโดยผู้ทรงฤทธิเดช เนื่องเพราะล่ำพั้งทัศนภาพมีเสือเพียง
ครึ่งวัน ในใจกลับได้ผลเก็บเกี่ยวมหาศาล

ยามคิดค้น “สัญญาเดิยวตาย” กระบวนท่าที่ห้าแห่งกระบี่ดุจฝันก็
ใกล้เคียงเขียนสวรรค์หาใดเทียบแล้ว ห่างจาก “หนึ่งกระบี่ก่อร่างสร้างถ้ำ
ฟ้า” ไปไม่ไกล

แต่ผลเก็บเกี่ยวมหาศาลที่ได้จากการชมมองภาพมีเสือ ทำให้
ทะเลงเหือบางๆ ดังกระดาษหน้าต่างได้โดยไม่รู้ตัว ความตระหนักรู้เกี่ยว
กับมิติบรรลุถึงระดับขั้นใหม่

ฉินอวินในบัดนี้เข้าใจโครงสร้างของถ้ำฟ้าปาท้อที่อยู่ตรงหน้า
มั่นใจว่าหนึ่งกระบวนท่าก็ทลายถ้ำฟ้าลงได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อนหน้านี้เขา
ไม่อาจกระทำได้

แม้ทะเลงผ่านเพียงเหือบางดังกระดาษหน้าต่าง แต่คุณลักษณะกลับ
วิวัฒนาการเปลี่ยนแปลง

มรรคากระบี่ทั้งสี่ประกอบเป็นรูปแบบที่สมบูรณ์ ไม่จำเป็นต้อง
สำแดง ฉินอวินก็กระจางในใจว่าอาณาเขตมรรคาถึงขั้นหนึ่งร้อยลี้!
ระดับขั้นนี้ถึงมีความมั่นใจเมื่อต้องผจญด่านเคราะห์กรรมกลายเป็นเขียน
สวรรค์

พลังฟ้าดินในโลกหมิงเยาค่อนข้างเข้มข้น หลอมรวมจิตเอกะได้
ง่ายตาย แต่ “เคราะห์สวรรค์” ในโลกหมิงเยานั้นทรงพลังสุดแสน ต้องมี
อาณาเขตมรรคาหนึ่งร้อยลี้ เขตขึ้นถึงชั้นเขียนสวรรค์ ถึงกล้าผจญด่าน
เคราะห์กรรม เขตขึ้นถึงระดับย่อมประสบผลสำเร็จ หากไม่ถึงระดับแทบ
จะล้มเหลว

แน่นอนว่ามีปัจจัยอื่นประกอบอีก อย่างเช่นการสั่งสมบุญบารมี
หากมีบุญกุศลจำนวนมากติดตัว อานุภาพของเคราะห์สวรรค์ก็จะลดทอน

ลงเอยเช่นพวกหงหลังทงนั้นกลับชาติมาเกิดก็เพื่อสั่งสมบุญกุศลบารมี
หวังลดทอนความร้ายแรงของเคราะห์สวรรค์

“เจ้านั่งมองอยู่ครึ่งค่อนวัน ได้ผลเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่หรือ” นักรบ
สตรีอดถามมิได้ นางเองก็คาดหวังให้ฉินอวินล้างแค้นให้เจ้านาย ย่อม
หวังให้ฉินอวินแกร่งกล้าขึ้น

“ได้ผลเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่” ฉินอวินพยักหน้า

มือขวากวาดออก กระบี่เหินหมอกพิรุณปรากฏในมือ ขยายใหญ่
ถึงสามมือคล้ายกระบี่ทั่วไป

ฉินอวินหลับตาลง

ครึ่งค่อนวันนี้...ท่ามกลางความตระหนักรู้มากมายมหาศาลในใจ
หนึ่งกระบี่แทบพุ่งทะลัก บัดนี้พยายามข่มกลั้นสยบมันไว้ หล่อเลี้ยงให้
สมบูรณ์พร้อมต่อไป

ฉินอวินกำกระบี่เหินหมอกพิรุณไว้ครู่หนึ่ง ก่อนหมุนควงข้อมือ
กวัดแกว่ง

หนึ่งกระบี่นี้มิได้ใช้ศาสตราวุธ เพียงแต่แฝงด้วยปณิธานและ
อารมณ์ของฉินอวิน

ขวับ! แสงกระบี่แลลวาว กวาดผ่านกำแพงลานบ้าน ตัดต้นท้อ
เรียงรายภายนอก เพียงรวดเดียวถึงปลายสุดแห่งถ้ำฟ้า

ทั้งถ้ำฟ้าสั่นสะเทือนเล็กน้อย ผนังถ้ำปรากฏให้เห็น ลั่นกระเพื่อม
เป็นระลอก

“อันใดกัน!” นักรบสตรีสะท้อนตะลึง “ข้ารู้สึกได้ว่าเรามีได้ใช้
ศาสตราวุธใดๆ เพียงหนึ่งกระบี่ไม่มีสิ่งใดเจือปนก็ทำให้ทั้งถ้ำฟ้า
สะเทือนไหว หากใช้ศาสตราวุธกับของวิเศษ ทั้งถ้ำฟ้าคงพังทลายลง
แล้ว เจ้านายข้าหลังผจญด่านเคราะห์กรรมกลายเป็นเซียนสวรรค์แล้ว ถึง

ใช้ศาสตราวุธเขียนสวรรคกับรัตนศักดิ์สิทธิ์ หนึ่งกระบวนท่าทลายถ้ำฟ้าได้...การสังฆของเขาล้ำลึกแน่นหนากว่าเจ้านายของข้า” นักรบสตรีกระจำงแจ่งในจุดนี้

เดิมทีฉินอวินก็ไม่ห่างไกลจากเขตชั้นเขียนสวรรค

ทัศนภาพผีเสื้อเพียงชั่วตมชาหนึ่งจอก เขาก็บรรลुขีดจำกัดของระดับชั้นนั้น หลังเพ่งพินิจไปอีกครึ่งก่อนวัน ทำให้การสังฆลึกล้ำมากขึ้น

“หนึ่งกระบี่นี้...” ฉินอวินสำแดงหนึ่งกระบี่ ยกหนักดั่งเบา สมบูรณ์พร้อมไว้บกพร่องและอ่อนโยนอย่างยิ่ง

ไม่คล้ายพลานุภาพแห่ง “สัจจรเดิยวตาย” กระบวนท่าที่ห้าของกระบี่ดู่ฉัน

กลับละม้ายลมวสันต์โชยผ่านใบหน้า สายลมอบอุ่นฝอยฝนโปรยปราย อ่อนโยนยิ่งนัก หนึ่งกระบี่อันอ่อนโยนนี้วิวัฒนถึงเขตชั้นระดับใหม่

“กระบี่นี้คือกระบวนท่าที่หกแห่งกระบี่ดู่ฉัน เรียกว่า ‘แรกพบสายฟ้า’ ” ฉินอวินเอ่ยพึมพำเสียงเบา

แรกพบสายฟ้า...

ยังจำได้ ริมน้ำฮวาหยาง วันนั้นเป็นวันคัดเลือกยอดบุปผา ผู้คนมิดฟ้ามัวดิน มีปีศาจโจมตี

อาการของสตรีในชุดเขียวอ่อนพลีวไสว “ฝ่ามืออสณี” หนึ่งแยกสามสายกระหน่ำร่างปีศาจ

นั้นเป็นการพบกันครั้งแรกของฉินอวินและอีเซียว

ภาพเหตุการณ์ยามแรกพบ สลักลึกในจิตวิญญาณ ยากลืมเลือนนิจนิรันดร์

“แรกพบสายฟ้า” ฉินอวินสำแดงหนึ่งกระบี่อ่อนโยนประดุจลม

วสันต์ละอองฝนพร่างพรมพร้อมหวนรำลึกความทรงจำในครั้งนั้น ช่างงดงามนัก

จากนั้นเพียงสาวเท้า พลันหายวับไปจากลานแห่งนั้น แหวกตัดอากาศมาปรากฏกลางป่าท้อห่างออกไปหลายลี เริ่มฝึกกระบี่กลางป่าท้อ เนื่องจากหากยังฝึกกระบี่ในลานแห่งนั้น เกรงว่าทั้งลานบ้านแห่งนั้น คงพังทลายแล้ว

เมื่อครู่หนึ่งกระบี่ “แรกพบสายฟ้า” แม้มิได้สำแดงศาสตราวุธภาพใดๆ แต่เพียงฉลบลมผ่านกำแพง ยังทิ้งรอยปริแตกเป็นทางยาวไว้

กลางป่าท้อนี้ ฉินอวินแปลงสิ่งที่ตระหนักรู้ทั้งหมดทั้งสิ้นเป็นศาสตร์กระบี่

อนุমানในใจและสำแดงด้วยมือตนเองยังคงมีข้อแตกต่าง สำแดงด้วยกระบี่ถึงพิสุจน์พลาญภาพได้อย่างแท้จริง

โลกภายนอก

เทือกเขาเนื่องจากเคลื่อนไหวรุนแรง ชักนำกลุ่มยอดอิทธิพลแต่ละฝ่ายมาถึง บรรดาศิษย์ชั้นเยี่ยมเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าของยอดสำนักใหญ่มีโอกาสเป็นเซียนสวรรค์มารสวรรค์สูงยิ่ง ดาหน้ามาที่นี้ย่อมรู้ความลับของแดนภู่อู่วิวู๋บ้าง ล่วงรู้ว่บริเวณแถบนี้เป็นที่ซ่อนของ “น้ำเต้าอิกาเพลิง” รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นเลิศ

แดนสำคัญแห่งนี้มีเซียนสวรรค์เทพสวรรค์สิ้นชีพอยู่ไม่น้อย ชุมทรัพย์ย่อมมากมาย เพียงแต่ล้วนอันตรายอย่างมากเช่นกัน

บัดนี้เกิดความเคลื่อนไหวใหญ่โต ถึงขั้นชุมสมบัติปรากฏให้เห็น พวกเขาย่อมเร่งรุดมา

“มีคนมาอีกแล้ว!”

“เป็นสำนักอวี้ตัง เป็นพวกสำนักเต๋าอีกแล้ว”

บริเวณเทือกเขาคลาล้ำด้วยผู้แกร่งกล้า มีทั้งสายสำนักพุทธสำนักเต๋าและสายเทพमार ต่างมองเห็นผู้แกร่งกล้าเขตชั้นจิตเอกะกลุ่มหนึ่งเหินเมฆหมอกเข้ามา เพียงปราดเดียวก็จำแนกได้ว่าเป็นศิษย์สำนักอวี้ตังยอดสำนักใหญ่แห่งโลกหมิงเย่า ในบรรดานั้นมีเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดสามท่าน สองชั้นฟ้าระดับสุดยอดมีถึงหกท่าน กลับกลายเป็นว่าหนึ่งชั้นฟ้ามิได้มา! เพราะถึงอย่างไรการต่อสู้ที่นี้เด่นชัดว่าจะดุเดือดรุนแรงขึ้นทุกที อ่อนด้อยเกินไปจะเป็นตัวถ่วงเสียเปล่า

“เขตชั้นจิตเอกะมากมายถึงขนาดนี้เชียวหรือ”

“เกรงว่าผู้แกร่งกล้าเกือบครึ่งหนึ่งของแดนกู๋อวี้ล้วนมาที่นี่แล้วกระมัง”

“นี่นับประสาอันใดกัน ทุกฝ่ายต่างกำลังเร่งรุดมา คาดว่าคราวนี้เขตชั้นจิตเอกะร้ายกาจจำนวนเกินครึ่งของทั้งแดนกู๋อวี้ล้วนมาที่นี่”

ศิษย์สำนักอวี้ตังเหินทะยานไปพลงสนทนากันไปพลง

เมิ่งฮวนก็เป็นหนึ่งในกลุ่มนั้น

เมิ่งฮวนมองผู้แกร่งกล้าแต่ละฝ่ายกลางเทือกเขาด้วยความสงสัยใคร่รู้ ออกจะตื่นเต้นอยู่บ้าง ทันทีที่เกิดการแย่งชิงสมบัติ ย่อมปะทะดุเดือดรุนแรง

“ศิษย์น้องเมิ่ง หลังทิวาเหินทะยานถึงโลกหมิงเย่าแล้วประสบการณ์เช่นฆ่าสังหารชั้นเป็นตายน้อยมาก อีกประเดี๋ยวอย่าได้สับสนอลหม่าน จำไว้ว่าทุกอย่างให้ทำตามคำกำชับของศิษย์พี่ทั้งหลาย” บुरुษผอมแห้งข้างกายเอ่ยเตือนเสียงเบา

“วางใจ ข้าเข้าใจ” เมิ่งฮวนพยักหน้า

ตอน 18

ชวนเออร์

ส่วนลึกในรังใต้ดิน กลางป่าท้อภายในถ้ำฟ้า

ฉินอวี่นสำแดงวิชากระบี่ กระบี่เหินฉวัดเฉวียนกลีบดอกท้อร่วงพรั่ง
ฝีกกระบี่ถึงหนึ่งชั่วยามเต็มๆ ฉินอวี่นถึงหยุดพัก เก็บกระบี่เหิน
หมอกพิรุณ ล้วงม้วนภาพออกจากถุงจักรวาล คลี่เปิดทัศนภาพผีเสื้อ
อย่างละเอียดอีกครั้ง

“เดิมทีคิดว่าชมมองภาพผีเสื้อครั้งนี้ ตระหนักรู้มากมาย สังสมลิลิ
จะสร้างสรรค์กระบวนท่าที่เจ็ดต่อเนื่องได้อีก” ฉินอวี่นจดจ้องภาพผีเสื้อ
อยู่ครู่ใหญ่ ก่อนส่ายหน้าแผ่วเบา “กระบวนท่าที่หก ‘แรกพบสายฟ้า’ กลับ
คิดค้นได้สบาย แต่กระบวนท่าที่เจ็ดนั้น...ยังคงสังสมไม่เพียงพอ ขาด
พร่องไปอีกเพียงเล็กน้อย”

“แรกพบสายฟ้า” กระบวนท่าที่หกนั้นคิดค้นสำเร็จเพราะถึงพร้อม
ด้วยเงื่อนไข

มหาปฐพีดำทะมึนในภาพผีเสื้อ ฉินอวี่นชมมองแล้วให้อึดอัด

ทราบถึงชั้นกระอักโลหิต

ทว่า “ผีเสื้อโผผิน” และ “พสุธาตำมะมิน” หนึ่งหยินหนึ่งหยางกลับ
ทำให้ฉินอวิ้นตระหนักรู้มากมาย เนื่องจากเขามีความปรารถนาแรงกล้า
คิดสร้างกระบวนท่าแข็งแกร่ง ซึ่งก็คือกระบวนท่าที่เจ็ด

เพียงแต่เด๋นซัดว่าการสั่งสมยังขาดพร่อง ยังไม่ถึงเป้าหมายที่คาด
หวังในใจ

“ไม่สั่งสมครึ่งก้าว ไม่อาจถึงขั้นสี่ รอสั่งสมอีกล้ำมากกว่านี้ ถึงตอน
นั้นกระบวนท่าที่เจ็ดย่อมสำเร็จเอง” ฉินอวิ้นไม่เรียกร้องต่อตนเองหนัก
หน่วงอีก เขาเองก็กระจ่างแก่ใจ อีกไม่นานก็คิดค้นกระบวนท่าที่เจ็ดได้
แล้ว

เก็บภาพผีเสื้อแล้ว พลันร่างแปลงเป็นแสงวาบลอยทะยานกลับเข้า
ลานกลางป่าท้อ

กลางลานแห่งนั้น นักรบสตรีนั่งคุกเข่าข้างศพฟางทรงบุรุษชุดขาว
เฝ้ารออยู่เงียบๆ

“นักรบพิทักษ์คาถาจงรักภักดีต่อเจ้านายมาก” ฉินอวิ้นพิมพ์

“เจ้ามาอีกแล้ว” นางเงยหน้ามอง

“อืมม” ฉินอวิ้นพยักหน้า “ข้ามากล่าวอำลา”

“วัฏสงสารในมรรคา วิถีแห่งเหตุผลต้นกรรม จงจำคำสัญญา
กับเจ้านายข้าให้มั่น” นักรบสตรีย้าเตือน

“วางใจ เรื่องที่ข้ารับปาก ย่อมจดจำเป็นแม่นมั่น” ฉินอวิ้นเอ่ยตอบ
“เพียงแต่ตอนนี้ ข้ายังมีใช้คู่ต่อกรของราชันมารอินทรี”

จอมปีศาจมารระดับขั้นนี้ กระทั่งวังสวรรค์ยังต้องส่งนักรบสวรรค์
แม่ทัพสวรรค์เก่งกาจมาต่อกรด้วย

ฉินอวิ้นประสานมือค้ำับเล็กน้อย จากนั้นก็หมุนตัว

พรีบ! เเงร่าเงเงงแฉลบ ลั่วลงที่ปลายถนนศิลาซงสีอบริเวณประตู
แห่งถ้ำฟ้านี้

“เปิด” ประตูถ้ำฟ้าเปิดออกง่ายดาย มองเห็นผนังผาของอุโมงค์
ใต้ดิน ฉินอวินเงเงงสาวเท้าก็ก้าวออกไปแล้ว

ประตูถ้ำฟ้าปิดลงอีกครั้ง

ทั้งถ้ำฟ้าเหลือเงเงงนักรบสตรีและศพของผางหรงผู้นั้น

พลันเสียงดังครันครัน ทั้งถ้ำฟ้าสะเทือนไหว

“เจ้านายกล่าวไว้ว่า เมื่อมีอนุชนรุ่นหลังรับเหตุผลต้นกรรมครอง
สมบัติของท่าน หลังผู้นั้นจากไปก็เป็นเวลาพังทลายของถ้ำฟ้าแห่งนี้แล้ว”
นักรบสตรีปลดหน้ากากลงช้าๆ จ้องศพผางหรงด้วยอารมณ์ลึกล้า “ยัง
กล่าวว่าให้ท่านแหลกสลายเป็นคว้นหมอกพร้อมป่าท้อแห่งนี้”

ด้านนอกพายุโหมกระหน่ำรุนแรง ถ้ำฟ้าป่าท้อสบลั้กำลังพังทลาย
เรือนล้อมลานแห่งนี้ลั่นครืนลงในที่สุด

“ท่านมอบยันต์ชีวิตแก่ข้า ให้ข้าเป็นอิสระ” นางพลิกมือหยิบรูป
สลักหยกเป็นมนุษย์ตัวจ้อยออกมา รูปร่างของรูปสลักเป็นหญิงนางหนึ่ง
“แต่นับจากวันที่ท่านตายจากไป ข้าก็ตายไปพร้อมท่านแล้ว”

นางยัตรูปสลักกลับเข้าไปในทรวงอกของศพ “จำได้ว่าตอนที่ข้า
รู้จักท่าน ท่านโดดเดี่ยวเดียวดาย ไร้ญาติมิตร ไร้บ้านเกิด คิดเงเงงล้าง
แค้น”

นางพึมพำ “ข้าติดตามท่านย่ำเหยียบทั่วห้วงดารাজักร เสาะหา
โอกาสไปทุกแห่งหน ข้าอยากล้างแค้นให้ท่านเหลือเกิน แต่ข้าเป็นเงเงง
นักรบพิทักษ์คาถาที่ถูกหลอมสร้างออกมา ไม่อาจยกระดับพลังฝีมือไป
ชั่วนิรันดร์”

ลานบ้านแห่งนี้เริ่มพังทลาย ลมกระโชกกลางอากาศม้วนกวาดเข้า

มารวบรวมร่างนางและศพของฝางหรง

“ก่อนตายท่านยังอยากให้ข้าได้เห็นโลก ได้ยิ้มมากขึ้น แต่ว่า ข้า
ไม่อยากเห็นโลก เห็นผู้อื่น ข้าคิดอยู่เป็นเพื่อนท่านเท่านั้น”

นางบีบยันต์ชีวิตในมือแหลกละเอียด รอยร้าวเป็นสายปรากฏบน
เกราะสีเงินทันที

ยันต์ชีวิตไม่ถูกทำลาย นักรบเทพไม่อาสัญ

หากยันต์ชีวิตถูกทำลาย ก็เป็นเวลาดับสูญอย่างแท้จริง

ศพของฝางหรงถูกลมกระโชกพัดขยี้จนเริ่มซ่านสลาย ร่างของ
นักรบสตรีก็เริ่มแตกร้าว น้ำตาคลอเบ้าก่อนหลังริน

“ที่แท้ยามยันต์ชีวิตแหลกสลาย ข้าถึงหลังน้ำตาได้” นักรบสตรีเอ่ย
เสียงเบาหวิว นางกอดเจ้านาย มลายเป็นควันหมอกอย่างช้าๆ ท่ามกลาง
วายุกระหน่ำ

“ผู้ได้บังคับบัญชาการระเจ้านาย”

“นับจากนี้ไป เจ้าติดตามข้า ข้าไว้หลักแหล่ง เพียงเที่ยวท่องกลาง
ห้วงดารารจักรเท่านั้น เมื่อก่อนท่องตามลำพัง ต่อไปนับว่ามีเพื่อนแล้ว”

นักรบสตรีซึ่งยังไม่ประสีประสาในตอนแรกติดตามเจ้านายไปยังที่
ต่างๆ กลางห้วงดารารจักร ไปยังโลกต่างๆ เพื่อแสวงหาโอกาส
สำหรับนาง เจ้านายเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง

กลางอุโมงค์ใต้ดิน

ฉินอวิ้นพุ่งทะยานไปเบื้องหน้า ไม่ทราบสิ่งที่เกิดขึ้นภายในถ้ำฟ้า
หลังเขาจากไปแล้ว

สมบัติล้ำค่าของฝางหรง นอกจากภาพฝีมือและรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้น

กลางหนึ่งชั้นแล้ว ฉินอวินไม่พบยันต์ชีวิตของนักรบสตรี จึงกระจ่างแจ้งว่าฝางหรงเขียนสวรรณาท่านนั้นไม่คิดมอบนักรบสตรีให้อนุชนรุ่นหลัง

“อาจเป็นเพราะอยู่ด้วยกันมานาน มีความผูกพันแล้วกระมัง” ฉินอวินเอ่ยเสียงเบา

ฉินอวินสัญญาจกลางอุโมงค์ แม้หลายปีมานี้ เขาเจ็บปวดทรมานใจด้วยความเป็นห่วงภรรยาและบุตรสาว แต่ตอนนี้ภายในใจกลับตื่นตื้นตันยินดีมิใช่เพราะบรรลुเขตชั้นเซียนสวรรณ แต่เป็นเพราะได้ครองสมบัติมากเพียงพอจะขอให้เทพมังกรผุ้ช่วยเหลือ!

“หลังออกไปแล้ว ต้องดูสถานการณ์ภายนอกว่าเทพมารเหล่านั้นยังอยู่หรือไม่ หากไม่อยู่แล้ว ลู่ฝาน แม่นางอวีและเชลยคนอื่นๆ ก็จากไปได้”

ฉินอวินรู้สึกดีต่อลู่ฝานและแม่นางอวี อาจเป็นเพราะความรักที่มีต่อภรรยา ทำให้รู้สึกดีต่อคู่ชีวิตที่รักกันอย่างแท้จริง

ลัดเลาะไปตามเส้นทางในแผนที่ เข้าใกล้ผืนปฐพีเข้าไปทุกที

ตูม! บัง! แรงสะเทือนส่งผ่านเข้ามาจากภายนอก แม้อยู่ห่างกันไกล ฉินอวินยังคงรู้สึกได้

“ภายนอกนั้นเกิดอันใดขึ้น เกิดการต่อสู้กันหรือ” ฉินอวินฉงนสงสัย “ข้าอยู่ห่างจากพื้นดินถึงร้อยลี้ยังรู้สึกได้ การต่อสู้นี้รุนแรงนัก”

ผ่านทางแยกหลายแห่ง ลัดเลาะไปตามแผนที่ คืบหน้าไปไม่หยุด เมื่อมาถึงอุโมงค์สายสุดท้าย ห่างจากชั้นดินเพียงสิบกว่าลี้ ฉินอวินก็หยุดลง แรงปะทะจากการต่อสู้ภายนอกทำให้อุโมงค์ภายในรังใต้ดินสั่นสะเทือน

“สถานการณ์อย่างไรกันแน่” ฉินอวินไม่เร่งร้อนออกไป แต่เบิกจักษุอสันขึ้น

ดูสถานการณ์ก่อนค่อยออกไป ชินทะเล่ทะเล่ล่าออกไปตอนนี้ช่าง
โง่เขลามาก

แม้อุโมงค์ใต้ดินคดเคี้ยวซับซ้อน แต่ขอเพียงมีแสงลอดเข้ามา
จักขุอสณิของฉินอวี่นยังคงเห็นเหตุการณ์ภายนอกได้ถนัดชัดแจ้ง

“ฮาๆ สำนักเวทของพวกเขามีคนน้อยนิดเพียงเท่านี้ ยังกล้ามา
แย่งชิงหรือ ข้าว่า ไส้หัวไปให้ไกลแต่เนิ่นๆ อย่ามาตายที่นี่เลย” เทพमार
แปดกรตนหนึ่งแผดเสียงเดือดดาล

เบื้องหน้ามันกลับเป็นชายชราถือไม้เท้า ยืนมันอยู่เหนือยอดเขา
ลูกหนึ่ง เถาว์ล้วยาวเพื่อยลื้อยพันรอบตัว พลันเถาว์ล้วย่ก้าสายพุงโจมตีส
เทพमारแปดกร

“เฮอะ สำนักเวทข้าต่อให้เผชิญหน้าแปดยอดสำนักสายเทพमार
อย่างพวกเขา ก็ไม่เกรงกลัวแม้แต่น้อย ยิ่งกว่านั้นสำนักเต๋าพุทธมากขึ้น
ทุกที พวกเจ้าลองตรึกตรองดู วันนี้มีก็มากน้อยรอดชีวิตจากที่นี่ไปได้”
ชายชราถือไม้เท้าเอ่ยเสียงเรียบ

สายไสยเวทค่อนข้างเลื่อมทรวด

กลุ่มอำนาจสูงสุดทั้งสามสิบสองแห่งในโลกหึงเย่า สายไสยเวท
มีเพียงหนึ่ง ซึ่งก็คือสำนักเวท

สายเทพमारกลับมีถึงแปด เห็นได้ถึงความแข็งแกร่งของสายเทพ
मार

แน่นอนว่าสำนักพุทธเต๋าดึงเก่งกาจที่สุด มีจำนวนเกินครึ่ง

“สำนักมารอย่างพวกเขาโลภมากเกินไป จะต้องแตกตายได้!” สตรี
สวมชุดคลุมน้ำเงินโบกพัดแผ่วเบา พลันพายุสลาตันกระหน่ำหวีดหวิว

“น้ำหน้าอย่างสำนักอวี่ตังของพวกเขาแหละหรือ” เทพमारรูปร่าง
วานรแผดคำรามด้นรับ

“เขตชั้นจิตเอกะมากมายถึงเพียงนี้กำลังทะลุบอบกันหรือ” ฉิน
อวีนตกตะลึง จักขุอสนีกวาดมองด้านข้างอย่างละเอียด สังเกตการณ์ผ่าน
เส้นแสงค่อนข้างยาก จึงมองผ่านพื้นผิวดินแต่ละแห่งเสียเลย

หินผาหินโคลนล้วนมีไข่อุปสรรคอีกต่อไป

สังเกตสถานการณ์ทุกแห่งได้

เดิมทีฉินอวีนชมมองการรบอย่างนึกสงสัยใคร่รู้ในฐานะคนนอก
ทันใดนั้นก็ตะลึงงันมองไปยังที่หนึ่ง เป็นบริเวณชายขอบของสมรภูมิ เขต
ชั้นจิตเอกะสามคนตั้งค่ายรบนานศัตรู บุรุษผอมแห้งหนึ่งคน สตรีชุด
ครามหนึ่งคน ฉินอวีนล้วนไม่รู้จัก แต่คนสุดท้าย...บุรุษหนุ่มชุดยาว
ท่าทางเยียบเย็น ทำให้ฉินอวีนตะลึงงัน

เด็กชายตัวน้อยพูดอ้อแอ้เกาะแข้งเกาะขาดในครั้งนั้น

เด็กชายอายุหกขวบที่เริ่มฝึกกระบี่อย่างมีน้ำอดน้ำทนคนนั้น

ความทรงจำฉากแล้วฉากเล่าเอ่อท้นขึ้นในห้วงสมอง โดยไม่รู้ตัว
ฉินอวีนไม่อาจกลืนน้ำตา

“ฮวนเอ๋อร์!” ฉินอวีนเปล่งเสียงสั่นเทิ้ม

ตอน 19

เจดีย์วิเศษ

“ท่านพ่อ ภายภาคหน้าข้าก็จะทลายนาภีทวาเหินทะยานไปพบท่านพ่อ” วาจาที่เมิงฮวนกล่าวในตอนนั้นยังคงแว่วดังที่ข้างหู

จักขุอสณีของฉินอวี่นมองผ่านสิ่งกีดขวางเห็นบุตรชายแต่ไกลๆ

ความทรงจำจากการอยู่ร่วมกันห้าสิบปี ทุกทิวราตรีผุดขึ้นในหัวสมองไม่ขาดสาย อารมณ์รุนแรงปะทุในทรวงอก น้ำตาคลอเบ้า ชมมองสถานการณ์การรบของบุตรชายในตอนนี

“ประเสริฐ! ทลายนาภีอย่างแท้จริง เราพ่อลูกในที่สุดก็ได้พบกัน”
ฉินอวี่นยินดีหาใดเปรียบ

“ตะบะของฮวนเอ๋อร์สูงส่งลึกล้ำกว่าตอนที่ข้าจากมามากนัก”

ฉินอวี่นพินิจมองบุตรชายอย่างละเอียด

แม้เมิงฮวนฝึกบำเพ็ญเป็นระยะเวลายาวนาน แต่รูปลักษณ์ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปนัก เมื่อฉินอวี่นทลายนาภีทวาเหินทะยานจากมา เมิงฮวนก็บรรลุมรรคาและเขตชั้นก่อนนาภีแดนโอสภทิพย์แล้ว จิตวิญญาน

และกระแสน้ำจึงเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย

“เป็นผู้ใหญ่และอดทนอดกลั้นขึ้น แต่เหมือนว่ายังคงไม่ค่อยพูด”
ฉินอวี่นมองแล้วอดหุตรอยยิ้มมิได้ ยิ่งมองบุตรชายยิ่งปลื้มยินดี
ทั้งสามตั้งค่ายรบ อีกสองคนตะโกนโหวกเหวกอยู่บ่อยครั้ง
แต่เมื่งฮวนกลับพูดจាន้อยมาก

“พลังฝีมือกลับไม่เลว น่าจะถึงเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าระดับสุดยอด” ฉินอวี่นพยักหน้า “ก็ถูกต้อง โลกของฮวนเอ๋อร์คิดทลายนภาทิวา
เหินทะยาน โดยทั่วไปต้องมีอาณาเขตมรรคาสามสิบสี่ และในโลกนั้นวิชา
สำหรับฝึกบำเพ็ญก็ค่อนข้างขาดแคลนเสียยิ่งกว่าโลกต้าซาง ทิวาเหิน
ทะยานในโลกนั้นได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นอัจฉริยะยากพบเห็น ทันทีที่
ได้รับถ่ายทอดวิชาของยอดสำนักในโลกหมิงเย่า พลังฝีมือจึงก้าวหน้า
พรวดพราด ฮวนเอ๋อร์น่าจะถึงเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าระดับสุดยอดได้
ง่ายดาย”

“ทว่าอิงจากระยะเวลา เวลาของโลกหมิงเย่าช้ามาก ที่นี้หนึ่งปี
เท่ากับสามปีในโลกต้าซาง” ฉินอวี่นนึกหน้า “ซึ่งหมายความว่า ฮวนเอ๋อร์
น่าจะทิวาเหินทะยานได้ไม่กี่ปี”

“ทิวาเหินทะยานได้ไม่นานก็มาฝึกซ้อมที่แดนกู่อวี่แล้วหรือ ช่าง
หาเรื่องเสียจริง!” ฉินอวี่นไม่ใคร่พอใจ

แดนกู่อวี่เป็นสถานที่ซึ่งยอดสำนักทั้งโลกหมิงเย่าส่งศิษย์ชั้นเลิศมา
ฝึกปรือทดสอบฝีมือ ผู้ที่ได้รับสิทธิ์เข้ามาก็ต้องมีภูมิหลังมีผู้หนุนหลัง
อย่างฉินอวี่นเองก็แกร่งกล้าเป็นทุนเดิม มังกรสวรรค์คงให้ถึงยอมร้องขอ
ให้เขาได้สิทธิ์เข้ามาในแดนกู่อวี่

ผู้มาที่นี้ล้วนเป็นระดับยอดเยี่ยม ต่อสู้เก่งแรงแจ้งดุเดือดรุนแรง ยิ่ง
ไม่ต้องเอ่ยถึงอันตรายแต่เดิมของแดนกู่อวี่ เคาระห์ดีมีปายเคลื่อนย้าย

มวลสาร ไม่เช่นนั้นจำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายย่อมน่าสยดสยองนัก

“แต่ถึงแม้จะมีป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร เพิ่งทิวาเหินทะยานไม่นาน
ก็มาแดนกู่วี ออกจะวู่วามไปหน่อย” ฉินอวินคิดว่ามีโอกาสดึงตัวเตือน
ฮวนเออร์เสียบ้าง

ฉินอวินหาวิธีไม่...

เมื่งฮวนทิวาเหินทะยานมาถึงโลกหมิงเยา ที่ปรารถนาที่สุดก็คือได้
พบบิดา เขาคิดว่าบิดาพรสวรรค์สูงส่งอย่างยิ่ง น่าจะอยู่ในยอดสำนัก แต่
ไม่ว่าจะเสาะหาอย่างไรก็ไม่พบ จึงลองเสี่ยงมาแดนกู่วี ดินแดนที่มาก
ด้วยสมบัติ อีกทั้งมีป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารทำให้อันตรายไม่มาก สถานที่
ที่เช่นนี้จะหาที่ใดได้อีก หากได้สมบัติจากที่นี่มากพอ ก็ขอให้ผู้อาวุโสฝีมือ
ร้ายกาจช่วยทำนายที่อยู่ของบิดาได้

“ข้าจะไปพบเขาอย่างไรดี” บัดนี้ฉินอวินอยากไปพบบุตรชายอย่าง
มาก “ไปในฐานะฉินอวิน เขาย่อมไม่รู้จัก”

ฉินอวินขบคิด “ใช้ฐานะของเมิ่งอิชิวก่อนก็แล้วกัน”

ทางหนึ่งคิดหาวิธีให้พ่อลูกจดจำกันได้ อีกทางก็สังเกตสถานการณ์
ด้านนอกอย่างละเอียด

ขณะจับตามองเมิ่งฮวน ก็มองเหตุการณ์ในบริเวณอื่นไปด้วย
ในที่สุด...

ฉินอวินก็พบสาเหตุของการต่อสู้ตะลุมบอนเหนือผิวดิน

ห่างจากฉินอวินไปประมาณห้าสิบลี้ มีแอ่งหลุมลึกขนาดยักษ์เป็น
บริเวณลึบลี้ ต้นไม้โดยรอบล้มระเนระนาด

ภายในหลุมลึกมีเจดีย์วิเศษเปล่งแสงเรืองอร่าม

“เจดีย์วิเศษอันประเสริฐ” ฉินอวินรู้สึกสว่างจ้าละลานตาเนื่องเพราะ
แสงโชติช่วงจากสมบัติและค่ายคาถา

เจดีย์สูงหนึ่งร้อยแปดสิบจั้ง ตั้งอยู่กลางแอ่งหลุมลึก ยอดเจดีย์
เปล่งรัศมีเรืองรองดั่งระลอกคลื่นแผ่คลุมเบื้องล่างเป็นชั้นๆ

บัดนี้ค่ายคาถาผนึกตรึงชั้นหนึ่งและชั้นสองแตกทลาย ไร้ซึ่งสมบัติ
ขอบเจดีย์ชั้นสามกลับห้อยสมบัติแน่นชนิด ห้าแสงสิบสี่ รัศมี
สมบัติหลากหลายส่องสะท้อนกันและกัน หากเพ่งมองอย่างละเอียด ล้วน
เป็นสมบัติพิสดารฟ้าดินนานาชนิด กรวดเพียงหนึ่งชั้นหรือใจกลางกึ่งก้าน
ล้วนเทียบเท่าของวิเศษชั้นหนึ่ง

ขอบเจดีย์ชั้นสี่มีทั้งดาบ ทวน ไม้พลอง ตะบอง ค้อน น้ำเต้า
กระดิ่ง พัด เชือกและคันฉ่องห้อยอยู่ ล้วนเป็นของวิเศษชั้นล้ำเหนือ

ขอบชั้นที่ห้ามีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยถึงสิบห้าชั้นห้อยแขวน

ขอบชั้นที่หกมีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลางหกชั้นห้อยล่อตาล่อใจ

ขอบชั้นที่เจ็ดมีเรือเหาะ เกราะอาวุธ วัตถุจกรทองซึ่งเป็นรัตน
ศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงห้อยอยู่

ฉินอวี่นถึงกับกลั่นลมหายใจ เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นสมบัติมากมาย
ถึงเพียงนี้ สะท้านหวั่นไหวขึ้นมาทันที

“สมบัติมากมายถึงขนาดนี้เชียว และหากข้ามองไม่ผิด เจดีย์นี้เอง
ก็เป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ อย่างน้อยชั้นสูง” ฉินอวี่นพิมพ์ “มีน้ำถึงทำให้เขต
ชั้นจิตเอกะคลุ้มคลั่ง”

แม้เป็นศิษย์ยอดสำนัก แต่ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นเขตชั้นจิตเอกะ
เท่านั้น เมื่อเจดีย์วิเศษนี้ปรากฏย่อมทำให้พวกเขากระหึ้นกระหือรือ
อยากครอบครอง

“เจดีย์ทั้งหมดเจ็ดชั้น ค่ายผนึกตรึงสองชั้นล่างถูกทลายแล้ว สมบัติ
น่าจะถูกแย่งชิงไปแล้ว” ฉินอวี่นพิจารณา “ยังเหลืออีกห้าชั้น”

บัดนี้เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดต่างห้อมล้อมเจดีย์
วิเศษ ต่างลงมือทลายค่ายคาถาผนึกตรึงเจดีย์และต่อสู้กันเอง

ฝ่ายเต๋า พุทธและมารเป็นสามฝ่ายผู้แกร่งกล้าที่สุดในสามภุมิ ใน
โลกหึงเยาก็เป็นเช่นนี้

เต๋าสั่งสมลึกล้ำมากที่สุด แบ่งเป็นสายไท่ซัง หยวนซือและหลิงเป่า
วังจิงอวี่และวังอวี่ตึงที่เมิ่งฮวนสังกัดล้วนเป็นสายหยวนซือ

บัดนี้สังกัดสามพิสุทธীর่วมมือต่อกรภายนอก เต๋าและพุทธต่อสู้ขัด
แย้งกันบ้างในทางลับ แต่ไม่แตกหักโจ่งแจ้งเปิดเผย และไม่ลงมือเช่นฆ่า
สังหาร แต่ทั้งเต๋าพุทธร่วมมือต่อกรกับมารโดยไม่ไว้วางใจแม้แต่น้อย

ฝ่ายมารก็ยอมสู้ตายกับอีกทั้งสองฝ่าย

ส่วนฝ่ายอื่นๆ อย่างเผ่ามังกร สายอสุรเทวา สายไสยเวท เผ่าปีศาจ
ก็คอยเข้าร่วมแก่งแย่งต่อสู้ บัดนี้เตรียมพร้อมแย่งชิงสมบัติ

ขณะต่อสู้กันก็ลงมือโจมตีทุบถองเจดีย์วิเศษไปด้วย เสียงดังสนั่น
สะท้านสะเทือน ชั้นที่สามถูกทลายในที่สุด

สมบัติมากมายแน่นขนัดถึงหลายพันชั้นพลันแตกทะลักล่อยลิวไป
ในทิศทางแตกต่างกัน

“สมบัติ!”

“เป็นของพวกข้า!”

ชั่วพริบตา นั้น ต่างสำแดงทุกวิธีการ แย่งชิงสมบัติที่กระจายสี่ทิศ
แปดทาง

กระทั่งสายอสุรเทวาและสายไสยเวทที่ยังคุมเชิง บัดนี้ดุเดือดระห่ำ
ขึ้นมาแล้ว เพราะถึงอย่างไรแย่งชิงสมบัติได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น หากไม่
ทุ่มเทสุดกำลังในตอนนี สมบัติถูกแย่งไปสิ้น คิดแย่งชิงจากมือผู้อื่นคงเป็น
ไปได้ยาก เพราะต่างก็มีป่ายเคลื่อนย้ายมวลสาร

“ล้วนเป็นสมบัติพิสดารฟ้าดิน! สามัญธรรมดาเพียงชั้นเดียวก็เทียบเท่าของวิเศษชั้นหนึ่งแล้ว ที่ล้ำค่าสักหน่อยถึงขั้นเทียบเท่าของวิเศษชั้นล้ำเหนือ ที่อ่อนด้อยถึงอย่างไรก็เทียบเท่าของวิเศษชั้นสองชั้นสาม หีบติดมือมาสักหลายสิบชิ้นก็คุ้มค่าแล้ว”

เขตชั้นจิตเอกะเหล่านี้จ้องมองแสงวาบกระจัดกระจายเต็มฟ้า ต่างยื้อแย่งดุเดือดเลือดพล่าน ลงมือเหี้ยมโหดอำมหิตแล้ว

เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าอยู่ใกล้เจตีย์วิเศษมากที่สุด แย่งชิงได้สะดวกที่สุด พวกเทพमारยิดแขนยาว ฝ่ามือยักษ์กวาดตัดกลางฟ้าไขว่คว้าแสงวาบเหล่านั้นได้เต็มกอบเต็มกำ!

ผู้แกร่งกล้าอื่นๆ ต่างใช้ทุกวิถีทาง บ้างสำแดงศาสตราวุธ บ้างใช้ของวิเศษ แย่งชิงคว้าหับหอบใหญ่

ถึงชั้นโคมตีสังหารกันเอง

ส่วนเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าอยู่รอบนอก ต่างตั้งค่ายคอยเก็บตกสมบัติเหล่านั้น

จำนวนสมบัติมีมากเหลือเกิน เขตชั้นสามชั้นฟ้าต่างต่อสู้เช่นฆ่าฉุดรั้งกันเอง สมบัติไม่น้อยเล็ดลอดออกไป บางส่วนลอยลี้วไปยังบริเวณที่เมืองฮวนและอีกสองคนอยู่

“นี่เป็นของพวกเรา ลงมือ!” สตรีชุดครามตะโกนลั่น ทั้งสามตั้งค่ายรบ บัดนี้ลงมือแย่งชิงสมบัติ

สายหมอกเลื่อนรางพุ่งออกรวบกวาดสมบัติเกินร้อยชิ้นที่ลอยลี้วเข้ามา

“เป็นของพวกเรา” ทั้งสามต่างเผยสีหน้ายินดี สายหมอกหุ้มสมบัติเหล่านั้นลอยกลับมาอย่างรวดเร็ว

“ไล่ให้ไป!” กลับมีเทพमारร่างยักษ์ไล่ตามสมบัติเหล่านั้นมา แม้

ถูกอสุนีบาตใส่ร่างจนผิวหนังเกรียมดำมีบาดแผล แต่กลับทุเลอย่างรวดเร็ว

มันกวัดแกว่งไม้พลองทองแดงในมือ ไม้พลองยาวสองสามลิ้ว หวดขวับๆ มาทางเมืองฮวนและอีกสองคน

ไม้พลองดั่งเสาฟ้าฟาดเหวี่ยงดังขวับ! พวกเมืองฮวนถอยกรูดพลางด้านทาน

กระแสนคลื่นหลายชั้นก่อตัวครอบคลุมทั้งสามพร้อมด้านทานไม้พลองยาว เพียงแต่สีหน้าทั้งสามซีดเผือดแล้ว

"คิดแย่งชิงกับข้าหรือ" เทพมารร่างยักษ์ใบหน้ามืดเบียวเหวเก กระทบน้ำไม่ยังมือ

'ศิษย์พี่หญิง' สตรีชุดครามถ่ายทอดเสียงอย่างเรงร้อน

สตรีชุดน้ำเงินแห่งสำนักอวี้ตึงได้ยินเสียงเรียก หันไปเห็นสถานการณ์จากที่ไกลแล้วให้ร้อนใจนัก รีบโบกพัด พายุตั้งคมดาบขัดพุ่งเข้ามาเฉียบพลัน

"นางเขียนสวี่ คิดช่วยศิษย์น้องอย่างนั้นหรือ" บุรุษชุดดำที่กำลังแย่งชิงสมบัติกับนางแค้นเสียงพลางสะบัดชายแขนเสื้อ เมฆดำทะมึนก่อตัวสกดขัดขวางพายุคมดาบนั้น

เนื่องเพราะกำลังต่อสู้แย่งชิงสมบัติ สถานการณ์ในสมรภูมิลุ่่ม่านซุลมุน

เมืองฮวนและอีกสองคนตกอยู่ในสภาวะคับขันอันตราย

'ด้านทานไว้! จนด้านไม่ไหว พวกเราค่อยใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร' สตรีชุดครามกักพันพลางถ่ายทอดเสียงบอก นางไม่ยากยอมแพ้ เมืองฮวนและอีกคนต่างพยักหน้า พวกเขาหนีหัตถ์ล็กพัก อาจมีสำนัก

เต้าอิ่นยื่นมือเข้าช่วยคลี่คลาย

แต่ถึงอย่างไรก็เป็นต่างสำนัก ย่อมไม่กระตือรือร้นช่วยเหลือสำนักอื่นอาจคิดว่าเขตชั้นจิตเอกะสองชั้นฟ้าเท่านั้น หากด้านทานไม่ไหวก็ใช้ป้ายเคลือบย้ายมวลสารหนีกลับไป ไม่ส่งผลใดๆ ต่อทั้งสถานการณ์

ต่อให้ไม่มีศัตรูร่วมกันอย่างสำนักมาร ภายในสำนักเต้าก็ยังแก่งแย่งชิงดีกันเอง

กลางอุโมงค์ใต้ดินในตอนนีเห็นไม้พลองยาวสองสามลี้เหวี่ยงฟาดใส่เมิงฮวนและอีกสองคน ฉินอวินร้อนใจแล้ว “ช่างบังอาจนัก รนหาที่ตาย!”

เดิมทีคิดหาวิธีจะพบบุตรชายอย่างไรดี บัดนี้ไม่ทันคิดให้มากความแล้ว

ร่างเพียงหม่นวูป รูปลักษณ์พลันแปลงเป็นเมิงอีชีว สำแดงศาสตร์แปลงกระแสนปราณ เปลี่ยนจิตวิญญาณกระแสนปราณเป็นของเมิงอีชีว

ผู้อื่นไม่รู้จักจิตวิญญาณและกระแสนปราณของเมิงอีชีว แต่ฉินอวินเองรู้จักเป็นอย่างดี

ในผืนหนึ่งร้อยปีเขาก็คือเมิงอีชีว รูปลักษณ์ กระแสนปราณ แววดาและสีหน้าท่าทางล้วนเหมือนกันทุกประการ ถึงขั้นยอดคนร้ายกาจชมมอตรวจสอบเส้นเหตุผลต้นกรรม เขาและเมิงอีชีวย่อมเกี่ยวข้องกันโดยไม่ต้องสงสัย

ในความเป็นจริง เมิงอีชีวก็เป็นอีกร่างหนึ่งของฉินอวิน

หลังแปลงร่างเป็นเมิงอีชีวแล้วก็เหินทะยานออก

“ฮวนเออร์!” ฉินอวินไม่ลังเล สำแดงศาสตร์แปลงเป็นสายรุ้งในชั่วพริบตา เร็วกว่าก่อนบรรลुเซียนสวรรค์หนึ่งขั้น ฉินอวินเพียงเหยียดแขนหมอกพิรุณสายหนึ่งทะยานออกจากปลายนิ้ว

ห่างจากชั้นผิวดินเพียงสิบกว่าลิ้ กระบี่เหินหมอกพรุณทะลวงออก
เหินไปทางเมืองฮวนและอีกสองคนทันที!

และตามกระบี่เหินหมอกพรุณมาติดๆ ก็คือเงาร่างของฉินอวี่น!

ตอน 20

เงาร่างที่คุ้นเคย

ฉินอวี่นสำแดง “แรกพบสายฟ้า” กระบวนท่าที่หกซึ่งแกร่งกล้าที่สุดด้วยความร้อนใจ กระบวนท่านี้ประหนึ่งลมวสันต์ละอองฝนพร่างพรमเก็บงำอานุภาพและอ่อนโยนสุดแสน

หมอกพิรุณสายหนึ่งเพียงฉลบลพลันทะลวงฝ่าสมรภูมิ เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้ามากมายต่างกำลังต่อสู้แย่งชิงสมบัติ

“นักพรตอวี่ ข้าเหนือชั้นกว่า ของเหล่านี้ต้องเป็นของข้า” บรูซหนุ่มปากแหลมแถมลิ้นในชุดนักพรตโจมตีนักพรตอีกผู้หนึ่งจนถอยร่น เพียงเหยียดแขน เสาเลือนรางห้าต้นก่อตัวกลางอากาศ คว่ำจับสมบัติเป็นกองที่ลอยละล่อง จู่ๆ กระบี่เหินหมอกพิรุณของฉินอวี่นพุ่งเฉียดมาเพื่อช่วยเมิ่งฮวนบุตรชาย ฉินอวี่นควบคุมกระบี่เหินหมอกพิรุณตัดกลางสมรภูมิเพื่อย่นระยะให้มากที่สุด

“คิดแย่งสมบัติข้าหรือ” บรูซหนุ่มชุดนักพรตเห็นสภาพการณ์แล้วสีหน้าผกผัน

จู่ๆ มีผู้แกร่งกล้าไม่คั่นหน้าควบคุมของวิเศษบุกฝ่าเข้ามา สมบัติ
จะถึงมืออยู่รอมร่อ เห็นกระบี่เหินพุ่งสวบเข้ามา ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องคิดว่า
สมบัติกำลังจะถูกแย่งชิง

แม้กระบี่เหินของฉินอวินเกือบจ่าอานุภาพ แต่บุรุษปากแหลมแถม
ลึงในชุดนักพรตยังตรวจจับความน่ายำเกรงได้รำไร ย่อมไม่ชักช้ารีรอ

“ไป” ทางหนึ่งไขว่คว้าสมบัติ ทางหนึ่งสะบัดไม้ปัดธุลีในมือขวา

เส้นสายพ่นหมื่นของไม้ปัดธุลีปล้นขยายยาวพรวดแหวกอากาศ
สกัดขัดขวางกระบี่เหินหมอกพิรุณเล่มนั้น บุรุษปากแหลมแถมลึงผู้นี้
ค่อนข้างมั่นใจ “ไม้ปัดธุลีของข้าเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ หล่อหลอมถึงพันปี
พันธนาการศัตรูและสกัดศัตรูได้ดีที่สุด”

“เอ๊ะ?” ฉินอวินที่เห็นทะยานตามมาเบื้องหลังเห็นภาพฉากนี้ พลัน
สองตาวาบประกายดุจัน เทพมารในที่ไกลตนนั่นกำลังเล่นงานพวกเมิง
ฮวน คนผู้นี้ยังขวางกระบี่เหินของตนอีกหรือ

“ทลาย!” เพียงเฟื่องสมาธิ หมอกพิรุณที่คลบล้างอ่อนละมุนพลัน
ปะทุพลึง ระเบิดดั่งบึ่มสนั่น เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าที่อยู่ในที่นั้นต่าง
สะท้านวูบ ทันใดนั้นผืนนภาปรากฏรูโหว่เหวอะหะขนาดใหญ่ จากระดับ
การฉีกขาดของห้วงนภากาศย่อมรู้ถึงอานุภาพแห่งการโจมตี พลังของ
กระบี่เหินทำให้บุรุษปากแหลมแถมลึงสีหน้าผกผัน

คล้ายหลังเสียงกึกก้องกัมปนาท เส้นสายไม้ปัดธุลีนับพันหมื่น
ระเบิดกระจุย

เส้นสายจำนวนมากตวัดสวบกลับมา

“กระบี่เหินนำหวาดกลัวยิ่งนัก! พลังฝีมือเทียบชั้นเซียนสวรรค์ โฉน
ที่นี้มียอดฝีมือขั้นนี้ไหลขึ้นมาได้” บุรุษปากแหลมแถมลึงในชุดนักพรตนึก
หวั่นใจ “สมบัติระลอกนี้มีเพียงสิบกว่าชิ้นเท่านั้น ควรค่าให้ยอดฝีมือระดับ

นี้แย่งชิงหรือ พลังฝีมือขนาดนี้น่าจะโลดแล่นโจนทะยานอยู่เบื้องหน้าสุด
จึงจะถูก”

ผู้แสร้งกล้าที่อยู่ใกล้เจตีย์มีไม่มาก แย่งชิงสมบัติบริเวณนั้นยอม
สะดวกริ๊งกว่า

“อย่างมากก็แค่ยอมให้” บุรุษหนุ่มปากแหลมแก้มลิงไม่ยากแย่ง
ชิงกับยอดฝีมือลึกลับแล้ว

ขณะบังเกิดความคิดนี้ หมอกพริ้วที่สยบไม้บัตรลึกลับพุ่งไกลไป
ทางเมืงฮวนและอีกสองคน บุรุษปากแหลมแก้มลิงในชุดนักพรตเห็นแล้ว
อึ้งัน บัดนี้เข้าใจกระจ่างแล้ว “ที่แท้มาได้มาแย่งชิงสมบัติข้าเสียหน่อย”

ฉินอวินควบคุมกระบี่เหินอัศวินตัดกลางสมรภูมิ สยบไม้บัตรลึกลับได้
อย่างง่ายดาย อาณาภพนี้เป็นที่จดจำของบรรดาผู้แสร้งกล้าที่ได้พบเห็น

เพียงแต่หมอกพริ้วสายนี้มีได้มุ่งตรงไปยังเจตีย์วิเศษ กลับพุ่งไป
ทางชายขอบของสนามต่อสู้

“เฮ้?”

“เกิดอันใดขึ้น”

เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าบางส่วนเห็นกระบี่เหินหมอกพริ้วลอย
สวบเข้ามา มิใช่สมบัติล้ำค่าไม่น่าสนใจ ล้วนปล่อยผ่าน พวกเขาต่าง
วินิจฉัยพลังฝีมือของเจ้าของกระบี่เหินได้บ้าง

กระบี่เหินหมอกพริ้วพาดผ่านพวกเขาไปอย่างไร ไม่ลงมือกับพวก
เขา

“กระบี่เหินเล่มนี้เ็นเอาแต่มุ่งไปทางชายขอบ”

“มันคิดลงมือกับผู้ใดแน่”

ต่างคนต่างฉงนสงสัย

ความคิดของผู้แกร่งกล้าเพียงผุดขึ้นแล้วหายไป กระบี่เหินทะยาน
มาถึงเป้าหมายที่แท้จริงแล้ว

‘พวกเราไม่แย่งชิงกับมันแล้ว ยอมให้มันเถอะ’ สตรีชุตคราม บรูษ
ผอมแห้งและเมิงฮวนต่างสีหน้าซีดเผือด มุมปากยังปรากฏรอยเลือด สตรี
ชุตครามรีบถอยทอดเสียงตัดสนใจ ละทิ้งสมบัติระลอกนี้เสีย!

‘หวังว่าเทพมารตนนี้ได้สมบัติแล้ว จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกเราอีก’

พวกเมิงฮวนล้วนคิดเช่นนั้น

พวกเขาต่างคิดอยู่ในแดนกู่อวี่ให้นานกว่านี้ หวังครอบครองสมบัติ
ให้มากกว่านี้

สมบัติระลอกนี้จึงยอมละทิ้งชั่วคราว ตึกว่าถูกบีบให้ออกจากแดน
กู่อวี่ไป

“ฮาๆ” มือยักษ์ของเทพมารร่างยักษ์คว้าสมบัติกลางอากาศ อีก
มือหนึ่งจับไม้พลองยาวหวดฟาดใส่พวกเมิงฮวนไม่ยั้ง “พวกเจ้าทั้งสาม
บังอาจแย่งกับข้าหรือ”

ประการแรกไม่พอใจที่พวกเมิงฮวนบังอาจต่อกร ประการที่สอง
เพราะสายเทพมารและสายเตาเดิมที่ก่อดังขมื่นกับปูน เมื่อสบโอกาส มัน
ย่อมไม่ไว้ไมตรี

“ได้สมบัติแล้วยังไม่ยอมไปอีก!” สตรีชุตคราม เมิงฮวนและบรูษ
ผอมแห้งต่างร้อนใจแล้ว

“จะยอมแพ้แล้วออกจากแดนกู่อวี่ไปทั้งอย่างนี้หรือ” เมิงฮวนเอ่ย
พึมพำ “แต่สมบัติที่ข้ารวบรวมไว้ยังไม่พอขอให้ผู้อาวุโสไร้เนตรช่วยเหลือ
ไม่มีเขาช่วย เมื่อใดจะเสาะหาท่านพ่อพบ”

ทันใดนั้น...

“เอ๊ะ?” ไม้พลองที่หวดฟาดมาทางพวกเขาพลันหมุนขวับ ถูกชัก

กลับไปขวางกันเบื้องหน้าร่างเทพมารตนนั้น มันไม่กำเร็บเสิบสานเหมือน
ก่อนหน้า แต่กลับระแวดระวังหมิ่นส่วน

“คิดลงมือกับข้า?” มันสังเกตเห็นกระบี่เหินนำหวาดหวั่นแต่แรก
แล้ว ผู้ใดจะคาด กระบี่เหินเล่มนี้ถึงกับมุ่งเข้ามาเล่นงาน

สองมือจับไม้พลองมัน ท่วงท่าตั้งกวนสมุทร คิดกำจัดกระบี่เหินไป
อีกทาง

แต่ทันทีที่สองสิ่งปะทะกัน เหมือนลูกโลกขนาดเขื่องพุ่งชนไม้พลอง
เทพมารร่างยักษ์ไม่อาจทอนกำลัง พร้อมเสียงระเบิดทึบทุ้ม นภาภาคึก
ขาด ร่างใหญ่โตของเทพมารไซเซดอยกรูดไปหลายสิบก้าว พลันกระบี่
เหินแฉลบตามติดก่อนหายวับไปกลางฟ้า ปรากฏอีกครั้งก็มาอยู่ด้านหลัง
เทพมารร่างยักษ์นั้นแล้ว

“มืดสว่างเพี้ยนเสีย” กระบวนท่าที่สี่แห่งกระบี่ดุษณี นับตั้งแต่ดิน
อวิ้นบรรลุเขตชั้นเซียนสวรรค์ กระบวนท่ากระบี่ก่อนหน้าล้วนพัฒนา ยิ่ง
อัศจรรย์สมบูรณ์พร้อม อานุภาพน่าเกรงขามมากขึ้น ยามสำแดงกลับ
ผ่องคลายเป็นธรรมชาติ

“วิชาพลอง สาตวาญ!” ลูๆ ไม้พลองในมือเทพมารหมุนควงเร็วรี่ดัง
ควับๆ บุปผาไม้พลองปกป้องรอบตัว มันเองก็เป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้น
ฟ้า มิใช่ล่องเกินได้ง่ายๆ

กระบี่เหินหมอกพิรุณประเดี๋ยวลุบประเดี๋ยวลุ่ จูโจมจากทุกทิศ
ทุกทาง แม้มันต้านทานสุดกำลัง ร่างกายยังถูกบาดฉีกเป็นแผลเหวอะ
ขนาดใหญ่หลายแห่ง โลหิตสดหยดหลัง นี่ขนาดสังขารมันแกร่งกล้า หาก
สังขารอ่อนด้อย คาดว่าเพียงหนึ่งกระบี่ก็ปลิดชีพมันได้แล้ว

“แซ่แข็ง!” ฉินอวินเห็นทะยานใกล้เข้ามาทุกที

พลันกระบวนท่ากระบี่แปรผันเป็น “คินจันทร์กระจ่างเย็นเยือก”

กระบวนท่าที่สามแห่งกระบี่ดุจฝัน

กระบวนท่านี้แข็งแกร่งมวลาภาคราตุโดยรอบและกายเนื้อของสิ่งมีชีวิต ฉินอวี่นยิ่งสูงส่งลึกล้ำในการควบคุมมิติ กระบวนท่านี้ยิ่งลึกล้ำสุดหยั่งคาด เทพมารร่างยักษ์พลันรู้สึกส่ายเล็ดในร่างเริ่มเป็นน้ำแข็ง ไคจรไหลเวียนเชิงซำ กล้ามเนื้อเส้นเอ็นปรากฏเกล็ดน้ำแข็ง ทั้งร่างเคลื่อนไหวจะงมุ่นง่าม

“สังหาร!” จากนั้นกระบี่เหินหมอกพิรุณแปรเปลี่ยนอีกครั้งจาก “คินจันทร์กระจ่างเย็นเยือก” เป็น “แรกพบสายฟ้า”

ประหนึ่งลมโซยพลั่วแผ่ว ละม้ายฝอยฝนสาดพรหม จู่ๆ กระบี่เหินก็เร่งความเร็วพุ่งกระชกทรวงอกเทพมารร่างยักษ์

“แยแล้ว!” แม้ความเร็วเริ่มฟื้นตัว แต่กระบี่เหินพุ่งสวบฉับไว แทะเข้าหัวใจจุดสำคัญโดยตรง มันได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันสีหน้าบิดเบี้ยว โลหิตผุดซึมจากร่องฟัน กวัดแกว่งไม้พลองในมือเต็มกำลัง แต่เด่นชัดว่าเชิงซำไปหนึ่งจังหวะ ต้องตัดใจละทิ้งไม้พลองในมือ ยกสองแขนขึ้นต้านขวางหน้าทรวงอก สองแขนของมันเทียบเท่าของวิเศษขั้นหนึ่งทีเดียว

กระบี่ที่คู่อ่อนละมุนกลับปะทุพลังดังสนั่นสองมือมันระเบิดกระจุยโลหิตสดพุ่งกระฉูด ร่างยักษ์ลอยวีดกระเด็นออก แต่อย่างน้อยทรวงอกมันยังสมบูรณ์ดี เพียงแต่สองมือบาดเจ็บสาหัส เลือดเนื้อจำนวนมากกาลกำเนิดใหม่อย่างรวดเร็ว

“อันใดกัน” เขตชั้นจิตเอกะมากมายที่ชมมองทางนี้ต่างตกตะลึงเพียงสิบกว่ากระบวนท่าก็ทำร้ายเทพมารสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดบาดเจ็บสาหัสได้แล้วหรือ

พลังฝีมือเทียบเท่าระดับชั้นเทพสวรรค์มารสวรรค์แล้ว!

ฉินอวี่นเหินเข้ามาใกล้ มองเทพมารร่างยักษ์ด้วยสายตาเป็นชา

เพียงโบกมือ กระบี่เหินรวบกวาดไม้พลองทองแดงมาอยู่ข้างกาย

“เขาคือผู้ใดกัน” สตรีชุดครามมองรูปร่างลักษณะของฉินอวี่น ออกจะฉงนสงสัย “ดูแล้วเป็นเซียนกระบี่ชั้นปู้ฉุน แต่พลังฝีมือทัดเทียมเซียนสวรรค์ โลกหมิงเฝ้าของพวกเรามีเซียนกระบี่ชั้นปู้ฉุนนำหวาดหวั่นเช่นนี้ปรากฏขึ้นตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“เป็นเซียนสวรรค์กลับชาติมาเกิดแน่” บุรุษมอมแม้มองฉินอวี่น กลับรู้สึกปลาบปลื้มตื่นตัน

เมิ่งฮวนกลับจ้องเงาร่างนั้นอย่างตะลึงพรึงเพริด

เงาร่างที่คุ้นเคยหาได้เปรียบ เงาร่างนี้อบรมสั่งสอนเขาจนเติบโต จับมือสอนเขาฝึกกระบี่ ทุกเช้าตรู่ ทุกเย็นย่ำ ไม่ว่าฝนตกแดดออก ร้อนหนาวเพียงใด เงาร่างนี้จะสั่งสอนชี้แนะอย่างอดทน ชักนำเขาให้ก้าวหน้าไปที่ละขั้น ก้าวเข้าสู่หนทางแห่งผู้ฝึกกระบี่

เงาร่างนี้ก็คือบิดาที่เขาเลื่อมใสศรัทธามากที่สุด

บิดาเป็นอันดับหนึ่งในโลกหล้า เป็นมือกระบี่ยอดเยี่ยมเลิศล้ำไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ ฝึกบำเพ็ญหลายสิบปีก็หลายนภาทิวา เห็นทะยาน พรสวรรค์สูงกว่าตนสิบเท่าร้อยเท่า

“ท่านพ่อ?” เมิ่งฮวนเห็นเงาร่างนี้ ก่อนพึมพำเสียงเบา

เขาไม่ใคร่อยากเชื่อ

เขาปรารถนาคาดหวังอยากพบบิดามาเนิ่นนาน จู่ๆ บิดาก็มาปรากฏตรงหน้าเช่นนี้เอง

ตอน 21

ยืนดีกับศิษย์น้องเมิ่ง

ฉินอวี่นทำร้ายเทพमारร่างยักษ์บาดเจ็บสาหัส แย่งชิงไม้พลอง
อาวุธวิเศษแล้ว ย่อมไม่รามือ

กระบี่เหินหมอกพิรุณไล่ล่าเทพमारร่างยักษ์ซึ่งบัดนี้ไร้ซึ่งอาวุธใน
มือต่อไป

สองมือเทพमारตนนั่นกำลังฟื้นฟูสภาพ มันชมซานหลบหนี มือชุ่ม
เลือดกำไลไว้แน่น ป้องกันกระบี่เหินหมอกพิรุณที่รุกไล่เข้ามา

พลัก! โล่ถูกกระแทกปะทะร่างเทพमार มันโซเซถอยกรูดกลาง
อากาศ

‘เขียนกระบี่ท่านนี้ เขียนกระบี่ท่านนี้’ มันรีบถอยทอดเสียง ตียิ้ม
หน้าชื่อ ‘ข้าหมิ่นตนหนึ่งไม่เคยรู้จักและมิได้แย่งชิงสมบัติท่าน ที่ข้าได้ไป
เมื่อครูก็แค่สมบัติเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ควรค่าให้ท่านไล่ล่าสังหารข้ากระมัง
ระหว่างเรามีเรื่องเข้าใจผิดกันหรือไม่’

แม้ต้องเสียไม้พลองอาวุธวิเศษไปหนึ่งชิ้น แต่มันรู้จักยอม เพราะ

ไม่อยากถูกบีบให้ออกจากแดนภู่อวี ยิ่งกว่านั้น “เจตียวิเศษ” บัดนี้ถูกทลายไปเพียงชั้นล่างๆ เท่านั้น

“เข้าใจผิด? ไม่มีเรื่องเข้าใจผิด!” ฉินอวินแค้นเสียงเฮอะ กระบี่เหินหมอกพิรุณไม่ชะงักแม้แต่บ่อย

หมอกพิรุณสายนั้นฉวัดเฉวียนตัดนภาจากแสง “มิดสว่างเพี้ยนเสีย” ลีลัสสุดหยั่งคาด จูโจมร่างเทพมารจากทิศทางแตกต่างกัน

เดิมทีมีไม้พลอง มันยังต้านรับได้บ้าง เนื่องจากเป็นอาวุธวิเศษที่มันทุ่มเทเวลายาวนานที่สุด บัดนี้มีเพียงโล่ กลับทุลักทุเล จะเปลี่ยงพล้ำมิเปลี่ยงพล้ำแหล่ ผู้บำเพ็ญตะบะต่างมีอาวุธที่ตนถนัดชำนาญ ฉินอวินถนัดชำนาญกระบี่เหินมากที่สุด เทพมารร่างยักษ์ตนนี้ก็ถนัดชำนาญไม้พลองมากที่สุด

“หยุดมือ!” เทพมารสามชั้นฟ้าในที่ไกลตะคอกดังลั่น คิดยื่นมือช่วยเหลือ หากเทพมารสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดน้อยลงไปหนึ่งตน จะทำให้ความได้เปรียบของฝ่ายเทพมารน้อยลงบางส่วน

“อย่างไรกัน เห็นข้าเป็นหัวหลักหัวตอ ทำเป็นไม่แยแสหรือ” เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าฝ่ายเต่าผู้หนึ่งลงมือขัดขวาง

ในขณะนั้น มีเทพมารสามชั้นฟ้าหัดนคิดยื่นมือเข้าแทรก แต่น่าเสียดายล้วนถูกขัดขวางแทบทั้งสิ้นแล้ว

มีเพียงตนเดียวปล่อยแสงวาบขัดพุ่งเข้าไป

แต่ฉินอวินและคนอื่นๆ อยู่บริเวณชายขอบ มันคิดช่วยเหลือต้องใช้เวลามาก ชั่วเวลาเพียงน้อยนิดก็เพียงพอให้ฉินอวินและคนอื่นๆ สำแดงหลายสิบกระบวรทำสังหารเช่นฆ่าแล้ว

กระบี่เหินหมอกพิรุณทั้งบาดแผลเหวอะหวะไว้หลายรอยบนแผ่นหลังเทพมารร่างยักษ์ แต่ล้วนเป็นบาดแผลไม่ถึงที่ตาย มันรู้ว่าสถานการณ์

เช่นนี้ยังพอมินด้านทานได้

แต่จู่ๆ กระป๋องก็ไหลพรวดเฉือนสะบัดแขนมันขาดกระเด็น
ลอยวิด

“ແ່แล้ว!” เต้นชด์ว่าการป้องกันบกพร่อง กระป๋องยังพุ่งสวบแทง
ใส่ทรวงอก

“สมควรตาย ไป!” บาดเจ็บสาหัสเกินเยียวยา สมควรสะบัดไม้สะบัด
รังแต่สร้างความเสียหาย มันอยู่รอดจนถึงทุกวันนี้ ย่อมเบ็ดเสร็จเด็ดขาด
เมื่อรู้สึกถึงอันตรายถึงขั้นเป็นตาย จึงรีบใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารทันที

ระลอกคลื่นอากาศธาตุปรากฏ โอบอุ้มเทพมารร่างยักษ์ พามัน
ทะลวงผ่านมวลอากาศออกไปจากแดนกู๋วี่

เทพมารสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดหนึ่งตนถูกบีบให้ออกจากแดน
กู๋วี่ไป

เทพมารเหล่านี้ล้วนมีไซ้มาตรฐานระดับอย่างทวดกู๋ที่ฉินอวินเคย
ประมือด้วย ล้วนเป็นศิษย์ของฝ่ายยอดอิทธิพลในโลกหมิงเยา ทั้งวิชาและ
ของวิเศษสำหรับฝึกบำเพ็ญล้วนยอดเยี่ยมถึงขีดสุด ฉินอวินเองเนื่อง
เพราะบรรลุเขตชั้นเขียนสวรรค์ด้วยมรรคากระบี่ถึงสยบคู่ต่อสู้ได้ หากมิได้
ถึงขั้นนี้ สองฝ่ายก็แตกต่างกันเพียงไม่เท่าใด

แสงวาบสายหนึ่งจากที่ไกลยังไม่ทันมาถึง เทพมารร่างยักษ์ก็ถูก
บีบให้ออกจากแดนกู๋วี่ไปแล้ว

ฉินอวินหันกลับไปมอง

แสงวาบสายนั้นก็หยุดชะงักลง เป็นกระสวยสีแดงหม่นขึ้นหนึ่ง จาก
นั้นมันก็วกกลับไป

“หึ!” ฉินอวินไม่ใส่ใจ บัดนี้เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าสร้างแรง
คุกคามต่อเขาได้น้อยยิ่ง จากการชมมอมงสถานการณ์การรบเมื่อครู่ เขต

ชั้นจิตเอกะทั้งสามที่อยู่ใกล้เจดีย์วิเศษมากที่สุดน่าจะเทียบเท่าเทพสวรรค์
มารสวรรค์ พลังฝีมือสู้กับเขา

ยามเล่านั้นเชื่องช้า แท้จริงแล้วฉินอวินและเทพมารร่างยักษ์ประมือ
รวดเร็วฉับไว ชั่วพริบตาก็ยุติลงแล้ว

เมิงฮวนยังจมอยู่ในอารมณ์สะเทือนไหว

‘ศิษย์น้องทั้งสอง พวกเราริบบขอบคุณผู้อาวุโสท่านนี้ ไม่อาจเมิน
เฉยต่อผู้อาวุโสระดับนี้แม้แต่ชนิดเดียว’ สตรีชุดครามถ่ายทอดเสียงกำชับ
เมิงฮวนและบุรุษร่างพอม

‘ถูกต้อง ศิษย์น้องเมิง พวกเราริบบเข้าไป’ บุรุษพอมแห่งก็ถ่ายทอด
เสียงกำชับ

เมิงฮวนมองเงาร่างของฉินอวิน เอ่ยพิมพ์ว่า “ท่านพ่อ?”

บิดาที่อยากพบมาโดยตลอด เมื่อได้พบเข้าจริงกลับรู้สึกหวั่นใจ

“เจ้าว่าอันใด!” บุรุษพอมแห่งที่อยู่ด้านข้างเบ็งตากลมโต “ศิษย์น้อง
เมิง เจ้าเรียกว่าท่านพ่อหรือ”

“ท่านพ่อ?” สตรีชุดครามก็มองเมิงฮวนอย่างตกตะลึง “ศิษย์น้อง
เมิง เจ้าเรียกว่าท่านพ่อหรือ”

สายตาของเมิงฮวนกลับจดจ้องที่ร่างของฉินอวินตลอดเวลา

เขามองแววตาท่วงท่าลักษณะของบิดา เหมือนเมื่อหลายปีก่อน
อย่างไรอย่างนั้น เนื่องจากสนิทสนมกับบิดาอย่างยิ่ง เมิงฮวนรู้สึกถึง
ความเจ็บปวดร้าวในส่วนลึกในใจของบิดา

ถึงระดับขั้นนี้ ไม่ต้องมองรูปลักษณ์หรือท่วงท่า ลำพังสัมผัสรับรู้
ทางจิต ก็มั่นใจว่าใช่บิดาตนหรือไม่

“หลายปีมานี้ ท่านพ่อคล้ายเปลี่ยนไป” เมิงฮวนพิมพ์ว่า เขามั่นใจ

ว่านี่คือบิดา แต่บิดาน่าจะประสบเรื่องราวบางอย่างมา ดังนั้นเมื่อเทียบกับตอนที่หลายนาทีก่อนเห็นทะเลแล้วจึงดูทุกซักระถม

ในตอนนี้อง หลังฉินอวินเห็นกระสวยวกกลับไปแล้ว ก็หันมามองเมิ่งฮวน

เมิ่งฮวนก็มองเขา

สองพ่อลูกสบสายตากัน

ฉินอวินหยุดรอยยิ้ม เอ่ยปากเรียก “ฮวนเอ๋อร์!”

“ท่านพ่อ” สองตาเมิ่งฮวนแดงก่ำแล้ว

“ใช่จริงๆ ด้วย!” สตรีชุดครามและบุรุษผอมแห้งที่อยู่ด้านข้างต่างเบิกตากลมโต

“บิดาที่ศิษย์น้องเมิ่งเสาะหามาโดยตลอดก็คือเซียนกระบี่ลี้กลับท่านนี่เองหรือ” นางแทบไม่เชื่อสายตา

บุรุษผอมแห้งถ่ายทอดเสียงว่า ‘ศิษย์พี่ ออกจะแปร่งๆ เวลาในโลกของศิษย์น้องเมิ่งผ่านไปรวดเร็ว จากที่คำนวณ บิดาของเขาเพิ่งทิวาเห็นทะเลมายังโลกหมิงเย่าเพียงไม่กี่ปีเท่านั้นมิใช่หรือ เพิ่งทิวาเห็นทะเลมาไม่กี่ปีก็เทียบชั้นเซียนสวรรค์แล้วหรือ ศิษย์น้องเมิ่งก็ทิวาเห็นทะเลมาหลายปี ทั้งยังมีสำนักอู่ตึงของพวกเราบ่มเพาะปลูกฝัง ยิ่งแค่สองชั้นฟ้าระดับสุดยอดเองมิใช่หรือ’

‘ศิษย์น้องเมิ่งก็เคยกล่าวแล้วว่าบิดาเขาเปี่ยมพรสวรรค์มากกว่าเขาสิบเท่าร้อยเท่า’ สตรีชุดครามถ่ายทอดเสียงตอบ ‘ยังดำรงในร่างชั้นบุ๋นชน กลับมีพลังฝีมือทัดเทียมเซียนสวรรค์ บิดาของศิษย์น้องเรานี้... ลี้กลับเหลือเกินแล้ว’

“ท่านพ่อ หลังทิวาเห็นทะเลมาถึงโลกหมิงเย่า ท่านไปที่ใดแล้ว”

เมื่องานรีบเอ๋ยถาม “ข้าสอบถามจากแท่นทิวาเหินทะยาน แต่ก็ไม่พบ
ท่าน รวบรวมข้อมูลเขตชั้นจิตเอกะผู้ร้ายกาจทั่วหลักก็เสาะหาท่านไม่พบ
เขียนสวรรค์ในสำนักท่านายก็ยังไม่พบท่าน”

ฉินอวินมองเมื่องาน รู้สึกละอายแก่ใจอยู่ลึกๆ

ตอนนั้นเพื่อให้กำลังใจบุตรชายจึงกล่าวว่าหลังทิวาเหินทะยานแล้ว
จะมีโอกาสได้พบกันอีกครั้ง

แต่ในความเป็นจริง ตนเองวกกลับไปยังโลกต่ำข้างเสียแล้ว

“หลังจากที่นี้ไปแล้ว พวกเราค่อยๆ สนทนากัน” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

“อืมม” เมื่องานพยักหน้า เขายังคงเชื่อฟังบิดาอย่างยิ่ง

“จริงสิ ท่านพ่อ นี่คือนิษย์พี่ในสำนักอวี่ตังของข้า” เมื่องานรีบ

แนะนำสตรีชุดครามและบุรุษผอมแห้ง

ทั้งคู่รับการระออย่างยำเกรง “ค่านับผู้อาวุโส”

บิดาของนิษย์น้องผู้นี้เพ่งทิวาเหินทะยานไม่กี่ปีก็มีพลังฝีมือเทียบ
เท่าเขียนสวรรค์ ภายภาคหน้าจะถึงระดับชั้นใดกัน

สรุปแล้ว เป็นระดับที่พวกเขามองด้วยความเลื่อมใส

‘คุณสมบัติของนิษย์น้องเมื่องานก็สูงเกินกว่าพวกเรา ยังมีบิดาที่น่า
หวาดหวั่นเช่นนี้อีก ต่อไปจะยิ่งเก่งกาจมากขึ้น แฮ้อ! เหตุใดข้าถึงไม่มี
บิดาที่ร้ายกาจเช่นนี้บ้าง’ บุรุษผอมแห้งลอบทอดถอนใจ

ในตอนนี้อย่างไร ทุกฝ่ายในสมรภูมิต่างค่อยๆ หยุตมือ

เนื่องเพราะสมบัติเป็นกายเป็นกองเมื่อครู่ เพียงชั่วพริบตาก็ถูกแย่ง
ชิงไปสิ้นแล้ว

แสงวาวสามสายเหินมาจากที่ไกล เป็นเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้า
สามคนของสำนักอวี่ตังที่เข้ามาในแดนก่อวี่

เสวียอวิน ไปอี๋กู่และเผยเฉาแห่งสำนักอวี่ตังต่างคารวะฉินอวินทั้ง

สามคนเป็นมิตร มองฉินอวีนด้วยประสงค์ดี เมื่อครู่ทุกคนต่างมองเห็นว่า ฉินอวีนทัดเทียมผู้ดำรงในเขตชั้นเซียนสวรรค์ แกร่งกล้ากว่าพวกเขาทั้งสามหนึ่งขั้น

“ข้าน้อยเมิ่งอืชีว คารวะสหายธรรมทั้งสาม” ฉินอวีนมองเมิ่งฮวนที่อยู่ด้านข้าง “เมิ่งฮวนเป็นบุตรชายข้า วันนี้เพิ่งได้ทราบว่าเขากลับไหว้เข้าสำนักอวี่ต้ง”

“ฮยาๆ ได้ยินมาแต่แรกแล้วว่าศิษย์น้องเมิ่งกำลังตามหาบิดา” เผยเฉาบุรุษชุดคลุมสีครามเอ่ยยิ้มๆ รอยยิ้มยามมองเมิ่งฮวนอ่อนโยนยิ่งนัก

“ยินดีกับศิษย์น้องเมิ่งด้วย” เสวี่ยอวีนและไปอี๋กู่ต่างยิ้มบอก

ศิษย์พี่หญิงเสวี่ยอวีนและอีกสองท่านเป็นระดับเยี่ยมยอดในบรรดาศิษย์เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าของสำนักอวี่ต้ง ฝึกบำเพ็ญอีกไม่นาน ล้วนมีความหวังผลญาณด้านเคราะห์กรรมเป็นเซียนสวรรค์ แล้วตั้งนั้นศิษย์เขตชั้นจิตเอกะทั่วไปต่างเลื่อมใสพวกเขา

ศิษย์พี่ทั้งสามก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้สนใจเมิ่งฮวน แต่จู่ๆ ก็ให้ความเมตตา เมิ่งฮวนตกตะลึงยิ่งนัก

ตอน 22

รายงาน

‘เสวียอวิน อี๋กู...เรื่องของศิษย์น้องเมิ่งพวกท่านอาจไม่มีใครกระจ่าง
ซำรู้ค่อนข้างมาก’ เผยเฉาบุรุษชุดครามถ่ายทอดเสียงบอก ‘พลังฟ้าดิน
ในโลกของศิษย์น้องเมิ่งเบาบาง ไม่อาจหลอมรวมจิตเอกะ ศิษย์น้องเมิ่ง
ทิวาเหินทะยานเข้าร่วมสำนักอวี้ตึงเพียงไม่กี่ปี เคยขอร้องให้เขียนสววรรค์
ในสำนักช่วยทำนายเบาะแสของบิดา ตามที่เขาเล่ามา บิดาเขาก็เพ็งทิวา
เหินทะยานมาโลกนี้ไม่กี่ปีเท่านั้น’

ทั้งเสวียอวินและไปอี๋กูต่างตกตะลึง ‘เพ็งทิวาเหินทะยานไม่กี่ปี?’
‘ถูกต้อง เพ็งทิวาเหินทะยานไม่กี่ปี พวกท่านทราบว่ามีมาถึงสิ่ง
ใดกระมัง’ เผยเฉาถ่ายทอดเสียงสืบท่อ

‘เพ็งทิวาเหินทะยานไม่กี่ปีก็มีพลังฝีมือขั้นนี้แล้วหรือ’ เสวียอวิน
แทบไม่ยากเชื่อ

‘น่าหวาดหวั่นยิ่งนัก’ ไปอี๋กูก็สะท้อนวูบ

‘ทิวาเหินทะยานไม่นานก็เทียบเท่าเขียนสววรรค์ ภายภาคหน้าย่อม

ถึงชั้นเขียนสวรรค์สี่ชั้นฟ้าอย่างแน่นนอน! หรืออาจถึงชั้นเจ็ดชั้นฟ้าก็มี
ความเป็นไปได้'

'อิมม์' ทั้งเสวยวันและไปอีกุ่ต่างสะท้านวูบในใจ
เขียนสวรรค์เก้าชั้นฟ้าทุกสามชั้นฟ้าเป็นหนึ่งช่วง
สามชั้นฟ้าแรกนั้นพบเห็นได้มากที่สุด เก้าสิบเก้าในร้อยละของ
เขียนสวรรค์เป็นช่วงสามชั้นฟ้าแรก

คิดบรรลุชั้นสี่ชั้นฟ้า ความยากไม่เป็นรองเขตชั้นก่อนนภาแดน
โอสถทิพย์บรรลุเขตชั้นจิตเอกะ!

จากสี่ชั้นฟ้าถึงหกชั้นฟ้ากลับค่อนข้างง่ายดาย เป็นเรื่องของการ
สั่งสมและเวลาเท่านั้น

แต่ชั้นหกชั้นฟ้าคิดก้าวผ่านไปชั้นเจ็ดชั้นฟ้านั้นยากเย็นแสนเข็ญ
ไม่เป็นรองเขตชั้นจิตเอกะผจญด่านเคราะห์กรรมกลายเป็นเขียนสวรรค์
เขียนสวรรค์ในสำนักอวี้ตังมีหลายพัน แต่ถึงชั้นเจ็ดชั้นฟ้ากลับมี
เพียงเจ้าสำนักและผู้พิทักษ์มรรคาเท่านั้น

เขียนสวรรค์เจ็ดชั้นฟ้านับเป็นผู้ทรงอิทธิพลในพื้นที่หนึ่งแล้ว

ระดับเขียนทิพย์ พระพุทธะ บรรพชนมังกรและบรรพชนเวทซึ่ง
เป็นผู้ทรงฤทธิเดชยังมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

สายไสยเวทแม้เสื่อมทรุดกว่าสำนักเต๋าพุทธ แต่ก็มีกระจายทั่วไป
ในสามภุมิ กระนั้นเขตชั้นบรรพชนเวทยังมีจำนวนน้อยนักเพียงสิบท่าน
เท่านั้น เรียกว่า "สิบเวท"

เผ่ามังกรเป็นเผ่าพันธุ์แกร่งกล้าที่สุดในห้วงอวกาศไร้สิ้นสุด ยึด
ครองห้วงมหาสมุทรในโลกต่างๆ ไม่รู้กี่มากน้อย แต่ชั้นบรรพชนมังกรมี
ไม่ถึงสิบ!

ด้วยเหตุนี้จะได้เห็นว่าระดับผู้ทรงฤทธิเดชพบเห็นได้ยาก เพราะมี

จำนวนน้อยยิ่ง

เขียนสวรรค์มีโอกาสดำพบผู้ทรงฤทธิเดชเขียนทิพย์สักครั้งในชีวิต
ก็นับว่าไม่เลวแล้ว

เสวียอวีน ไปอีกู๋และเผยแพร่ต่างไม่กล้าจินตนาการว่าฉินอวีนจะ
กลายเป็นผู้ทรงฤทธิเดชเขียนทิพย์ แต่หากถึงขั้นเขียนสวรรค์เจ็ดชั้นฟ้า
ก็จะกลายเป็นผู้ทรงอำนาจอิทธิพลในพื้นที่แล้ว! ถึงตอนนั้นมีโอกาสเป็น
ขุนนางในวังสวรรค์หรือพึงธรรมจากโบราณจารย์เต๋าโบราณจารย์พุทธ
กระทั่งเป็นผู้นำแห่งยอดสำนักในโลกโอฬาร

ผู้ดำรงในระดับขั้นนี้เพียงพอให้เสวียอวีน ไปอีกู๋และเผยแพร่เสื่อมใส
ศรัทธาแล้ว

สายตาของทั้งสามที่มองฉินอวีนจึงสุกสว่างขึ้นทุกที ไม่แน่ว่าจะเป็น
ผู้ยิ่งใหญ่สะท้านสามภพภูมิ ย่อมต้องพยายามสานสัมพันธ์ให้ดี

“สหายธรรมอี่ชีว” เสวียอวีนยิ้มเล็กน้อย “ท่านมาได้พอดี ในแดน
กู๋อวี่แม้สมบัติมากมายแต่ก็อันตราย คิดครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์สักชิ้น
มิใช่เรื่องง่าย บัดนี้เจดีย์สมบัติปรากฏแก่โลกหล้า เป็นโอกาสที่หาได้ยาก
ยิ่ง พวกเราขอเพียงหลายค่ายผนึกตรึงก็จะได้ครองสมบัติ พลังฝีมือของ
สหายธรรมอี่ชีวเก่งกาจ พวกเราสามคนร่วมมือกับท่าน คาดว่าได้ครอง
สมบัติมากขึ้นเป็นแน่”

“ถูกต้อง” เผยเผาก็รีบเอ่ย “ที่นี่ในตอนนี ผู้มีพลังฝีมือเทียบเท่า
เขียนสวรรค์ นอกจากสหายธรรมอี่ชีวแล้ว ยังมีเขตชั้นจิตเอกะสามท่าน
หนึ่งคือศิษย์พี่อวี่แห่งสำนักจินกวง อีกหนึ่งคือ ‘เจี้ยน’ เทพเวทแห่งสำนัก
เวทและจ้าวมารอวี่แห่งสำนักมารมายา ศิษย์พี่อวี่เป็นคนในสำนักเต๋า ร่วม
มือกันได้ เช่นนี้สมบัติที่ได้ย่อมมากขึ้น”

“ถูกต้องๆ พวกเราทั้งสามย่อมต้องร่วมมือกับสหายธรรมอี่ชีว ให้

ท่านเป็นผู้นำ” ไปอีกุเอ่ย์ขึ้น

พวกเขาทั้งสามนับว่าเป็นมาตรฐานทั่วไป เนื่องจากเขตชั้นจิต
เอกะสามชั้นฟ้าที่เข้ามาในแดนกุ๋อวีลั่นเป็นระดับยอดเยี่ยมของยอด
สำนักเช่นกัน

ที่โดดเด่นสะดุดตาที่สุดก็คือศิษย์ฟือวี เทพเวหนามเจียนและจ้าว
มารอวี

บัดนี้มีผู้ทรงพลังการระดับเซียนสวรรค์เพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง ย่อมแย่ง
ชิงสมบัติได้มากขึ้น

“ได้” ฉินอวินยิ้มพลางพยักหน้า

สมบัตินั้นฉินอวินย่อมไม่รามือ

“ข้าเพิ่งพบฮวนเออร์ ขอสนทนากับเขาก่อน” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

“ไม่เร่งร้อน” เสวียอวินยิ้มมองเจดีย์วิเศษที่อยู่ห่างออกไป เขตชั้น
จิตเอกะมากมายลงมือโจมตีต่อเนื่อง คิดทลายชั้นบนของเจดีย์ให้เร็วที่สุด
“พวกเขาคิดทลาย อย่างน้อยต้องใช้เวลาชั่วรูปหนึ่งดอก”

ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย

“ท่านพ่อ ท่านทิวาเหินทะยานก่อนข้า โฉนเปลี่ยนมาฝึกสายเขียน
กระบี่เล่า” เมิงฮวนอดเอ่ยถามมิได้ “ข้าฟังว่าสายเขียนกระบี่ไม่อาจหลอม
รวมจิตเอกะ”

“ฮ่าๆ ศิษย์น้องเมิง เจ้าเพิ่งทิวาเหินทะยานก็ปี จะล่วงรู้มากน้อย
เท่าใดกัน” เผยเฉาที่อยู่ด้านข้างเอ่ยแย้ง “วิชาสายเขียนกระบี่ที่ถ่ายทอด
กันอยู่ภายนอกนั้นบรรลุเขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ได้อย่างจำกัด
อย่างแท้จริง แต่แท้จริงแล้วยังมีวิชาเขียนกระบี่ในตำนานรังสรรค์โดย
ไท่ซังเหล่าจวินสามพิสุทธ์แห่งเต๋า นั้นถึงเรียกได้ว่า ‘หนึ่งกระบี่ทลายหมื่น
วิชา’ ของแท้ เพียงแต่คิดเป็นผู้ฝึกกระบี่สายตรงของสายไท่ซังนั้นยาก

เป็นพิเศษ แต่ด้วยพรสวรรค์ของสหายธรรมอีชีว คาดว่าได้รับสืบทอดวิชาในสายนี้แล้ว” ว่าพลางยิ้มอย่างเอาใจให้ฉินอวี่น

ในสายตาเขา ไม่มีทางที่ผู้ทิวาเหินทะยานจะฝึกวิชาเขียนกระบี่ที่ไร้ศักยภาพ ย่อมต้องฝึกวิชาการกระบี่สายตรงของไท่ชั่งอย่างแน่นนอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มากพรสวรรค์สะท้อนฟ้าอย่างฉินอวี่น

“ข้ามิใช่สายไท่ชั่ง” ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องปิดบัง

“มิใช่?” เผยเฉา เสวี่ยอวี่นและไปอี๋กู่ต่างงุนงง

“รายละเอียดก็ไม่จำเป็นต้องเล่าแล้ว” ฉินอวี่นเอ่ยตัดบท ว่าพลางพาเมิ่งฮวนไปอีกฟากหนึ่ง แผลอาณาเขตมรรคาสักัดกัน เริ่มเล่าความให้นุตรชายฟัง

“ประหลาดนัก!”

เผยเฉาและคนอื่นๆ ต่างงุนงงสงสัย

“มิใช่สายไท่ชั่ง?” เผยเฉามีงง “เช่นนั้นเหตุใดถึงฝึกสายเขียนกระบี่”

“มีพลังฝีมือระดับเขียนสวรรค์ย่อมไม่โง่เขลา ย่อมมีเหตุผลซ่อนอยู่แน่นอน” เสวี่ยอวี่นก็เอ่ยขึ้น

“ไม่แน่อาจมีความลับใหญ่หลวง” ไปอี๋กู่สันนิษฐาน

‘เรื่องเมิ่งอีชีว ต้องรายงานสำนัก’ เผยเฉาถ่ายทอดเสียงบอก ‘ทิวาเหินทะยานไม่กี่ปีก็เทียบเท่าเขียนสวรรค์ หากมิได้กราบไหว้เข้าสายไท่ชั่ง พวกเราสายหยวนสี่ต้องรับเข้าสังกัด หากกระทำสำเร็จจริง พวกเราก็สร้างคุณงามความชอบครั้งใหญ่แล้ว’

เสวี่ยอวี่นและไปอี๋กู่สองตาสว่างวามปลางพยับหน้า

พวกเขาส่งสัญญาณผ่านของวิเศษส่งสัญญาณ เริ่มติดต่อสำนัก รายงานเรื่องนี้อย่างละเอียด

ส่วนฉินอวี่นอยู่กับเมิ่งฮวน ตัดขาดจากภายนอกด้วยอาณาเขต
มรรคา

“ท่านพ่อ พลังฟ้าดินในโลกของเราเบาบาง วิชาสำหรับฝึกบำเพ็ญ
ก็อ่อนด้อยนัก” เมิ่งฮวนอดเอ่ยขึ้นมิได้ “ไม่มีวิชาคาถาและหลอมสร้าง
ของวิเศษ วิชาตื่นเชินของพวกเรานั้นเปลี่ยนสายฝึกได้ง่าย แต่ท่านพ่อ
ไหนเปลี่ยนมาฝึกสายเซียนกระบี่ มียอดคนถ่ายทอดให้หรือ”

ฉินอวี่นมองบุตรชาย

โลกที่สองในฝันหนึ่งร้อยปีนั้นอ่อนด้อยอย่างแท้จริง ล้วนใช้อาวุธ
ต่อสู้ระยะประชิด ไม่มียันต์คาถาหรือกระบี่เหินของเซียนกระบี่

หรือแม้มีวิชาร้ายกาจ แต่พลังฟ้าดินเบาบางเกินไปก็ไม่อาจฝึก ได้
แต่ฝึกวิชาสามัญธรรมดาแม้ศาสตราวุธอ่อนด้อย แต่ยังมีหวังบรรลุ
เขตชั้นก่อนนภาแดนโอสถทิพย์ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น ในโลกใบนั้นต้องบรรลุ
มรรคาถึงหลอมกลั่นโอสถทิพย์อย่างธรรมดาที่สุดได้ ส่วนโอสถทิพย์ของ
ม่วงนั้น คิดก็ไม่ต้องคิด!

ทว่า...มีทั้งแรงดีและแรงร้าย

เนื่องเพราะวิชาทั่วไปในโลกนั้นอ่อนด้อย ทันทีที่ทิวาเหินทะยาน
จึงเปลี่ยนมาฝึกยอดวิชาได้ เมิ่งฮวนกราบไหว้เข้าสำนักอวี่ตัง ย่อมเปลี่ยน
มาฝึกยอดวิชาของสำนักอวี่ตัง

แต่ฉินอวี่นนั้นศาสตราวุธเซียนกระบี่บริสุทธิ์เป็นที่หนึ่ง กลับไม่
อาจเปลี่ยนไปฝึกสายอื่น

“ที่นี่มากผู้คนสายดาวุ่นวาย ไม่สะดวกเล่าละเอียด หลังออกจาก
แดนกู่อวี่ พ่อค่อยบอกเจ้า” ฉินอวี่นรีบถามต่อ “จริงสิ เล่าให้พ่อฟังว่าหลัง
พ่อทิวาเหินทะยานแล้ว หลายปีมานี้เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

เมิ่งฮวนพยักหน้า “หลังท่านพ่อทิวาเหินทะยานแล้ว ท่านแม่และ

ท่านอาหึงเนื่องเพราะไม่บรรลุเขตชั้นก่อนนภา หลายปีต่อมาก็เสียชีวิต”
“อวีเซียงและเยียนเออร์?” ฉินอวินคิดซับซ้อนในใจ

ตอน 23

แย่งชิง

เมื่องอวีเซียงคือน้องสาวของเมื่องอิชีว ส่วนกงเยียนเออร์เป็นมารดาของเมื่องฮวน

แม้ผูกพันไม่เท่าบุตรชาย แต่ก็เคยพบหน้าค่าตากันบ่อยครั้ง อยู่รวมกันมาห้าสิบปี ย่อมมีความผูกพันอยู่บ้าง

“ท่านพ่อ ท่านแม่และท่านอาจากไปอย่างสงบ ไม่มีสิ่งใดให้เสียใจ” เมื่องฮวนเอ่ยขึ้น

“อิมม์ เกิดแก่เจ็บตายเป็นธรรมดาโลก” ฉินอวินพยักหน้า “ทั้งโลกนี้ มีเพียงผู้ทลายนาทิวาเหินทะยานถึงหลุดพ้น แต่น้อยเสียยิ่งกว่าน้อยจริงสิ แล้วหลานชายหญิงทั้งสามของข้าล่ะ”

“ห้าคน” เมื่องฮวนเอ่ยแก้

“ห้าคน...” ฉินอวินอึ้งงัน ขณะที่ตนเองทิวาเหินทะยาน เมื่องฮวนมีบุตรสามคน บัดนี้มีห้าคนแล้ว?

“หลังท่านพ่อทิวาเหินทะยานแล้ว ข้าก็มีลูกอีกสองคน” เมื่องฮวนยิ้มบอก เอ่ยสืบต่อว่า “พรสวรรค์ของเจ้าห้านั้นสูงที่สุด ก่อนข้าทิวาเหิน

ทะยาน เขาฝึกบำเพ็ญสองร้อยกว่าปีถึงบรรลุมรรคา ผนวกกับเคล็ดวิชา
ของตระกูลเม้ง เจ้าห้าเพียงพอคำจุนตระกูลได้ ข้าถึงวางใจทลายนาทิวา
เห็นทะยาน”

“แล้วคนอื่นๆ ละ” ฉินอวีนสอบถาม

สองพ่อลูกกำลังฟื้นความหลัง

เอ๋ยถึงคนอีกมากมาย ลูกศิษย์ที่ฉินอวีนรับไว้เมื่อครั้งอยู่ในโลกนั้น
อีกทั้งจั่วถางศิษย์พี่และสหายบางส่วน ฉินอวีนก็เป็นหนึ่งในชะตากรรม
ของพวกเขา

ยังสนทนากันไม่จบศิษย์ทั้งสามแห่งสำนักอวี่ตังก็ทะยานเข้ามา ทั้ง
สามต่างเริ่มร้อนใจ

“สหายธรรมอชีวิ”

ฉินอวีนเข้าใจทันที ปรายตามองเจดีย์วิเศษที่อยู่ห่างออกไป ค่ายคาถา
ผนึกตรึงของชั้นที่สี่เริ่มแตกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย แทบต้านทานไม่ไหวแล้ว

‘พวกเราต้องรีบเข้าไป หากช้าไป สมบัติจะถูกแย่งชิงสิ้นแล้ว’ เผย
เฉาถ่ายทอดเสียงบอก

“ข้าเข้าใจ ฮวนเอ๋อร์ เจ้าไปพร้อมข้า สำนักเดียวกับเจ้าอีกสองคน
ก็ไปพร้อมกันเถอะ” ฉินอวีนเหลือบมองสตรีชุดครามและบุรุษผอมแห่ง
ก่อนเอ่ยออกมาหนึ่งคำ

“ขอบคุณผู้อาวุโส” สตรีชุดครามและบุรุษผอมแห่งต่างยินดียิ่ง หาก
ฉินอวีนพาบุตรชายไป พวกเขาก็ไม่อาจตั้งค่ายได้อีก ออกจะยุ่งยากแล้ว
เสรีอวีน ไปอีกลู่และเผยเฉาต่างไม่ว่าอย่างไร

เห็นทะยานเป็นทิวแถวมุ่งไปยังเจดีย์วิเศษ

เขตชั้นจิตเอกะของยอดสำนักต่างๆ ล้วนมองเข้ามา ยิ่งเข้าใกล้

เจดีย์วิเศษ แม้ได้ครองสมบัติง่ายขึ้น แต่ก็อันตรายยิ่งขึ้น!

“สำนักอวี่ตึงช่างโชคดีเสียจริง”

“ถึงกับมีผู้ช่วยท่านนี้ได้”

“ไม่ทราบว่ามีภูมิหลังอย่างไร ถึงแข็งแกร่งขนาดนี้”

ต่างฝ่ายต่างซุบซิบวิพากษ์

พวกฉินอวี่นเห็นทะยานเรียงแถวไปยังเจดีย์วิเศษ ทำให้บรรดาเขต
ชั้นจิตเอกะที่อยู่ใกล้บริเวณนั้นเร่งมือทลายค่ายดาธา

เจดีย์สันคลอนเสียงดังครืนๆ ทันใดนั้นของวิเศษที่แขวนไว้ตามชาย
ขอบแปลงเป็นแสงวาบพุ่งสวบออกสี่ทิศแปดทาง

เทพเวทเจียนถือทวนยาวกวัดแกว่งเข้าแย่งชิง แม้สายไสยเวทก่อน
ข้างอ่อนด้อย แต่เทพเวทเจียนมีพลังฝีมือทัดเทียมเซียนสวรรค์มารสวรรค์
ย่อมแย่งชิงสมบัติมาครองได้

ผู้แกร่งกล้าอีกสองที่มีพลังฝีมือระดับเซียนสวรรค์มารสวรรค์ต่าง
ลงมือเต็มกำลัง ด้านข้างมากมีด้วยผู้เข้าร่วมแย่งชิง

“เร็ว!” เสวี่ยอวี่น ไปอีกุ่และเผยเฉาต่างตกตะลึง พวกเขามาเข้าไป
หนึ่งก้าว

“ไป” ฉินอวี่นเพียงเหยียดแขน หมอกพิรุณสายหนึ่งทะยานออก
จากปลายนิ้ว แฉลบหายวับไปกลางอากาศในพริบตา ปรากฏอีกครั้งกลาง
ฟ้ากวาดรวบแสงสมบัติสองสาย แล้วม้วนกวาดขึ้นที่สามต่อไปอีก

“ช่วยสหายธรรมอี่ชีว” เสวี่ยอวี่นและคนอื่นๆ ก็รีบแสดงฝีมือ

ยันต์แผ่นหนึ่งซุกซ่อนในชายแขนเสื้อฉินอวี่นพร้อมกระบี่เหินไบไม้
เขี้ยว หลังมรรคากระบี่บรรลู่ขึ้นเขียนสวรรค์ อานุภาพของกระบี่ไบไม้
เขี้ยวสูงขึ้นมาก ลำพังสำแดงแสงกระบี่จักราฟ้าด้านทานระดับชั้นมาร
สวรรค์มหาเวทอย่างเทพเวทเจียนหรือจ้าวมารอวี่กลับไม่มีปัญหา

แต่ไม่มีผู้ใดในที่นี้เพียงพอให้ฉินอวี่นใช้กระบี่เหินฮั้วออกมา
ป้องกัน

ต่อให้เป็นฉินอวี่นก็เกิด ในแดนกู่อวี่คิดครอบครองรัตนศักดิ์สิทธิ์
ชั้นด้อยสักชั้นมิใช่เรื่องง่าย สมบัติมากมายที่แขวนห้อยบนเจดีย์ ย่อมต้อง
ทุ่มเทสรรพกำลังเข้าแย่งชิง

หลังแย่งชิงแล้วเสร็จ ฉินอวี่นวางแผนกลับโลกต่ำซางเพราะ
รวบรวมสมบัติครบแล้ว

เชียวเชียวเป็นตายร้ายดียังไม่อาจทราบได้ ยิ่งนานไปยิ่งอันตราย
และครั้งนี้ได้พบเมิ่งฮวนบุตรชาย ฉินอวี่นก็พอใจแล้ว

การแย่งชิงสมบัติในแดนกู่อวี่ยังคงดำเนินต่อไป

บัดนี้ในสำนักอวี่ต้ง...

สำนักอวี่ต้งก่อตั้งขึ้นโดยอวี่ต้งเงินเหริน* หนึ่งในสิบสองเซียนทิพย์
สังกัดหยวนสื่อเทียนจุนแห่งสามพิสุทธ์

สิบสองเซียนทิพย์ระบือนามในสามภูมิ ศักดิ์ฐานะสูงส่ง ให้อิเงิน
เหริน นักพรตฉือหังและผู้เสียเงินเหรินนั้นฝึกบำเพ็ญทั้งเต๋าพุทธ
แก่งกาจสุดแสนในสามภูมิ

อวี่ต้งเงินเหรินแม้สมถะเรียบง่าย แต่พลังยุทธ์กลับเป็นที่สะท้าน
ขวัญถึงขีดสุด พวกเขาไม่มีใครเห็นวังสวรรค์อยู่ในสายตา เนื่องจากขณะที่
พวกเขาเลื่องชื่อ วังสวรรค์ยังมิได้ก่อตั้งขึ้น เริ่มมีศิษย์สายหยวนสื่อเป็น
ขุนนางในวังสวรรค์ในรุ่นที่สาม หลายท่านเป็นแม่ทัพกุมอำนาจสำคัญใน
วังสวรรค์

---

* "เงินเหริน" คำเรียกขานนักพรตผู้มีตะเกียบขึ้นเขียน

“ศิษย์พี่เจ้าสำนัก ศิษย์พี่เจ้าสำนัก” นักพรตอ้วนอ้วนหูกางย่า
เหยียบกลางอากาศมาถึงริมสระบงกช

มนุษย์จ้วนอนเอกเขนกอยู่เหนือใบบัวกลางสระบงกช

“ศิษย์พี่เจ้าสำนัก รีบตื่น!” นักพรตอ้วนอ้วนตะโกนเรียก ปรากฏ
คลื่นเสียงเป็นระลอกแผ่กระจายเข้ามา

มนุษย์จ้วนขนาดเท่านี้ว่ามีสะดุ้งตื่นผุดลุกนั่ง จากนั้นปรายตามอง
นักพรตอ้วนที่อยู่ไกลออกไป เพียงสาวเท้า ร่างพลันขยายใหญ่เท่าคน
ธรรมดา เป็นนักพรตไว้เคราแหว่ผู้หนึ่ง เหยียบผิวน้ำเดินมาถึงริมฝั่ง
“ศิษย์น้อง หากเจ้าไม่มีธุระสำคัญ แต่กลักรบกวนการบำเพ็ญตบะในฝัน
ของศิษย์พี่ ข้าไม่ให้อภัยเจ้าแน่”

“บำเพ็ญตบะในฝัน?” นักพรตอ้วนบ่นปาก “ยังอ้างบำเพ็ญตบะอีก
ไม่ทราบว่ามีฝันเห็นอะไรบ้าง”

“บำเพ็ญตบะในฝัน เจ้าเข้าใจก็มากน้อยกันเล่า” นักพรตเคราแหว่
แค้นเสียงเฮอะ

“ท่านเป็นเซียนสวรรค์แปดชั้นฟ้า ส่วนข้าเพิ่งหกชั้นฟ้า ท่านว่า
อย่างไรก็อย่างนั้น” นักพรตอ้วนบอก “จริงสิ ข้าจะเอ่ยธุระสำคัญกับท่าน”

“ว่ามาเถอะ” นักพรตเคราแหว่นั่งขัดสมาธิเพียงพลิกมือปรากฏกา
สุราดีสองใบ โยนใบหนึ่งข้ามไปให้นักพรตอ้วน อีกหนึ่งกาไว้ดื่มเอง

“ขอบคุณศิษย์พี่เจ้าสำนัก” นักพรตอ้วนยิ้มรับกาสุรา มา เพียง
อ้าปาก สุราไหลกรูออกจากกาเข้าสู่ปาก เขาดื่มพลางโคลงศีรษะก่อนเอ่ย
ว่า “เป็นข่าวที่ศิษย์เบื่องล่างส่งมา กล่าวว่าท่ามกลางผู้บำเพ็ญตบะที่
เข้าไปในแดนกู๋อวี มีเซียนกระบี่ชั้นปู้ซุนผู้หนึ่ง กลับมีพลังฝีมือทัดเทียม
เซียนสวรรค์”

“เซียนกระบี่ชั้นปู้ซุนกลับทัดเทียมเซียนสวรรค์?” นักพรตเครา

แพะเอ๋ยถามอย่างสงสัย “ฝึกกระบี่สายไท่ชั่งหรือ”

“คนผู้นั้นกลับปฏิเสธเอง” นักพรตอ้วนเล่าต่อ “ว่ามีใช้สายไท่ชั่ง”
“หืม?”

นักพรตเคราแพะนึกฉงน “เขียนสวรรค์กลับชาติมาเกิด? เป็นไปไม่ได้! เขียนสวรรค์เป็นอมตะหากเลือกกลับชาติมาเกิด ต้องมีผู้อาวุโสในสำนักหรือสหายประเสริฐรับผิดชอบชี้แนะ เป็นไปไม่ได้ที่จะเลือกวิชาเขียนกระบี่”

“คนผู้นี้มีนามว่าเมิ่งอี้ชิว บ้านเกิดของเขามีพลังฟ้าดินเบาบาง ไม่อาจหลอมรวมจิตเอกะ” นักพรตอ้วนเล่าสืบท่อ “เพิ่งทิวาเหินทะยานไม่กี่ปี ก็มีพลังฝีมือเทียบเท่าเขียนสวรรค์ ความเร็วในการฝึกบำเพ็ญเป็นที่ตื่นตะลึง หากมิได้ฝึกกระบี่สายไท่ชั่ง ไม่น่าว่า...เขาอาจพลาดไปฝึกวิชาเขียนกระบี่เข้าจริงๆ ก็เป็นไปได้ ข้าว่ามีพรสวรรค์เช่นนี้รับเข้ามาไว้ในสายหยวนสื่อของพวกเราได้”

นักพรตอ้วนเสนอแนะ “แม้เขาไม่อาจเปลี่ยนสายการฝึก แต่ให้กลับชาติมาเกิดใหม่ก็ได้! ศิษย์ที่รับผิดชอบชี้แนะด้วยตนเอง ก่อนให้เขาเริ่มฝึกบำเพ็ญก็ปลุกความทรงจำให้ฟื้นคืน”

“พรสวรรค์สูงถึงขนาดนี้เขียวหรือ” นักพรตเคราแพะประหลาดใจ

“สามภพภูมิกว้างใหญ่ไพศาล มีบุคคลทุกประเภท” นักพรตอ้วนเอ่ยขึ้น “ผู้ทรงฤทธิเดชบางท่านเก่งกาจสะท้านฟ้าตั้งแต่ยังเล็ก”

นักพรตเคราแพะพยักหน้า “ดี ข้าจะลองดู หากรู้สึกละไมเลว ก็ขอให้วังสวรรค์ตรวจสอบภูมิหลังเขาให้ละเอียด หากประวัติไม่มีปัญหา ก็รายงานอาจารย์ ให้ท่านตัดสิน”

กลุ่มอำนาจอิทธิพลฝ่ายต่างๆ ในสามภูมิ ไม่ว่าฝ่ายเต๋าพุทธ วังสวรรค์หรือเทพมารต่างหาโอกาสแย่งชิงผู้บำเพ็ญตบะเก่งกาจมากฝีมือ

ตอน 24

จากใบ

เรือเหาะลำหนึ่งแหวกฝ่าชั้นเมฆหลายชั้นของโลกหิมเย่า หลังฝ่าทะเลเมฆชั้นที่หกซึ่งมีอสรพิษนับพันนับหมื่นเลื้อยคลานบนผิวเมฆ ก็มองเห็นดาวขนาดใหญ่ดวงหนึ่งอยู่ไกลลิบ

หลวงจีนหนุ่มชุดขาวนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหัวเรือ เบื้องหลังเป็นหลวงจีนชราในชุดคลุมตัวหลวมถือพัดใบตาล

หลวงจีนชราหัวร่อลงลูกคอ “นับว่าใกล้ถึงแดนกุ๋อวี่แล้ว สื่อฟางในแดนกุ๋อวี่มีเจดีย์วิเศษปรากฏต่อโลกหล้า รัตนศักดิ์สิทธิ์มากมายอยู่บนเจดีย์ นั้นโอกาสหายาก ดังนั้นอาจารย์จึงตากหน้าขอร้องให้เจ้าช่วยลงมือ เจ้าไม่สนใจรัตนศักดิ์สิทธิ์ แต่อาจารย์เจ้ายิงขาดพร่อง อาจารย์อาอาจารย์ลู่ล้วนยังขาดแคลน”

“ทราบแล้ว หากมาทันการณ์ ข้ายอมแย่งชิงเต็มกำลั” สื่อฟางหลวงจีนหนุ่มชุดขาวลืมตาขึ้น แววตาสงบดุจห้วงอวกาศไร้สิ้นสุด “เพียงแต่อาจารย์ เหล่านี้ล้วนเป็นของนอกกาย ชักนำความขัดแย้งพันหมื่น

สำนักพุทธเราเองก็มีวิชาอิทธิฤทธิ์ มิใช่ดีกว่าแย่งชิงรัตนศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นหรอกหรือ เจ้าอาวาสก็กล่าวว่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ถึงอย่างไรก็เป็นผู้อื่นหลอมสร้าง ต่อให้หลอมสร้างจากใจก็ห่างไกลไม่สู้ของวิเศษอัศจรรย์และอิทธิฤทธิ์อัศจรรย์”

“ถูกต้องๆ เจ้าว่ามาลั่นถูกต้อง” หลวงจีนซาริบบอก “แต่ว่าสื่อฟาง พวกข้าท่องหล้า ย่อมต้องมีของวิเศษคอยคุ้มกัน ส่วนเรื่องฝึกมหาอิทธิฤทธิ์นั้น ขึ้นพื้นฐานยากมาก คิดฝึกสำเร็จก็ยากยิ่งขึ้น มิใช่ฝึกกันง่ายตาย ส่วนของวิเศษอัศจรรย์ยิ่งขาดแคลนวิชาหลอมสร้าง ครอบครองของวิเศษจากภายนอกนั้นเร็วกว่า”

สื่อฟางพยักหน้า ไม่เอ่ยกล่าวอันใดอีก

แม้หลวงจีนซาราเร่งรุดสุดกำลัง ยังคงใช้เวลาครึ่งชั่วยามกว่าจะถึงดวงดาวที่มีนามว่าแดนกุ๋อวี้

บริเวณทางเข้าแดนกุ๋อวี้มีกลุ่มตำหนักวังเวียง เป็นที่อยู่อาศัยของยอดสำนักต่างๆ

บัดนี้ผู้คนจอแจ เขียนสวรรค์ พระโพธิสัตว์ เทพสวรรค์ มหาเวท และมารสวรรค์ต่างออกกันเป็นกลุ่มๆ

“คูสี เป็นอรหันต์สื่อฟางแห่งวัดเหลยอิน (ท่านองฮสนี่)”

“อรหันต์สื่อฟางก็มาด้วยหรือ”

“อรหันต์สื่อฟาง น่าจะเป็นอันดับต้นๆ ในบรรดาเขตชั้นจิตเอกะของโลกหมิงเย่าในตอนนีั้กระมัง” ต่างฝ่ายต่างออกความเห็น

“ฮาๆ...” หลวงจีนซาราในชุดคลุมตัวหลวม หลังพาสื่อฟางหลวงจีนหนุ่มโฉบ่อนลงแล้วก็หัวเราะเอ่ยว่า “วัดเหลยอินของข้ายังพอมือที่ว่าง สื่อฟาง รีบเข้าไปเถอะ”

“ขอรับ” สื่อฟางถือป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร เร่งอานุภาพ พลัน

หายตัวไปทันที

“หลวงจีนเมี่ยวคง ท่านโชคดีเหลือเกิน ผ่านอารามเล็กผุพังโดยบังเอิญ ยังได้ศิษย์เช่นนี้ติดมือมาหนึ่งคน” มังกรสวรรค์สวมเกราะเกสิดทองเอ่ยเข้า

“อาศัย ‘พระสูตรโกมลธรรม’ สามัญธรรมดาก็หลอมสร้างร่างอรหันต์ทองได้ พระสูตรนี้ฝึกได้ถึงขั้นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“อรหันต์สี่อปางนี้ หากมิใช่เพื่อฝึกอิทธิฤทธิ์ ‘พุทธเกษตรกลางหัตถ์’ เกรงว่าคงบรรลุแดนพระโพธิสัตว์แล้ว”

ต่างฝ่ายต่างชื่นชม

โลกหมิงเย่าเดิมที่กว้างใหญ่ไพศาล สรรพชีวิตนับไม่ถ้วนและเป็นแหล่งรวมผู้ทิวาเหินทะยานจากโลกใบเล็กมากมาย อัจฉริยะในการฝึกบำเพ็ญจึงมีมาก

อรหันต์สี่อปางแห่งวัดเหลยอินเป็นหนึ่งในชั้นยอดเยี่ยม ฝึกวิชาอิทธิฤทธิ์ “พุทธเกษตรกลางหัตถ์” ของพระยูไล ขั้นพื้นฐานของวิชานี้ยากสุดแสน ต้องวางรากฐานตั้งแต่ยังเล็ก แม้วัดเหลยอินมีวิชาอิทธิฤทธิ์มากมายให้เลือก แต่อรหันต์สี่อปางเห็นดีในวิชาพุทธเกษตรกลางหัตถ์ มุ่งมั่นตั้งใจฝึกฝนจนประสบผลสำเร็จ

ในการต่อสู้ครั้งหนึ่ง เขาพันธนาการมารสวรรค์ตนหนึ่งในฝ่ามือ เมื่อกลับถึงวัดเหลยอิน ก็โยนมารสวรรค์เข้าไปกักขังไว้ในเจดีย์ขังมาร

การบดครั้งเดียวสร้างชื่อระบือเลื่อง เป็นที่ยอมรับว่ามีพลังฝีมือเป็นอันดับต้นๆ ในบรรดาเขตชั้นจิตเอกะแห่งโลกหมิงเย่า

บริเวณเจดีย์วิเศษแดนกุ๋อวี่

เขตชั้นจิตเอกะมากมายรวมตัวกันอยู่ที่นี่

เนื่องเพราะกฎเกณฑ์ที่ยอดสำนักใหญ่กำหนด มีเพียงศิษย์ผู้เข้าร่วมการทดสอบฝึกซ้อมเท่านั้นที่เข้ามาได้ แต่ทุกหนึ่งร้อยปีจะมี “ช่วงพัก” หนึ่งปี ภายในหนึ่งปีนี้ ศิษย์ที่เข้าร่วมการทดสอบฝึกซ้อมห้ามเข้ามา ในช่วงนี้สำนักใหญ่ต่างๆ จะเข้ามาจัดวางสมบัติสามัญธรรมาเอาไว้ เพราะเป็นสมบัติที่ถูกขุดไปมากที่สุด

ในขณะเดียวกัน ก็ถึงคราวสลับผลัดเปลี่ยนให้เหล่าเทพสวรรค์เขียนสวรรค์มหาเวทเข้าไปสำรวจสถานที่อันตรายแต่ละแห่งที่บรรดาศิษย์ผู้เข้ารับการทดสอบฝึกซ้อมได้สำรวจไปก่อนหน้านี้แล้ว

บัดนี้เจตียวิเศษปรากฏต่อโลกหล้า แต่ติดขัดด้วยกฎเกณฑ์ เทพสวรรค์เขียนสวรรค์ไม่อาจเข้าร่วมการแข่งขันได้

“ยอดฝีมือร้ายกาจมากมายขึ้นทุกที”

“บางส่วนเพิ่งเร่งรุดมาแดนคู่อริ”

“แต่ว่า ยอดฝีมือยิ่งมาก ยิ่งหลายค่ายผนึกเจตียได้เร็วขึ้น บัดนี้เหลือค่ายผนึกชั้นสุดท้ายแล้ว เหลือเพียงรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงสามชั้นนั้นแล้ว”

เขตชั้นจิตเอกะต่างแลกเปลี่ยนความคิด

ฉินอวิ้นพาเมิงฮวนมาอยู่อีกฟากหนึ่ง

ทุกฝ่ายต่างลงมือโจมตี แต่ค่ายคาถาชั้นสุดท้ายบนเจตียเด่นชัดว่า มันคงยากหลาย

“ยอดฝีมือมากมายขึ้นทุกที” ฉินอวิ้นระแวงระวัง

กว่าแต่ละฝ่ายจะส่งคนเร่งรุดมาก็ต้องใช้เวลา แต่เมื่อเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ศิษย์ยอดเยี่ยมของแต่ละฝ่ายต่างทยอยมาถึง นอกจากฉินอวิ้นแล้ว ยังมีเขตชั้นจิตเอกะที่มีพลังฝีมือขึ้นเทพสวรรค์มารสวรรค์มาถึงแล้ว

เจ็ดท่าน

จะเห็นได้ถึงความอุดมสมบูรณ์ของโลกหมิงเยา

นอกจากเจ็ดท่านที่พลังฝีมือใกล้เคียงฉินอวี่แล้ว ยังมีอีกหนึ่งที่แกร่งกล้ากว่า นั่นคือนางเขียนหงอวี่แห่งวังจิ่งอวี่ที่เคยสยบมารสวรรค์มาแล้ว

‘ข้าได้ครองของวิเศษชั้นล้ำเหนือเก้าชั้น รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสองชั้น รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลางหนึ่งชั้น’ ฉินอวี่มองเรือเหาะ เพราะวิเศษและลัญจกรทองที่แขวนบนเจดีย์ ‘การแย่งชิงรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงชั้นสุดท้าย ยิ่งดุเดือดเลือดพล่านเป็นแน่’

ระยะแรก ผู้แกร่งกล้าในแดนกู่อวี่ค่อนข้างน้อย ดีชั่วฉินอวี่ก็เป็นหนึ่งในสี่ที่มีพลังการรบระดับเซียนสวรรค์ ได้เปรียบค่อนข้างมาก

แต่บัดนี้ผู้แกร่งกล้ามามากขึ้นเรื่อยๆ...

การแย่งชิงรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงชั้นสุดท้าย ฉินอวี่ไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย

ในที่สุดด้วยความร่วมแรงร่วมใจของบรรดาเขตชั้นจิตเอกะ พลันเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น เจดีย์สั่นคลอน รัตนศักดิ์สิทธิ์ที่แขวนบนชั้นสูงสุดของเจดีย์ลอยวัดไปคนละทิศละทาง

“รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง!”

“เป็นของข้า!”

ต่างฝ่ายต่างลงมือสุดกำลัง

พลันเงาจำลองปักขาวิเศษสีแดงปรากฏเบื้องหลังนางเขียนหงอวี่ เปลวเพลิงลุกโชนตลบสัทิศทาง เขตชั้นจิตเอกะโดยรอบต่างสะท้อนขวัญหน้าถอดสี กลางเปลวเพลิง เชือกเส้นหนึ่งตวัดรัดเกาะรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงที่อยู่ใกล้นางเขียนหงอวี่ที่สุด ในฐานะเขตชั้นจิตเอกะที่แกร่งกล้าที่สุด

ในทีนั้น ไม่มีผู้ใดแย่งชิงกับนาง

เรือเหาะและลัญจกรทองก่อให้เกิดการแย่งชิงดุเดือดรุนแรงกว่า
มาก

เนื่องเพราะลัญจกรทองลอยเข้าใกล้ฉินอวี่น เขาจึงเข้าร่วมการแย่ง
ชิงลัญจกรทอง

ชนนิกและสายฟ้าจุใจพร้อมกัน ขณะทั้งสองฝ่ายกำลังต่อสู้ จู่ๆ
หมอกพิรุณสายหนึ่งก็แลบทะลวงเข้ามา ชั่วพริบตารวบกวาดลัญจกร
ทองแล้วคิดหลบหนี

“สมควรตาย!” บุรุษร่างมนุษย์ศิระะเป็นนิกและชายชราชุดคลุมเทา
เห็นดังนั้น ต่างรามือต่อกันชั่วคราว หันมาเล่นงานฉินอวี่นแทน

กระบี่เหินหมอกพิรุณของฉินอวี่นกล่าวถึงการคุ้มกันร้ายกาจเป็น
เลิศ รัตพันลัญจกรทองแน่นหนา หยดน้ำไม่กระเซ็นเล็ดลอด ฟุ้งกลับไป
ยังร่างแท้ของฉินอวี่น

“มอบสมบัติออกมา”

“ชั้นบุรุษนอนอย่างเจ้า ได้รัตนศักดิ์สิทธิ์ขึ้นสูงไปก็ใช้การไม่ได้” บุรุษ
ร่างมนุษย์ศิระะนิกและชายชราชุดเทาล้วนทรงพลังการรบเทียบเท่าเทพ
สวรรค์มารสวรรค์ ต่างร่วมแรงโจมตีสังหารฉินอวี่น

นอกจากเรือเหาะ ลัญจกรทองและเกราะวิเศษ ยังมีเจดีย์วิเศษซึ่ง
ถือเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงปักหลักอยู่กับที่

นางเซียนหงอวี่แย่งชิงเกราะวิเศษ

ฉินอวี่นแย่งชิงลัญจกรทองกับบุรุษร่างมนุษย์ศิระะนิกและชายชรา
ชุดเทา

เขตชั้นจิตเอกะสองท่านกำลังแย่งชิงเรือเหาะ

เจดีย์วิเศษก็มีสามท่านกำลังแย่งชิง

“วิธีการขั้นนี้ทำอันใดเข้าไม่ได้หรอก” ฉินอวินก็ลงมือเต็มที่ กระบี่
เหินไปไม่เขี้ยวสำแดงเกราะแสงกระบี่จักราฟ้า เร่งอำนาจ “ค่ายบัญชา
ธาตุสายหมอก” รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยที่เพ็งได้ครองพร้อมถ้อยยันต์เต๋า
ในมือ

ถ่วงเวลาในช่วงขณะนั้นให้กระบี่เหินหมอกพิรุณนำลัญจกรทองมา
ถึงตรงหน้า

“เก็บ” ฉินอวินรีบคว้าลัญจกรทองทันที แผ่นศาสตราภาพหล่อเลี้ยง
ลัญจกรทองปรากฏสี่ตัวอักษรว่า “ตราจุลวิมาน”

เพียงชั่วครู่คิด กระบี่เหินหมอกพิรุณแปลงเป็นแสงกระบี่จักราฟ้า
ครอบคลุมทั่วบริเวณ ถึงตอนนี้ฉินอวินก็วางใจโดยสิ้นเชิงแล้ว

“อันใดกัน” บุรุษสี่ระชนกและชายชราชุดเทาเห็นดังนั้นต่างฮึดฮัด
ร้อนใจ แต่ก็อับจนหนทาง รีบหันกลับไปลงมือกับเจดีย์วิเศษซึ่งยังตั้งอยู่
ที่เดิม

เวลาสั้นๆ เพียงชั่วพริบตา

เรือเหาะ เกราะวิเศษและลัญจกรทองต่างมีผู้ครอบครอง

เหลือเพียงเจดีย์วิเศษอยู่ที่เดิม คล้ายว่ายากแฉ่งชิงมาในครอบ
ครองได้

“สื่อฟาง นี่เป็นของข้า!” เสียงคำรามกราดเกรี้ยวดังขึ้น

มือใหญ่เต็มไปด้วยขนสีดำปุกปุยยืดยาวเกินร้อยลิ้นเข้ามาจากที่
ไกลประหนึ่งเสาขวางโลกา

“ใครดีใครได้!” เสียงหัวร่อหึๆ ดังขึ้น พลันฝ่ามือขาวโพลนขนาด
มหึมายื่นลงมาจากชั้นเมฆหมอก ฝ่ามือเปล่งแสงสุกปลั่งคล้ายรัตน
ศักดิ์สิทธิ์ กลางฝ่ามือเห็นภาพโลกลี้นราง

ฝ่ามือขาวกระจ่างขนาดมหึมานี้เร็วกว่าหนึ่งก้าว เขตชั้นจิตเอกะ

ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจแย่งชิงเจดีย์วิเศษไปได้

ฝ่ามือชาวโพลนและbenenยอดเจดีย์ ลายยันต์คาถาบนพื้นผิวเจดีย์ กระเพื่อมไหว จากนั้นเจดีย์ถูกตึงเหมือนดิ่งหัวผักกาดขึ้นจากกลางปลักโคลน

“เป็นอรหันต์สี่ปางและมารวานรน้อยแห่งเขามารวานร” ต่างตื่นตะลึงไปทั่ว

อรหันต์สี่ปางและมารวานรน้อยล้วนมีชื่อเสียงเกริกไกร ต่างผจญด่านเคราะห์กรรมสำเร็จได้ทุกเมื่อ เพียงเพราะมีเป้าหมายใหญ่ จึงยังปักหลักมั่นอยู่กับที่

“ถูกเจ้าแย่งชิงไปก่อนหนึ่งก้าว! พวกเจ้าทั้งสามไม่มีคุณสมบัติได้ครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง” คล้อยหลังเสียงก้องสนั่นลั่นฟ้า สองลำแขนพู่ฟองไปด้วยขนหันกลับมาโจมตีใส่ฉินอวี่นซึ่งได้ครองลัญจกรทองและนักพรตชาฟิการอีกผู้หนึ่งซึ่งได้ครองเรือเหาะ

สีหน้านักพรตชาฟิการผกผัน ไม่ลังเลแม้แต่บ่อย รีบใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร

“ไป!” กระแสคลื่นพลังปรากฏ โอบอุ้มตัวเขาก่อนหายวับไปทันที ฉินอวี่นมองลำแขนขนพู่ที่จู่โจมเข้ามาด้วยท่าที่สงบ ถ้ายทอดเสียงกำชับ ‘ฮวนเอ๋อร์ ไป!’

“ขอรับ ท่านพ่อ” เมื่งฮวนรับคำทันที ทำตามแผนการที่วางไว้แต่แรกแล้ว เร่งอาณุภาพป้ายเคลื่อนย้ายมวลสาร หายวับจากที่นั่นไปเช่นกัน

ฝ่ามือยักษ์นั้นคว้าจับบนพื้นผิวเกราะแสงกระบี่จักราฟ้า เกราะแสงกระเพื่อมไหว แต่ไม่ทลายในชั่วขณะ

‘ศาสตราวุธของข้าหากถึงเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุด

ยอด กระบี่เหินแถมชีวิหล่อเลี้ยงถึงระดับสูงสุด กลับต่อกรได้สักคำรบ'
ฉินอวินขบคิด

“หืม? ถึงกับต้านทานได้หรือ” วานรสวมชุดเกราะตนหนึ่งชักมือ
กลับไป ร่างแปลงเป็นแสงเพลิงพุ่งโถมเร็วรี่เข้ามา

“ไป!” ฉินอวินปรายตามองปราดเดียวก่อนเร่งอานูภาพป้ายเคลื่อน
ย้ายมวลสาร หายวับไปจากที่นั่นทันที

ในตอนนี้อง

รายชื่อบนทำเนียบเมฆาในแดนภู่อวี่ก็เกิดการเปลี่ยนแปลง
อันดับที่เก้าสิบสอง กลายเป็น “วัดเหลยอินอรหันต์สี่อfang”
อันดับที่เก้าสิบเก้า กลายเป็น “วังจิงอวี่ฉินอวิน”

ตอน 25

สถานะ

ทางเข้าแดนกู่อวีเป็นแหล่งรวมสถานที่พักของยอดสำนักใหญ่
เนื่องเพราะเจตียวีเศษปรากฏแก่โลกหล้า ก่อให้เกิดคลื่นลมไม่น้อย เทพ
สวรรค์เขียนสวรรค์เกาะกลุ่มสนทนากันอยู่

“รีบดู!”

“อันดับบนทำเนียบเมฆาเปลี่ยนแปลงแล้ว”

เขียนสวรรค์เงยหน้ามองเห็นรายชื่อที่ก่อตัวจากเมฆหมอกลอย
กลางนภาภาค

ทำเนียบเมฆาคือรายชื่อศิษย์ที่เข้าร่วมการทดสอบฝึกซ้อมและได้
ครอบครองสมบัติในร้อยอันดับแรก ทว่าเมื่อเวลาผันผ่าน สมบัติยิ่งชุด
คั่นยากขึ้นทุกที ที่ชุดคั่นง่ายตายก็มีผู้ครอบครองไปแต่เนิ่นๆ แล้ว ทำให้
อันดับในทำเนียบเมฆาเปลี่ยนแปลงน้อยมาก โดยทั่วไปเกิดการ
เปลี่ยนแปลงเฉพาะอันดับท้ายๆ ของทำเนียบ ส่วนสิบลำดับต้นจะ
เปลี่ยนแปลงนั้นยากยิ่ง

คราวนี้ก็เหมือนทุกครั้ง ปรากฏสองรายชื่อใหม่บนทำเนียบเมฆาล้วนเป็นอันดับที่เก้าสิบกว่า

“สมแล้วที่เป็นอรหันต์สี่อ pang ดิตอันดับในทำเนียบเมฆาอย่างรวดเร็ว”

“เอ๊ะ! ยังมีผู้ที่มีนามว่าฉินอวินอีกคน ฉินอวินแห่งวังจิงอวี่?” พระโพธิสัตว์ เทพสวรรค์และเซียนสวรรค์ที่อยู่ในที่นั่นต่างฉงนสงสัย ชื่อนี้ไม่คุ้นเคยอย่างยิ่ง

ทันใดนั้นเงาร่างหลายสายแหวกมวลอากาศออกมา

เป็นอรหันต์สี่อ pang หลวงจิ้นหนุ่มในชุดขาว จากนั้นก็เป็นฉินอวินเม้งฮวนและเขตซันจิตเอกะร้ายกาจที่ได้ครองสมบัติล้ำค่า

หลายคนเร่งรุดเข้าไปในแดนกุ๋อวี่โดยมีเป้าหมายอยู่ที่เจดีย์วิเศษแห่งนั้น เมื่อแย่งชิงสมบัติจากเจดีย์เสร็จสิ้น ต่างคนต่างทยอยใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารออกมา

มีเพียงมารวานรน้อยแห่งเขามารวานร เนื่องจากหลังเข้าไปแล้วมิได้ครองสมบัติสักชิ้น จึงยังไม่เร่งร้อนออกมา ยังคงรั้งอยู่ด้านใน

“ศิษย์ประเสริฐของข้า” หลวงจิ้นเมี่ยวคงโบกพัดใบตาลร้องเสียงสูงท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง ภูมิใจเป็นนักหนา

อรหันต์สี่อ pang ก็มองอาจารย์ตนเองปราดหนึ่ง ยกยิ้มมุมปากก่อนเหินทะยานเข้าไป

“ศิษย์ข้า พังข้าไม่ผิดกรรมัง เจดีย์วิเศษนี้ยากปรากฏต่อโลกหล้า เจ้าลงมือเพียงคนเดียว ก็ได้ครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ร้ายกาจแล้ว” หลวงจิ้นเมี่ยวคงเอ่ยยิ้มๆ พลาทกวาดตามองโดยรอบ

“เมี่ยวคงผู้นี้ หนดแห่งความภาคภูมิใจแทบยกเชิดขึ้นมาแล้ว”

“มิใช่เพราะมีลูกศิษย์เก่งกาจหรือหรือ มิใช่ตนเองเก่งกาจสามารถ

เสียหน่อย”

“หากข้ามีลูกศิษย์เช่นนี้บ้าง ย่อมได้ครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ร้ายกาจ”

สหายเก่าแก่รอบด้านต่างวิจารณ์

“พี่เย้ย ฉินอวีนแห่งวังจิงอวี่ของท่านเล่า เขามีรายชื่อบนทำเนียบ
เมฆา ห่างจากอรหันต์สี่องศาไม่เท่าใด”

“นั่นสิ พี่เย้ย ท่านใดคือฉินอวีน”

ต่างสอบถามอย่างสงสัยใคร่รู้

เขียนสวรรค์ผสมสีเงินออกจะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก แต่ยังดีสีหน้า
ปลาบปลื้มยินดี พร้อมกวาดตามองไปทั่วจนพบฉินอวีนและเมิงฮวนที่อยู่
ไกลออกไป

ศิษย์แห่งวังจิงอวี่?

เขารู้แน่แท้ ฉินอวีนเป็นคนนอกที่สวมสิทธิ์ของวังจิงอวี่เข้ามา
แน่นอนว่ามีชื่อปรากฏบนทำเนียบเมฆาวังจิงอวี่ก็ได้หน้าได้ตาไปด้วย

‘ฉินอวีน’ เขียนสวรรค์ผสมสีเงินถ่ายทอดเสียงเรียก ‘ท่านไปพักผ่อน
ที่อุทยานจิงอวี่ก่อน หลังศิษย์ทุกคนออกมาแล้ว ข้าจะพาพวกท่านกลับ
วังจิงอวี่แน่นอนท่านจะกลับไปตามลำพังก็ได้ แต่ข้าไม่อาจคุ้มกันส่ง ท่าน
ได้ครองสมบัติล้ำค่า ทางที่ดีมีผู้อาวุโสในสำนักคุ้มกันจะดีกว่า’

ฉินอวีนและเมิงฮวนหันไปมองที่ไกล เห็นเขียนสวรรค์ผสมสีเงินอยู่
กลางวงล้อมของเทพสวรรค์เขียนสวรรค์ จึงถ่ายทอดเสียงตอบไปว่า ‘ได้
ข้าจะไปรอที่อุทยานจิงอวี่’

“อืมม” เขียนสวรรค์ผสมสีเงินพยักหน้า ถ่ายทอดเสียงว่า ‘อย่าเร่ง
ร้อนจากแดนกุ๋อวี่ไป อีกสักครู่พวกเราสนทนากันเป็นการส่วนตัวสัก
หน่อย’

‘ขอรับ’ ฉินอวีนถ่ายทอดเสียงตอบ เขาเองก็ต้องการสนทนากับ

เมืองฮวนบุตรชาย ก่อนกลับไปยังโลกต่ำซาง

ฉินอวี่นพาเมืองฮวนเข้าไปในอุทยานจิ้งอวี่

“พี่เยี่ย ในเมื่อบนทำเนียบเมฆาปรากฏชื่อฉินอวี่นศิษย์วังจิ้งอวี่
เช่นนั้นตอนนี้เขาน่าจะออกมาแล้ว เป็นท่านใดกัน” ผู้คนรอบข้างต่างไล่
สอบถาม

“นั่นสิ ศิษย์ที่เก่งกาจเช่นนี้ ไม่สมควรชும்เยียบ”

“ให้พวกเราได้รู้จักสักหน่อยเถอะ”

“ฮาๆ...เขาค่อนข้างเก็บตัว” เซียนสวรรค์ผมสีเงินหัวร่อลงลูกคอ
ไม่อธิบายอันใดอีก

อุทยานจิ้งอวี่วิจิตรตระการ มีที่พักไม่น้อย เป็นสถานที่พักผ่อนของ
ศิษย์ผู้เข้าร่วมการทดสอบฝึกซ้อมและบรรดาผู้อาวุโสในสำนักที่ทำหน้าที่
คอยคุ้มกัน มีศิษย์นอกสำนักรับผิดชอบคอยต้อนรับ

ในลานอุทยานเล็กแห่งหนึ่ง

ฉินอวี่นและเมืองฮวนนั่งลงข้างโต๊ะศิลา

“ท่านพ่อ ลองลิ้มรสดู” เมืองฮวนหยิบสุราดีและจอกสุราออกมาริน
ให้ฉินอวี่น

เห็นบุตรชายรินสุราให้ตน ฉินอวี่นผุดรอยยิ้ม อารมณ์ดียิ่ง

ยกจอกสุราขึ้นจิบหนึ่งคำ

“เป็นอย่างไร ท่านพ่อ” เมืองฮวนมองบิดาอย่างคาดหวัง สุรานี้เขา
เตรียมพร้อมมานานแล้ว

“สุราดี” ฉินอวี่นยิ้มบอก สุราดี ยามร่ำสุรายิ่งอารมณ์ดี

“ฮวนเออร์ เมื่อครู่นี้แดนกู่อวี่กำลังแย่งชิงสมบัติ ไม่เหมาะเล่ารายละเอียด” ฉินอวี่นเอ่ยขึ้น “เจ้าสงสัยมิใช่หรือว่าเหตุใดข้าถึงฝึกวิชาเขียน

กระบี่”

เมิ่งฮวนพยักหน้า

เมิ่งฮวนที่ดูเยียบเย็นในสายตามุคคัลลายนอก ต่อหน้าฉินอวี่น กลับดูเชื่อฟังว่าง่าย

“นั่นเป็นเพราะว่า ข้าเดิมทีเป็นผู้บำเพ็ญตบะของอีกโลกหนึ่ง” ฉินอวี่นเล่าความ

เมิ่งฮวนตะลึงงัน

“เจ้าเรียกโลกของเจ้าว่าอย่างไร” ฉินอวี่นสอบถามต่อไป

“โลกหมิงเย่ามิได้มีบันทึกไว้ อาจเป็นเพราะผู้ทิวาเหินทะยานมีน้อย ข้าเรียกโลกนั้นเองว่าโลกเกล็ดน้ำแข็ง” เมิ่งฮวนตอบ

“โลกเกล็ดน้ำแข็ง?” ฉินอวี่นพยักหน้าเล็กน้อย

เมิ่งอวี่วกระบี่เกล็ดน้ำแข็ง...

“ท่านพ่อ ท่านว่าเดิมทีท่านเป็นผู้บำเพ็ญตบะจากโลกอื่นอย่างนั้น หรือ” เมิ่งฮวนไล่ถาม

“ถูกต้อง” ฉินอวี่นพยักหน้า “ข้าเดิมทีเป็นผู้บำเพ็ญตบะโลกด้าซาง โลกด้าซางและโลกเกล็ดน้ำแข็งต่างเป็นโลกใบเล็ก โลกด้าซางมีพลังฟ้าดินเข้มข้น วิชาสำหรับฝึกบำเพ็ญมีมาก มีเทพสวรรค์เขียนสวรรค์สองสามท่าน ส่วนข้านั้น เดิมทีเป็นผู้บำเพ็ญตบะไร้สังกัด ฝึกวิชาเขียนกระบี่ต่อมาสบโอกาส ได้ ‘ผืนหนึ่งร้อยปี’ ในผืนร้อยปี ได้กลับชาติมาเกิดยังสองโลก หนึ่งในนั้นคือโลกเกล็ดน้ำแข็ง อยู่ที่นี่หลายปี...ดังนั้น ฐานะของเมิ่งอวี่วเป็นสถานะตอนที่ข้ากลับชาติมาเกิดในโลกใบนั้น”

ฉินอวี่นมองบุตรชาย

“กลับชาติมาเกิด?” เมิ่งฮวนกระจ่างแจ้งฉับพลัน

“กลับชาติมาเกิดนั้น หากในตอนแรกยังไม่ปลุกความทรงจำ จะ

บำเพ็ญตบะได้ค่อนข้างช้า ต่อมาข้าโดนยาพิษ จึงตื่นรู้” ฉินอวี่นยิ้มบอก “ดังนั้นข้าจึงแก้พิษร้ายแรงได้ นับจากนั้นก็ก้าวหน้ารวดเร็ว ในโลกเกล็ดน้ำแข็ง มรรคากระบี่ของข้าก็พัฒนาไปมาก หลังหลายนภาทิวาเหินทะยานก็กลับไปยังโลกต่ำซาง”

ฉินอวี่นจงใจปิดบังบางอย่าง

ในความเป็นจริง เขาเข้าร่างหลังเมิงอี้ชิวพิษกำเริบเสียชีวิตแล้ว ทว่าในตอนนั้นก็กล่าวว่าเป็นการกลับชาติมาเกิด ก็เพื่อมิให้บุตรชาย
งุนงง

เนื่องเพราะเอ่ยอย่างเคร่งครัดแล้ว เมิงฮวนนับว่าเป็นบุตรบุญธรรมของฉินอวี่น แม้เป็นบุตรบุญธรรม แต่ฉินอวี่นเลี้ยงดูพุ่มพักตั้งแต่เล็ก ห้าสิบปีมานี้ย่อมผูกพันลึกซึ้ง

หากฉินอวี่นไม่เล่าเรื่องนี้ให้ผู้ใดฟัง ย่อมไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความลับนี้!
ในเมื่อเช่นนั้นก็ไม่จำเป็นต้องเอ่ยกล่าวแล้ว

“มิน่า” เมิงฮวนกระจ่างฉับพลัน “ผู้คนจำนวนไม่ถ้วนในโลกบ้านเกิดขณะสรรเสริญคุณงามความดีและบันทึกชีวประวัติของท่านพ่อ ล้วนกล่าวว่าก่อนท่านพ่อจะถูกยาพิษ เป็นเพียงอัจฉริยะธรรมดา หลังถูกยาพิษแล้วถึงได้ตระหง่านโดดเด่น ก้าวหน้าไม่หยุดยั้ง จากชั้นก่อนนภากาศฐาน ไต่เต้าจนถึงอันดับหนึ่งแห่งทำเนียบเทพ ยิ่งกว่านั้นยังหลายนภาทิวาเหินทะยานในระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่สิบปี”

เมิงฮวนเอ่ยสืบต่อ “แม้ประสบอุปสรรคบ้าง แต่รู้ดหน้ารวดเร็วถึงขั้นนี้ก็อัศจรรย์คาดไม่ถึง ที่แท้ ท่านพ่อปลุกความทรงจำในชาติก่อนนี้เอง”

เขาทิวาเหินทะยานแล้ว ดังนั้นจึงสามารถเข้าใจได้ทั้งสิ้น

เขียนกลับชาติมาเกิดคิดปลุกความทรงจำนั้นไม่ง่ายดาย มีมากมายที่ไม่อาจตื่นรู้ไปทั้งชีวิต ยังคงเวียนว่ายในสังสารวัฏ โดยทั่วไป

ต้องพลังฝีมือสูงส่งหรือถูกกระตุ้นรุนแรงถึงขั้นนี้

แน่นอนว่าเขียนสวรรค์ขอร้องให้ผู้เก่งกาจสามารถช่วย “ชักนำให้
ตื่นรู้” ได้

เหตุใดเขียนสวรรค์ต้องขอให้ผู้อาวุโสหรือสหายสนิทช่วยเหลือนั้น
เพราะหากไม่ชักนำให้ตื่นรู้ ความทรงจำของเขียนสวรรค์ที่กลับชาติมา
เกิดอาจปลุกไม่ตื่นไปตลอดกาล

“ถูกต้อง” ฉินอวินพยักหน้า “เนื่องเพราะมีโอกาสผันหนึ่งร้อยปี
เข้าได้กลับไปยังสังขารในโลกต่ำชางอีกครั้ง วิชาเขียนกระบี่ไม่อาจ
เปลี่ยนแปลง ข้ายังคงเป็นเพียงเขียนกระบี่”

“เช่นนั้นทำอย่างไรดี ชั้นบุดูชนมีอายุขัยเพียงห้าร้อยปี ท่านพ่อ
บัดนี้ท่านอายุเท่าใดแล้ว เหลืออายุขัยอีกเท่าใด” เมิ่งฮวนถามอย่างกังวล
หากอายุขัยของบิดาเหลือน้อย เช่นนั้นก็ยุ่งยากแล้ว

ในความคิดของเมิ่งฮวน พลังฝีมือของบิดาทัดเทียมเขียนสวรรค์
คาดว่าอายุน่าจะมากแล้ว

“ไม่นับรวมผันหนึ่งร้อยปี อายุเพิ่งไม่กี่สิบปีเท่านั้น ยังเหลือเวลา
อีกยาวนานนัก” ฉินอวินตอบ

“อายุไม่กี่สิบปี?” เมิ่งฮวนอุทาน จากนั้นลอบตกระลึง พระสวรรค์
ของบิดามากกว่าตนเองเป็นสิบเท่าร้อยเท่าอย่างแท้จริง

ขณะสองพ่อลูกกำลังสนทนากัน เกร่างสองสายก็มาถึงเหนือ
แดนงูอวี

“ศิษย์พี่เจ้าสำนัก ข้าส่งสัญญาณสอบถามแล้ว เมิ่งฮวนและเมิ่ง
อิชิวบิดาของเขาต่างใช้ปายเคลื่อนย้ายมวลสารออกมาแล้ว บัดนี้ทั้งสอง
ต่างพักอาศัยในอุทยานจิงอวี” นักพรตอวบอ้วนเอ่ยขึ้น

นักพรตเคราพะยี่มพลงพักหน้าเล็กน้อย “เช่นนั้นก็ไปอุทยาน
จิงอวี๋ ไปพบเมิ่งฮิวผู้นั้น”
ทั้งสองโฉบลงเบื้องล่าง

ตอน 26

เชื้อเชิญ

ขณะที่ทั้งคู่ร่อนลง พลันสัมผัสได้ถึงกระแสปรมาณุดันหน้าสะพรึงกลัว
สายหนึ่ง

“หืม?” นักพรตเคราแพะและนักพรตอวบอ้วนต่างหันขวับไปมอง
พระโพธิสัตว์ เขียนสวรรค์และเทพสวรรค์ที่อยู่เบื้องล่างต่างเงย
หน้ามองไปทางทิศตะวันออก

แสงแดงสว่างจ้าตาพาดผ่านกลางอากาศมาจากทางนั้น

“รังสีกระบี่แกร่งกล้านัก” นักพรตเคราแพะขมวดคิ้ว ผู้มามีพลัง
ฝีมือไม่เป็นรองเขาทีเดียว

“เป็นผู้ใด” พระโพธิสัตว์เขียนสวรรค์ที่อยู่เบื้องล่างต่างสะท้อนวูบ
รังสีกระบี่สายนี้แผ่คลุมหลายหมื่นลี้ ผู้แกร่งกล้าทั้งมวลในแดนกู่อวีต่าง
รู้สึกถึงแรงกดดัน

พลันแสงแดงจางหาย เงาร่างสายหนึ่งปรากฏกลางฟ้าเหนือ
แดนกู่อวี เป็นบุรุษคิ้วแดงซุกคลุมดำ สองคิ้วพาดเฉียงดูดุันหาใดเปรียบ

สองตาทอดมองเบื้องล่าง จ้องไปที่อุทยานจึงอวีโดยตรง “ที่ตรงนั้น ข้า
รู้สึกถึงมรรคากระบี่ไม่คุ้นเคยดำรงอยู่ ชันปฤชนแต่ฝึกได้ถึงเขตชั้นเซียน
สวรรค์ ทั้งยังเป็นผู้ฝึกมรรคากระบี่สมควรเข้าสู่สายฝึกกระบี่ของข้า”

“พี่ฉื่อเสียบ” นักพรตเคราแพะยิ้มพลางทะยานเข้ามา นักพรตอวบ
อ้วนก็ติดตามมาด้วย

“เจ้าสำนักอวีตั้ง” บุรุษคิ้วแดงออกจะประหลาดใจ ทว่ายังคงยิ้มรับ

“พี่ฉื่อเสียบไหนมาแดนกู่อวี” นักพรตเคราแพะสอบถามอย่างสนิท
สนม

“เซียนกระบี่ฉื่อเสียบ” ตรงหน้าชื่อเสียงเลื่องลือ เป็นเซียนกระบี่ชั้น
เซียนสวรรค์หกชั้นฟ้า สายเซียนกระบี่เดิมทีก็เชี่ยวชาญการต่อสู้ ชันชื่อ
ว่า “หนึ่งกระบี่ทลายหมื่นวิชา” อาศัยกระบี่เหินอัถวี พลังฝีมือของเขา
ไม่เป็นรองบรรดาเซียนสวรรค์แปดชั้นฟ้าเก้าชั้นฟ้า แม้สำนักอวีตั้งทรง
ศักดิ์ฐานะสูงส่ง ทว่าพลังฝีมือใกล้เคียงเซียนกระบี่ฉื่อเสียบเท่านั้น

ยิ่งกว่านั้นฝึกกระบี่สายไท่ชั่งชันชื่อว่าไม่อาจล่วงเกิน แต่ละท่าน
ล้วนเก่งกาจชำนาญการต่อสู้

ต่อสู้ข้ามชั้นเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

“แดนกู่อวีเป็นเพียงสถานที่ทดสอบฝึกซ้อม เจ้าสำนักอวีตั้งผู้เกรียง
ไกรมาถึงที่นี้ออกจะประหลาดแล้ว” เซียนกระบี่ฉื่อเสียบเอ่ยยิ้มๆ “มาด้วย
เรื่องเมิงอีชีวเซนกันหรือ”

“การข่าวของพี่ฉื่อเสียบฉับไวโดยแท้” นักพรตเคราแพะเอ่ยขึ้น “ข้า
มาเพราะเขาอย่างแท้จริง”

“เช่นนั้นก็เข้าไปพร้อมกันดีหรือไม่” เซียนกระบี่ฉื่อเสียบมั่นใจอย่าง
ยิ่ง สายฝึกกระบี่ที่ไท่ชั่งเหล่าจวินรังสรรค์เป็นวิชาฝึกกระบี่ถึงขั้นจิตเอกะ
เพียงหนึ่งเดียวในสามภูมิ เซียนกระบี่ฉื่อเสียบมั่นใจถึงแรงดึงดูดที่มีต่อ

เมืองอิซิว

ส่วนวิชาเขียนกระบี่ขั้นปฤชชนไม่อาจนับเป็นวิชาสูงส่งลึกล้ำอันใด
“ดี ไปพร้อมกัน” นักพรตเคราแพะยิ้มเล็กน้อย ท่าที่ค่อนข้างสงบ

สุขุม

เพียงชั่วครู่

ภายในอุทยานเล็ก ฉินอวี่นและเมืองฮวนก็มองเห็นหลายคนยืนอยู่
ที่นอกประตู

เมืองฮวนแม้เป็นศิษย์สำนักอวี่ต้ง แต่ไม่เคยพบเจ้าสำนักมาก่อน

“ฉินอวี่น ท่านนี่คือเจ้าสำนักอวี่ต้ง ท่านนี่คือเขียนกระบี่ฉื่อเสียบ
ท่านนี่คือเจ้าตำหนักเกอแห่งสำนักอวี่ต้ง” เขียนสวรรค์म्मสีเงินแนะนำ

“คารวะเจ้าสำนักอวี่ต้ง เขียนกระบี่ฉื่อเสียบ เจ้าตำหนักเกอ” ฉิน
อวี่นคำนับ ท่าที่พอเหมาะพอดี ไม่ต่ำต้อยไม่ยโส เขาเองเคยพบทั้งเทพ
มังกรผุขวิและพระอมิตตาภพุทธผู้มีศักดิ์ฐานะเป็นสามลำดับต้นแห่งสำนัก
พุทธมาก่อน

“ศิษย์เมืองฮวน คารวะเจ้าสำนัก” เมืองฮวนกลับตระหนกยำเกรง รีบ
น้อมตัวคำนับ

นักพรตเคราแพะเจ้าสำนักเห็นเมืองฮวนแล้วก็ยิ้มพลาญพักหน้า
จากนั้นมองไปทางฉินอวี่น “เมืองอิซิว?”

“เมืองอิซิวก็คือข้าเช่นกัน” ฉินอวี่นพักหน้า

“ข้าและพี่ฉื่อเสียบพบกันโดยบังเอิญพอดี มาแดนภู่อวี่ก็เพราะเจ้า”

นักพรตเคราแพะยิ้มเอื่อยขึ้น “จริงสิ เจ้าน่าจะมีไซ้เขียนสวรรค์กลับชาติมา
เกิดกระมัง เขียนสวรรค์กลับชาติมาเกิดไม่น่าเลือกสายเขียนกระบี่ เว้น
เสียว่าชาติก่อนฝึกกระบี่สายไท่ชั่ง”

หากเป็นเซียนสวรรค์กลับชาติมาเกิดก็แสดงว่าฉินอวินมิได้ฝึกถึงขั้นเซียนสวรรค์ขณะอยู่ในชั้นปุกุชน แต่เป็นเพราะมีพื้นฐานจากชาติก่อนก็ไม่ควรค่าให้พวกเขาเสียเวลามากแล้ว

เพราะถึงอย่างไรเซียนสวรรค์ธรรมดาพบเห็นได้บ่อยในสามภูมิ

“ข้ามิใช่เซียนสวรรค์กลับชาติมาเกิด” ฉินอวินตอบ

“ปุกุชนมีอายุห้าร้อยปี เจ้าฝึกมานานเท่าใดแล้ว” เซียนกระบี่ฉือเสี่ยเอ๋อยถาม

ฉินอวินลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบว่า “ร้อยกว่าปีกระมัง”

นับรวมผันหนึ่งร้อยปีก็เป็นเวลาร้อยกว่าปี

“ร้อยกว่าปี?” นักพรตเคราแพะและเซียนกระบี่ฉือเสี่ยต่างตกตะลึงสั้นกว่าที่พวกเขาคาดการณ์ เนื่องจากล่วงรู้มาว่า “เมิ่งอืชีว” ผู้นี้มีบุตรชายและบุตรชายก็ทิวาเหินทะยานแล้ว

“เรื่องนี้ไม่อาจมดเท็จได้ คิดตรวจสอบเจ้าเป็นเรื่องง่ายดาย” นักพรตเคราแพะเอ่ยขึ้น

“เหตุใดต้องมดเท็จ” ฉินอวินสงสัย

เซียนกระบี่ฉือเสี่ยยิ้มพรางพยักหน้า “เท่าที่ข้าทราบเจ้ามิใช่ศิษย์สำนักพรตใด ไม่ทราบยินดีฝึกกระบี่สายไท่ชั่งหรือไม่ หากเจ้ายินดี ข้าจะเสนอชื่อของเจ้าให้อาจารย์ หลังผ่านการตรวจสอบแล้ว ขอเพียงสิ่งที่เจ้ากล่าวมาเป็นความจริง ก็จะเป็นศิษย์ฝึกกระบี่สายไท่ชั่งแล้ว”

“ฝึกเซียนกระบี่ไปโยเล่า” นักพรตเคราแพะกลับเอ่ยแย้ง “เซียนกระบี่นั้นไท่ชั่งเหล่านักรังสรรค์อย่างขอไปที่เท่านั้น มิใช่หมาจรคา! หากเจ้ายินดีกราบไหว้เข้าสายหยวนสื่อ ย่อมได้ฝึกหมาจรคาสายหยวนสื่อ!”

“เจ้าสำนักอวี้ตึง ในระดับชั้นเดียวกัน สายเซียนกระบี่ของข้าแทบ

“ไร้คู่ต่อกร” เขียนกระบี่ฉ้อเสียออกจะไม่สบอารมณ์

“สายหยวนสื่อมากมีมหาบรรดา สูงส่งลึกล้ำกว่าสายเขียนกระบี่มากนัก” นักพรตเตราแพะเอ้อย่างเชื่อมั่น “ ‘ยุทธ์นิลนวอภุทธ์’ ของสายอวี้ต้งก็เหนือชั้นกว่าสายเขียนกระบี่แล้ว”

“อวี้ต้งเงินเหรินสังกัดหยวนสื่อเทียนจุนเป็นหนึ่งในสิบสองเซียนทิพย์ยุคแรกในช่วงมหันตภัยหุ่นตุน ผีกบ่าเพี้ยนเนิ่นนานยิ่งนัก” เขียนกระบี่ฉ้อเสียกล่าวเสียงขุ่นเคือง “สายเขียนกระบี่ของข้าแม่เพ็งโดดเด่นเป็นระยะเวลาไม่นาน แต่อาจารย์และบรรดาอาจารย์อาวุโสในสำนักเมื่อเทียบกับอวี้ต้งเงินเหริน ผู้ใดแกร่งกล้าผู้ใดอ่อนด้อยก็ยังไม่แน่ อีกทั้งเมื่อเวลาผ่านไป สายฝึกกระบี่ของข้าย่อมกล้าแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งกว่านั้นยุทธ์นิลนวอภุทธ์ของสายอวี้ต้ง มีเพียงไม่กี่คนที่ศึกษาสำเร็จ เขียนสวรรค์แปดชั้นฟ้าผู้ยิ่งยงอย่างท่านก็ศึกษาไม่สำเร็จกรรมง”

นักพรตเตราแพะกลับไม่ถือสา ยิ้มเอ่ยว่า “ที่เหมาะสมกับตนเองถึงดีที่สุด ข้ายังพร่องเรื่องรู้แจ้ง ย่อมศึกษาไม่เพียงพอ ทว่าวิชาสายหยวนสื่อมากมาย ต้องมีที่เหมาะสมกับฉินอวีนผู้พี่น้อง เข้าสายหยวนสื่อของข้า มหาบรรดาอย่ามออยู่แทบเท้า!”

เขียนสวรรค์ผมสีเงินที่อยู่ด้านข้างอดอิจฉาไม่ได้

หากผู้ยิ่งใหญ่สองฝ่ายมาเพื่อแย่งชิงตัว แสดงว่า “ฉินอวีน” ผู้นี้มีพรสวรรค์เป็นที่ตื่นตะลึง ระยะเวลาสั้นๆ ก็บรรลุเขตชั้นเขียนสวรรค์ นับว่าอนาคตไร้สิ้นสุดอย่างแท้จริง

‘ร้ายกาจมาก!’ เมิงฮวนอุทานอย่างตื่นตะลึงและปลาบปลื้ม ‘ตอนนั้นหลังข้าทิวาเหินทะยานแล้ว ต้องผ่านการทดสอบถึงเข้ามาเป็นศิษย์สามัญในสำนักอวี้ต้งได้ แต่ท่านพ่อข้า...ทำให้เจ้าสำนักและเขียนกระบี่สายไท่ชั่งมาแย่งชิงตัว’

“ผู้อาวุโสทั้งสอง” ฉินอวินรีบเอ่ยปากห้ามปรามทั้งสองท่าน
ทั้งเจ้าสำนักอวี้ตึงและเซียนกระบี่ฉือเสียด่างมองมาทางฉินอวิน

“ไม่ปิดบังผู้อาวุโสทั้งสอง” ฉินอวินเล่าความ “เข้ามาจากโลกต้าซาง
ที่นั่นเป็นโลกใบเล็ก ร่างอวตารของหลิงเป่าเทียนจุนเคยเยี่ยมกรายและ
เผยแผ่มรรคาที่นั่น”

“อา!” ทั้งเจ้าสำนักอวี้ตึงและเซียนกระบี่ฉือเสียด่างตะลึงงัน

“โลกใบเล็กมีนับจำนวนไม่ถ้วน ร่างอวตารของหลิงเป่าเทียนจุนถึง
กับเผยแผ่มรรคาที่โลกต้าซางอย่างนั้นหรือ” เจ้าสำนักอวี้ตึงออกจะผิดหวัง

แม้หลิงเป่าเทียนจุนเรื่องชื่อด้านการสอนสั่งโดยไม่แบ่งประเภท
และมีร่างอวตารจำนวนมหาศาลไปยังโลกใบเล็กเพื่อเผยแผ่มรรคา แต่
“โลกใบเล็ก” อีกจำนวนนับไม่ถ้วนที่ร่างอวตารมิได้เยี่ยมกรายไปถึง

“บังเอิญถึงเพียงนี้” เซียนกระบี่ฉือเสียด่างพูดคือ “หลิงเป่าเทียนจุน
เผยแผ่มรรคา เช่นนั้นโลกต้าซางก็เป็นสายหลิงเป่าแล้ว”

เจ้าสำนักอวี้ตึงก็นึกเสียดาย

เซียนกระบี่ฉือเสียด่างป้ายไม้แผ่นหนึ่งจากอกมามอบให้ฉินอวิน
“ฉินอวิน นี่คือนิ้วนางส่งสัญญาณของข้า ภายภาคหน้าหากเจ้าถึงอายุขัย
คิดกลับชาติมาเกิด สามารถติดต่อข้าให้สายฝึกกระบี่ของไท่ซังชักนำให้
เจ้าตื่นรู้ได้ แม้ชาตินี้เจ้าเป็นสายหลิงเป่า แต่หลังกลับชาติมาเกิด เหตุผล
ต้นกรรมสะบันงาแล้ว เจ้าก็ไม่เกี่ยวข้องกับสายหลิงเป่าอีก ถึงตอนนั้นย่อม
เข้าสู่สายไท่ซังได้”

“ถูกต้อง ถึงตอนนั้นก็เข้าสู่สายหยวนสือได้เช่นกัน” เจ้าสำนักอวี้
ตึงหัวร่อลงลูกคอ พร้อมยื่นป้ายทองแดงให้ “นี่คือนิ้วนางส่งสัญญาณของข้า
ด้วยพลังฝีมือของข้า หลังเจ้ากลับชาติมาเกิด อยู่ในช่วงแบเบาะ ข้าก็
เสาะหาเจ้าพบได้ จะช่วยปลุกความทรงจำในชาติก่อนให้เจ้า”

ฉินอวี่นรับป้ายทั้งสองชิ้นไว้ “ขอบคุณผู้อาวุโสทั้งสอง”

เจ้าสำนักอวี่ตังและเซียนกระบี่ฉื่อเสียดจากไปอย่างรวดเร็ว ฉินอวี่นคืนป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารให้เซียนสวรรค์ผสมสีเงินและเริ่มกล่าวลาบุตรชาย

“ฮวนเอ๋อร์ ข้าจะกลับโลกต้าซางแล้ว หากต้องการพบข้า ให้เร่งอาณูภาพป้ายส่งสัญญาณก็ได้แล้ว” ฉินอวี่นมองบุตรชายเขาบรรลุนั้นเซียนสวรรค์ หนึ่งกระบี่ก่อร่างสร้างถ้าฟ้า ควบคุมมิติได้ถึงขั้นใหม่เอี่ยมห่างชั้นจากมังกรสวรรค์ตงไห่ไม่กี่มากน้อยแล้ว ตรวจจับโลกหมิงเย่าผ่านป้ายส่งสัญญาณได้

เมิ่งฮวนพยักหน้า “ท่านพ่อจะมาอีกเมื่อใด”

“เป็นไปได้ทุกเมื่อ” ฉินอวี่นยิ้มบอก “เอาละ ย่ำเดินบนหนทางบำเพ็ญตบะ ยังปลงไม่ตกอันใดอีกหรือ”

เมิ่งฮวนพยักหน้าเล็กน้อย

ได้ทราบข่าวคราวของบิดา เมิ่งฮวนก็สบายใจแล้ว

“เปิด” ฉินอวี่นเหยียดแขน กระบี่หมอกพิรุณวาบตัดกลางนา

บัดนี้เขตชั้นนัยกระดับขึ้นมาก ไม่จำเป็นต้องมีแท่นบูชามิติ ลำพังของวิเศษที่ทิ้งไว้ในจวนสกุลฉิน ก็ตรวจจับตำแหน่งของโลกต้าซางได้แล้ว

พลันห้วงนาภีก็ออกเป็นช่องอุโมงค์มิติ ฉินอวี่นสำแดงวิชากระบี่ต่อเนื่อง พยายามกรีดเปิดช่องอุโมงค์ให้กว้างขึ้น

เซียนสวรรค์ผสมสีเงินก็ชมมองอยู่ไม่ห่าง

เนื่องเพราะโลกหมิงเย่าห่างจากโลกต้าซางอย่างมาก ด้วยพลังฝีมือของฉินอวี่น ผ่านไปสักพักใหญ่ ถึงตำรงอุโมงค์มิตินี้ไว้ได้

“ไปแล้ว” ฉินอวี่นยิ้มมองเมิ่งฮวนบุตรชายแวบหนึ่ง

“ขอรับ” เมิ่งฮวนมองเงาร่างของบิดาลอดเข้าไปในอุโมงค์ก่อนหาย
วับไป ออดหุดหู่มิได้ นิ่งงันไปเนิ่นนาน

“มิใช่ว่าไม่อาจพบกันได้อีก” เขียนสวรรค์ผสมสีเงินด้านข้างเอ่ย์ซิ่น

“ขอรับ ผู้อาวุโสเยี่ยงกล่าวได้ถูกต้อง ผู้น้อยขอกลับไปก่อน” เมิ่ง
ฮวนรีบคำนับ จากอุทยานจิงอวี้ กลับไปยังที่พักในสำนักอวี้ต้ง

ครั้งนี้ฉินอวีนสัจจรรในอุโมงค์มืดอย่างสบาย แม้อุโมงค์แคบลง
เรื่อยๆ แต่ด้วยพลังฝีมือของเขา ย่อมคืบหน้าไปด้วยเปิดทางไปด้วยได้
พลังฝีมือสูงเพียงพอก็มีข้อดีเช่นนี้

ในที่สุด

พรวด!

ฉินอวีนทะลุผ่านอุโมงค์มืดออกมา เข้าสู่กลางโลกแห่งหนึ่ง กระแส
พลังฟ้าดินที่คุ้นเคยทำให้ฉินอวีนกระจำงแจ้งว่ากลับมาถึงโลกต้าซางแล้ว

“เขี้ยวเขี้ยว รออีกไม่นาน จะมาช่วยเจ้าในอีกไม่นานแล้ว”

ตอน 27

พบเทพมังกรผุชวีอีกครั้ง

เมื่อเข้าสู่โลกต่ำซาง ก็เข้าสู่ภายในโถงแห่งหนึ่งโดยตรง ฉินอวี่นหันมองรอบตัว ก็เห็นแท่นบูชามิติแห่งนั้น

“ฉินอวี่น กลับมาเร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ” เสียงของปรมาจารย์จางดังขึ้นที่ข้างหู จากนั้นประตูโถงก็เปิดผาง ปรมาจารย์จางเดินเข้ามา

“กลับมาเร็วหน่อย จะได้ช่วยเชียวเชียวออกมาได้เร็วขึ้น” ฉินอวี่นเอ่ยตอบ

ขณะที่ฉินอวี่นตัดสินใจเด็ดขาดจากโลกหมิงเย่าไป

ในวังมังกรเหลียนหยางแห่งโลกหมิงเย่าราชันมังกรเหลียนหยางนั่งอยู่เบื้องสูงบนบัลลังก์ ชมมอมการร้ายรำกลางโถง พลันตรวจับบางอย่างได้ เพียงชั่วฉุนคิดก็สกดกั้นนอกใน ราชันมังกรเหลียนหยางล้วงป้ายส่งสัญญาณออกมา

ภาพจำลองปรากฏตรงหน้า เป็นนักพรตในชุดคลุมสีแดงผู้หนึ่ง

“ราชันมังกรเฒ่า ขอให้ข้าช่วยแทรกจำนวนคน ถึงกับแทรกบุคคล
ร้ายกาจถึงขั้นนี้ แต่ไม่แจ้งให้ข้ารู้ล่วงหน้า” นักพรตชุดแดงถลึงตาก่อน
เอ่ยเชิงตำหนิ

“เลียนหัวผู้พี่ เกิดเรื่องอันใดขึ้น” ราชันมังกรเหลียนหยางรีบ
สอบถาม

“วังจิงอวี๋เราส่งศิษย์เข้าไปทดสอบฝึกซ้อมในแดนกู่อวี๋ เจ้าให้ข้า
ช่วยแทรกคนที่มิ่นามว่าฉินอวี่นเข้าไปมิใช่หรือ” นักพรตชุดแดงย้อนถาม

“ใช่ๆ” ราชันมังกรเหลียนหยางพยักหน้า “เป็นศิษย์น้องเผ่ามังกร
ขอให้ข้าช่วย ศิษย์น้องสนิทสนมกับข้าค่อนข้างมาก ข้าจึงบอกปิดไม่ได้
ว่าอย่างไร ก่อเรื่องใดขึ้นหรือ”

นักพรตชุดแดงถลึงตาโต “ราชันมังกรเฒ่า ไม่ทราบหรือว่าชั้น
ปู้ถุชุนที่มีนามว่าฉินอวี่นบรรลุชั้นเซียนสวรรค์แล้ว”

“ว่าอะไร” ราชันมังกรเหลียนหยางรีบเอ่ยว่า “ไม่ทราบ ข้าไม่เคย
ได้ยิน ศิษย์น้องก็ไม่ได้บอก บอกเพียงว่ามีพลังฝีมือเขตชั้นจิตเอกะสาม
ชั้นฟ้าระดับสุดยอด”

“หากก่อนหน้านี้เรามีได้ปิดบังพลังฝีมือก็คงเพิ่งบรรลุชั้นเซียน
สวรรค์” นักพรตชุดแดงรีบเอ่ยสืบต่อ “คนที่เจ้าให้ข้าแทรกเข้ามาทำให้
บุคคลยิ่งใหญ่ตื่นตัว อย่างเขียนกระบี่ฉือเสี่ยวผู้ฝึกกระบี่สายไท่ชั่ง เจ้า
สำนักอวี่ตัง หรือกระทั่งเจ้าวังจิงอวี๋ของพวกข้าก็ตรวจสอบเรื่องนี้ เรียก
ข้าเข้าไปสอบถาม”

“หืม?” ราชันมังกรเหลียนหยางตะลึงงัน

แม้เผ่ามังกรนับว่าเป็นเผ่าพันธุ์ใหญ่ แต่เทียบกับสามพิสุทธิ์แห่ง
สำนักเต๋าแล้วยังห่างชั้นกันไกล ในโลกหมิงเย่า เผ่ามังกรจึงอ่อนน้อมถ่อม
ตนนัก

“เพียงชั้นปุถุชนก็บรรลุชั้นเขียนสวรรค์ อนาคตภพภาคหน้าไร้สิ้นสุด” นักพรตชุดแดงทอดถอนใจ “รู้แต่เนิ่นๆ จะให้เจ้าพาเขามารู้จักข้า นำเสียดาย บัดนี้เขากลับโลกต่ำซางไปแล้ว”

“กลับไปแล้ว?” ราชนมังกรเหลียนหยางอิงจัน “ยังไม่มาพบข้าเลย เจ้าหมอนี้”

“เจ้าต้องเกรงใจสักหน่อย ไม่แน่ว่าภาคหน้าเจ้าอาจต้องพึ่งพาเขา” นักพรตชุดแดงเอ่ยเตือน

“ชั้นปุถุชนก็บรรลุชั้นเขียนสวรรค์?” สองตाराชนมังกรเหลียนหยางกลอกหมุน

โลกต่ำซาง

ลานบ้านแห่งหนึ่งในสำนักเสียนเฉียว ฉินอวิ้นสนทนากับปรมาจารย์จาง

“นี่คือรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงที่ข้าได้จากโลกหมิงเยา ด้วยสิ่งนี้ ดงขอให้เทพมังกรมุชวีช่วยเฉียวเฉียวได้แล้วกระมัง” ฉินอวิ้นล้วงลัญจกรทองที่ตนได้มาครองเป็นชั้นสุดท้ายออกมา

“หืม?” ปรมาจารย์จางเผยสีหน้าประหลาดใจ “ฉินอวิ้น เจ้าไปแดนกู่อวีหนึ่งเที่ยว ถึงกับได้ครองรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง?”

ว่าพลางรับไปพินิจดู

หลังตรวจสอบคร่าวๆ ลัญจกรทองนี้ปรากฏอักษรสี่ตัวว่า “ตราจุลวิมาน” ให้เห็น

“ตราจุลวิมาน?” ปรมาจารย์จางตื่นตะลึง “ดูท่าสร้างเลียนแบบ ‘ตราวิมาน’ รัตนศักดิ์สิทธิ์ก่อนหน้า ฉินอวิ้น... ข้าว่าเจ้าไม่ควรนำตราจุลวิมานนี้มอบให้เทพมังกรมุชวีโดยตรง”

ฉินอวินมองปรมาจารย์จาง

“รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงก็จำแนกเป็นมูลค่าต่ำสูง” ปรมาจารย์จางอธิบาย “รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงทั่วไปมีมูลค่าเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยสิบชั้น รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงที่พบเห็นได้ยากกลับมีค่าเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยหลายสิบชั้น เทพมังกรผุขวิเพียงกล่าวว่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้น เจ้ามอบที่ธรรมดาที่สุดให้ก็เพียงพอแล้ว เขียนกระบี่ชั้นปูลุชนอย่างเจ้ามอบรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงทั่วไปให้หนึ่งชิ้นก็นับว่าไม่เลวแล้ว สำหรับเทพมังกรเจ้ามอบของดีกว่านี้ให้ เขาก็เพียงยินดีชิ้นมาบ้างเท่านั้น”

ปรมาจารย์จางกล่าวสืบนื่อง “ตราจุลวิมานนี้ เท่าที่ข้าประเมินเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยยี่สิบชิ้น เจ้ามอบให้ไปเท่ากับเสียเปรียบ เช่นนี้เถอะ ให้เวลาข้าสักครึ่งวัน ข้าใช้ตราจุลวิมานนี้แลกรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงทั่วไปให้เจ้าสองชิ้น เจ้าคิดช่วยอีเชียว รอมมาได้สิบปี รอนานอีกครั้งวันก็ไม่ต่างกัน”

ฉินอวินอึ้งงัน ตราจุลวิมานถึงกับมีมูลค่าขนาดนี้

ทว่า...

เมื่อหวนนึกดู อรหันต์สี่อปางผู้นั้นได้ครองเจดีย์วิเศษก็ติดอันดับที่เก้าสิบสองในทำเนียบเมฆาตันที่ ส่วนเขาได้ครองสมบัติจากแดนกุ่อวีมากมาย ไม่ว่าจะเป็น ‘ตราจุลวิมาน’ รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้น ชิ้นกลางสองชิ้น ชิ้นด้อยสามชิ้นและสมบัติอื่นๆ แต่ติดอันดับต่ำกว่าอรหันต์สี่อปาง

เด่นชัดว่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงแตกต่างกัน มีมูลค่าแตกต่างกันค่อนข้างมาก

“ตราจุลวิมานนี้ ไม่แรงร้อนแลกเปลี่ยน” ฉินอวินเอ่ยขึ้น “ข้ายังมีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชิ้นอื่นอีก น่าจะรวบรวมได้เท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้น”

ว่าพลางล้วงหยิบเชือกและขลุ่ยออกมา

“ผู้อาวุโสจาง ท่านช่วยดูว่าข้ายังต้องเพิ่มอีกมากเท่าใด” ฉินอวิน สอบถาม

ปรมาจารย์จางเมื่อได้เห็นก็พยักหน้า “ขลุ่ยเหล่านี้สามัญทั่วไป แต่เชือกเส้นนี้ไม่ธรรมดา เจ้าเพิ่มรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อยอีกสองชิ้นก็น่าจะพอ”

ฉินอวินล้วงไม้พลองทองแดงและง้าวกริดนภาออกมา

ปรมาจารย์จางเห็นดังนั้นก็ยิ้มเอ่ยว่า “ผลเก็บเกี่ยวครั้งนี้ของเจ้าไม่น้อยเลย ให้เจ้าไปโลกหมิงเยาอีกไม่กี่ครั้ง ข้ายังไม่แน่ว่าจะเทียบเท่าเจ้า”

“เคราะห์ดีที่ผู้อาวุโสมังกรสวรรค์คงให้ช่วยข้าให้ได้โอกาส” ฉินอวิน เอ่ยขึ้น

“อาละ ภายในครึ่งวัน ข้าช่วยเจ้าเปลี่ยนเป็นรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง”

ปรมาจารย์จางรับไป

ฉินอวินพยักหน้า

ครึ่งวัน ขอเพียงครึ่งวัน ก็ขอให้เทพมังกรผุขวิช่วยเชียวเชียวได้แล้ว

เมื่อปรมาจารย์จางเริ่มติดต่อสหาย จัดการเรื่องนี้อยู่ที่นั่น พลันบุรุษเผ่ามังกรผดดำขลับโฉบลงในสำนักเสินเชียว เป็นมังกรสวรรค์คงให้ นั่นเอง

“พี่เอ้า” ปรมาจารย์จางยิ้มทัก

มังกรสวรรค์คงให้กลับเอาแต่จ้องฉินอวิน “ฉินอวิน เจ้าบรรลุชั้นเซียนสวรรค์แล้วหรือ”

ปรมาจารย์จางก็ตะลึงงัน

เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับสุดยอดและชั้นเซียนสวรรค์คู่คล้าย

ห่างกันเพียงหนึ่งก้าว แต่แท้จริงแล้วกลับแตกต่างกันด้านคุณลักษณะ

ผู้บำเพ็ญตบะมากมายซึ่งก้อยู่ที่เขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าระดับ
สุดยอด ไม่อาจบรรลุขั้นเซียนสวรรค์ได้ อย่างเช่นบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอิ
และสกุลจงหลี่ ยิ่งในโลกหมิงเย่า ผู้ที่ซึ่งก้อยู่ในเขตชั้นนี้มีนับจำนวนไม่
ถ้วน ผ่านคอขวดนี้ไปได้นั้นยากเย็นเป็นพิเศษ

จากเขตชั้นก่อนหน้าถึงเขตชั้นจิตเอกะ จากนั้นถึงขั้นเซียนสวรรค์
ไปจนถึงขั้นเซียนทิพย์ ต้องก้าวข้ามอุปสรรคอันยากเย็นแสนเข็ญ คุณ
ลักษณะต้องวิวัฒน์

ฉินอวิ้นตะลึงงันไปเล็กน้อยก่อนพยักหน้ารับกลายๆ

“เรื่องชั้นนี้เจ้าถึงกับไม่แจ้งข้า” มังกรสวรรค์ตงไห่อดเอ่ยขึ้นมิได้
“ยังคงเป็นศิษย์ที่เหลียนหยางมาพบข้า ข้าถึงได้ล่วงรู้”

หลังได้ฟังแล้ว ฉินอวิ้นรีบล้วงถุงจักรวาลจากอก ล้วงไข่มุกเปล่ง
แสงม่วงราวมิซีวตออกมาสองเม็ด ยื่นส่งให้มังกรสวรรค์ตงไห่ “ผู้อาวุโส
มังกรสวรรค์ มุกไข่ม่วงที่ราชันมังกรเหลียนหยางต้องการนั้นเสาะหาได้
ยากยิ่ง ข้าเร่งร้อนกลับมา รู้สึกละเอียดใจ มุกไข่ม่วงสองเม็ดนี้ข้าได้
จากกองสมบัติที่เซียนสวรรค์ทิ้งไว้ ขอท่านช่วยมอบให้ราชันมังกรเหลียน
หยางด้วย”

“ฮาๆ ดี!” มังกรสวรรค์ตงไห่ล้วงป้ายส่งสัญญาณออกมา

ทันใดนั้นห้วงอากาศธาตุกระเพื่อมเป็นระลอกคลื่น เชื่อมต่อกับวัง
มังกรเหลียนหยางแห่งโลกหมิงเย่าอันไกลโพ้น

ราชันมังกรเหลียนหยางในชุดม่วงเมื่อมองเห็นฉินอวิ้นก็บุตรอยยิ้ม

“ฉินอวิ้นสหายน้อย” ราชันมังกรเหลียนหยางทักทาย “บรรลุขั้น
เซียนสวรรค์แล้ว ยังปิดบังข้า”

“ศิษย์พี่ นี่คือนุกไข่ม่วงที่ฉินอวิ้นช่วยท่านเสาะหา” มังกรสวรรค์

ตงไห่เอ๋ยขึ้น พลังตวัดฝ่ามือเปิดช่องอุโมงค์มิติ โยนมุกไม้ม่วงเข้าไป
พลังงานสายหนึ่งห่อหุ้มมุกสองเม็ดนั้นทะลวงผ่านอุโมงค์มิติ

“ข้าสะสมมุกไม้ม่วงมิใช่ปีสองปี ไม่แรงร้อน” ราชนั้มังกรเหลียน
หยางไม่แะแสะแม้แต่่น้อย ที่ต้องการคือมุกไม้ม่วงจำนวนมหาศาลต่างหาก
หากเพียงแปดเม็ดสิบเม็ด หาซื้อก็ได้ครบไปนานแล้ว

ไม่นาน การแลกเปลี่ยนกับราชนั้มังกรเหลียนหยางก็เสร็จสิ้น ราชนั้
มังกรเหลียนหยางโยน “มุกมังกร” หนึ่งเม็ดให้ฉินอวี่น มุกมังกรนี้เทียบ
เท่ารัตนคักดีสิทธ์ขึ้นด้อยครึ่งขึ้นทีเดียว

“ฟังว่าภรรยาเจ้าก็เป็นเผ่ามังกร มุกมังกรนี้มีส่วนช่วยเขตชั้นมังกร
แท้ บำเพ็ญสังขารมังกร” ราชนั้มังกรเหลียนหยางยิ้มบอก

ฉินอวี่นย่อมารับไว้ “ขอบคุณราชนั้มังกร”

“ภายภาคหน้ามาโลกหึงเย่า ต้องมาที่ทะเลสาบเหลียนหยาง
คราวก่อนมิได้ต้อนรับเจ้าให้ดี” ราชนั้มังกรเหลียนหยางเอ๋ยขึ้น

“แน่นอน” ฉินอวี่นพยักหน้า

เมื่อสนทนาเสร็จสิ้น ระลอกคลื่นกลางอากาศก็จางลง

ปรมาจารย์จางจึงเอ่ยว่า “ฉินอวี่น เจ้าบรรลุนั้นเขียนสวรรค์ แต่ไม่
บอกข้า”

“ข้าเพิ่งบรรลุนะอยู่ในแดนกู๋อวี่” ฉินอวี่นเล่าความ

ปรมาจารย์จางพยักหน้าเล็กน้อย เอ่ยทันทีว่า “เจ้าเพิ่งบำเพ็ญตะ
ไมก็สิบปีเท่านั้นกระมัง”

“ผู้อาวุโสจางจำได้หรือไม่ว่าเคยมอบของวิเศษให้ข้าขึ้นหนึ่ง ทำให้
ผันหนึ่งร้อยปี” ฉินอวี่นถามขึ้น

ปรมาจารย์จางยิ้มเอ่ยว่า “ผู้ใดเล่าไม่สบโอกาสบ้าง ต่อให้นับรวม
ผันหนึ่งร้อยปีก็เพิ่งร้อยกว่าปีเท่านั้น ผู้บำเพ็ญตะบะมากมายยังคงวนเวียน

อยู่ในเขตชั้นก่อนนภา บรรลุอมรรคาได้ก็เก่งกาจแล้ว! เจ้าถึงกับบรรลุชั้น
เขียนสวรรค์ เรื่องนี้เข้าต้องรายงาน!”

“รายงาน?” ฉินอวี่นออกจะร้อนใจ รีบเอ่ยว่า “เรื่องนี้ไม่เร่งร้อนใน
ครั้งนี้ พวกเรารีบไปพบเทพมังกรผุซวี ขอให้ช่วยภรรยาข้าก่อน เรื่อง
อื่นสายไปสักวันสองวันก็ไม่ใช่อันใด”

ปรมาจารย์จางเห็นท่าทางร้อนใจของฉินอวี่นก็พยักหน้า “ได้ รู้ว่า
ใจเจ้าเป็นกังวลเรื่องภรรยา”

ปรมาจารย์จางช่วยฉินอวี่นแลกละเปลี่ยนรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงต่อไป
เสาะหารัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงทั่วไปก็ไม่ง่ายตาย เนื่องจากเขียน
สวรรค์ร้ายกาจก็มีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงไม่กี่ชิ้น ล้วนจำเป็นทั้งสิ้น

ปรมาจารย์จางมีเส้นสายไม่ธรรมดา ติดต่อสหายประเสริฐจาก
โลกอื่นท่านแล้วท่านเล่า สหายเหล่านั้นมีไม่น้อยที่บรรลุชั้นเขียนสวรรค์
สี่ชั้นฟ้า แต่ว่างก็ไฉนหาปรมาจารย์จางในฐานะศิษย์สายตรงของหลิงเป่า
เทียนจุน

ในที่สุด

หลังห้วงนภาอากาศแหวกเปิดเป็นช่องครึ่งแล้วครึ่งเล่าและติดต่อ
ผู้แกร่งกล้าจากโลกอื่นอีกสิบกว่าท่าน ปรมาจารย์จางก็เสาะหาจนพบ
ท่านหนึ่ง

“สหายธรรมเสนเซียว ทางข้ามีรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงหนึ่งชิ้นพอดี
เป็น ‘ขวานทองยุทธการ’ แลกกับท่านได้” ปิศาจมะเส็งฟ้าเก๋หางเอ๋ยขึ้น

“ดี” ปรมาจารย์จางบุตรรอยยิ้ม

ฉินอวี่นอยู่ข้างๆ ได้ฟังแล้วก็ยิ้มยินดี

เสียเวลาเพิ่มไปหนึ่งชั่วยามกว่า ทว่าแลกได้ขวานทองยุทธการมา

อยู่ในมือแล้ว

ทั้งสองฝ่ายแลกเปลี่ยนกันได้อย่างรวดเร็ว

พลันขวานยักษ์สีทองม่วงทั้งชิ้นลอยเข้ามาจากช่องที่เปิดออกกลาง
นภา

ฉินอวี่นรีบยื่นมือไขว่คว้า ตรวจับสักพักก่อนพยักหน้า

“ไปพบเทพมังกรผุชวีเถอะ” ประมาจารย์เอ่ยขึ้น บัดนี้เขาและมังกร
สวรรค์คงให้ต่างท่าทางซึ่งข้ง เพราะจะได้พบผู้ทรงฤทธิ์เดชท่านหนึ่ง

ฉินอวี่นเร่งอ่านภาพป้ายที่สลักคำว่า “ผุชวี”

บังเกิดเสียงดังกังวาน ห้วงอากาศธาตุประหนึ่งผ้าม่านชักเปิดออก
ปรากฏเป็นช่องเปิดอีกครั้ง เผยให้เห็นสถานที่หนึ่งในห้วงอันไกลโพ้น
กลางนภาดาราดาษด้วยดวงดาว เผ่ามังกรขนาดมหึมาตนหนึ่งขดตัวพุบ
หมอบอยู่ตรงนั้น หงวดมังกรส่ายไหว เปี่ยมราศีไร้สิ้นสุด เกล็ดมังกรเปล่ง
รัศมีเรืองรองอัศจรรย์ ทุกประการล้วนแฝงด้วย “มรรคา” สองตาเจิดจรัส
กว่าดวงอาทิตย์

“เทพมังกร” ฉินอวี่นบนอบหาใดเปรียบ

ประมาจารย์จางและมังกรสวรรค์คงให้ในตอนนี้นักนบโน้มอย่างยิ่ง

สองตาเทพมังกรผุชวีมองมาทางฉินอวี่น “ดูท่าเจ้าเตรียมร้ตน
ศักดิ์สิทธิ์ขั้นสูงแล้ว”

สองมือฉินอวี่นประเคนขวานทองยุทธการให้ ค้อมตัวเอ่ยเสียงสั้น
ว่า “ขอเทพมังกร ช่วยอื้เชี่ยวชาญรยาข้าออกมาด้วย”

บท 11

กลายสิทธิ์หีบมานู

ตอน 1

ระดมพล

เทพมังกรผุชวี่มองผ่านห้วงอวกาศอันไกลโพ้นเข้ามา

ศาสตราวุธลอดผ่านช่องเปิดดูดขวานทองยุทธการในมือฉิน
อวีนกลับไป

ฉินอวีน ประมาจารย์จางและมังกรสวรรค์คงให้ต่างไม่กล้าปลงเสียง
ผู้ทรงฤทธิเดชยินยอมช่วยเหลือนับว่าโชคดียิ่งแล้ว

เคราะห์ดีผู้ทรงฤทธิเดชชั้นบรรพชนมังกรท่านนี้โปรดปรานการ
สะสมสมบัติ

ขวานทองเล่มนั้นทะลุผ่านห้วงอวกาศอันไกลโพ้น ในที่สุดก็ถึง
บริเวณที่อยู่ของเทพมังกรผุชวี่ ลอยลื่นเข้าใกล้ไม่หยุด ขนาดเล็กลงเรื่อยๆ
ขวานทองในบัดนี้คล้ายเพียงเมล็ดงาเมื่อเทียบกับร่างใหญ่โตเท่าดวงดาว
ของเทพมังกรผุชวี่

เทพมังกรผุชวี่ยืนกรงเล็บมังกรคว่ำไว้ จากนั้นก็เอ่ยปาก ถ่ายทอด
เสียงมาโดยตรงว่า “อีเซียวภรรยาเจ้าอยู่ในโลกใบเล็ก ด้วยข้อจำกัดแห่ง

มรรคาฟ้า ข้าไม่อาจเข้าสู่โลกใบเล็ก”

ฉินอวินกระจำง้าง

มรรคาฟ้าปกปักโลกใบเล็ก ดังนั้นร่างแท้แห่งผู้ทรงฤทธิเดชอย่าง
เขียนทิพย์พระพุทธรูปไม่อาจกล้ำกรายโลกใบเล็ก

แต่ผู้ธำรงในชั้นสูงสุดแห่งห้วงอวกาศไร้สิ้นสุดอย่างสามพิสุทธิ์แห่ง
เต๋าและพระยูไลนั้นมีร่างแท้ที่แกร่งกล้ายิ่ง ไม่อาจเข้าสู่โลกโอพาร ได้แต่
เข้าไปด้วยร่างแปลงพลังที่แฝงในร่างแปลงย่อมอ่อนด้อยกว่า

“นี่คือยันต์เคลื่อนย้ายชั้นเอกหลังสำแดงสองครั้ง ยันต์จะสลายเป็น
ธุลี” เทพมังกรผุชวีโบกมือ ยันต์สีม่วงใบหนึ่งลอดผ่านช่องเปิด ทะลวง
ผ่านอุปสรรคขวางกั้นอยู่นานสองนานกว่าจะถึงฝั่งนี้

ฉินอวินยื่นแขนรับมา

“บนยันต์มีพิภพแนบอยู่” เทพมังกรผุชวีอธิบายต่อไป “เจ้าเร่ง
อานุภาพยันต์ไปยังพิภพที่แนบให้ ก็จะได้ถึงสถานที่กักขังอีเซียวภรรยาเจ้า
หลังจากนั้นเร่งอานุภาพอีกครั้ง จะพาภรรยาเจ้าหลบหนีออกมาได้อย่าง
ง่ายดาย”

“จำให้มั่น ยันต์นี้อย่างมากเคลื่อนย้ายเขตชั้นจิตเอกะได้” เสียงนั้น
สะท้อนก้องไปมา พลันช่องเปิดอากาศธาตุประกบปิดลง

สองฝ่ายตัดขาดการติดต่อ

ฉินอวินมองยันต์สีม่วงในมือ รู้สึกตื่นเต้นในใจ เเงยหน้ามองช่อง
นภาอากาศที่ประกบปิดลง เอ่ยเสียงเร่าร้อน “ข้ายังไม่ทันถามข่าวคราวบุตร
สาวข้า”

“ไม่อาจล่วงเกินเทพมังกร” มังกรสวรรค์ตงไห่รีบเอ่ยเตือน “เรื่อง
ลูกสาวของเจ้า รอช่วยอีเซียวได้ สอบถามจากนางก็ล่วงรู้แล้วมิใช่หรือ
หากหมดหนทางเข้าจริง ๆ ขอให้เทพมังกรช่วยเหลืออีกครั้งก็ไม่สาย ทว่า

ด้วยนิสัยใจคอของเทพมังกร ช่วยพวกเราชั้นอนุชนนั้นไม่่ง่ายตาย ย่อมต้องการสมบัติอีกเป็นแน่”

“ไม่ต้องรีบร้อน” ประมาจารย์จางที่อยู่ด้านข้างเอ่ยขึ้น “ไม่แน่อูสาวเจ้าก็อยู่กับภรรยาเจ้า หากหมดหนทางค่อยขอให้เทพมังกรช่วยเหลือก็ไม่สาย จริงสิ เจ้าลองดู พิกัดที่แนบบนยันต์เป็นที่ใด”

“ขอรับ” ฉินอวิ้นลองตรวจจับยันต์สีม่วงในมือ

ด้วยความรู้และการควบคุมมิติของฉินอวิ้น แม้ขวางกันด้วยห้วงอวกาศอันไกลโพ้น ยังเดินทางไปถึงโลกใบเล็กบางแห่งได้ หากเป็นห้วงมิติในโลกต่ำซางยิ่งตรวจจับได้รายกาจยิ่งแล้ว

“อันใดกัน” ฉินอวิ้นทั้งตระหนกทั้งเคืองขุ่น เขาตรวจจับสถานที่หนึ่งได้อย่างกระฉ่างชัดแจ้ง

“ฉินอวิ้น อีเชียวถูกขังอยู่ที่ใด อยู่ในโลกต่ำซางหรือ” ประมาจารย์จางสอบถาม มังกรสวรรค์ดั่งให้ก็มองฉินอวิ้น

“อยู่ในโลกต่ำซาง ภายในเทือกเขาของลัทธิหมานจู” ฉินอวิ้นกัดฟันกรอด “ถูกกักขังในถ้ำฟ้าแห่งหนึ่งในลัทธิหมานจู”

“ถ้ำฟ้าในลัทธิหมานจู?” ประมาจารย์จางและมังกรสวรรค์ดั่งให้ต่างสบตา

“ฉินอวิ้น ข้ามีความคิดหนึ่ง” สองตาประมาจารย์จางลูกว่าวประหลาด “ช่วยอีเชียวครั้งนี้ต่างจากการเคลื่อนย้ายมิติทั่วไป ปรกติแล้วหากห้วงมิติแข็งค้าง ถูกผนึกหรือสะท้อนจนแหลกลาย ล้วนไม่อาจเคลื่อนย้ายมิติได้”

ฉินอวิ้นพยักหน้า เขาเองก็รู้ดี เนื่องจากตนเองก็ทำให้ห้วงมิติแข็งค้างได้ ทันทิที่ห้วงมิติแข็งค้าง การเคลื่อนย้ายมิติทั่วไปก็ไม่อาจสำแดงได้

“ข้ารู้ดี ยันต์เคลื่อนย้ายชั้นเอกสูงส่งลึกยิ่งกว่า” ฉินอวินเอ่ยขึ้น
“แดนกู๋วี่ก็จัดวางค่ายคาถาเก่าแก่โบราณครอบคลุมไว้ทั่วพื้นที่ แต่เพียง
ใช้ป้ายเคลื่อนย้ายมวลสารก็ออกจากแดนกู๋วี่ได้ทันที”

“อิมม์” ปรมาจารย์จางพยักหน้า “การเคลื่อนย้ายมวลสารของ
แดนกู๋วี่ต้องอาศัยมหาค่ายคาถา ป้ายที่พวกเจ้าได้รับเป็นเพียงชนวน มี
มูลค่าต่ำมาก แต่ยันต์เคลื่อนย้ายชั้นเอกที่เทพมังกรผุซวี่มอบให้เจ้า
สามารถเคลื่อนย้ายวัตถุหรือสรรพสิ่งได้ด้วยตัวมันเอง แม้เคลื่อนย้าย
เขตชั้นจิตเอกะได้เป็นอย่างมาก แต่มูลค่าก็เกือบเทียบเท่ารัตนศักดิ์สิทธิ์
ชั้นกลางหนึ่งชิ้น”

“ลัทธิหมานจูเป็นหนึ่งในปีศาจมารเก้าสายแห่งโลกต่ำซาง”
ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น “ดำรงอยู่ตั้งแต่สมัยบรรพกาล หยั่งรากลึกมั่นคง
สั่งสมลึกถึงขีดสุด เพื่อดำเนินพานพวกเรา ห้วงอากาศธาตุของลัทธิ
หมานจูล้วนผนึกตรึงด้วยค่ายคาถา พวกข้าไม่อาจเคลื่อนย้ายมิติเข้าไป
แต่ว่าฉินอวิน บัดนี้เจ้ามียันต์เคลื่อนย้ายชั้นเอกใบนี้ กลับเข้าสู่กลางถ้ำ
ฟ้าของพวกมันได้โดยตรง พลังฝีมือระดับเจ้า น่าจะทำลายถ้ำฟ้าได้
กระมัง”

“ได้” ฉินอวินพยักหน้า

หนึ่งกระบี่ทำลายถ้ำฟ้า เมื่อบรรลุขั้นเซียนสวรรค์แล้ว เขาย่อม
กระทำได้

“อิมม์” ปรมาจารย์จางเผยสีหน้ายินดี “หลังเจ้าช่วยอีเซียวภรรยา
เจ้าแล้ว ให้ทำลายถ้ำฟ้าแห่งนั้น เจ้าจะปรากฏตัวในวังของลัทธิหมานจู
เจ้ายังเป็นชั้นปู้ถุน ไม่เกรงกลัวว่าหากเดือดร้อนถึงปู้ถุนจะประสพ
เคราะห์สวรรค์ ให้รีบทำลายค่ายคาถาของลัทธิหมานจู ยิ่งทำลายได้มาก
เท่าใด พวกเรายิ่งโสมนัสจากภายนอกได้ง่ายขึ้นเท่านั้น ถึงตอนนั้น พวก

เรานอกในร่มมือ ก็มีความหวังถอนรากถอนโคนทั้งลัทธิหมานจู เจ้าคิดว่าเป็นอย่างไรร"

"ดี" ฉินอวินพยักหน้าอย่างเต็มอกเต็มใจ สองตาวาบรังสีสังหาร "จับตัวภรรยาเข้าไปกักขัง ลัทธิหมานจูก็เป็นหนึ่งในตัวการเบื้องหลัง!"

"เจ้าม่งมันตั้งใจช่วยภรรยา ข้ายังขอให้เจ้าช่วยทำลายลัทธิหมานจู ให้ละลายแก๊ใจยิ่งนัก เพียงแต่นี้เป็นโอกาสดีอันหาได้ยาก" ประมาจารย์จางเอ่ยอย่างรู้สึกขอภัย

ฉินอวินส่ายหน้า เอ่ยว่า "ลัทธิหมานจูเป็นหนึ่งในปีศาจมารเก่า สาย มันดำรงอยู่หนึ่งวัน ก็เป็นภัยพิบัติหนึ่งวัน! ถ้าจัดมันได้เข้าย้อมท่วมเทเต็มที่ ยิ่งไปกว่านั้นแผนการนี้ยังไม่มีอันตรายต่ออี้เซียว ต่อให้พื้นฐานของลัทธิหมานจูลึกล้ำ ซ่อนซุกความลับใดไว้ ด้วยพลังฝีมือของข้าในตอนนี้น่าจะรับมือได้ หากพบสถานการณ์คับขันเข้าจริง ถูกบีบให้หลบหนี ก็อาศัยยันต์เคลื่อนย้ายชั้นเอกพาอี้เซียวหลบหนีได้ทันที"

"อืมม" ประมาจารย์จางยิ้มพลางพยักหน้า "เช่นนี้ข้าเรียกระดมพลทุกฝ่ายตอนนี้ หลังครบทุกฝ่ายแล้ว เจ้าก็ดำเนินการได้"

"ระดมพลทุกฝ่าย?" ฉินอวินลังเลไปเล็กน้อย "ข้าไม่สงสัยในจักรพรรดิมนุษย พระหมีวเฮอ บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปและคนอื่นๆ แต่เจ้าวังปีศาจสวรรค์นาง..."

"ฮ่าๆ เจ้าไม่คุ้นเคยกับเจ้าวังปีศาจสวรรค์" ประมาจารย์จางเอ่ยขึ้น "ข้ารับรองด้วยชีวิต นางไม่สมคบคิดกับฝ่ายเทพมารเด็ดขาด"

"ฉินอวิน เจ้าวางใจเถอะ" มังกรสวรรค์ตงไห่ที่อยู่ด้านข้างก็เอ่ยขึ้น "เวลาในการฝึกบำเพ็ญของเจ้ายิ่งสั้นนัก พวกข้าและเจ้าวังปีศาจสวรรค์มีมิตรภาพเป็นตาย ล้วนมอบชีวิตให้อีกฝ่ายได้"

ฉินอวินอึ้งงันไปเล็กน้อย ก่อนพยักหน้า

สถานการณ์ในโลกค้าขางบัดนี้ค่อนข้างดี แต่นับจากสมัยบรรพกาลถึงปัจจุบันก็เคยผ่านการบ่วงครั้งใหญ่มาหลายครั้ง

สูญเสียผู้แกร่งกล้าไปมากมาย

ปรมาจารย์จางและมังกรสวรรค์คงได้กล่าวว่าเอาชีวิตรับประกันได้
ฉินอวี่ยอมเชื่อมั่น

ถ้าฟ้าภายในวัดหมัวเฮอ

พระหมัวเฮอนั่งอยู่ใต้ต้นโพธิ์ ทั้งร่างเปล่งรัศมีเรืองรอง แสงทอง
มลังเมลิ้งส่องสว่างทั่วถ้าฟ้า หลวงจีนหลายรูปนั่งขัดสมาธิพึงธรรม
เทศนาของพระหมัวเฮอ

‘หมัวเฮอ ใ้บมายังสำนักเสินเซียว บัดนี้มีโอกาสหายากยิ่ง มีความ
หวังทำลายลัทธิหามาณู’ ปรมาจารย์จางส่งสัญญาณแจ้งบอก

พระหมัวเฮอหยุดเทศนาทันที ลุกขึ้นยืน เพียงสาวเท้าพลันร่างหาย
รับไป

บรรดาหลวงจีนต่างฉงนสงสัย ทว่าไม่เอ่ยกล่าวอันใด

พระหมัวเฮอคิดกระทำสิ่งใด ไม่จำเป็นต้องบอกกล่าวพวกเขา

ร้านสุราริมทางแห่งหนึ่งในพื้นที่หวนโจว

ชายชราอวบอ้วนนั่งอยู่ที่นั่น ถือน่องแกะอย่างกัดกินคำโตจนปาก
มันแฉลบ บนแครายังเปรอะด้วยคราบมัน ยกสุราสามโตขึ้นดื่มอึกๆ ลูกค้า
ที่อยู่ด้านข้างต่างมองท่าทางการกินของชายชราผู้นี้อย่างรังเกียจ แต่เขา
กลับไม่แยแสแม้แต่น้อย ขณะดื่มกิน ชายชราก็เหลือบมองขอทานที่อยู่
ใกล้ๆ กัน ขอทานผู้นั้นมองมาทางนี้ด้วยสายตาละห้อย

“เออๆๆ” ชายชราส่ายโคลงศีรษะ ก้มหน้าก้มตากินอวดต่อไป

‘ต้นกล้าบำเพ็ญเขียนชั้นดี ทว่ายังต้องกล่อมเกลาก็’ ชายชราลอบ
เอ่ยในใจ จากนั้นก็ดื่มกินเต็มที่ เขาโปรดปรานการกิน ตั้งแต่โบราณจนถึง
บัดนี้ นี่คือนิสัยที่เขาโปรดปรานที่สุด

‘เหล่าไป รับประทานอาหารนี้ มีโอกาสดี อาจทำลายลัทธิหมานจูได้’
ปรมาจารย์จางส่งสัญญาณแจ้งข่าว

‘ว่าอะไร ทำลายลัทธิหมานจู?’ ชายชราอวบอ้วนถือน่องแกะคา
อยู่ในมือ ถลึงตากลมโต ถ่ายทอดเสียงถามว่า ‘มันใจหรือ’

‘ฉินอวินบรรลุนั้นเขียนสวรรค์แล้ว อีกทั้งมีโอกาสเข้าสู่วังของลัทธิ
หมานจู พวกเรานอกในร่วมมือโจมตี มีความหวังสูงมาก’

‘ดี ข้าไปตอนนี้’

ชายชราอวบอ้วนโยนก้อนเงินทิ้งไว้ ควาน่องแกะพลันร่างแปลง
เป็นแสงวาบหายวับไปยังเส้นขอบฟ้า กินไปพลาง เร่งรุดไปทางสำนักเสิน
เซียวไปพลาง

หอคณิกาแห่งหนึ่งในเขตเฉียนโจว

บุรุษหนุ่มหล่อเหลาในชุดครามนั่งอยู่ตรงนั้น ดื่มสุราพลางฟังนาง
คณิกาเลื่องชื่อตีตีผีผา

บุรุษหนุ่มหล่อเหลาหน้าคมคิ้วพาดเฉียง แววตาเปี่ยมเสน่ห์ ผิว
พรรณอ่อนนุ่มเสียยิ่งกว่าสตรีหลายนาง แรกมองเห็นยังคิดว่าเป็นสตรีแต่ง
กายเป็นบุรุษ เพียงแต่เด่นชัดว่าเขาเป็นลูกกระเดือก

เขาฟังเสียงผีผาพลางร่ำสุรา สองตาเคลิบเคลิ้มคล้ายหวนนึกถึง
บางอย่าง

หนึ่งเพลงตีจบนางคณิกาเลื่องชื่อนั่งผีผาลงก่อนเดินเข้ามา

“คุณชายหวาง” เรียกเสียงละมุน “คุณชายหวาง?”

บุรุษหนุ่มหล่อเหลารู้สึกตัว

“ติดจบแล้วหรือ มา ดื่มสุราเป็นเพื่อนข้า” บุรุษหล่อเหลายิ้มพราง
ดึงนางเข้าสู่อ้อมกอด

‘เจ้าวังปีศาจสวรรค์ รีบมาที่สำนักเสนเซียว คราวนี้มีโอกาสทำลาย
ลัทธิหมานจู’

‘ทำลายลัทธิหมานจู?’ ประกายแสงม่วงวาบขึ้นในดวงตาบุรุษหนุ่ม
หล่อเหลา รีบถอยทอดเสียงว่า ‘เสนเซียว ลัทธิหมานจูมิใช่ทำลายได้ง่ายๆ
ตั้งแต่โบราณจนถึงทุกวันนี้ ท่านอย่าได้คิดหลอกข้า’

‘ข้าเคยหลอกท่านตั้งแต่เมื่อใด ท่านมาที่นี่ก็จะทราบเอง’
ปรมาจารย์จางเอ๋ยเร่ง

‘ได้’ เขาผูกคูกขึ้นทันที

“ข้ายังมีธุระ” โยนตัวเงินแผ่นหนึ่งข้ามไป เกร่างบุรุษหล่อเหลา
พลันเลื่อนรางก่อนหายวับไปไร้ร่องรอย

นางคณิกาอึ้งมองตัวเงิน จากนั้นก็แหม้ม นางคันทันท่าทีของ
คุณชายหวางแต่แรกแล้ว

ที่ขอบฟ้าไกล

พลันผมเผ้าที่ผูกมัดไว้ของบุรุษหนุ่มหล่อเหลาสายออก อารมณ์
กลายเป็นสีม่วง ลูกกระเดือกตรงลำคอแบนราบ เส้นสายบนใบหน้าอ่อน
ละมุนยิ่งขึ้น กลางหว่างคิ้วปรากฏสัญลักษณ์สีแดงเพลิง กลายเป็นร่าง
สตรีในชุดม่วงงดงามเป็นเลิศ ทรงเสน่ห์ บัดนี้แปลงเป็นแสงวาบสีม่วง
มุ่งหน้าสู่สำนักเสนเซียว

วันนี้ผู้ร่ำรในชั้นสุดยอดแห่งโลกต่างมารวมตัวกันที่สำนัก
เสนเซียว

ตอน 2

อีเซียวผู้ภรรยา

ทางเข้าของถ้ำฟ้าแห่งนี้อยู่ภายในรังของลัทธิหมานจู ย่อมปลอดภัยอย่างยิ่ง

ภายในถ้ำฟ้า

อีเซียวนั่งอยู่บนผืนหญ้ากลางค่ายหกลูกโลกสะบัดฟ้าซึ่งครอบคลุมเพียงบริเวณหนึ่งลิ

นางเงยหน้ามองแสงหลากสีสั่นกลางห้วงอากาศ แสงหลากสีแผ่คลุมพื้นที่เล็กๆ แห่งนี้ สีสั่นงดงามจับตา แต่กลับสกัดขัดขวางนางมิให้ออกไปได้

“ข้าแปลงร่างเป็นมังกรก็ไม่อาจหลยค่ายคานี้” อีเซียวเงยหน้ามองอย่างเจียบงัน “ลูกสาวข้า เจ้ายังอยู่ดีหรือไม่”

นางเปี่ยมความคิดคำนึงและเป็นห่วง “บัดนี้เจ้าอยู่ที่โลกใด ถูกรังแกหรือไม่ ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

หลังถูกกักขังที่นี่สองปี ในที่สุดนางก็คลอดบุตรสาว ศาสตรานุภาพ

ของนางถูกฉีกตริ่งแต่แรกแล้ว อีกทั้งไร่พลังแห่งสรวงมั่งกรให้ดูดกลืน
ขณะสายเลือดฟืนต้น ต้องทนทุกข์ทรมานจากการกลายร่างเป็นมังกรทุก
วันคืน หลังให้กำเนิดบุตรสาวแล้ว เฮ่อเชียนก็พรางตัวบุตรสาวไป อี้เชียว
ที่ศาสตรานุภาพถูกฉีกตริ่งไม่อาจขัดขวางได้

นางประจักษ์แก่สายตา ช่องแห่งหนึ่งเปิดออกในถ้ำฟ้า เฮ่อเชียน
ส่งบุตรสาวนางไปยังโลกอื่น

“อี้เชียว เดิมทีพวกเราก็จะส่งเจ้าออกจากโลกต่ำซาง แต่ไม่คาดคิด
เจ้าถึงกับสายเลือดฟืนต้นบรรลุนั้นมังกรแท้ ส่งเจ้าไปนั้นยากเย็นเหลือ
เกิน ต้องทุ่มเทไปไม่น้อยเพื่อจัดวางค่ายคาถาแน่นากักขังเจ้าแทน แต่
ลูกสาวเจ้าเพิ่งเกิด เป็นทารกชั้นปุถุชนเท่านั้น ส่งนางไปได้ง่ายตาย”
เฮ่อเชียนหัวร่อลั่นในตอนนั้น

อี้เชียวไร้เรี่ยวแรงขัดขวาง

ขาดอุปทานของสรวงมั่งกรสำหรับการฟืนต้นของสายเลือด นางได้
แต่ดูดกลืนพลังฟ้าดินอย่างยากลำบาก ฟืนต้นเชื่องช้าและเจ็บปวดทุกข์
ทรมานไร้เปรียบปาน

ถูกกักขังนานถึงเจ็ดปีเต็ม สายเลือดจึงฟืนต้นเสร็จสิ้น บรรลุนั้น
มังกรสวรรค์สองชั้นฟ้า

หลายปีมานี้ นางหลั่งน้ำตาเพื่อบุตรสาวครึ่งแล้วครึ่งเล่า น้ำตาหลัง
รินแทบเหือดแห้งแล้ว

“เป็นแม่ไร้สามารถ ไม่อาจปกป้องเจ้าได้” อี้เชียวไม่อาจลืมหภาพ
เหตุการณ์เฮ่อเชียนพรางบุตรสาวไปจากนาง

“ทว่าท่านพ่อเจ้าร้ายกาจมาก ล้างแค้นให้พวกเราสองแม่ลูกแล้ว”
อี้เชียวพึมพำ “เฮ่อเชียนผู้นั้นตายแล้ว”

กว่าหนึ่งปีก่อน มีเทพมารลึกลับตนหนึ่งมาพบนาง

“ฉินอวิ้นสามีเจ้าร้ายกาจมาก ถึงกับสังหารอุ๊ฮ้าและม่อเฉียนสอง
เทพมาร”

“เจ้าเป็นใคร เฮ่อเฉียนล่ะ”

“เฮ่อเฉียนก็คืออุ๊ฮ้า! อุ๊ฮ้าตายแล้ว ต่อไปเข้ารับผิดชอบเฝ้าระวังเจ้า
ฮ่าๆ จำไว้ ข้าคือหวงฉง แต่ข้ามิได้โง่เขลาแบบอุ๊ฮ้า ขอเพียงซ่อนตัวให้
ดี ฉินอวิ้นนั้นก็เสาะหาพวกเราไม่พบแล้ว” หวงฉงเทพมารลี้ลับยิ้มเยาะ
“รอทุกอย่างเตรียมการพร้อม พลังในโลกนี้ของพวกเราแกร่งกล้า
เพียงพอ ถึงเป็นเวลาลงมือที่แท้จริง หากรู้ว่าเจ้ายังอยู่ ฉินอวิ้นต้องมา
ช่วยเจ้าแน่ ถึงตอนนั้นค่อยส่งพวกเจ้าไปตายพร้อมกัน!”

หวงฉงเทพมารลี้ลับไม่แยแสแม้แต่ร้อยละร้อยจะล่วงรู้ความ
ลับ

นางไม่อาจแสร้งพรางความลับ

กว่าฉินอวิ้นจะได้พบหน้านางก็เป็นวันตายของฉินอวิ้นแล้ว

อิเซียวหวนนึกถึงทุกสิ่งทุกอย่าง

“ข้าและลูกสาวจะถูกใช้เป็นเครื่องมือต่อกรกับพ่อวิ้น?” นางเอ๋อ
พิมพ์ “หากข้าตายไปเสียจะดีถึงเพียงใด พวกมันก็ไม่อาจใช้ข้าเป็นเครื่องมือ”

นางเคยคิดถึงความตาย ทว่าพลังหลายอย่างถูกผนึกตรึง ด้วยพลัง
ชีวิตของมังกรแท้ กระทั่งคิดฆ่าตัวตายยังกระทำไม่ได้

นางทดลองทุกวิถีทางแล้ว แต่ไร้ประโยชน์

“พ่อวิ้น ท่านสมควรกระจ่างแจ้ง ข้าถูกเทพมารจับตัวไป หากยังมี
ชีวิตอยู่ นั่นก็คือกับดัก” อิเซียวทอดถอนใจ “รู้ว่าเป็นกับดัก ท่านคงไม่โง่
เขลาถึงเพียงนั้นกระมัง”

แต่นางรู้แน่แกใจ บางครั้งรู้ทั้งรู้ว่าเป็นกับดัก แต่ยังบุกฝ่าเข้าไป
เนื่องเพราะมีบางคนต้องช่วยเหลือออกมาให้ได้ แม้ต้องแลกด้วย
ชีวิตก็ตาม

“ข้ายังมีชีวิตบนโลกนี้ ไม่อาจปกป้องลูกสาว ยิ่งทำให้สามีเดือด
ร้อน” น้ำตานองพลางแหงนหน้ามองห้วงอากาศ แสงหลากสีส่นยังคง
ครอบคลุมพื้นที่เล็กๆ แห่งนี้ พื้นที่เพียงหนึ่งสี่มีนางอยู่เพียงลำพัง

บัดนี้ในสำนักเสินเซียว

ผู้ธำรงในชั้นสุดยอดแห่งโลกต่างมารวมตัวกันที่นี่

ปรมาจารย์จางนักพรตเสินเซียว ฉินอวีน บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไป๋
พระหมัวเฮอ มังกรสวรรค์คงให้ เจ้าวังปิศาจสวรรค์และร่างแปลง
จักรพรรดิมนุษย์ แน่่อนว่าร่างแท้ของจักรพรรดิมนุษย์คอยสยบ
มหันตภัยครั้งใหญ่สุดแห่งโลกอยู่อีกแห่ง มีเพียงร่างแปลงมาอยู่ที่นี่

“ดูสิ” ปรมาจารย์จางชี้ไปเบื้องหน้า ภาพจำลองปรากฏกลางอากาศ
เป็นภาพของลัทธิหมานจู “นี่คือลัทธิหมานจูที่ดำรงอยู่จากอดีตถึงปัจจุบัน
สังขมลึกล้ำ เบื้องหลังมีเทพมารนอกอาณาจักรหนุนหลัง มหาค่ายคาถา
ที่ปกปักลัทธิหมานจูยังสมบูรณ์แม้ผ่านมาหลายสิบหมื่นปี แม้ค่ายคาถา
ร้ายกาจ แต่หากพวกเราไม่คำนึงถึงสิ่งใดก็พอทลายได้ แต่ว่าปฤชชน
มากมายที่อาศัยในค่ายคาถา...”

ปรมาจารย์จางเอ่ยสืบท่อ “ปฤชชนเหล่านี้ บ้างเป็นศิษย์และลูกหลาน
รุ่นหลังของลัทธิหมานจู บ้างเป็นคนสามัญที่ไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหน หากพวกเรา
โจมตีสังหาร ปฤชชนจำนวนมากเสียชีวิต เกรงว่าเคราะห์สวรรค์คงเล่นงาน
ทันที”

ปรมาจารย์จางมองไปทางฉินอวีน “ฉินอวีน เจ้าโจมตีจากภายใน

พยายามทำลายค่ายคาถาเต็มที เมื่อค่ายคาถาอ่อนด้อย พวกเราย่อมปกป้องปฤชนเหล่านี้ได้ขณะจุโจมจากภายนอก”

“ถูกต้อง พวกเราหลายคนรับผิดชอบเฝ้าระวังนอกัทธิหมานจุ อื่นได้ลวนดูฉินอวินแล้ว” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปยัมมองฉินอวิน “โดยไม่รู้ตัวฉินอวินสหายน้อย เจ้าบรรลู่ถึงขั้นนี้แล้ว ภายภาคหน้าเจ้าจะแข็งแกร่งกว่าพวกข้า”

“ฝึกบำเพ็ญเพียงไม่กี่สปีก็บรรลู่ชั้นเซียนสวรรค์ ความสำเร็จในภายภาคหน้าของฉินอวินย่อมเหนือชั้นกว่าข้า” พระหมัวเฮอียัมพลางเอ่ยขึ้น

“ลัทธิหมานจุมีรากฐานลึกล้ำ ไม่อาจประมาท” มังกรสวรรค์ดงให้มองฉินอวิน

“เซียนกระบี่ฉิน” เจ้าวังปีศาจสวรรค์ในชุดคลุมม่วงก็มองมาทางฉินอวิน นางเป็นปีศาจสวรรค์ซึ่งบำเพ็ญตบะถึงขั้นเก้าหางเปี่ยมเสน่ห์หน้าลุ่มหลง “เจ้าเข้าไปภายในของลัทธิหมานจุ ต่อการศัตรูตามลำพัง แม้กำจัดลัทธิหมานจุก็สำคัญยิ่ง แต่เจ้าก็ต้องปกป้องอิเชียวภรรยาเจ้าให้ดี หากสูญเสียบางคนไปแล้ว ก็เท่ากับสูญเสียไปชั่วนิรันดร์”

ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย

เขาและภรรยาถูกพรากจากกันมาสิบเก้าปีแล้ว

สิบเก้าปีมานี้ เขาก็จมอยู่ในความทุกข์ทรมาน ย่อมทะนุถนอมเป็นพิเศษ

“เออละ ฉินอวิน เจ้าเร่งอ่านาพยันต์ตอนนี้ พวกข้าก็จะเร่งรู้ไปลัทธิหมานจุ ด้วยความเร็วในการเหาะเหินของข้า ไม่นานก็ถึงที่นั่นแล้ว” ปรมาจารย์จางเอ่ยขึ้น

“ขอรับ” ฉินอวินกลืนลมหายใจ กำยันต์สีม่วงในมือไวแน่น

เมื่อโคจรศาสตร์นาภาพเข้าไปในยันต์ หัวใจของฉินอวี่นเต้นรัวเร็ว
พลันระลอกอากาศธาตุโอบคลุมตัวฉินอวี่น เพียงเสียงดังสวบ เขา
ก็หายวับไปไร้ร่องรอย

“พวกเราไป!” ประมาจารย์จางร้องเร่ง

“ฉินอวี่นเป็นเซียนกระบี่ คราวนี้ร่วมมือกันโจมตีนอกใน ย่อมกำจัด
ลัทธิหมานจูได้แน่” บรรพชนผู้เฒ่าสกุลไปกล่าวเสียงฮึกเหิมเปี่ยมจิตใจ
แห่งการต่อสู้

“ไป!” สัญลักษณ์แดงเพลิงกลางหว่างคิ้วของเจ้าวังปีศาจสวรรค์
เปล่งแสงโชติช่วง

อสนีสีม่วงพาพวกเขาแหวกตัดอากาศด้วยความเร็ว มุ่งหน้าไปยัง
ลัทธิหมานจู

ภายในถ้ำฟ้าแห่งลัทธิหมานจู

อีเซียวนังเพียงลำพังอยู่ตรงนั้น นางคุ้นชินกับความโดดเดี่ยวนี้แต่
แรกแล้ว

ทันใดนั้นคลื่นอากาศพาดตกเข้ามาในค่ายคาถาหกโลกสะบัดฟ้า
เงาร่างสายหนึ่งปรากฏที่นี่

นางหันขวับไปมอง ก็เห็นบุรุษสวมชุดเทาสองตาคลอด้วยน้ำตา
สายตาของทั้งคู่สบประสาน

ตอน 3

ดาวถึงฝน

“เซียวเซียว” เสียงแหบแห้งสั่นเทิ้มดังขึ้น ฉินอวี่นมองภรรยา เขา
รอวันนี้มาถึงสิบเก้าปีแล้ว

อีเซียวจ้องมองอย่างอึ้งงัน นางกลัวว่าตรงหน้าเป็นเพียงภาพฝัน
เอ่ยปากเปล่งเสียงพึมพำ “ฟือวี่น เป็นท่านจริงหรือ”

สองตาฉินอวี่นคลอด้วยน้ำตา รีบพยักหน้า พร้อมสวาทเข้าเข้าไป

ลูกศิษย์จำนวนไม่น้อยของลัทธิหมานจู่กำลังฝึกบำเพ็ญอยู่ภายใน
สิ่งปลูกสร้างที่ปลูกยาวเหยียดต่อเนื่องขณะฉินอวี่นฝาค่ายหกลกโศกสะบัน
ฟ้าด้วยยันต์เคลื่อนย้ายชั้นนอกจะเข้าสู่ภายในถ้ำฟ้า

“เอ๊ะ?” ในจวนแห่งหนึ่ง หวงฉงเทพमारลึกลับพักอาศัยอยู่ที่นี่ เมื่อ
ฉินอวี่นฝาค่ายคาถาเข้ามา มันก็ตรวจจับได้ทันที

“เกิดอันใดขึ้น ไฉนมีคนนอกเข้าสู่ค่ายหกลกโศกสะบันฟ้า”

ใบหน้าหวงฉงปกคลุมด้วยขนสีเหลืองปุกปุย จมูกโด่งเป็นสัน แหว

ดาเย็นเยียบ บัดนี้มองไปที่ไกลอย่างตระหนกตะลึง

บัดนี้มันรับหน้าที่เฝ้าอิเชียวและควบคุมค่ายหกลูกสะบันงา ขอ
เพียงมีผู้ใดสัมผัสหาค่ายคาถามันล้วนตรวจจับได้ทันที ตอนนี้มันสองชีวิต
อยู่ภายในค่ายคาถา นอกจากอิเชียวแล้ว ยังมีคนอื่นอีกหนึ่งเพิ่มขึ้น

“ค่ายหกลูกสะบันงา กระทั่งมรรคาฟ้าแห่งโลกด้าซางยังสกัดกัน
ได้ จะมีหน้าไหนเสียดลอดเข้าไปได้” หวงฉงไม่อยากจะเชื่อ

แม้ไม่อยากจะเชื่อ แต่ยังคงสยายปีกสีดำที่แผ่นหลัง ปีกดำนิลกระพือ
พริบ เพียงพริบตาแปลงเป็นแสงวาบพุ่งโถมไปที่รกร้างห่างไกล

บริเวณนั้นครอบคลุมด้วยค่ายคาถา ถูกกันเป็นพื้นที่ต้องห้าม ลูก
ศิษย์ลัทธิหมานจูเองยังไม่กล้าล่วงล้ำ

“เปิด” หวงฉงที่เฝินอยู่กลางอากาศทอดตามองพื้นที่ต้องห้ามแห่ง
นั้น เพียงชั่วฉู่คิด ค่ายคาถาพลันเปิดออก

เผยให้เห็นแสงหลากสีสั่นของค่ายหกลูกสะบันงาที่ครอบคลุม
เหนือพื้นที่รกร้างว่างเปล่า ภายในปรากฏบุรุษผู้หนึ่งกำลังเดินเข้าหาสตรี
ผู้หนึ่ง!

รูปร่างหน้าตาของบุรุษผู้นั้นทำเอาขนสีเหลืองบนใบหน้าของเทพ
มารหวงฉงลุกชูชัน สองตาเบิกโพลง “ฉินอวีน?”

มันย่อมจดจำฉินอวีนได้

ฉินอวีนเป็นหนึ่งในเป้าหมายสำคัญที่เทพมารคิดสยบ

แต่ตอนนี้...

ฉินอวีนและอิเชียวเดินมาหยุดตรงหน้ากันและกัน แม้ปลายหาง
ดาเหลือบเห็นเทพมารกางปีกพร้อมกระแสนพราวแฉกรร้งกล้า แต่ฉินอวีน
ยังคงจับจ้องภรรยาตนเอง หมอกพิรุณสายหนึ่งทะยานออกจากปลายแขน
เสื้อ รังสีกระป๋องหวีดหวิว ฉวัดเฉวียนสะบัดเนียนจากภายใน ค่ายหกลูก

สะพานฟ้าทลายลงในชั่วพริบตา แสงหลากสีล้นที่ครอบคลุมเหนือทั้งคู่ชานชาลา

หมอกพิรุณสายนั้นพุ่งตรงใส่เทพมารทวงฉงที่อยู่ห่างออกไป

“แยแล้ว!” เมื่อเห็นฉินอวี่นปล่อยกระบี่เหินหมอกพิรุณทะยานออก มั่นกางปีกกระพือขึ้นโดยไม่ลังเล แปลงเป็นแสงวาบหลบหนี พร้อมบีบยันต์ไม้สีดำในมือแตกกระจาย

ยันต์ไม้แตกเป็นเสียงๆ เสียงระฆังพลันดังลั่น! สะท้อนทั่วภายในสถานที่เรือนกายฝึกบำเพ็ญของลูกศิษย์ลัทธิหมานจูในถ้ำฟ้าลามถึงภายนอก

รังของลัทธิหมานจูแห่งนี้เป็นที่เอกเขายาวเหยียดสูงต่ำสลับกันไป ในฐานะกลุ่มอิทธิพลมากบารมีสืบทอดยาวนานหลายสิบหมื่นปี ภายในลัทธิหมานจูก็แบ่งเป็นหลายสาย ปิศาจมารมากมี เทพมารก็มีไม่น้อย กล่าวถึงการสั่งสมและผู้หนุนหลัง ลัทธิหมานจูอยู่ในสามอันดับต้นแห่งปิศาจมารเก้าสาย เทพมารนอกอาณาจักรที่พวกมันคอยฟังพาก็ก่อร่างง้างถึงที่สุด

เคร่งๆ!

เสียงระฆังดังกระชั้นในรังของลัทธิหมานจู

“แยแล้ว” ทวดวานรซึ่งมีอายุยืนนานที่สุดในลัทธิหมานจูและถนัดชำนาญการพยากรณ์ทำนายที่สุดเมื่อได้ยินเสียงระฆังดังถี่รัว พลันรู้สึกหวั่นใจ

มันรูปร่างใหญ่โตราวภูเขาลูกย่อมๆ ทั้งร่างชานรังสีอ่อนล้า เสื่อมโทรม นานนักแล้วที่มิได้ลุกขึ้นยืน ครั้งล่าสุดเป็นสมัยเพิ่งก่อตั้งราชวงศ์ต้าซาง

แต่บัดนี้ มันกลับลุกพรวดขึ้น

ใบหน้าแก่ชราเต็มไปด้วยความตกตะลึง ลองทำนายในใจคร่าวๆ
พลันรู้สึกถึงมรณาบรลักษ์กลับ!

“มหันตภัยครั้งใหญ่! มหันตภัยครั้งใหญ่! เป็นมหันตภัยครั้งใหญ่
ของลัทธิหมานจุ!” แววดตาของมันไม่ยากเชื่อ จากนั้นเพียงสาวเท้า ร่าง
ขนาดมหึมาพลันดัดข้ามหลายลี เริงรุดเร็วรี่ไปพบเจ้าลัทธิ

“เกิดอันใดขึ้น!”

“เกิดเรื่องใดขึ้น”

“เสียงระฆังดังขึ้น เกิดเรื่องแล้วแน่นอน!”

เหล่าเทพมารในวังลัทธิหมานจุต่างเร่งรุดไปทางตำหนักใหญ่ของ
ลัทธิ

ภายในถ้ำฟ้าของลัทธิหมานจุ

บัดนี้ศิษย์กลุ่มใหญ่อยู่ภายในนี้ ต่างทะยานร่างขึ้น ฉงนสงสัยหมั่น
ส่วน

“รีบไป!” หวงฉงกระพือปีกดำนิลทางหนึ่งถ่างทอดเสียงทวาดดูดัน
อีกทางหลบหนีสุดกำลังมุ่งไปทางประตูถ้ำฟ้าให้เร็วที่สุด

แต่หมอกพิรุณสายหนึ่งไล่ล่าตามติด

หมอกพิรุณสายนี้ดูสามัญธรรมดาไร้พิษสง แต่ไม่ว่าเทพมารหวง
ฉงจะกระพือปีกหลบเลี่ยงด้วยท่วงท่าพิสดารสุดหยั่งคาดเพียงใด ยังคงถูก
หมอกพิรุณสายนั้นแสวงทะลุตั้งฉีกอย่างง่ายดาย

ร่างมันสั่นสะท้าน ชะงักกึกกลางอากาศ ทรวงอกปรากฏรูโหว่
ขนาดใหญ่โลหิตทะลักถึงทัน

“ข้าห่างชั้นจากมันมากถึงขนาดนี้เชียว หนึ่งกระบวนท่าก็ต้านไม่
ได้แล้วอย่างนั้นหรือ” สองตาฉายแววไม่ยอมจำนน จากนั้นร่างร่วงกรู

กระแสน้ำปราณชานสลาย

ภาพฉากนี้ทำให้ลูกศิษย์ลัทธิหมานจู้กลุ่มใหญ่ซึ่งเห็นร่างขึ้นในที่ไกลต่างตะลึงอึ้งงัน แม้ไม่ทราบที่มาที่ไปของเทพมารตนนี้ แต่อย่างน้อยรู้ว่าเป็นเทพมารร้ายกาจถึงที่สุด ภายในถ้ำฟ้านี้ นับว่าแข็งแกร่งที่สุด

ภายในถ้ำฟ้ายังมีเทพมารธรรมดาอีกสองตน หนึ่งเป็นเทพมารหนึ่งชั้นฟ้า อีกหนึ่งเป็นเทพมารสองชั้นฟ้า

“นี่คือเทพมารนอกอาณาจักร มีพลังฝีมือชั้นเทพมารสามชั้นฟ้า ถึงกับต้านทานหนึ่งกระบวนท่ามิได้?” พวกมันต่างแตกตื่นลนลาน

‘รีบหนี!’

‘หนี!’

สองเทพมารต่างถ่างทอดเสียงหวาดเหือดดาลพร้อมหลบหนีอย่างบ้าคลั่ง

บรรดาลูกศิษย์ลัทธิหมานจู้ก็หลบหนีจ้าละหวั่น

ฉินอวิ้นและอีเซียวเกาะกุมมือกัน สองดาร์อนรีน

“ฟือวีน” บัดนี้อีเซียวยังคงรู้สึกว่าการดั่งภาพฝัน ก่อนหน้านั้นนางอยากตายก็ไม่อาจตายได้ ด้วยกลัวเดือดร้อนถึงสามี แต่บัดนี้สามีถึงกับปรากฏอยู่ภายในค่ายคาลาลี้ลับแห่งนี้แล้ว นางรู้สึกไม่ยากเชื่อสายตาตนเอง

“เซียวเซียว” ฉินอวิ้นกุมมือภรรยา

สิบเก้าปีแล้ว

ทุกวันนี้สิบเก้าปีนี้ ถึงขั้นทุกวินาทีล้วนเป็นความทรมานเจ็บปวด หงุดหงิดโหดตนเอง หวาดกลัวโศกเศร้า คิดคำนึง...ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงผลลัพธ์สุดท้ายมิใช่การพลัดพรากจากลาชั่ววันนิรันดร์อย่างที่เขาคิดหวาดกลัว

ที่สุด แต่เป็นการได้อยู่ร่วมกัน!

บัดนี้ภรรยาอยู่เบื้องหน้าสายตาเขาแล้ว!

ข่มกลั้นมาสิบเก้าปีอารมณ์เหล่านั้นแตกปะทุตั้งภูเขไฟ ชั่ววินาที
นี้จิตใจแผดร้องคำราม

“หนี!”

“รีบหนี!”

บรรดามารกลุ่มใหญ่ที่อยู่ห่างออกไป เก้าส่วนเป็นปีศาจ ยังมีเผ่า
มนุษย์บางส่วนกราบไหว้ถวายหัวเข้าลัทธิหมานจู ต่างหลบหนีซุกซ่อน

ด้วยสภาพอารมณ์ของฉินอวินในตอนนี หลังกระบี่เหินหมอกพิรุณ
สะบัดสังหารเทพมารหลวงลงแล้ว กระบวนท่าพลันแปรผัน ระเบิดรุนแรง
ตามอารมณ์ที่ปะทุขึ้น

ปัง! กระบี่เหินหมอกพิรุณแปลงเป็นดาวตกพร่างพรายกลางอากาศ
แสงเพลิงเจิดจ้าสว่างตาหลายสายซัดฟุ้งประหนึ่งฝนดาวตกก็ไม่ปาน
พาดผ่านบรรดาศิษย์ลัทธิหมานจูเหล่านั้น ทันทีที่ปะทะแสงเพลิงดาวตก
ต่างลุกติดไฟพริบ ร่างถูกเผาไหม้กลายเป็นจุด

ต่างร้องโอดโอยโหยหวน ร่างมอดไหม้กลายเป็นความว่างเปล่า

ท่ามกลางฝนดาวตก ศิษย์ลัทธิหมานจูเหล่านี้แต่ดับสิ้น

ฉินอวินและอีเชียวอดเงยหน้ามองทัศนียภาพอันงดงามนี้ไม่ได้
กระบี่เหินหมอกพิรุณกลายเป็นดาวตกเปล่งแสงเจิดจ้าพาดผ่านกลางฟ้า
แสงดาวตกกละลานตาประพรมห้วงอากาศธาตุ

“พ่อวิน ข้ารู้สึกว่าการดั่งหวังฝัน” อีเชียวชมมองฝนดาวตก
เหล่านั้น

“ข้าเองก็รู้สึกว่าการดั่งฝันอันยาวนาน” ฉินอวินเอ่ยขึ้น “นับตั้งแต่

เจ้าถูกพวกเทพมารจับตัวไป ข้าก็เหมือนเข้าสู่ฝันร้าย วันนี้ข้าเพิ่งตื่นจากฝันร้าย! หนึ่งกระบี่นี้เป็นกระบี่บวาทว่า 'ดาวดั่งฝัน' ที่ข้าเพิ่งคิดค้นขึ้นได้ เป็นกระบี่บวาทที่เจ็ดแห่งกระบี่ดุษณี และเป็นกระบี่บวาทสุดท้าย!"

ฉินอวิ้นมองภรรยา "ตื่นจากฝันแล้ว กระบี่ดุษณีก็ยุติเพียงเท่านั้น" ดันรนในความสิ้นหวังมาสิบเก้าปี ในที่สุดก็หลุดพ้นแล้ว

อีเซียวลู่สัมผัสใบหน้าฉินอวิ้น รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของสามิตอนนั้นฉินอวิ้นเปี่ยมสติปัญญารับมือทุกประการได้มันและเป็นอัจฉริยะล้ำโลกาในมรรคากระบี่ ได้รับการแต่งตั้งเป็นโหว ภรรยาก็ตั้งครรภ์แล้วจิตใจอีกเหิมห้าวหาญ แต่ความทรมานสิบเก้าปีนี้ส่งผลกระทบต่อฉินอวิ้นอย่างมาก

สิบเก้าปี เดียวตายตามลำพัง

คิดคำนึงและกังวลถึงคนในครอบครัว

ปลอบใจตนเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าภรรยายังมีชีวิตอยู่ ยืนหยัดมันมาโดยตลอด ฉินอวิ้นไม่กล้าคิดว่าหากเทพมังกรผุขวิ้งแจ้งแก่ตนว่าภรรยาจากไปแล้ว ตนเองจะเป็นอย่างไร

"สวรรค์เมตตาข้าไม่น้อย ให้พ่อวิ้นกลับมาสู่ข้างกายข้า" อีเซียวรักและซาบซึ้งสุดหัวใจ

"จริงสิ เซียวเซียว" ฉินอวิ้นค่อยๆ สงบอารมณ์จากความตื่นตันจิตใจที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาภรรยา รีบเอ่ยถามว่า "ลูกสาวของเราคลอดแล้วหรือไม่ นางอยู่ที่ใด"

ตอน 4

กำจัด

อีเชียวได้ยिनฉินอวี่นถามถึงบุตรสาว อุดเอ๋ยอย่างเจ็บปวดมิได้

“ลูกสาวของเราคลอดแล้ว แต่ศาสตราวุธของข้าถูกฉนิกสิ้น ปกป้องนางมิได้ เชื้อเขียนเทพमारตนนั้นพรากนางไป จากนั้นส่งนางผ่านช่องเปิดโลกาไปยังโลกเทพमारอื่น”

“ส่งไปยังโลกเทพमारอื่น?” ฉินอวี่นสะท้านวูบ

“พวกมันกักขังข้าไว้ที่นี่ เพราะคิดใช้ข้าเป็นเครื่องมือเล่นงานท่าน” อีเชียวเล่าต่อ “เดิมทีพวกมันก็คิดจับกุมข้าไปยังโลกอื่น แต่สายเลือดมังกร ข้าพื้นดิน บรรลุขั้นมังกรแท้ พวกมันจึงเพียงขังข้าไว้ที่นี่ ส่วนลูกสาวของพวกเราเป็นทารกปุถุชนเพิ่งถือกำเนิด พวกมันส่งไปยังโลกเทพमारอื่น ได้อย่างง่ายดาย เกรงว่ากายภาคหน้าจะใช้นางเป็นเครื่องมือมาเล่นงานท่าน”

“โลกเทพमार เป็นโลกที่ใดกันแน่” ฉินอวี่นเอ่ยถาม

“ไม่ทราบได้ ข้ามองผ่านช่องเปิดโลกา เห็นเพียงกระแสปราณโลก

นั้นชั่วช้าสามัญยิ่ง" อีชีเยวเล่าความ "จึงคาดเดาว่าเป็นโลกเทพมาร! ส่วนเป็นโลกใบไหนนั้น ไม่ทราบได้"

ว่าพลางนางสองตารืนแดง "ข้าอยากปกป้องนาง แต่ข้าไร้
สามารถ..."

"เออละๆ" ฉินอวี่นรีบโอบกระชับนาง เอ่ยพลอบว่า "เรื่องนี้โทษเจ้า
ไม่ได้! คราวนี้ข้าช่วยเจ้าได้ล้วนเป็นเพราะเทพมังกรผุขวิผู้ธำรงในชั้น
บรรพชนมังกรช่วยเหลือ"

"ชั้นบรรพชนมังกร?" อีชีเยวสอบถาม "ชั้นบรรพชนมังกรคือชั้น
ใด"

"เหนือกว่าชั้นมังกรสวรรค์" ฉินอวี่นตอบ "เป็นระดับชั้นเดียวกับ
เขียนทิพย์พระพุทธรูป เป็นผู้ทรงฤทธิเดชในสามภูมิ ทรงอิทธิฤทธิ์ ศาสดา
นุภาพไร้ขอบเขต"

สองตารืนแดงอึ้งสอ

"รอเรื่องที่นี้คลี่คลายแล้ว ข้าจะขอร้องเทพมังกรผุขวิ" ฉินอวี่น
บอกเล่าแผนการ "เจ้าคลอดลูกหลังสายเลือดฟืนต้น ลูกสาวของเรา
จะกลายเป็นเผ่ามังกรตั้งแต่ยังเล็ก เห็นแก่สายเลือดแห่งเผ่ามังกรและข้า
ยังมีตราจุลวิมานรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงอยู่ในมือ เชื่อว่าขอร้องให้เทพมังกร
ผุขวิช่วยเหลือลูกสาวเรา เทพมังกรน่าจะรับปาก"

อีชีเยวพิศวงสงสัยหลายเรื่อง

รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง? รัตนศักดิ์สิทธิ์ก็จำแนกระดับชั้นด้วยหรือ ตรา
จุลวิมานคือสิ่งใดกัน

"ช่วยลูกออกมาได้หรือ" อีชีเยวยินดียิ่ง

"อืมม" ฉินอวี่นพยักหน้า

ต่อให้ต้องทุ่มเทด้วยตราจุลวิมาน ฉินอวี่นก็ไม่เสียดายแม้แต่น้อย

ด้วยสาเหตุที่เขาเป็นเซียนกระบี่ชั้นปฎุชน แม้หลอมกลั่นโอสถทิพย์
ทองม้วนแล้ว แต่ศาสตราวุธที่มีอย่างมากควบคุมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นด้อย
ได้เท่านั้น

รัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นกลางและชั้นสูงแม้ยอมรับว่าเขาเป็นเจ้าของ แต่
คิดควบคุมยังคงสั่นเปลืองพลังกำลังอย่างยิ่ง ไม่อาจสำแดงอานุภาพที่แท้
จริงของรัตนศักดิ์สิทธิ์ได้

ดังนั้น “ตราจุลวิมาน” โดยทั่วไปควบคุมโดยศาสตราวุธเขียน
สวรรค์ เขตชั้นจิตเอกะที่มีรากฐานมั่นคงหาใดเปรียบอย่างอรหันต์สี่อปาง
หรือมารวานรน้อยก็ต้องมีศาสตราวุธเขตชั้นจิตเอกะสามชั้นฟ้าถึง
ควบคุมรัตนศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูงได้

“ขอเพียงช่วยลูกสาวออกมาได้ ทุกอย่างล้วนคุ้มค่า” ฉินอวินกล่าว
อย่างคาดหวังรอยยิ้ม

“เชียวเชียว” ฉินอวินบอกกล่าวแผนการ “ครั้งนี้ปรมาจารย์จาง
จักรพรรดิมนุษย์ พระหมัวเฮอ มังกรสวรรค์ดองไห้ และอีกหลายท่านรวม
ทั้งเข้าร่วมมือกัน คิดฉวยโอกาสนี้ทำลายลัทธิหมานจูหนึ่งในปีศาจมารเก้า
สาย กำจัดภัยพิบัติให้โลกต้าซาง”

“ทำลายลัทธิหมานจู?” อี้เชียวอดเอ่ยขึ้นมิได้ “ลัทธิหมานจูสืบทอด
หลายสิบหมื่นปี รากฐานลึกล้ำ จะกำจัดอย่างไร”

“ทางเข้าถ้ำฟ้าแห่งนี้อยู่ในรังลัทธิหมานจู” ฉินอวินกล่าวอย่าง
อาฆาต “จับตัวภรรยาข้า พรากรุกสาวข้าไป ข้าไหนเลยอภัยพวกมันได้”
แสงเย็นเฉียบวาบผ่านดวงตาของฉินอวิน

อี้เชียวก็พยักหน้า แววเคียดแค้นชิงชังปรากฏในดวงตา บุตรสาว
เพียงคลอดก็ถูกพรากจากไป นางไหนเลยไม่คุมแค้น

“ข้าทำลายศาสตร์ที่ฝึกนิกตริงในร่างเจ้าก่อน” ศาสตราวุธของฉิน

อวินโคจรเข้าร่างอีชีเยวทันที แต่ละสายคมกริบดุจกระบี่ ด้วยเขตชั้นเหนือ
ชั้นของฉินอวินประจุผาวตึงชำแหละวัว* ทลายศาสตร์ผนึกกักขังในร่าง
ภรรยาได้อย่างสะดวกโยธิน

ศาสตราวุธไฟพาศาลธาโถมไหลเวียนในร่างอีชีเยว สีหน้าางดี
ขึ้นมาก เริ่มแผ่ซ่านกระแสน้ำประทุขึ้นมังกรแท่นาเกรงขาม

“เจ้าคอยอยู่ข้างกายข้า ห้ามห่างไปไกล” ฉินอวินกำชับ

“อิมม์” อีชีเยวพยักหน้า แม่นางบรรลุน้ำมังกรแท่นสองชั้นฟ้า แต่
การต่อสู้ระดับชั้นนี้ในลัทธิหมานจูนางไม่อาจยื่นมือเข้าแทรก

“เก็บ” ฉินอวินโยนภาพสองโลกออก

ภาพสองโลกลอยคว้างกลางอากาศ สมบัติมากมายในถ้ำฟ้าลอย
เข้าสู่ภาพสองโลกไม่ขาดสาย

ที่นี่เป็นถ้ำฟ้าที่ลัทธิหมานจูใช้งานมาเนิ่นนาน เป็นสถานที่สำคัญ
ทีเดียว มีชุมสมบัติชุมทรัพย์จำนวนเหลือคณานับ

“ทลาย!” ฉินอวินเพียงโบกมือ หมอกพิรุณทะยานออกจากปลาย
นิ้ว วาดเป็นวิถีอันงดงามห่างไปหลายสิบลี้ กริดเดือน เยื้องบางบนผนังถ้ำ
ฟ้า

พริบๆ! พลันลวดลายลึกลับจำนวนมากผุดพวยขึ้น จากนั้นทั้งถ้ำ
ฟ้าเริ่มแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เสียงดังเปรี้ยะประระ เผยให้เห็นจุดเชื่อมต่อ
ระหว่างถ้ำฟ้าและโลกต่ำข้างอยู่รำไร

“ไป” ฉินอวินจูงมือภรรยา ร่างแปลงเป็นสายรุ้ง พุ่งไปยังจุดเชื่อมต่อ
ต่อออกจากถ้ำฟ้าที่กำลังพังทลายลง

---

* เปรียบเปรยว่าชีเยวชาญและรู้จริงในสิ่งนั้นๆ มีที่มาจากนิทานของจวงจื่อผาวตึง (ผาวแปลว่าพ่อครัว ส่วน “ตึง” เป็นได้
ทั้งแซ่และแปลว่าชายผู้หนึ่ง) ชำแหละวัว เว่ยคู่ยหว่างผ่านมาพบเข้า เห็นผาวตึงชำแหละอย่างชำนาญจึงสอบถามว่า
โดนผีมือในการชำแหละถึงเหนือชั้นเช่นนี้ ผาวตึงกล่าวว่าชอบศึกษาหลักการในสรรพสิ่ง ยกกระทันหันก็มีมือของตน มีด
ชำแหละที่ไร้คมกริบอยู่ตลอดเวลามีผ่านมาลิ้มแก้ปี เพราะรู้จักส่วนต่างๆ ของวัวเป็นอย่างดี ชำแหละไม่ให้ถูกกระดูกเส้น
เอ็น มีดจึงคมกริบไม่ต้องลับบ่อย ใช้งานได้ยาวนาน

หลังฉินวันจากไปแล้ว ถ้าฟ้าแห่งนี้ก็แหลกลาญเป็นผุยผงโดยสิ้น
เชิง

ท่ามกลางวายุโหมกระหน่ำในห้วงอากาศ สรรพสิ่งในถ้าฟ้าแหลก
สลายกลายเป็นความว่างเปล่า

รังแห่งลัทธิหมานจู

เทือกเขาทอดยาวต่อเนื่อง พรรณไม้รักครีมีเขียวขจี กลางตำหนัก
ใหญ่แห่งลัทธิหมานจู บัดนี้บรรดาเทพมารและศิษย์แกนกลางของลัทธิ
รวมตัวกันอยู่ที่นี่ ยังมีศิษย์นับหมื่นแออัดยัดทะนากันอยู่บนลานจัตุรัส
นอกตำหนัก

ผู้ที่นั่งอยู่เบื้องสูงบนบัลลังก์เป็นมารฉลูเขาเดี่ยวร่างสูงใหญ่ มันคือ
เจ้าลัทธิหมานจู

สองข้างแบ่งเป็นทวดวานรและมารเผ่าเขาแกะ

ทั้งสามคนล้วนเป็นมารเลื่องชื่อในโลกต่ำซาง สามชั้นฟ้าระดับสุด
ยอดทั้งสิ้น

เจ้าลัทธิหมานจูทรงพลังไร้สิ้นสุด แกร่งกล้าเกือบทัดเทียมเทพ
สวรรค์มารสวรรค์

ทวดวานรผู้มีชีวิตอยู่ยาวนานที่สุดในปีศาจมารเก้าสาย เขียวชาญ
การพยากรณ์ทำนาย

มารเผ่าเขาแกะถนัดชำนาญเรื่องค่ายคาถา

“พิมพ์ลักษณ์สัญญาณซ่านสลายไปสิ้นแล้ว” มารเผ่าเขาแกะหรือ
สองตา เอ่ยเสียงเย็นเฉียบว่า “ศิษย์ในถ้าฟ้าทั้งหมดรวมทั้งเทพมารหวง
ฉง พิมพ์ลักษณ์สัญญาณซ่านสลายสิ้นแล้ว ดูท่าตายหมดแล้ว”

“พบเจออันตรายใดกันแน่ ถึงขั้นทำให้เทพมารหวงฉงหวั่นผวา บีบ

ป้ายอาณัติหักเป็นเสียงๆ เจ้าลัทธิหมานจุ่มวดคิ้วมุ่น “ยิ่งกว่านั้นในชั่วพริบตาก็ตายสิ้น ไม่เหลือรอดออกมาสักตน น่าเสียดายในถ้าฟ้าตัดขาดจากภายนอก ไม่อาจส่งสัญญาณได้ ไม่ทราบว่ศัตรูเป็นผู้ใดกันแน่”

ทวดวานรใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ร่างกายช้ำนกระแสด่อนล้ำเลื่อมทรม เอยเสียงท่มว่ “ข้ากล่าวแล้ว นี่เป็นมหันตภัยครั้งใหญ่ เป็นมหันตภัยครั้งใหญ่ของลัทธิหมานจุ่ม! หากด้านทานไม่อยู่ เกรงว่ลัทธิคงล่มสลาย”

ทั้งสามเป็นระดับสูงสุดของลัทธิหมานจุ่ม ต่างสนทนากันโดยตัดขาดจากภายนอก ไม่ให้ลูกสมุนได้ยิน

‘เจ้าลัทธิ’ พลันเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูของทั้งสาม ‘ดูท่าพวกเจ้าประสบความสำเร็จยาก ศิษย์ล้มตายเป็นกองเป็นเรื่องเล็ก จำให้มัน อย่าให้เสียการใหญ่ของตี่จวิน’

‘เข้าใจแล้ว’ เจ้าลัทธิหมานจุ่มถ่ายทอดเสียงตอบ ‘วางใจ พวกเราย่อมคลี่คลายความยุ่งยากครั้งนี้ได้’

‘อิมม’ เสียงนั้นรับคำอย่างราบเรียบคราหนึ่ง

กลางจวนลึกลับในวังของลัทธิหมานจุ่ม บุรุษผอมแห้งในชุดหุหุรา นั่งขัดสมาธิตรงนั้น สองตาดั่งจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ลูกนัยน์ตาริยาว บัดนี้ลืมตาชะเง้อมองโลกภายนอก เอยพึมพำเสียงเบา “ต่อให้หลวงงงไร้สามารถอย่างไร ก็เป็นเทพมารสามชั้นฟ้า ถึงกับตายอย่างรวดเร็วเพียงนี้เทียว? ดูท่าเกิดความพลิกผันหวังว่ลัทธิหมานจุ่มจะจัดการเรื่องนี้ได้ หากข้าลงมือนักพรตเสน่หิยวต้องสงสัยแน่นอน”

ในตอนนี้อง...

หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีพลันเห็นทะยานออกจากห้วงนภาภาค

บุรุษผู้นั้นผมยวาระเชิง แต่สองตาที่จับจ้องดำหนักใหญ่แห่งลัทธิ
หมานจุเปี่ยมรังสีฆ่าฟันสะท้านฟ้า

“ฉินอวีน?” บุรุษผอมแห้งชุดหรรหระเงื่อมมองภาพฉากนี้จากที่
ไกล อดตกตะลึงมิได้

ทั้งเจ้าลัทธิหมานจุ ทวดวานรและมารเต่าเขาแกะต่างหันขวับมา
มอง แลเห็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีทะลุออกจากห้วงนภากาศ อดตระหนก
ตะลึงมิได้ “ฉินอวีน? โฉนมันจึงปรากฏตัวที่นี่”

พวกมันย่อมรู้จักฉินอวีน ในโลกต่ำซาง ชื่อเสียงของฉินอวีนเลื่อง
ลืออย่างยิ่ง

“ลัทธิหมานจุ ตายเสียเถอะ!”

เสียงทวาดเตือดดาลดังอสันบาตของฉินอวีนดังขึ้นที่ข้างหูของศิษย์
ทุกคนในลัทธิหมานจุ

“ลัทธิหมานจุ ตายเสียเถอะ!”

“ลัทธิหมานจุ ตายเสียเถอะ!”

พวกมันเมื่อได้ยินเสียงแผดคำราม พลันรู้สึกสิ้นเปรียบในห้วงสมอง
ศิษย์นับหมื่นที่อยู่บนลานจัตุรัสนอกตำหนักใหญ่ แต่ละตนล้วนเป็น
ปีศาจมารเปี่ยมศักยภาพผ่านการคัดเลือกอย่างพิถีพิถันกว่าจะเข้าสู่ลัทธิ
หมานจุได้ บัดนี้คล้อยหลังเสียงทวาดเตือดดาลของฉินอวีน ร่างของพวก
มันเริ่มแยกส่วนโดยไร้สัมเสียด

ร่างปีศาจมารนับหมื่นแยกส่วนแหลกสลายกลายเป็นความว่าง
เปล่า เจ้าลัทธิหมานจุที่นั่งสูงอยู่บนบัลลังก์ ทวดวานรและมารเต่าเขา
แกะต่างจ้องเหตุการณ์นี้อย่างพิโรธถึงขีดสุด

กระแสน้ำนำประหวั้นพริ้วพริ้วครอบคลุมทั้งลานจัตุรัสและแผ่
ลามไปถึงตำหนักใหญ่

ร่างของศิษย์จำนวนมากภายในตำหนักก็แหลกสลายเป็นผุยผงทันที

เบื้องหลังบัลลังก์ของเจ้าลัทธิหมานจูเป็นภาพสลักเทพमारขนาดมหึมา บัดนี้ภาพสลักเปล่งรัศมีพวยพุ่ง แผ่กระจายร้อยจิ้ง ปกป้องคุ้มกันผู้ที่อยู่ในอาณาบริเวณนี้ไว้ได้

ภายในหนึ่งร้อยจิ้งมีเทพमारและศิษย์ของลัทธิหมานจูยี่สิบกว่าตน ศิษย์ที่ยืนห่างออกไปไกลสักหน่อยล้วนระเหิดเป็นควันหมอก

“ฉินอวีน มันบรรลุนั้นเขียนสวรรค์แล้ว!” เจ้าลัทธิหมานจูสีหน้าผกผันใหญ่โต ทะลึ่งตัวยืนพรวด จ้องมองฉินอวีนในที่ไกล

“อาณาเขตมรรคาเขียนสวรรค์!”

ทวดวานรและมารเต่าเขาแกะต่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ฉินอวีนเพิ่งปรากฏตัวก็สำแดงอาณาเขตมรรคา กำจัดสังหารเหล่าลูกศิษย์ของลัทธิหมานจู

ต่อให้เป็นค่ายคาถาในวังใต้ทะเลซีให้ที่จัดวางโดยมังกรสวรรค์บรรพกาล แม้อึดที่เคยสยบฉินอวีนได้ก็จริง แต่หลังจากฉินอวีนบรรลุนั้นเขียนสวรรค์ มังกรสวรรค์บรรพกาลมีชีวิตอยู่อย่างมากก็ต่อสู้กับอาณาเขตมรรคาของฉินอวีนได้ ค่ายคาถาเหล่านั้นเวลานี้ไม่มีทางสยบอาณาเขตมรรคาของฉินอวีนโดยสิ้นเชิง

ลัทธิหมานจูก็ไม่แตกต่างกัน เพียงปกปักไว้ได้ส่วนหนึ่งในขอบเขตที่เล็กมากเท่านั้น ส่วนลูกศิษย์ในที่อื่นๆ ล้วนดับดินสิ้นชีพ

แน่นอนว่าปฤชณผู้บริสุทธิ์ย่อมไม่ถูกลูกหลง

“สังหารศิษย์ของเราไปมากมายถึงขนาดนี้เขี้ยวหรือ” เจ้าลัทธิหมานจูเดือดแค้นเป็นพินเป็นไฟ สองตาแดงก่ำแล้ว

ฉินอวี่นจูงมือภรรยา จ้องมองตำหนักใหญ่ของลัทธิหมานจู ไร้ซึ่ง
ความเวทนาสงสาร กำจัดหนึ่งในปีศาจมารเก้าสาย เดิมทีก็เป็นหนึ่งใน
แผนการ เป็นปณิธานของผู้บำเพ็ญตบะทุกยุคทุกสมัย

“ข้าไม่เพียงสังหารลูกศิษย์ของพวกเขาเจ้า ยังจะกำจัดพวกเขาด้วย
ตายเสียเถอะ!” ฉินอวี่นแผดเสียงลั่น โบกมือวูบ

กระบี่เหินหมอกพิรุณระเบิดพลัง แสงกระบี่เปล่งรัศมีเจิดจ้าละลาน
ตาไกลกว่าร้อยจั้ง วาบตัดกลางฟ้าผ่ากระหน่ำตำหนักใหญ่แห่งนั้นโดยตรง

จบเล่ม 11

นี่คือโลกแห่งผู้บำเพ็ญตบะ แสวงหาความเป็นอมตะ

นี่คือตำนานการสืบทอดและแสวงหาความเป็นเซียนของ **“จีนอ้วน”**

คุณชายรองสกุลจีน ผู้สืบทอดวิชาเซียนกระบี่ลับนับพันปี เขาผู้หล่อหลอมกระบี่เหิน

พลังวัตรแกร่งกล้า สังหารศัตรูจากพันลี้ ผู้พิชิตจอมปีศาจทั่วแดนดิน

ประกาศศักดาเหนือแคว้นแดนวัน ภายใต้เนตรทิพย์ ปีศาจไม่อาจหลุด มารไม่อาจรอด

จักขุทะลุพันลี้ สดับวายุที่ไกลห่าง ประกาศศักดาที่ทิศแปดทาง

งาน **super bestseller** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง **Qidian**

ราคา 280 บาท

ISBN 978-616-492-652-3

9 786164 926523